

Bên Em Đêm Nay (Mine Till Midnight)

Contents

Bên Em Đêm Nay (Mine Till Midnight)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	26
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	46
9. Chương 9	50
10. Chương 10	61
11. Chương 11	69
12. Chương 12	81
13. Chương 13	85
14. Chương 14	90
15. Chương 15	99
16. Chương 16	101
17. Chương 17	114
18. Chương 18	121
19. Chương 19	128
20. Chương 20	140
21. Chương 21	150
22. Chương 22	164

Bên Em Đêm Nay (Mine Till Midnight)

Giới thiệu

Thể loại: Lãng mạn Chuyển ngữ: sunybrookNàng: Amelia Hathaway - sinh ra trong một gia đình học

1. Chương 1

LONDON - 1848

MÙA THU

Không hề dễ dàng gì khi muốn tìm kiếm ai đó giữa một thành phố gần hai triệu dân. Cho dù người đó có những thói quen dễ dự đoán và luôn có thể tìm thấy anh ta ở một quán rượu hay quán trọ thì đó vẫn chẳng thể là một công việc dễ nhàn.

“Leo, anh đang ở đâu thế?”

Amelia Hathaway nghĩ trong tâm trạng tuyệt vọng khi chiếc xe lăn bánh dọc theo con phố trải sỏi. Ôi, Leo tội nghiệp, ngông cuồng và đầy rắc rối. Một số người, khi phải đối mặt với những hoàn cảnh không thể chịu đựng nổi thì họ đơn giản là ... suy sụp. Như trường hợp của anh nàng. Trước đây anh nàng là một người đáng tin cậy với tương lai rạng ngời. Thế mà lúc này đây, anh ấy đã chẳng còn hy vọng tu tỉnh nào nữa cả.

“Chúng ta sẽ tìm thấy anh ấy,” Amelia nói mà trong lòng không cảm thấy tin tưởng chút nào vào điều đó. Nàng liếc nhìn người Gypsy ngồi đối diện. Vẫn như mọi khi, Merripen không tỏ thái độ gì.

Mọi người có thể sẽ cho thái độ của anh là ngạo mạn. Nhưng Merripen đơn giản chỉ là một người đàn ông luôn có khả năng kìm chế cảm xúc của mình. Thực ra thì anh quá cẩn trọng, đến mức ngay cả khi sống với gia đình Hathaway mười lăm năm, anh vẫn chưa hề nói cho bất cứ một ai trong gia đình nàng biết tên họ thật của anh là gì. Họ biết anh đơn giản là Merripen từ khi anh được tìm thấy, bị đánh đập và bất tỉnh bên cạnh một con lạch chạy xuyên qua điền trang của họ. Khi Merripen tỉnh lại nhận ra mình được bao quanh bởi những người nhà Hathaway đầy hiếu kỳ, anh đã phản ứng dữ dội. Họ đã phải hợp sức mới có thể giữ anh trên giường. Tất cả đều nghĩ anh sẽ làm cho vết thương tồi tệ thêm nếu anh ra khỏi giường. Cha của Amelia đã cho rằng anh là một nạn nhân còn sống sót trong một cuộc săn đuổi người Digan. Đó là một hành vi thật tàn bạo, những tay địa chủ cưỡi ngựa cầm súng đánh đuổi những người Digan cắm trại trên điền trang của họ. “Cậu bé này có lẽ bị bỏ mặc cho đến chết”, ông Hathaway nói. Là một học giả và một quý ông có tư tưởng tiến bộ, ông không chấp nhận bạo lực dưới mọi hình thức.

“Cha e rằng sẽ rất khó khăn để tìm lại bộ lạc của cậu bé. Họ có lẽ đã đi khỏi đây khá lâu rồi”

“Chúng ta có thể giữ anh ấy ở lại đây không, Papa?” em gái Poppy của Amelia tha thiết đưa ra đòi hỏi. Không nghi ngờ gì nữa cô bé đã hình dung cậu bé hoang dã này như một con thú cưng mới khi cậu nhe răng với cô bé hết một con chồn sập bẫy.

Ông Hathaway đã mỉm cười với cô bé. “Cậu ta có thể ở lại chừng nào cậu ta muốn. Nhưng cha ngờ rằng cậu bé sẽ chỉ ở đây hơn một tuần nữa thôi. Những người Digan luôn cho mình là những người tự do, nay đây mai đó. Họ không thích sống quá lâu dưới một mái nhà. Điều đó làm cho họ cảm thấy như bị cầm tù”.

Thế mà Merripen đã ở lại. Ban đầu cậu trông rất nhỏ bé và mảnh khảnh. Nhưng với chế độ chăm sóc thích hợp và các bữa ăn điều độ, cậu đã phát triển với một tốc độ đáng báo động thành một người đàn ông cường tráng và mạnh mẽ. Thật khó để nói một cách chính xác Merripen là ai, không hoàn toàn là một thành viên trong gia đình nhưng cũng không phải là một người hầu. Mặc dù anh làm rất nhiều công việc khác nhau cho gia đình Hathaway như đánh xe và tất cả các công việc vặt vãnh khác nhưng anh có thể ăn cùng bàn với gia đình bất cứ khi nào anh muốn và có hẳn một phòng ngủ riêng ở gian nhà chính. Giờ đây khi mà Leo mất tích và đã có thể gặp nguy hiểm, thì không nghi ngờ gì Merripen là người đi tìm kiếm. Sự hiện diện của anh cũng là một cái cớ hợp lý để Amelia ra ngoài mà không cần có người đi kèm. Nhưng ở độ tuổi 26, nàng cho rằng mình không cần bất cứ một người đi kèm nào nữa.

“Chúng ta sẽ bắt đầu bằng cách loại bỏ những nơi Leo sẽ không đến”, nàng nói. “Tất nhiên sẽ là nhà thờ, viện bảo tàng, trường đại học, những khu vực giao tế xã hội khác.”

“Điều đó có nghĩa là vẫn còn hầu hết phần còn lại của thành phố,” Merripen làu bàu

Merripen không thích London. Theo quan điểm của anh, hoạt động của cái gọi là xã hội văn minh như London còn nhiều sự man rợ hơn bất cứ điều gì có thể được tìm thấy trong tự nhiên. Nếu phải lựa chọn giữa việc dành một giờ trong một chuồng lợn lòi hoang dã hay trong một phòng khách của một nhóm người thanh lịch, anh sẽ chọn những con lợn mà không hề do dự.

“Chúng ta có lẽ nên bắt đầu với những quán rượu,” Amelia tiếp tục. Merripen nhìn nàng bằng một cái nhìn kín đáo

“Cô có biết có bao nhiêu quán rượu ở London không?”

“Không, nhưng tôi nhất định sẽ đi thăm đêm để tìm kiếm”

“Chúng ta sẽ không bắt đầu với các quán rượu. Nơi chúng ta sẽ đi là nơi mà Leo có khả năng tìm thấy nhiều rắc rối nhất”

“Đó là?”

“Câu lạc bộ Jenner.”

Jenner là một sông bài nổi tiếng, nơi những quý ông tụ tập và có những hành xử không đúng chuẩn mực cho lắm. Được thành lập bởi một cựu võ sĩ quyền Anh tên là Ivo Jenner, câu lạc bộ đã thay đổi chủ sở hữu khi ông mất, và giờ đây nó thuộc sở hữu của con rể ông, Ngài St Vincent. Danh tiếng của St Vincent càng góp phần tăng thêm sức hấp dẫn cho câu lạc bộ. Để được chấp nhận là thành viên câu lạc bộ Jenner cũng tốn một đồng tiền. Đương nhiên Leo đã đòi tham gia câu lạc bộ này ngay sau khi được kế thừa tước vị ba tháng trước.

“Nếu anh định uống rượu cho đến chết,” Amelia đã từ tốn nói với Leo, “em ước gì anh sẽ làm điều đó ở một nơi giá cả phải chăng hơn.”

“Nhưng giờ tôi đã là một tử tước” Leo đã thờ ơ trả lời. “Tôi phải thật sành điệu, không thì mọi người sẽ cười vào mũi tôi”

“Điều đó có nghĩa anh là một kẻ ngu ngốc lười biếng và cái tước vị này chẳng khác nào được trao cho một con khỉ?”

Những lời châm biếm đó chỉ moi được một nụ cười từ người anh đẹp trai của nàng. “Tôi chắc chắn rằng so sánh như vậy là hơi bất công với con khỉ đấy.”

Ồn lạnh với sự lo lắng ngày càng tăng, Amelia ấn những ngón tay đeo găng lên những chỗ đau nhức trên trán. Đây không phải lần đầu tiên Leo biến mất, nhưng chắc chắn là khoảng thời dài nhất.

“Trước đây tôi chưa bao giờ được vào bên trong một sông bài. Nó hẳn sẽ là một trải nghiệm mới lạ..”

“Họ sẽ không cho phép cô vào bên trong. Cô là một phụ nữ. Và ngay cả khi họ cho phép, tôi sẽ không đồng ý.”

Bỏ tay trên trán xuống, Amelia nhìn lướt qua anh đầy ngạc nhiên. Hiếm khi Merripen ngăn cản nàng làm bất cứ điều gì. Thực tế, đây có lẽ là lần đầu tiên. Nàng cảm thấy có chút bức bối. Xét đến cuộc sống có thể đang bị đe dọa của anh trai, nàng khó mà có thể quan tâm được đến những hành vi ứng xử vụn vặt như thế. Ngoài ra, nàng hiểu kỳ muốn biết có cái gì ở nơi được coi là sào huyệt đặc quyền của phái mạnh. Chừng nào nàng còn là một phụ nữ chưa vướng bận chồng con, nàng có thể tận hưởng các quyền tự do nho nhỏ đi kèm. “Họ cũng sẽ không cho anh vào bên trong”, nàng chỉ ra “Anh là một người Digan”

“Trong trường hợp đó thì người quản lý của câu lạc bộ cũng là người Digan.”

Điều đó không bình thường chút nào. Thậm chí là bất thường. Những người Digan thường được biết đến như những kẻ trộm cắp và lừa đảo. Một công việc gắn liền với quản lý thu chi, tín dụng, chưa kể đến việc phân xử các tranh cãi tại các bàn cờ bạc được giao vào tay một người Digan chắc phải gây sự sốt ruột cho tất cả mọi người.

“Ông ta hẳn là một người thật sự nổi bật mới có thể có một vị trí không tưởng như vậy,” Amelia nói. “Rất tốt, tôi sẽ cho phép anh đi cùng tôi vào bên trong câu lạc bộ Jenner. Có thể sự hiện diện của anh sẽ thuyết phục được ông ta thì sao”

“Cảm ơn cô.” Giọng của Merripen khô khan như sỏi.

Amelia vẫn giữ sự im lặng một cách cố ý khi Merripen điều khiển chiếc xe độc mã có mái che đi xuyên qua trung tâm thành phố nơi tập trung rất nhiều cửa hàng, nhà hát và các địa điểm đầy lôi cuốn khác. Chiếc xe ngựa có giảm xóc tồi tệ nảy lên bần bật dọc theo con đường lớn rộng rãi, vượt qua các quảng trường tuyệt đẹp với những hàng cột, những bãi cỏ được rào chắn gọn ghẽ, và những ngôi nhà có mặt tiền theo lối kiến trúc Georgian. Khi các con phố ngày càng trở nên xa hoa, những bức tường gạch đã nhường chỗ cho những bức tường được sơn trát, và sau đó là các bức tường ốp đá. Quang cảnh khu Tây sang trọng này không hề quen thuộc với Amelia. Mặc dù tư dinh của họ khá gần đây nhưng những người nhà Hathaway không thường xuyên thử đi vào khu vực trung tâm, và chắc chắn không đến khu vực này. Ngay cả bây giờ với món thừa kế gần đây thì cũng có rất ít thứ mà họ có thể mua được ở nơi này. Liếc nhìn qua Merripen, Amelia tự hỏi tại sao anh lại có vẻ như biết chính xác nơi họ sẽ tới trong khi anh cũng như nàng không hề quen thuộc với khu trung tâm. Nhưng Merripen đơn giản là có bản năng tìm kiếm đường đi đến bất cứ nơi nào.

Họ rẽ vào phố King. Con phố được thắp sáng bằng thứ ánh sáng tỏa ra từ những ngọn đèn hơi đốt. Đó là một con phố ồn ào và tấp nập, luôn tắc nghẽn với rất nhiều xe cộ và các nhóm người tản bộ tìm trò giải trí vào buổi tối. Bầu trời rực lên màu đỏ đậm, ánh hoàng hôn xuyên qua đám mây mù của bụi than. Đỉnh của các tòa nhà cao ngất ngưỡng phá vỡ đường chân trời, hàng loạt các hình thù tối tăm nhô ra như răng nanh của phù thủy. Merripen hướng con ngựa đến một lối đi hẹp trong dãy chuồng ngựa đằng sau một tòa nhà có mặt tiền lát đá lớn. Câu lạc bộ Jenner. Dãy dày của Amelia thắt chặt. Có lẽ là nàng quá mơ mộng khi cho rằng anh trai nàng sẽ được tìm thấy an toàn ở đây, nơi đầu tiên họ tìm kiếm.

“Merripen?” Giọng nói của nàng trở nên căng thẳng.

“Sao?”

“Có lẽ anh nên biết rằng nếu anh tôi không cố gắng tự giết mình, tôi có ý định bắn anh ấy khi chúng ta tìm ra.”

“Tôi sẽ đưa cho cô khẩu súng”

Amelia mỉm cười và chỉnh lại chiếc mũ cho ngay ngắn. “Hãy đi vào bên trong nào. Và nhớ rằng tôi sẽ nói chuyện.”

Một mùi khó chịu tràn ngập con hẻm, mùi vật nuôi, mùi rác thải và bụi than. Đã lâu không có một cơn mưa trong lành nên rác rưởi chất chồng một cách nhanh chóng trên các đường phố và các hẻm lân cận. Bước xuống mặt đất bẩn thỉu, Amelia nhảy dựng ra khỏi đường đi của mấy con chuột kêu chít chít dọc bức tường tòa nhà. Khi Merripen đưa dây cương cho người giữ ngựa tại khu chuồng ngựa, Amelia liếc về phía cuối hẻm. Hai thanh niên bụi đời đang cầm cúi bên đám lửa nhỏ, nướng cháy một cái gì đó bị xiên bằng những cái que. Amelia không hề muốn suy đoán về cái thứ đang được nướng. Sự chú ý của cô chuyển qua một nhóm gồm ba người đàn ông và một phụ nữ hiện ra trong ánh lửa chập chờn. Hai người đàn ông trong số họ đang đánh nhau. Thế nhưng, họ đã quá say đến mức mà cuộc ẩu đả của họ trông giống như cuộc trình diễn của những chú gấu nhảy múa.

Chiếc áo choàng của người phụ nữ được làm bằng thứ vải màu sắc lòe loẹt, phần thân trên để lộ ra những đường nét của bộ ngực tròn trĩnh. Cô ta có vẻ thích thú khi thấy hai người đàn ông đánh nhau vì mình, trong khi người thứ ba cố gắng ngăn cuộc ẩu đả lại.

“Ôi, các quý ông của em” người phụ nữ lên tiếng bằng giọng của người khu Đông”, “em nói là em yêu quý cả hai mà, không cần phải đánh nhau như thế”

“Cô ở nguyên đây,” Merripen thì thầm. Giả vờ như không nghe thấy lời anh, Amelia cố tiến lại gần để nhìn rõ hơn.

Đây không phải là cảnh một vụ cãi cọ âm ỉ thú vị. Ngay cả ngôi làng nhỏ bé và bình yên Primrose Place của họ thậm chí đã từng có một vài vụ đánh nhau. Tất cả đàn ông, bất kể vị thế xã hội thỉnh thoảng không thể kháng cự lại được những bản tính tự nhiên thấp hèn. Điều thu hút sự chú ý của Amelia là người thứ ba, người được coi như kẻ hòa giải, khi anh ta lao vào giữa hai kẻ say rượu ngu ngốc và cố gắng nói lý lẽ với họ. Anh ta ăn mặc khá là lịch sự, giống như hai quý ông đang đánh nhau nhưng rõ ràng người đàn ông này không phải là một quý ông. Anh có mái tóc đen, làn da ngăm ngăm và đẹp kỳ lạ. Và anh di chuyển với sự

nhánh nhọn của một con mèo, dễ dàng tránh được các cú đâm của đối thủ. “Thưa ngài,” anh nói với một âm điệu vừa phải, có vẻ bình tĩnh ngay cả khi anh dùng cánh tay đỡ một quả đâm. “Tôi e rằng cả hai sẽ phải dừng lại ngay bây giờ, hoặc tôi sẽ buộc phải...” Anh đột nhiên ngừng lại và nhảy qua một bên tránh đòn đánh của người đàn ông liều lĩnh phía sau.

Cô gái điểm vẫn cười khúc khích trước cảnh náo nhiệt này.

“Họ đã túm được anh vào tối nay rồi, Rohan”, cô ta kêu lên.

Muốn tránh cuộc ẩu đả, Rohan cố gắng ngăn hai người một lần nữa. “Đức Ngài, chắc chắn ngài phải biết”, anh nhanh chóng cúi người xuống tránh một cú đâm móc vòng, rồi lại tiếp tục chặn đứng một cú móc tay trái “rằng bạo lực không bao giờ giải quyết được bất cứ điều gì.”

“Chết này!” một trong những người đàn ông nói, và húc đầu về phía trước như một con dê loạn trí. Rohan tránh sang một bên và khiến ông ta va thẳng vào mặt bên của tòa nhà. Kẻ tấn công giờ đây sụp xuống với tiếng rên rỉ và nằm thở hổn hển trên mặt đất.

Phản ứng của đối thủ còn lại là sự vô ơn khác thường. Thay vì cảm ơn người đàn ông tóc đen tên Rohan vì đã ngăn cuộc ẩu đả, ông ta lại gầm lên, “Mẹ kiếp, Rohan! Tôi sẽ nện hắn một trận như tũ!” Ông ta đâm về phía trước bằng một cú đâm xoáy hết như cánh quạt cối xay gió. Rohan tránh sang bên trái và khéo léo vật ông ta xuống đất.

Đứng trên người đang nằm sấp dưới đất, Rohan lấy tay áo thấm mồ hôi trên trán. “Đủ chưa?” anh ta hỏi một cách khô khan.

“Đủ rồi”

“Xin vui lòng cho phép tôi giúp ngài đứng dậy, thưa Đức ngài.” Khi Rohan kéo người đàn ông đứng dậy, anh liếc về phía ngưỡng cửa dẫn vào câu lạc bộ, một nhân viên câu lạc bộ đã chờ sẵn “Dawson, đưa Ngài Latimer ra xe phía trước câu lạc bộ. Tôi sẽ đưa Ngài Selway đi.”

“Không cần,” người quý tộc đang cố để đứng vững nói, có vẻ mệt đứt hơi. “Tôi có thể đi bộ đến xe của mình.” Sốc lại quần áo trên cơ thể đồ sộ của mình, ông ta nhìn người đàn ông tóc đen một cách lo lắng. “Rohan, tôi sẽ có lời đảm bảo của anh về một vài thứ chứ”

“Vâng, thưa ngài?”

“Nếu bất kỳ lời nào về vụ này bị tiết lộ, nếu phu nhân Selway khám phá ra rằng tôi đã đánh nhau vì một người phụ nữ thì cuộc sống của tôi sẽ chẳng có tí giá trị gì nữa.”

Rohan đáp lại với vẻ im lặng đầy đảm bảo. “Phu nhân sẽ không bao giờ biết, thưa Đức ngài.”

“Bà ấy biết tất cả mọi thứ,” Selway nói. “Bà ấy liên minh với cả quý dữ. Nếu anh được hỏi bất kỳ điều gì về vụ cãi nhau nho nhỏ này”

“Vụ ẩu đả là do một kẻ thua bạc gây ra”, anh trả lời một cách lạnh nhạt.

“Đúng, phải rồi. Anh bạn tốt.” Selway vỗ vai người đàn ông trẻ. “Và để đảm bảo cho sự im lặng của anh” ông ta đặt một bàn tay lực lưỡng vào bên trong áo gile và lấy ra một túi nhỏ.

“Không, thưa đức ngài.” Rohan bước lùi lại với một cái lắc đầu mạnh mẽ, mái tóc đen bóng của anh phát phơ theo từng chuyển động. “Không có giá cho sự im lặng của tôi.”

“Cầm lấy đi, “ nhà quý tộc khẳng khái.

“Tôi không thể, Đức ngài.”

“Nó là của anh.” Túi tiền xu đã được ném xuống đất, rơi xuống chân Rohan với một tiếng bịch của kim loại. “Chắc chắn thế. Dù anh chọn để nó nằm lại trên đường phố hay không thì cũng hoàn toàn là sự lựa chọn của anh.”

Khi người đàn ông rời đi, Rohan nhìn chăm chăm vào túi tiền như thể nó là xác một con chuột cống. “Tôi không muốn” anh thì thầm một mình.

“Tôi sẽ lấy nó”, ả gái điếm cất lời, đi thơ thẩn quanh anh. ả ta cầm cái túi lên và thử kiểm tra trọng lượng của nó trong lòng bàn tay. Một nụ cười châm chọc hiện ra trên mặt ả. “Kỳ quái, tôi chưa bao giờ thấy một người Digan sợ tiền cả”

“Tôi không sợ tiền”, Rohan nói với vẻ cau kính. “Tôi chỉ không cần nó.”

Thở dài, anh chà tay sau gáy. Cô gái cười nhạo anh và lướt ánh mắt tán thưởng lên thân hình anh.

“Em ghét lấy không của ai cái gì. Anh có cần giải quyết một chút trong ngõ trước khi em quay trở lại Bradshaw không?”

“Tôi đánh giá cao đề nghị của cô,” anh nói một cách lịch sự, “nhưng không cần đâu.”

Cô gái nhún vai lộ vẻ coi thường. “Càng tốt. Chúc buổi tối tốt lành.”

Rohan đáp trả bằng một cái gật nhẹ, có vẻ như đang nhìn chăm chú quá mức vào cái gì đó trên mặt đất. Anh vẫn đứng đó, dường như đang lắng nghe một vài âm thanh gần như không thể nhận ra. Để một bàn tay ra sau gáy lần nữa, anh chà xát như thể làm dịu một cơn đau nhói. Từ từ anh quay người lại và nhìn thẳng vào Amelia. Một cảm giác choáng váng lướt qua nàng khi ánh mắt họ gặp nhau. Mặc dù họ đã đứng cách nhau vài thước [[1]], nàng vẫn cảm thấy áp lực dưới cái nhìn chăm chú của anh. Nét mặt anh không hề thể hiện sự ấm áp hay tử tế. Thực ra, anh trông thật khắc nghiệt như thể từ lâu anh đã khám phá ra thế giới này là một nơi không có lòng trắc ẩn và quyết định chấp nhận nó như nó vốn có.

Khi ánh nhìn chăm chăm đầy vẻ quan sát của anh lướt qua nàng, Amelia biết chính xác những gì anh nhìn thấy: một người phụ nữ mặc quần áo bền chắc và đi giày tiện dụng. Nàng có làn da sáng, mái tóc đen và chiều cao trung bình với hai má màu hoa hồng điển hình của nhà Hathaway. Cơ thể nàng được coi là khỏe khoắn và quyến rũ, khi một hiện giờ là gầy gò, xanh xao và mảnh dẻ.

Dù không trang điểm, Amelia biết rằng nàng đủ hấp dẫn để tìm một người chồng mặc dù nàng không sở hữu một vẻ đẹp tuyệt vời. Nhưng trái tim nàng đã từng rung động một lần, và đã thất vọng một cách nặng nề. Nàng không mong muốn thử thêm một lần nữa. Và Chúa biết rằng nàng quá đủ bận rộn trong việc cố gắng để chăm sóc mọi người trong gia đình Hathaway.

Rohan quay đi, không nhìn nàng nữa. Không nói một lời và cũng chẳng có cái gật đầu chào hỏi, anh bước về cổng sau của câu lạc bộ. Những bước đi không vội vã, như thể anh đang dành cho mình thời gian để suy nghĩ về điều gì đó. Có một vẻ thoải mái đặc biệt trong từng chuyển động của anh.

Amelia bắt kịp anh ngay ngưỡng cửa. “Thưa Ngài - thưa ông Rohan, tôi cho rằng ông là người quản lý câu lạc bộ này.”

Rohan dừng lại và quay mặt lại nhìn cô. Họ đứng đủ gần để Amelia cảm nhận một mùi hương đầy nam tính và làn da ấm áp tỏa ra từ cơ thể anh. Cái áo khoác của anh, làm bằng thứ vải gấm màu xám sang trọng, mở hai bên để lộ bên dưới là một chiếc áo sơ mi mỏng màu trắng. Khi Rohan sờ tay lên các nút áo, Amelia nhìn thấy mấy cái nhẫn vàng trên ngón tay anh.

Một cảm giác bối rối xuyên qua nàng, để lại trong nàng một kích thích nóng bỏng xa lạ. Áo ngực nàng dường như quá chật, chiếc áo cao cổ dường như đang khít chặt lại. Đột nhiên nàng thấy mình nhìn chăm chăm vào anh. Anh là người đàn ông trẻ tuổi, chưa đến ba mươi, với diện mạo của một thiên thần ngoại lai. Khuôn mặt này đã chắc chắn được tạo ra cho tội lỗi ... khóe miệng đầy đặn, quai hàm góc cạnh, đôi mắt màu lục nhạt dưới hàng mi dài và thẳng. Mái tóc của anh cắt ngắn gọn gàng, những lọn tóc xoăn đen đậm phủ ngoài cổ áo sau gáy. Cổ họng Amelia thất lại, bật ra thành một hơi thở gấp gáp khi nàng nhìn thấy một viên kim cương long lanh ở bên tai anh.

Anh làm một cử chỉ cúi đầu thật hoàn hảo trước nàng

“Vui lòng phục vụ, cô”

“Hathaway,” nàng nói một cách rõ ràng. Nàng quay sang bên trái, chỉ vào người đồng hành với nàng. “Và đây là người đồng hành của tôi, Merripen.”

Rohan nhìn lướt qua Merripen với một cái nhìn cảnh giác “Theo ngôn ngữ của người Digan, cái tên đó có nghĩa là sự sống cũng có nghĩa là cái chết.”

Cái tên Merripen có nghĩa là vậy ư? Amelia ngạc nhiên nhìn lên Merripen. Anh ta nhún vai tỏ vẻ bất cần cho thấy điều đó không quan trọng. Nàng quay lại phía Rohan. “Thưa ông, chúng tôi đến để hỏi ông một hoặc hai câu hỏi liên quan đến...”

“Tôi không thích những câu hỏi.”

“Tôi đang tìm anh trai tôi, Lord Ramsay”, nàng tiếp tục đầy kiên nhẫn, “và tôi rất cần bất kỳ thông tin nào ông có thể cung cấp để biết anh ấy đang ở đâu.”

“Tôi sẽ không nói cho cô ngay cả khi tôi biết.” Giọng của anh là một hỗn hợp tinh tế của người nước ngoài và người khu Đông, và thậm chí là có âm hưởng của tầng lớp quý tộc. Đó là giọng nói của một người đàn ông sống chung với những người có nguồn gốc cao quý.

“Tôi đảm bảo với ông, thưa ông, tôi sẽ không để bản thân mình hoặc bất cứ ai khác vướng vào chút rắc rối nào. Tôi chẳng mong điều này một chút nào nhưng đây đã là ngày thứ ba kể từ khi anh tôi mất tích.”

“Đó không phải vấn đề của tôi.” Rohan quay về phía cửa.

“Anh tôi có thể rơi vào tay bọn người xấu”

“Thật không may.”

“Anh tôi bây giờ có thể đã chết.”

“Tôi không thể giúp cô. Chúc cô may mắn”

Rohan đẩy cửa để vào câu lạc bộ. Anh khựng lại khi Merripen nói một tràng tiếng Digan. Kể từ lần đầu tiên Merripen đến với nhà Hathaways, rất ít khi Amelia nghe thấy anh nói thứ ngôn ngữ bí mật của người Digan này. Đó là những phụ âm đặc sệt nghe lạ lùng, và những nguyên âm được kéo dài, nhưng có một giai điệu cổ xưa trong cách các từ ngữ đi kèm với nhau.

Nhìn chằm chằm vào Merripen, Rohan dựa vai vào khung cửa.

“Ngôn ngữ cổ,” anh nói. “Đã hàng năm rồi tôi mới nghe lại nó. Ai là người đứng đầu bộ lạc của anh?”

“Tôi không có bộ lạc.” Một khoảnh khắc dài trôi qua. Merripen vẫn chiếu cái nhìn khó hiểu vào Rohan.

Đôi mắt màu lục nhạt nheo lại. “Vào đi. Tôi sẽ xem có thể tìm hiểu được điều gì không.”

Họ được đưa vào câu lạc bộ mà không có bất kỳ nghi lễ đón tiếp nào, Rohan dẫn một người hầu đưa họ lên một phòng riêng trên lầu. Amelia nghe thấy tiếng nói cười ồn ào và âm nhạc vọng đến từ một nơi nào đó, cả tiếng những bước chân đi qua đi lại. Đây là một nơi náo nhiệt của đàn ông chứa đầy bí ẩn với một người như nàng. Người hầu, một người thanh niên trẻ tuổi nói giọng khu Đông với thái độ rất kính cẩn đưa họ vào một căn phòng được bài trí khá đẹp và yêu cầu họ chờ ở đây cho đến khi Rohan quay lại. Merripen đến bên một cửa sổ nhìn xuống phố King

Amelia ngạc nhiên vì sự sang trọng và trang nhã của mọi thứ xung quanh nàng: thảm dệt tay có màu xanh và kem, ván lót tường và đồ nội thất bọc nhung. “Thật trang nhã,” nàng thốt lên, bỏ mũ ra và đặt nó trên bàn gỗ gụ chân nhỏ. “Chẳng biết vì sao mà tôi đã mong chờ sẽ thấy vài thứ có chút ..., lờ lợc cơ đấy.”

“Câu lạc bộ Jenner được trang trí vượt trên cả tiêu chuẩn thông thường. Bề ngoài thì đó có dạng như một câu lạc bộ của các quý ông, nhưng chức năng thực sự của nó là một sòng bạc lớn nhất ở London”.

Amelia đến bên một kệ sách liền tường, quan sát các cuốn sách khi nàng hỏi vu vơ, “Anh có biết tại sao, ý tôi là ông Rohan không muốn lấy tiền từ Ngài Selway không?”

Merripen ngoái lại, ném cho nàng một cái nhìn chua chát. “Cô biết những người Digan cảm thấy thế nào về sở hữu tài sản chứ?”

“Có, tôi biết họ không thích bị vướng bận. Nhưng từ những gì tôi đã nhìn thấy thì những người Digan hầu như không miễn cưỡng chấp nhận làm một vài việc nào đó để đổi lấy một ít tiền”

“Đó còn nhiều hơn là không muốn bị vướng bận, đặc biệt là đối với một achal để lên được vị trí này”

“achal là gì?..”

“Một người đàn ông Digan. Đối với các achal, mặc những thứ quần áo tốt như thế, ở lại lâu dài dưới một mái nhà, hưởng những khoản tiền thưởng hậu hĩnh như vậy... thật đáng xấu hổ. Đáng hổ thẹn. Trái ngược với bản chất của anh ta.” Anh rất nghiêm khắc và chắc chắn trong nhận định của mình, Amelia không thể cưỡng lại việc trêu chọc anh một chút.

“Và lý do của anh là gì, Merripen. Anh đã ở lại dưới mái nhà Hathaway một thời gian khá dài.?”

“Điều đó khác. Chỉ là... sống với gia đình cô thì không có lợi nhuận.”

Amelia cười.

“Mặt khác...” Merripen dịu lại. “Tôi nợ gia đình cô cuộc sống của mình”

Amelia cảm thấy trào dâng sự cảm mến khi nàng nhìn vào nét mặt kiên định của anh. “Đừng chỉ nghĩ cho người khác như thế.”, nàng nói một cách nhẹ nhàng. “Tôi cố gắng chế giễu anh, và anh đã làm hỏng khoảng khắc ấy bằng sự chân thành. Anh biết rõ rằng anh không bắt buộc phải ở lại, bạn của tôi. Anh đã hoàn trả hết nợ của anh cho chúng tôi, hơn cả ngàn lần rồi.”

Merripen lắc đầu ngay lập tức. “Không, tôi bỏ đi sẽ giống như thể để lại một tổ gà con cho một con cáo đang lang thang gần đó.”

“Chúng tôi không vô dụng đến thế đâu,” nàng phản đối. “Tôi hoàn toàn có khả năng chăm sóc của gia đình ... và cả Leo. Khi anh ấy tỉnh táo.”

“Khi đó là khi nào thế?” Giọng điệu nhạt nhẽo của anh làm tắt cả các câu hỏi thành mĩa mai hơn. Amelia định mở miệng để tranh cãi, nhưng rồi miễn cưỡng im lặng. Merripen đúng. Leo đã lạc lối trong trạng thái say sưa vĩnh viễn suốt sáu tháng qua. Nàng đặt một bàn tay trên bụng, những lo lắng đã tích lũy nặng như túi đạn chì

Leo khốn khổ tội nghiệp. Nàng sợ rằng không thể làm gì cho anh mình bây giờ nữa. Không thể cứu một người đàn ông không muốn được cứu. Tuy nhiên, nàng chưa bao giờ ngừng từ bỏ hy vọng. Nàng đi đi lại lại xung quanh phòng khách, quá kích động để ngồi và chờ đợi một cách bình tĩnh. Leo đang ở một nơi nào đó, cần phải được cứu thoát. Và không thể nói là bao lâu nữa Rohan sẽ cho họ chút thông tin. “Tôi đi thăm quan nơi này một lát,” nàng nói, hướng về phía cửa. “Tôi sẽ không đi xa đâu. Anh ở đây nhé, Merripen, phòng trường hợp ông Rohan đến.”

Nàng nghe anh lẩm bẩm một cái gì đó không rõ. Lờ đi yêu cầu của nàng, anh theo sát gót khi nàng bước ra ngoài hành lang.

“Điều này không đúng,” anh nói sau lưng nàng.

Amelia dừng lại. Đúng đấy không có sức mạnh với nàng bây giờ.

“Đây là một cơ hội để tôi nhìn thấy những thứ bên trong một sòng bài. Tôi sẽ không bỏ lỡ đâu”

Lần theo những âm thanh của giọng nói, nàng mạo hiểm tiến vào một hành lang bao xung quanh tầng hai nhìn xuống một căn phòng lớn lộng lẫy. Đám đông những quý ông ăn mặc thanh lịch tụ tập xung quanh ba bàn xúc sắc lớn, chăm chú xem ván bài, trong khi những người hồ li dùng cào để thu thập các con xúc sắc và tiền. Vô số cuộc nói chuyện, hỏi han, không khí đầy sự phấn khích. Các nhân viên di chuyển qua các phòng chơi xúc sắc, một số mang khay thức ăn và rượu vang, số khác mang khay thẻ đổi tiền và các bộ bài mới. Ẩn mình sau một cái cột, Amelia quan sát đám đông từ hàng lang phía trên. Cái nhìn của nàng hướng về Rohan, người đang mặc một chiếc áo khoác màu đen và đeo cà vạt. Mặc dù anh phục trang tương tự như các thành viên câu lạc bộ, trông anh vẫn nổi bật giữa đám đông tựa như một con cáo giữa đàn chim bồ câu. Rohan nửa ngồi, nửa dựa vào bàn gỗ gụ đồ sộ dành cho quản lý ở góc của căn phòng, nơi có thể kiểm soát được toàn bộ sòng bài. Anh có mặt để đưa ra các chỉ dẫn cho nhân viên. Anh ít cử động, nhưng ngay cả như vậy, vẫn hiển hiện một sự tự cao trong cách anh di chuyển, một cử chỉ tự nhiên dễ dàng thu hút ánh nhìn.

Và sau đấy bằng cách nào đó ... anh cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Amelia. Anh đưa tay ra sau gáy, và sau đó anh nhìn thẳng vào nàng. Giống hệt như lúc anh làm điều đó nơi con hẻm nhỏ, Amelia cảm thấy sự hồi hộp lan ra khắp người, chân tay và hai bàn tay và bàn chân và thậm chí cả ở đầu gối. Một dòng

xoáy khó chịu cuộn qua khắp người nàng. Nàng đứng đấm mình trong cảm giác tội lỗi, nóng bỏng và sưng sốt đỏ mặt như một đứa trẻ, trước khi nàng cuối cùng đã có thể thu thập đầy đủ sự nhanh trí để biến mất phía sau cái cột.

“Cái gì thế?” nàng nghe Merripen hỏi.

“Tôi nghĩ ông Rohan nhìn thấy tôi.” Một nụ cười run rẩy thoát ra. “Ôi, tôi hy vọng tôi đã không làm ông ta phiền lòng. Hãy trở lại phòng khách ngay thôi.”

Và khi nàng liếc nhìn hé mắt nhìn nhanh xuống phía dưới, Rohan đã biến mất.

2. Chương 2

Cam rời chiếc bàn gỗ gụ và ra khỏi phòng chơi bài. Như thường lệ, anh không bao giờ có thể rời đi mà không phải ngừng lại một hoặc hai lần ... một người hầu thì thầm thông báo có một Đức ngài đang muốn nâng hạn mức ghi nợ của mình lên, một tay quản lý yêu cầu được bổ sung thêm đồ uống vào tửu rượu ở một trong những phòng chơi bài. Anh đã trả lời những câu hỏi của họ một cách lơ đãng. Tâm trí của anh lúc này chỉ tập trung về người phụ nữ đang chờ anh trên lầu.

Một buổi tối bình thường hứa hẹn sẽ trở nên thật đặc biệt

Đã khá lâu rồi chẳng có một người phụ nữ nào có thể khuấy động sự chú ý của anh như Amelia Hathaway. Ngay khi nhìn thấy nàng đứng trong con hẻm tối, khỏe khoắn, đôi má ửng hồng, cơ thể kêu gọi ẩn trong chiếc áo choàng giản dị, anh đã muốn nàng. Anh không biết tại sao lại cảm thấy thế. Nàng là hiện thân cho tất cả những gì khiến anh khó chịu khi nghĩ về phụ nữ Anh

Rõ ràng là cô Hathaway đó hẳn đã phải rất vất vả bươn chải suốt ngày để sắp đặt và quản lý tất cả mọi thứ xung quanh. Phản ứng thông thường của Cam đối với những phụ nữ như vậy là lẩn đi mất dạng. Nhưng khi anh nhìn vào đôi mắt xanh xinh đẹp ấy, và nhận ra cái nhíu mày khê khàng của nàng, anh bỗng cảm thấy một sự thôi thúc tội lỗi muốn bắt cóc và mang nàng đến một nơi nào đó và làm điều gì đó không văn minh, thậm chí có thể coi là hoang dã với nàng.

Tất nhiên, những sự thôi thúc nguyên thủy đã luôn bị che giấu dưới vẻ bề ngoài của anh. Thời gian gần đây, Cam đã bắt đầu thấy có chút khó khăn hơn bình thường để kiểm soát chúng. Anh trở nên dễ cáu kỉnh, thiếu kiên nhẫn, dễ kích động. Những thứ đã từng làm cho anh cảm thấy hài lòng thì giờ không còn thỏa mãn anh nữa. Tệ hơn cả, anh càng ngày càng cảm thấy suy giảm ham muốn tình dục.

Tìm một người phụ nữ chưa bao giờ là điều khó khăn với Cam. Cam đã tìm thấy sự giải phóng trong vòng tay của rất nhiều người phụ nữ luôn sẵn sàng vì anh, và anh đã đền đáp lại họ cho đến khi họ rên rỉ vì khoái cảm. Tuy nhiên, anh lại chẳng cảm thấy có sự kích thích thật sự trong đó. Không hứng thú, không nồng cháy, không có cảm giác. Anh chỉ coi đó như là cách mình chăm sóc một chức năng bình thường của cơ thể giống như ăn uống hay ngủ.

Cam đã bồn chồn, lo lắng đến mức anh đã trao đổi điều này với ông chủ của mình, Lord St.Vincent.

Đã từng là một tay sát gái nổi tiếng, giờ đây lại trở thành một người chồng tận tụy, St Vincent biết về những vấn đề này nhiều hơn bất cứ người đàn ông nào ở trên đời này. Khi Cam hỏi với vẻ rầu rĩ rằng phải chăng suy giảm ham muốn là một cái gì đó xảy ra một cách tự nhiên khi một người đàn ông tiến đến độ tuổi ba mươi, St Vincent đã suýt nghẹn vì ly rượu của mình

“Ôi, lạy chúa, không,” tử tước nói, ho nhẹ khi nuốt vào một ngụm brandy cay sè cổ họng. Họ ở trong phòng quản lý của câu lạc bộ, vùi đầu vào đồng số kế toán suốt buổi sáng. St Vincent là một người đàn ông đẹp trai với mái tóc vàng rơm và đôi mắt màu xanh nhạt. Mọi người cho rằng anh hội tụ nét đẹp và tính cách hoàn hảo nhất với bất kỳ người đàn ông nào. Vẻ ngoài của một vị thánh và tâm hồn của một kẻ vô lại.

“Nếu tôi có thể hỏi, loại phụ nữ cậu mời lên giường thế?”

“Ngài có ý gì, loại - ?” Cam đã hỏi lại với vẻ thận trọng.

“Xinh đẹp hay không ưa nhìn lắm?”

“Xinh đẹp, tôi cho là vậy.”

“À, đó là vấn đề của cậu đấy,” St Vincent nói với giọng như đã hiểu được bản chất của vấn đề. “Những phụ nữ bình thường thú vị hơn nhiều. Không có thứ thuốc kích thích tình dục nào tốt hơn lòng biết ơn đâu.”

“Nhưng ngài đã kết hôn với một phụ nữ xinh đẹp.

Một nụ cười chậm rãi hiện trên khóe môi cong cong St Vincent. “Những người vợ là một trường hợp ngoại lệ. Họ đòi hỏi rất nhiều nỗ lực, nhưng phần thưởng thật là đáng kể. Tôi khuyến khích cậu tìm những người vợ. Đặc biệt là vợ của một ai đó.”

Cam bắt đầu nhìn chăm chăm vào ông chủ của mình có chút khó chịu vì cuộc trò chuyện nghiêm túc với St Vincent luôn bị cản trở bởi ngài tử tước có sở thích muốn biến nó thành một câu chuyện hài hước.

“Nếu tôi hiểu đúng, thưa ngài,” anh nói cộc lốc, “lời khuyên của ngài cho tình trạng thiếu ham muốn của tôi là bắt đầu đi quyến rũ những phụ nữ kém hấp dẫn?”

Chọn một cái quần bút bằng bạc, St Vincent khéo léo gắn chiếc ngòi vào và nhúng bút vào lọ mực một cách chuẩn xác.

“Rohan, tôi đang cố gắng để hiểu vấn đề của cậu. Tuy nhiên, việc thiếu ham muốn là cái gì đó tôi chưa từng trải qua. Ngay cả khi thập tử nhất sinh nằm trên giường bệnh, trước khi tôi ngừng muốn.., không, không phải thế, tôi đã từng cận kề với cái chết, thậm chí ngay cả lúc đó tôi vẫn khao khát như quỷ với vợ tôi.”

“Xin chúc mừng,” Cam thì thầm, từ bỏ hi vọng có được một câu trả lời nghiêm túc từ người đàn ông này. “Hãy nói qua sổ kế toán. Có những vấn đề quan trọng để thảo luận hơn là những thói quen tình dục”

St Vincent gạch xóa một con số và đặt bút trở lại giá. “Không, tôi chấp nhận thảo luận về thói quen tình dục. Nó hứng thú hơn nhiều so với công việc.” Anh ngồi thoải mái trên ghế của mình với một tư thế dễ bị nhầm là sự lười biếng.

“Nếu cậu cứ tỏ ra thận trọng như thế, Rohan, thì không ai có thể giúp cậu cả, mà mọi người sẽ chỉ thấy cậu bị theo đuổi ráo riết đến thế nào. Có vẻ như cậu vẫn giữ được sự hấp dẫn với các quý bà ở London và với vẻ ngoài của mình, cậu chắc chắn nhận được đầy đủ các lợi thế từ những gì được mời gọi”

Cam nhìn chăm chăm vào St.Vincent mà không biểu lộ cảm xúc gì. “Xin lỗi nhưng có phải ngài đang đi đến điểm chính yếu không, Đức ngài”

Dựa người vào ghế, St.Vincent chấp hai bàn tay thanh lịch của mình thành dạng hình tháp và nhìn Cam một cách bình tĩnh. “Vì cậu không có vấn đề gì với việc thiếu ham muốn trong quá khứ, tôi chỉ có thể giả định rằng, cậu đã thỏa mãn các khao khát thềm muốn bằng sự đều đặn đến mức thừa mứa. Một chút mới lạ có thể là điều cậu đang thiếu chăng?”

Cần nhắc những lời khuyên thật sự rất khôn ngoan này, Cam tự hỏi liệu một kẻ chơi bởi phóng đảng khét tiếng trước đây có từng bị cảm dỗ lạc lối

Cam quen biết Evie từ khi nàng còn nhỏ và đến thăm người cha góa bụa của mình ở câu lạc bộ. Thời gian trôi đi, Cam cảm thấy trách nhiệm bảo vệ nàng như thể nàng là em gái anh. Không một ai có thể nghĩ đến việc ghép nối Evie thanh lịch một cách tự nhiên với một người phóng đảng. Và có lẽ không có ai ngạc nhiên như chính bản thân St.Vincent khi khám phá ra rằng cuộc hôn nhân vì lợi ích của hai người họ đã chuyển thành một cuộc hôn nhân vì tình yêu nồng nàn.

“Cuộc sống hôn nhân là gì?” Cam nhẹ nhàng hỏi. “Liệu nó có dần dần trở thành thừa mứa sự đơn điệu không?”

Về mặt của St.Vincent thay đổi, đôi mắt màu xanh của anh trở nên ảm áp khi nghĩ đến vợ mình. “Rõ ràng là tôi đã chọn được đúng người, một người như thế không bao giờ là đủ cả. Tôi sẽ chào đón sự dư thừa hạnh phúc như thế - nhưng tôi ngờ rằng một thứ như vậy cực kỳ khó có thể xảy ra.”

Đóng lại quyển sổ tài chính với một tiếng bịch đầy dứt khoát, anh đứng lên khỏi bàn làm việc. “Tha lỗi cho tôi, Rohan, tôi phải chúc cậu ngủ ngon bây giờ.”

“Vậy việc hoàn thành sổ sách thì sao?”

“Tôi sẽ để phần còn lại cho cậu giải quyết.” Nhìn vẻ cau có của Cam, St Vincent nhún vai một cách vô tội. “Rohan, một người trong chúng ta là một gã đàn ông chưa lập gia đình với khả năng xuất sắc về toán học cao cấp và không có cuộc hẹn hò nào cho buổi tối. Người kia là một kẻ phóng đảng đã được xác nhận là đang trong tình trạng say mê với người vợ trẻ sẵn sàng và kêu gọi chờ đợi ở nhà. Người nào làm cậu nghĩ rằng nên làm việc với đám sổ sách khốn kiếp này? “

Và với một cái vẫy tay lạnh nhạt, St Vincent đã rời văn phòng.

“Sự mới lạ” mà St.Vincent đề cập đến – thật tuyệt, chắc chắn có thể áp dụng ngay từ đó cho quý cô Hathaway. Cam đã luôn luôn ưa thích những người phụ nữ có kinh nghiệm, những người coi sự cảm dỗ tình dục như một trò chơi và họ biết tốt hơn là nên đánh đồng khoái cảm với cảm xúc. Anh không bao giờ tự mình đóng vai trò người dạy dỗ cho một trinh nữ. Thực tế thì, việc làm tình cùng một trinh nữ làm anh khó chịu khủng khiếp. Không có gì thích thú cả, chỉ có sự đau đớn dành cho cô gái. Anh khiếp hãi những giọt nước mắt và sự hối tiếc sau đó. Anh không muốn nghĩ đến cái ý tưởng này. Không, sẽ không có việc theo đuổi “sự mới lạ” với cô Hathaway.

Bước đi vội vã, Cam lên cầu thang và vào căn phòng nơi người phụ nữ đang chờ đợi cùng với một gã Digan có vẻ mặt bí hiểm. Merripen là một cái tên Digan phổ biến. Nhưng, người đàn ông đó đã ở một vị trí bất thường nhất. Anh ta xuất hiện như người hầu của người phụ nữ, một tình huống kỳ lạ và không hề giống với một người Digan yêu tự do. Hai người họ, Cam và Merripen, có một điểm chung. Cả hai người đều làm việc cho những gadjo[[2]] thay vì lang thang đến những vùng đất tự do như ý Chúa đã định.

Một người Digan không thuộc về những thứ được bao bọc bên trong các bức tường. Với người digan sống trong những căn phòng hay ngôi nhà không khác gì sống trong những cái hộp, chúng ngăn cách họ với bầu trời, gió, mặt trời và các vì sao. Sống trong đó, họ phải hít thở không khí mốc meo trộn lẫn mùi của thức ăn và nước lau sàn. Lần đầu tiên trong nhiều năm Cam cảm thấy trào dâng chút cảm giác hoang mang. Anh cố gắng chống lại nó và tập trung vào nhiệm vụ trước mắt - thoát khỏi bộ đôi đặc biệt trong phòng khách kia.

Chạm vào cổ áo để nới lỏng nó ra, anh đẩy cánh cửa đang hé mở và bước vào phòng

Cô Hathaway đứng gần cửa ra vào, chờ đợi với sự thiếu kiên nhẫn được kiểm soát chặt chẽ, trong khi Merripen vẫn đứng ở trong góc tối. Khi Cam đến gần và nhìn vào mặt nàng, cảm giác hoang mang liền tan biến, một sự ham muốn nóng bỏng kỳ lạ ủa ra. Bên dưới đôi mắt xanh của nàng là những quầng thâm màu oải hương nhàn nhạt, đôi môi mềm khép lại thành một đường thẳng. Mái tóc nàng đã được búi ra sau đầu và ghim lại. Bóng tối và ánh sáng tương phản với nhau phía trên đầu nàng.

Mái tóc búi sau đầu, bộ váy áo giản dị cho thấy nàng là một người phụ nữ nghiêm túc. Một phụ nữ độc thân. Nhưng không có gì có thể che được vẻ rạng rỡ của nàng. Nàng thật ... ngon lành. Anh muốn lột trần nàng ra giống như bóc một món quà đã được chờ đợi từ lâu. Anh muốn cơ thể mềm mại và trần truồng của nàng bên dưới anh, muốn cái khuôn miệng mềm mại kia sưng phồng lên vì những nụ hôn sâu đầy mê đắm, cơ thể mảnh mai của nàng run rẩy vì khao khát. Giật mình bởi tác động của nàng lên anh, Cam cố thể hiện nét mặt trống rỗng khi anh quan sát nàng.

“Tin tốt chứ?” Amelia gặng hỏi, không nhận ra những ý nghĩ chuyển biến trong đầu anh. Có lẽ đó là một điều tốt, vì nếu không những ý nghĩ đó sẽ làm nàng khóc thét lên khiếp hãi.

“Ông có phát hiện ra bất cứ điều gì về nơi ở của anh tôi không?”

“Có.”

“Và?”

“Lord Ramsay đến câu lạc bộ vào chấp tối, đã thua một ít tiền tại bàn xúc sắc”

“Cảm ơn Chúa anh ấy còn sống,” Amelia thốt lên.

“Và ngài ấy dường như đã quyết định an ủi bản thân bằng cách viếng thăm một nhà chứa gần đây.”

“Nhà chứa?” Nàng ném cho Merripen một cái liếc nhìn đầy giận dữ. “Tôi thề, Merripen, anh ấy sẽ chết trong tay tôi đêm nay.”

Nàng nhìn lại Cam. “Anh tôi đã thua bao nhiêu?”

“Khoảng 500 bảng.”

Đôi mắt màu xanh tuyệt đẹp mở to đầy tức giận. “Anh ấy sẽ chết từ từ trong tay tôi. Đó là nhà chứa nào?”

“Nhà chứa Bradshaw”

Amelia với lấy cái mũ.

“Đến đó, Merripen. Chúng ta sẽ đến đó lời anh ấy về.”

Cả hai người, Merripen và Cam đồng thanh thốt lên. “Không”

“Tôi muốn chính mắt mình thấy anh ấy không sao” nàng nói một cách bình tĩnh. “Tôi không thể tin đó là anh ấy.” Nàng nhìn Merripen chằm chằm, ánh nhìn đầy băng giá. “Tôi sẽ không trở về nhà mà không có Leo.”

Vừa buồn cười, vừa sợ hãi nỗ lực của nàng, Cam hỏi Merripen “Có phải tôi đang dính líu tới sự ngoan cố hay ngu ngốc hay sự kết hợp của cả hai?”

Amelia trả lời trước khi Merripen có cơ hội. “Ngan cố là bản tính của tôi. Sự ngu ngốc có thể được cho là hoàn toàn của anh tôi”. Nàng đội mũ lên và buộc dây mũ dưới cằm.

Những cái dây cài mũ màu anh đào, Cam nhìn chúng đầy sững sốt. Cái màu đỏ đầy phù phiếm là điểm nhấn chẳng hề tương hợp so với trang phục giản dị của nàng. Ngày càng bị mê hoặc, Cam nghe thấy giọng mình cất lên, “Cô không thể đi đến Bradshaw. Nó không thích hợp cho đức hạnh của một quý cô và cũng chẳng an toàn. Hơn nữa, cô thậm chí còn không biết nơi đó là chỗ quỷ quái nào.”

Amelia không chùn bước trước những lời nói chẳng chút thân thiện của Cam. “Tôi cho rằng có một thỏa thuận kinh doanh mật thiết giữa câu lạc bộ này và nhà chứa Bradshaw. Ông nói rằng nó ở rất gần đây, điều đó có nghĩa tất cả những gì tôi phải làm là đi bộ từ đây đến đó. Xin chào ông Rohan. Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của ông.”

Cam di chuyển để chặn nàng lại. “Tất cả những gì cô định làm sẽ biến cô trở thành một kẻ ngu ngốc, cô Hathaway. Cô sẽ không được phép vào bằng cửa trước. Một nhà chứa như Bradshaw không bao giờ đón tiếp người lạ qua đường.”

“Tôi làm thế nào để tìm thấy anh mình, thưa ông, chẳng phải là mối bận tâm của ông?”

Nàng đã đúng. Nó không phải là mối bận tâm của anh. Nhưng Cam đã không được tiêu khiển trong một thời gian dài. Không có khoái lạc nào, không có bất kỳ ả gái điểm hạng sang đầy kinh nghiệm nào, thậm chí ngay cả một căn phòng đầy phụ nữ khỏa thân có thể hấp dẫn anh nhiều bằng một nửa Amelia Hathaway và những dải dây buộc mũ màu anh đào của nàng.

“Tôi sẽ đi với cô,” anh nói.

Nàng cau mày. “Không, cảm ơn ông.”

“Tôi đòi hỏi vậy.”

“Tôi không cần sự giúp đỡ của ông, ông Rohan.”

Cam liên tưởng đến vô số sự giúp đỡ mà nàng rõ ràng là đang có nhu cầu, và hầu hết trong số đó sẽ trở nên rất thú vị nếu anh được phục vụ nàng.

“Rõ ràng có tôi đi cùng sẽ có lợi cho cô khi tìm kiếm Lord Ramsay và rời khỏi London nhanh nhất có thể. Tôi coi việc đẩy nhanh hành trình của cô là bổn phận công dân của tôi.”

3. Chương 3

Mặc dù họ có thể đi bộ đến Bradshaw, Amelia, Merripen và Rohan vẫn đi đến đó trên chiếc xe ngựa bốn bánh cũ kỹ. Chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà có kiến trúc kiểu Georgian thanh lịch. Đối với Amelia, người luôn tưởng tượng những nơi như vậy có tiếng là xa hoa lộng lẫy khủng khiếp thì vẻ ngoài của nhà thổ Bradshaw là một sự kín đáo đáng thất vọng.

“Cô ngồi trong xe”, Rohan nói. “Tôi sẽ đi vào trong và tìm xem Lord Ramsay có ở đây không.” Anh nghiêm khắc nhìn Merripen. “Đừng để cô Hathaway đi vào dù chỉ một giây. Thời điểm này trong đêm rất nguy hiểm.”

“Mới chập choạng thôi mà,” Amelia phản ứng ngay. “Và chúng ta đang ở Khu Đông, giữa đám đông các quý ông ăn mặc sang trọng. Làm sao mà có thể coi là nguy hiểm được?”

“Tôi đã nhìn thấy các quý ông trong những bộ đồ lịch lãm làm những điều mà cô sẽ khóc thét lên khi nghe đến chúng đấy”

“Tôi không bao giờ sợ hãi” Amelia nói một cách phẫn nộ

Nụ cười của Rohan hết một chớp trắng lóe lên trong bóng tối. Anh rời xe và hòa vào màn đêm như thể anh là một phần của nó, hòa lẫn vào bóng tối một cách hoàn hảo trừ các viên sáng mờ mờ trên mái tóc đen như gỗ mun và ánh lấp lánh của viên kim cương bên tai.

Amelia nhìn chăm chăm đằng sau anh và tự hỏi. “Điều gì đã tạo nên một người đàn ông như anh? Anh không phải là một quý ông, chẳng phải bậc quan cách cũng không phải là một người làm công bình thường và thậm chí cũng không hoàn toàn là một Gypsy”. Một cái rung mình chạy bên dưới lớp áo lót khi nàng hồi tưởng lại thời khắc anh giúp nàng xuống xe. Bàn tay nàng đeo găng, nhưng anh thì không, và nàng đã cảm nhận sự nóng bỏng và sức mạnh của các ngón tay của anh. Và cả ánh sáng yếu ớt của chiếc nhẫn vàng dày dặn trên ngón tay cái của anh nữa. Nàng chưa bao giờ cảm nhận như vậy trước đây.

“Merripen, có nghĩa gì khi một người đàn ông đeo một chiếc nhẫn trên ngón tay cái? Một tập tục của người Gypsy chẳng?”

Dường như không thấy thoải mái với câu hỏi của nàng, ánh mắt Merripen nhìn lướt từ cửa xe vào màn đêm ảm đạm. Một nhóm thanh niên trẻ vượt qua chiếc xe, mặc áo khoác và đội mũ đất tiền, vừa đi vừa cười nói rôm rả. Hai người trong số họ dừng lại bắt chuyện với một người phụ nữ mặc quần áo lờ lợt. Vãn câu này, Merripen trả lời câu hỏi của Amelia.

“Nó thể hiện những tư tưởng độc lập và tự do. Và cũng là cách tạo ra sự khác biệt nhất định. Khi đeo nó, anh ta tự nhắc nhở bản thân rằng anh ta không thuộc về nơi anh ta đang sống.”

“Tại sao Rohan muốn nhắc nhở mình về những điều như thế nhỉ?”

“Bởi vì chuẩn mực sống tử tế như của cô rất cấm dỗi” Merripen nói u ám. “Thật khó để chống lại chúng.”

“Tại sao anh ta phải chống lại những điều như thế. Tôi không xem có gì là quá khủng khiếp khi sống trong một căn nhà đầy đủ tiện nghi, có thu nhập đảm bảo ổn định và thưởng thức những thứ như là các món ăn ngon hay chỗ ngồi êm ái.”

“Gadji,” anh thì thầm trong sự nhẩn nhện, làm cho Amelia bật cười. Đó là từ ám chỉ một người phụ nữ không phải là Gypsy.

Nàng thư giãn dựa người vào chiếc ghế bọc nhung. “Tôi chưa từng bao giờ nghĩ tôi sẽ hy vọng đến tuyệt vọng thế này để tìm ra anh trai tôi bên trong một ngôi nhà mang nhiều tai tiếng như vậy. Nhưng nếu phải chọn giữa một nhà chứa hay một cái xác nằm trôi nổi trên sông Thames...” Nàng ngừng lại và ép các khớp ngón của bàn tay đang co lại thành nắm đấm lên đôi môi.

“Anh ấy không chết.” Giọng Merripen trầm xuống, nhẹ nhàng.

Amelia cố gắng một cách khó nhọc để tin điều đó. “Chúng ta phải đưa Leo tránh xa London. Anh ấy sẽ an toàn hơn ở vùng nông thôn... đúng không?”

Merripen nhún vai, không đảm bảo điều gì. Không thể đọc được chút suy nghĩ nào trong đôi mắt đen của anh.

“Vùng nông thôn thì có ít thứ để làm hơn là ở đây,” Amelia nhấn mạnh. “Và chắc chắn là Leo có thể dính vào ít rắc rối hơn”

“Một người đàn ông muốn gặp rắc rối có thể tìm thấy nó ở bất cứ nơi đâu.”

Sau vài phút chờ đợi đầy khó chịu, Rohan trở lại chiếc xe ngựa bốn bánh và giật mạnh cửa xe mở ra. “Anh ấy ở đâu?” Amelia hỏi khi người Gypsy leo vào bên trong.

“Không phải ở đây. Lord Ramsay đã đi lên tầng với một cô gái và, ờ. ... tiến hành các giao dịch ... ngài ấy đã rời đi rồi.”

“Anh ấy đã đi đâu? Ông có hỏi...”

“Ngài ấy có nói với họ là sẽ đến một quán rượu có tên “The Hell và Bucket”

“Tuyệt vời,” Amelia nói một cách ngắn gọn. “Ông có biết đường không?”

Ngồi bên cạnh nàng, Rohan nhìn qua Merripen. “Đi dọc phố St James về phía đông, rẽ trái sau ngã rẽ thứ ba”.

Merripen giật nhẹ dây cương, chiếc xe chạy qua một nhóm bộ ba ả gái điếm.

Amelia nhìn những phụ nữ đó với vẻ quan tâm không giấu giếm. “Một vài người mới trẻ trung làm sao”, nàng nói. “Giá mà có một tổ chức từ thiện nào đó giúp họ tìm việc làm đứng đắn.”

“Hầu hết các công việc được coi là đứng đắn thì lại rất tệ,” Rohan đáp lời.

Nàng nhìn anh đầy phẫn nộ. “Ông cho rằng một người phụ nữ tốt hơn là nên chấp nhận làm cái việc bán thân nuôi miệng ấy hơn là có một công việc lương thiện cho phép cô ấy sống với nhân phẩm của mình sao?”

“Tôi không nói như thế. Quan điểm của tôi là một số ông chủ còn tàn bạo hơn nhiều so với những tên ma cô hay chủ chứa. Những người hầu phải chịu đựng tất cả lỗi ứng xử đầy sỉ nhục từ ông chủ, đặc biệt là những người hầu nữ. Và nếu cô nghĩ rằng cứ làm việc tại một phân xưởng hay nhà máy là có phẩm giá thì tức là cô chưa bao giờ nhìn thấy một cô gái bị mất mấy ngón tay vì máy cắt chổi rơm hay một ai đó bị xung huyết vì hít thở bụi bông và bụi bẩn ở nhà máy dệt len, những cô gái ấy sẽ không sống quá tuổi ba mươi”.

Amelia định phản bác nhưng rồi nàng nhanh chóng nín lặng. Nàng không muốn tiếp tục cuộc tranh luận, những người phụ nữ đoan trang, thậm chí ngay cả khi còn độc thân, sẽ không thảo luận về đề tài gái mại dâm.

Nàng thể hiện thái độ thờ ơ lạnh nhạt và nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặc dù nàng không thèm ghé mắt nhìn Rohan, nàng vẫn cảm thấy anh đang nhìn nàng. Nàng không thể lơ đi sự hiện diện của anh. Anh không sệt nước hoa hay dùng sáp thơm, nhưng anh có một mùi thật lôi cuốn, như mùi khói và sự tươi mát, giống như là mùi tử đinh hương xanh

“Anh trai cô gần đây mới được thừa kế tước vị,” Rohan nói.

“Đúng thế.”

“Thế thì, Lord Ramsay dường như đã không được chuẩn bị cho vai trò mới của mình”.

Amelia không thể nén lại một nụ cười buồn bã. “Không ai trong chúng tôi được chuẩn bị cả. Đó là cả một chuyển biến đột ngột với tất cả chúng tôi. Có ít nhất ba người đứng trước Leo trong hàng ngũ thừa kế tước vị. Nhưng tất cả họ đều nhanh chóng ra đi vì những nguyên nhân khác nhau. Có vẻ như trở thành hầu tước Ramsay sẽ khiến cho cuộc sống của họ trở nên ngắn ngủi hơn. Và nếu thế thì anh trai tôi có lẽ không thể sống lâu hơn các bậc tiền bối được”.

“Không ai có thể biết được số phận của mình.”

Hướng cái nhìn về phía Rohan, Amelia phát hiện anh quan sát nàng bằng cái nhìn đánh giá thật chậm rãi khiến cho trái tim nàng đập nhanh hơn. “Tôi không tin vào số phận”, nàng nói. “Mọi người có thể kiểm soát số phận của chính mình.”

Rohan mỉm cười. “Tất cả mọi người, ngay cả các vị thần cũng bất lực trong bàn tay của số phận.”

Amelia nhìn anh một cách đầy ngờ vực. “Chắc chắn rồi, ông làm việc ở một sòng bài, tường tận về xác suất và tỷ lệ thắng thua. Về lý mà nói thì điều đó có nghĩa là ông không thể tin tưởng vào may mắn, số phận hay bất cứ thứ gì khác tương tự thế cả.

“Tôi biết tường tận về xác suất và tỷ lệ thắng thua,” Rohan đồng ý. “Tuy nhiên, tôi tin vào may mắn.” Anh mỉm cười. Có một ngọn lửa âm ỉ trong đôi mắt anh khiến hơi thở của nàng như bị nén chặt lại. “Tôi tin vào phép màu và những bí ẩn, tin rằng những giấc mơ có thể tiết lộ tương lai. Và tôi tin rằng có những điều được viết trên các ngôi sao ... hoặc ngay trong lòng bàn tay của cô..”

Bị mê hoặc, Amelia không thể rời mắt khỏi anh. Anh là một người đàn ông đẹp trai một cách khác thường, làn da ngăm đen như cỏ mật, mái tóc đen rơi xõa trên trán anh theo cách khiến nàng bị thôi thúc muốn đưa tay ra vén nó lên.

“Anh cũng tin vào số phận chứ?” nàng hỏi Merripen. Anh do dự một lúc lâu. “Tôi là người Digan” anh nói. Có nghĩa là có. “Chúa ơi, Merripen. Tôi đã luôn luôn nghĩ về anh như một người đàn ông đầy lý trí cơ đấy”

Rohan cười. “Chỉ lý trí trong những việc có thể xảy ra thôi, cô Hathaway. Chỉ vì cô không thể thấy hoặc cảm thấy một cái gì đó không có nghĩa là nó không thể tồn tại.”

“Không có gì là số phận cả” Amelia khẳng định. “Đối với tôi chỉ có hành động và kết quả”

Cỗ xe ngựa lại dừng lại, lần này là ở một nơi tồi tàn hơn nhiều so với phố St.James hay phố King. Một bên phố có một quán bia và một nhà trọ ba penni [[3]] và phía bên kia là một quán rượu lớn. Những khách bộ hành trên con phố này có dáng vẻ quý phái giả tạo hòa lẫn với những người bán hàng rong, những kẻ móc túi, và thêm cả những ả gái điếm nữa.

Một vụ cãi lộn âm ỉ đang diễn ra ngay trước cửa quán rượu, một mớ hỗn độn tay và chân; mũ, chai lọ, gây gộc bay tứ tung. Bất cứ khi nào có một cuộc đánh nhau, thì khả năng lớn nhất xảy ra là anh nàng chính là người đầu têu.

“Merripen”, nàng lo lắng nói “anh biết Leo thế nào khi anh ấy bị lừa rồi chứ. Anh ấy có thể đang ở ngay giữa đám ẩu đả này. Thật là tốt nếu anh...”

Trước khi nàng nói xong, Merripen đã dừng xe ngựa lại.

“Chờ đã”, Rohan nói. “Tốt hơn là để tôi xử lý việc này”

Merripen nhìn anh bằng cái nhìn lạnh băng. “Anh nghĩ ngờ khả năng chiến đấu của tôi à?”

“Đây là một xóm nghèo của London. Tôi đã quen với những mảnh khốc mà họ sử dụng. Nếu anh...” Rohan ngừng lại khi Merripen lờ anh đi và ra khỏi xe với một tiếng cằn nhằn cẩu kính. “Thế cũng được”, Rohan nói, ra khỏi xe và đứng bên cạnh quan sát. “Họ sẽ bầm anh giống như bầm một chú cá thu ở cửa hàng cá tại Covent Garden[[4]]”

Amelia cũng ra khỏi xe. “Merripen có thể tự mình xoay sở rất khá khi ẩu đả, tôi đảm bảo với ông”.

Rohan nhìn xuống nàng, đôi mắt anh tối sầm và như mắt mèo. “Cô sẽ an toàn hơn khi ở bên trong xe.”

“Tôi có sự bảo vệ của ông đúng không?” nàng nhún giọng.

“Cùng ơi”, anh nói bằng một giọng mềm mại xuyên qua cả sự ồn ào của đám đông, “Tôi có thể là người mà em cần phải cảnh giác nhất đấy”.

Nàng cảm thấy trái tim mình lỡ một nhịp. Anh bắt gặp một đôi mắt mở to nhìn anh chăm chú và anh tỏ ra thích thú đến mức khiến nàng cảm thấy xấu hổ. Amelia quay mặt đi trong một nỗ lực để làm mình bình tĩnh trở lại. Nhưng nàng vẫn cảm nhận một cách rõ ràng sự hiện diện của anh, tư thế tỉnh táo đầy thoải mái của anh, những cảm xúc bí ẩn bên dưới lớp quần áo thanh lịch của anh

Họ cùng nhau quan sát Merripen lao vào cái đám hỗn loạn đang cãi nhau ầm ĩ, quăng một vài kẻ ra rìa. Và chưa đầy một phút rưỡi sau, anh đã thô lỗ lôi một người nào đó ra ngoài, dùng cánh tay còn rảnh rang gạt phắt đi một cú đấm. “Anh ta khá đấy”, Rohan bất chợt nói. Cảm giác nhẹ nhõm tràn ngập trong tâm hồn Amelia khi nàng nhận ra bộ dạng nhẵn nhụi của Leo. “Ôi, tạ ơn Chúa.”

Tuy nhiên đôi mắt nàng chấp chới cảm thấy một cái đụng chạm nhẹ nhàng vào bên cạnh cằm. Những ngón tay Rohan ôm lấy khuôn mặt nàng và buộc nàng ngẩng lên. Ngón tay cái của anh miết nhẹ lên đầu cằm nàng. Sự thân mật không hề mong đợi này khiến nàng có chút sững sốt. Cái nhìn chăm chăm như có lửa của anh lại chiếm hữu nàng lần nữa.

“Cô không nghĩ rằng cô đang chăm chút bảo vệ anh trai mình quá mức sao, theo đuôi người anh đã trưởng thành khắp London. Anh ta không làm bất cứ điều gì bất thường. Hầu hết các tử tước trẻ tuổi ở vị trí như anh ta cũng sẽ hành xử như vậy.”

“Ông không biết anh ấy” Amelia nói, những lời nói như khuấy động tận trong tai nàng. Nàng biết rằng mình nên tách ra khỏi những ngón tay ấm áp của anh, nhưng cơ thể nàng vẫn ngang bướng không chịu, vẫn say sưa với khoái cảm từ sự đụng chạm của anh “Còn xa mới gọi những hành vi của anh ấy là bình thường. Anh ấy đang gặp rắc rối. Anh ấy...” Nàng dừng lại.

Rohan đưa một đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt theo đường viền sáng bóng của dải dây buộc mũ đến nút thắt dưới cằm nàng “Loại rắc rối nào thế?”

Nàng thành linh tránh khỏi sự động chạm của anh và xoay người lại khi thấy Merripen và Leo đến bên xe ngựa. Cảm giác yêu thương và những lo lắng khổ sở đọng đầy trong nàng khi nàng nhìn anh trai mình. Đó là một chàng thanh niên bần thủ, bầm dập và đang mỉm cười ngoan cố. Bất cứ ai không biết Leo sẽ cho rằng anh chẳng hề bận tâm đến bất kỳ điều gì trên thế giới. Nhưng đôi mắt đã từng rất ấm áp của anh, giờ đây lại trở nên mờ xỉn và lạnh lùng. Cơ thể khỏe mạnh trước đây nay phệ ra với cái cằm húp híp. Vẫn còn lâu nữa mới đến lúc Leo suy nhược hoàn toàn nhưng dường như anh đã xác định sẽ đẩy nhanh tiến trình ấy.

“Hay ho làm sao” Amelia buột miệng nói. “Vẫn còn vài thứ trên mặt anh này”. Rút một cái khăn từ tay áo, nàng cúi bước về phía trước và dịu dàng lau mồ hôi và vết máu trên má anh. Nhận ra cái nhìn vô định của anh, nàng hỏi, “Em là ai nào anh yêu quý?”

“A! Ra là cô”. Đầu Leo nhảy nhót giống như là một con rối có dây. Anh nhìn lướt qua Merripen, người đang đỡ anh đứng vững “Em gái tôi,” anh nói. “Một cô em gái đáng sợ.”

“Trước khi Merripen đặt anh vào xe,” Amelia hỏi, “có phải anh đã tiêu hết cả tiền rồi không Leo?”

“Chắc chắn không”, tiếng trả lời vang lên không do dự. “Những người nhà Hathaway chẳng bao giờ say cả”.

Amelia vuốt một bên mái tóc nâu bần thủ đang lơ lửng xõa xuống mắt của ông anh. “Sẽ tốt hơn nếu anh cố gắng giữ lại một chút ít dự phòng cho tương lai, anh yêu quý.”

“À, cô em nhưng mà...” Khi Leo nhìn xuống nàng, nàng thấy một ánh nhìn giấu cợt ngày xưa, một tia lửa trong đôi mắt trống rỗng và sau đó nó biến mất “Tôi khát lắm, khát lắm.”

Amelia cảm thấy những giọt nước mắt đau đớn trào ra nơi khóe mắt, vị mặn của muối nơi cuống họng. Nuốt đi nước mắt, nàng nói bằng một giọng đều đều, “Một vài ngày tới, Leo, cơn khát của anh sẽ được thỏa mãn bằng nước hoặc trà. Đưa anh ấy vào xe đi, Merripen..”

Leo nhăn nhó nhìn lướt qua người đàn ông đang giữ mình đứng vững. “Vì Chúa, anh sẽ không để con bé giam giữ tôi chứ?”

“Anh muốn khát khô cổ trong sự giám sát của người cai tù phố Bow hơn phải không?”. Merripen hỏi một cách lịch sự.

“Đó hẳn là một nơi đáng nguyên rủa hơn nhiều so với lòng nhân từ của cô em tôi rồi.” Tức giận, Leo lao đảo hướng về xe với sự trợ giúp của Merripen.

Amelia nhìn sang Cam Rohan. Khuôn mặt anh lúc này trở nên đầy bí hiểm. “Chúng tôi có thể đưa ông trở lại câu lạc bộ Jenner. Xe khá chật nhưng tôi nghĩ là chúng ta có thể thu xếp được”

“Không, cảm ơn.” Rohan đi từ từ quanh xe với nàng. “Không quá xa. Tôi sẽ đi bộ.”

“Tôi không thể để ông bị mắc kẹt trong một khu ổ chuột ở London.”

Rohan dừng bước khi hai người họ ở đằng sau chiếc xe, nơi phần nào tránh được ánh nhìn của người khác “Tôi sẽ ổn. Thành phố này không có gì làm tôi sợ hãi. Yên nào.”

Rohan xoay mặt nàng lại đối diện với anh lần nữa, một tay nâng niu cằm nàng trong khi tay kia vuốt lên má.

Ngón tay cái của anh vuốt nhẹ nhàng dưới mắt trái của nàng, và ngạc nhiên làm sao nàng cảm thấy ứa nước mắt ở đó.

“Gió làm cho nước mắt tôi rơi”, nàng nghe giọng nói run rẩy của mình.

“Không có gió đêm nay”. Bàn tay anh vuốt ve khuôn mặt nàng, cái nhẵn trơn trên ngón tay cái nhẹ trượt trên làn da nàng. Trái tim nàng bắt đầu đập mạnh cho đến mức nàng hầu như không thể nghe thấy gì ngoài nhịp dồn của dòng máu lên tai. Những tiếng kêu la trong quán rượu dường như chợt lặng thinh, chỉ có bóng tối dày đặc bao xung quanh họ. Những ngón tay anh trượt qua cổ nàng với một sự khéo léo đến choáng váng, tìm kiếm những sự kích động còn ẩn giấu và nhẹ nhàng vuốt ve.

Khi ngược lên, nàng bắt gặp một đôi mắt màu xanh lục nhạt với viền đen đang chăm chú nhìn mình. “Cô Hathaway ...em chắc số phận không có vai trò gì trong cuộc gặp gỡ của chúng ta tối nay chứ?”

Nàng dường như không thể thở nổi. “Kh - khá là chắc chắn.”

Đầu anh cúi thấp xuống “Và rất có khả năng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau?”

“Không bao giờ.”

Anh quá to lớn, quá gần gũi. Cảm thấy lo lắng, Amelia cố gắng kiểm soát những suy nghĩ của nàng nhưng chúng cứ tuôn trào như những que diêm tràn ra khỏi hộp ... và sau đó anh đã đốt chúng cháy bùng lên khi hơi thở của anh chạm vào má nàng.

“Tôi hy vọng em đúng. Chúa sẽ giúp tôi không bao giờ phải đối mặt với hậu quả.”

“Của cái gì?” giọng nói của nàng nghe thật yếu ớt

“Cái này.” Bàn tay anh trượt ra sau gáy nàng và miệng anh bao phủ miệng nàng.

Amelia đã từng được hôn trước đây. Không lâu trước và vấn đề ở chỗ đó là nụ hôn với người đàn ông mà nàng yêu. Những đau đớn vì sự phản bội của anh ta đã khắc sâu vào nàng. Nàng đã thề không bao giờ cho phép bất kỳ người đàn ông lại gần nàng lần nữa. Nhưng Cam Rohan đã không xin phép sự đồng ý của nàng hoặc cho nàng bất kỳ cơ hội nào để kháng cự. Nàng cứng người lại và đưa tay lên tì vào ngực anh, nỗ lực tách rời khỏi thân hình rắn chắc của anh. Anh dường như không chú ý đến sự phản đối của nàng, cái miệng vẫn tinh tế và khẳng khái. Một tay anh trượt khắp người nàng, nhẹ kéo nàng sát vào những đường nét rắn chắc của cơ thể anh.

Mỗi hơi thở nàng như hít vào mùi hương nồng nàn của anh, vị ngọt của xà phòng sáp ong, vị mặn mòi của muối trên làn da anh. Sức mạnh dẻo dai của cơ thể của anh bao xung quanh nàng, và nàng không thể ép buộc bản thân mình ngừng cảm giác thư giãn trong vòng tay anh. Điều đó dường như khuyến khích anh hơn. Thêm những nụ hôn, cái sau nối tiếp ngay khi cái trước còn chưa kết thúc, ẩm ướt và mơn trớn đầy thân mật, những vuốt ve thâm kín biểu lộ ham muốn và đầy hứa hẹn.

Với tiếng thì thầm nhẹ nhàng - những từ ngữ của một ngôn ngữ xa lạ - rót vào tai nàng một cách dịu dàng. Miệng Rohan rời khỏi miệng nàng. Mỗi anh lang thang dọc theo đường cong của cổ nàng, trượt dài tới những điểm nhạy cảm nhất. Cơ thể nàng như căng ra bên dưới lớp quần áo, lớp áo ngực thít chặt một cách dữ dội quanh mạng sườn.

Nàng run rẩy khi anh lướt tới một nơi cực kỳ nhạy cảm và chạm vào nó bằng đầu lưỡi mình. Như thể hương vị của nàng là một thứ gia vị kỳ lạ. Một nhịp điệu được đánh thức nơi bầu ngực, bụng và giữa hai bắp đùi nàng. Nàng chìm vào trong ham muốn khủng khiếp, muốn áp sát vào người anh, muốn gạt bỏ những lớp vải ngọt ngào của chiếc váy nàng đang mặc. Anh thật tinh tế và thật dịu dàng.

Tiếng loảng xoảng của một cái chai rơi trên vỉa hè làm nàng giật nảy mình, tách khỏi đám mây mù. “Không,” nàng thở gấp, vùng vẫy để thoát ra.

Rohan nới lỏng vòng ôm. Tay anh giữ nàng đứng vững khi nàng cố gắng lấy lại trạng thái cân bằng. Amelia hướng về phía cánh cửa xe để mở một cách mò mẫm và chao đảo. Khắp mọi chỗ mà anh đã chạm vào nàng, các dây thần kinh của nàng đang nhức nhối với mong muốn có nhiều hơn thế. Nàng cúi đầu thấp xuống, thậm chí ơn cái mũ rộng vành đã che giấu cảm xúc của mình.

Trong một nỗ lực trốn chạy, Amelia bước lên bậc cửa xe. Tuy nhiên, trước khi có thể trèo vào trong, nàng đã cảm thấy bàn tay của Rohan nơi eo nàng. Anh giữ nàng từ đằng sau, đủ lâu để thì thầm vào tai nàng “Latcho Drom”.

Lời tạm biệt của người Digan. Amelia nhận ra nó từ những từ ngữ ít ỏi mà Merripen đã dạy mọi người trong gia đình Hathaway. Một sự choáng váng kín đáo xuyên qua nàng khi hơi thở nóng bỏng của anh phả vào tai nàng. Nàng không, không thể trả lời, chỉ leo lên xe và lúng túng kéo đồng chân váy vào bên trong.

Cánh cửa được đóng lại chắc chắn và chiếc xe bắt đầu tiến về phía trước khi những con ngựa tuân theo sự hướng dẫn của Merripen. Hai người nhà Hathaway chiếm hai góc riêng rẽ trên ghế, một người say, còn người kia thì choáng váng. Một lát sau, Amelia vẫn còn run rẩy với tay mở nút buộc dây mũ và nàng chợt phát hiện các sợi dây mũ đã lỏng ra từ bao giờ.

Một dải dây buộc mũ. Xem lại nào...

Bỏ mũ xuống, Amelia cau mày bối rối, nhìn các dải dây buộc mũ một cách chăm chú. Một dải dây buộc mũ màu đỏ anh đào đã biến mất để lại một dấu vết nhỏ xíu ở một đầu.

Nó đã được cắt gọn gàng.

Anh đã lấy nó.

4. Chương 4

Một tuần sau, năm anh chị em nhà Hathaway cùng đồ đạc đã rời khỏi London đến ngôi nhà mới của họ ở Hampshire. Mặc cho những khó khăn đang chờ đợi họ ở phía trước, Amelia vẫn tràn trề hy vọng hoàn cảnh mới sẽ có lợi cho tất cả họ.

Ngôi nhà ở Primrose Place đã có quá nhiều kỷ niệm. Khi cha mẹ họ qua đời, mọi thứ đã không còn giống như trước. Cha nàng mất vì một cơn đau tim còn mẹ nàng do quá đau buồn mà đã đi theo ông một vài tháng sau đó. Dường như nỗi buồn của cả gia đình đã thấm vào cả các bức tường, trở thành một phần của nước sơn, của giấy và cả những thứ gỗ. Amelia không thể nhìn vào lò sưởi của căn phòng chính mà không nhớ mẹ nàng đã từng ngồi đó với cái giỏ may của bà, hoặc ghé thăm khu vườn mà không nghĩ đến việc cha nàng đang cắt tỉa những bông hồng Apothecary [[5]] rất đẹp của ông.

Mới đây Amelia đã bán căn nhà đi mà không hề hối tiếc, không phải nàng chán ghét nơi đó mà là vì những kỷ niệm và sự gấn bó đã vượt quá giới hạn chịu đựng. Quá nhiều cảm xúc, quá nhiều nỗi buồn. Và không thể sống vui vẻ khi ai đó cứ tiếp tục nhắc nhở về sự tồn tại của những mất mát, đớn đau.

Anh trai và các cô em gái của nàng đã không đưa ra lời phản đối nào khi nàng quyết định bán căn nhà. Không có gì quan trọng với Leo - nếu ai đó có nói cho anh biết cả nhà sắp phải ra sống nơi đầu đường xó chợ thì anh cũng sẽ đón nhận tin này với một nhún vai hờ hững. Win, người em gái thứ hai của Amelia sau những trận ốm kéo dài đã quá yếu ớt để phản đối bất kỳ quyết định nào của nàng. Poppy và Beatrix, hai người em gái vẫn còn trong lứa tuổi thiếu niên, lại rất háo hức với sự thay đổi.

Về phần mình, Amelia cho rằng việc thừa kế tước vị không thể đến vào một thời điểm nào tốt hơn. Mặc dù nàng đã phải thừa nhận rằng bản thân nàng có chút nghi ngờ, không biết liệu gia đình nàng sẽ có thể cố gắng duy trì tước hiệu này được bao lâu.

Thực tế là, không ai muốn trở thành hầu tước Ramsay. Đối với ba hầu tước Ramsay quá cổ, tước hiệu này đi kèm với một vận xấu dị thường là chết yểu. Chính điều này đã phần nào giải thích tại sao những người họ hàng xa của gia đình Hathaway lại tỏ ra khá hài lòng khi tước hiệu tử tước về tay Leo.

“Liệu tôi có nhận được ít tiền nào không?” Leo đã hỏi ngay câu đó khi được thông báo về tước hiệu quý tộc

Câu trả lời là có nhưng có điều kiện đi kèm. Leo sẽ thừa kế phần diện tích khiêm tốn của điền trang Hampshire và một số tiền ít ỏi hàng năm. Khoản tiền này có thể sẽ không đủ để trang trải cho các chi phí cải tạo lại điền trang.

“Chúng ta vẫn còn nghèo,” Amelia trao đổi với anh mình khi đọc bức thư của luật sư mô tả điền trang cùng các vấn đề của nó. “Điền trang có diện tích nhỏ, người hầu và gần hết tá điền đã bỏ đi, ngôi nhà tồi tàn, và tước hiệu rõ ràng là bị nguyên rửa. Khoản thừa kế này thật giống với việc sở hữu một thứ tài sản vô dụng. Tuy nhiên, chúng ta có một người anh họ xa, có thể là người đứng trước anh trong hàng ngũ thừa kế. Chúng ta có thể cố gắng quặng tất cả thứ này cho anh ta. Còn một khả năng nữa là cựa cựa của chúng ta có thể không phải là dòng dõi chính thống, do đó chúng ta được phép áp dụng điều khoản từ bỏ tước vị mà ông được thừa kế của...”

“Tôi sẽ nhận tước vị này,” Leo nói một cách dứt khoát.

“Bởi vì anh không tin vào lời nguyên ư?”

“Bởi vì tôi đã sẵn sàng cho lời nguyên khôn kiếp đó và những người khác sẽ không có vấn đề gì.”

Chưa bao giờ đến vùng phía nam của hạt Hampshire trước đây, cả gia đình Hathaway, ngoại trừ Leo - đều ngó ra ngoài xe để ngắm phong cảnh. Amelia mỉm cười trước sự háo hức của các em. Poppy và Beatrix, cả hai đều có mái tóc đen và mắt xanh giống nàng, tràn đầy phấn chấn. Tia nhìn của nàng hướng về Win và nán lại một lát, đánh giá tình trạng của cô em gái.

Win rất khác so với các chị em gái, nàng là người duy nhất được thừa hưởng mái tóc vàng nhạt của cha họ và sống rất nội tâm. Nàng nhút nhát và trầm lặng, chịu đựng mọi gian khổ mà không một lời phàn nàn. Khi cơn sốt phát ban đỏ tràn qua ngôi làng một năm trước đó, Leo và Win bị ốm nặng. Leo thì đã hồi phục hoàn toàn, nhưng Win thì yếu ớt và nhợt nhạt từ đợt ấy. Các bác sĩ chẩn đoán do cơn sốt, phổi của nàng đã kém đi và sẽ không bao giờ có thể hồi phục được

Amelia vẫn không chịu thừa nhận rằng Win sẽ là một người đầy bệnh tật mãi mãi. Không cần biết là thế nào, nàng sẽ làm cho Win khỏe lại một lần nữa.

Thật khó tưởng tượng nơi nào có thể tốt hơn cho Win và các chị em nhà Hathaway như Hampshire. Đó là một trong những hạt đẹp nhất ở Anh, nơi giao nhau của những dòng sông, nơi có những cánh rừng lớn, những đồng cỏ, và vùng đất ẩm ướt. Điền trang Ramsay nằm gần Stony Cross, một trong những thị trấn lớn nhất trong hạt. Stony Cross xuất khẩu gia súc, cừu, gỗ, bắp, phong phú các loại pho mát đặc sản và mật ong từ hoa dại ... Quả là một vùng đất trù phú.

“Chị cứ băn khoăn tại sao điền trang Ramsay lại không sinh lợi?” Amelia mơ màng nói khi chiếc xe đi dọc theo những cánh đồng cỏ tươi tốt. “Đất đai ở Hampshire rất màu mỡ, hầu hết mọi người đều không phải chăm sóc gì nhiều khi trồng một cái gì đó ở đây”

“Nhưng vùng đất của chúng ta bị nguyên rửa cơ mà chị?” Poppy hỏi với một chút quan tâm.

“Không,” Amelia trả lời “Không phải là bản thân đất đai. Chỉ là người nắm giữ tước hiệu. Đó là Leo..”

“Ôi.” Poppy nhẹ nhõm thốt lên. “Hay thật đấy”

Leo đã không thềm bực tức phản ứng lại. Anh chỉ nằm cuộn tròn trên ghế nhìn ngó một cách cẩu kính. Mặc dù một tuần nỗ lực tinh tảo đã làm mất anh bớt đỏ và đầu bớt đau, nhưng không có gì có thể cải thiện được tính khí của anh. Vì Merripen và các cô em gái theo sát anh như điều hầu, anh không có cơ hội để uống bất cứ thứ gì khác ngoài nước lọc hoặc trà. Những ngày đầu tiên Leo lâm vào tình trạng run rẩy không kiểm soát được, kích động và mồ hôi vã ra như tắm. Bây giờ những gì tồi tệ nhất đã qua, trông anh lại giống như anh thừa trước. Nhưng chỉ có rất ít người sẽ tin rằng Leo là một thanh niên hai mươi tám tuổi. Năm vừa qua đã làm anh già đi rất nhiều.

Càng gần đến Stony Cross, phong cảnh càng thơ mộng đến mức dường như tất cả mọi cảnh vật đều là những bức tranh vô giá. Con đường chạy xuyên qua một khu làng xinh xắn với các mái nhà được sơn tuyền màu đen trắng, những cây dương liễu rủ bóng các khu nhà xưởng và hồ nước, những nhà thờ đá cổ có niên đại vào thời Trung Cổ. Những con chim hoét bận rộn mổ quả trứng cá trên các hàng rào, trong khi những chú sáo đá vất vẻo trên những cây táo gai đang nở hoa. Những cánh đồng trồng bạt ngàn cây nghệ tây mùa thu và giò hoa nghệ tây đang nở rộ. Cây cối đang khoác trên mình lớp áo màu vàng đỏ. Những con cừu trắng béo múp míp thung thăng gặm cỏ trên cánh đồng.

Poppy hít vào một hơi thật sâu, đầy tán thưởng. “Thật sáng khoái làm sao”, cô bé nói. “Em tự hỏi điều gì làm cho không khí nông thôn khác biệt đến vậy?”

“Đó có thể là vì các trang trại lợn mà chúng ta vừa mới đi qua,” Leo thì thầm.

Beatrix chăm chú đọc một cuốn sách nhỏ mô tả về phía nam của Anh, vui vẻ góp lời “Hampshire nổi tiếng với những con lợn đặc biệt. Chúng được cho ăn hạt dẻ, hạt dẻ gai và quả sồi rừng. Chính vì thế mà món thịt muối ở đây rất ngon. Và ở đây có một cuộc thi ăn xúc xích hàng năm nữa!”

Anh nhìn em gái bằng cái nhìn chua chát. “Anh chắc chắn rằng chúng ta sẽ không bỏ lỡ nó đâu.”

Win đang đọc một cuốn sách dày về Hampshire và khu vực lân cận, nói xen vào, “Lịch sử của Ramsay House rất ấn tượng nhé.”

“Ngôi nhà của chúng ta xuất hiện trong một cuốn sách lịch sử á?” Beatrix hỏi đầy phấn khích.

“Chỉ là một đoạn nhỏ thôi,” giọng nói của Win vọng ra phía sau cuốn sách, “Nhưng có, Nhà Ramsay có được đề cập đến. Tất nhiên là không so được hàng xóm của chúng ta, Bá tước Westcliff, người sở hữu một trong những ngôi nhà ở vùng thôn quê đẹp nhất ở Anh. Nếu so sánh thì ngôi nhà của chúng ta bé xíu. Và gia đình bá tước đã ở nơi đây được gần 500 năm rồi”

“Ông ấy phải già quá rồi nhỉ” Poppy nhận xét, khuôn mặt thản nhiên như không. Beatrix cười khúc khích. “Tiếp nữa đi chị Win”

‘Ramsay House,’ “Win đọc to, “nằm trong một khu vực dân cư nhỏ, nơi đây có những hàng cây sồi nhà và sồi rừng đứng trang nghiêm, những lùm dương xỉ rậm rì. Điền trang được bao quanh bởi những đồng cỏ cho hươu nai. Ban đầu ngôi nhà được thiết kế theo kiến trúc thời Elizabeth và được hoàn thành vào năm 1594. Ngôi nhà là nơi trưng bày rất nhiều bộ sưu tập của thời kỳ này. Những thay đổi và bổ sung trong kiến trúc ngôi nhà cho kết quả là nó có một phòng khiêu vũ theo kiến trúc Jacobean và chái nhà theo kiểu Georgian”

“Chúng ta có một phòng khiêu vũ!” Poppy kêu lên.

“Chúng ta có hươu nai!” Beatrix hân hoan nói tiếp.

Rúc sâu sơn vào góc xe, Leo thêm vào “Ôn Chúa, anh hi vọng là chúng ta có một cái nhà xí”

Vào đầu buổi chiều, người lái xe thuê cho chiếc xe rẽ vào một con đường với hàng sồi thẳng tắp dẫn tới Ramsay House. Một mỗi vì cuộc hành trình kéo dài, mọi người trong nhà đều reo lên sung sướng khi nhìn thấy ngôi nhà trong tầm mắt với mái nhà cao và thẳng tắp, những ống khói bằng gạch ngất ngưỡng.

“Em băn khoăn không biết Merripen đã vất vả thế nào,” Win nói, đôi mắt xanh của cô mềm mại đầy sự quan tâm. Merripen, là đầu bếp kiêm người hầu đã đến đây sớm hơn hai ngày để chuẩn bị cho mọi người trong nhà Hathaway.

“Không nghi ngờ gì, anh ấy đã làm việc ngày đêm không ngừng,” Amelia trả lời, “Lấy đồ đạc trong kho, sắp xếp lại mọi thứ bừa bộn, và ra lệnh cho những người không dám không tuân theo anh ấy. Chị chắc chắn rằng anh ấy khá tài tình đấy.”

Win mỉm cười. Bất chấp vẻ tái nhợt và kiệt quệ, nàng vẫn giữ nét đẹp ngời ngời. Mái tóc vàng sáng như bạc lấp lánh dưới ánh trăng, làn da mịn màng như sứ. Những người say mê vẻ đẹp của Win sẽ là các nhà thơ và họa sĩ. Mọi người bị cảm dỗ muốn chạm vào cô để chắc chắn rằng cô đang sống, đang hít thở chứ không phải là một tác phẩm điêu khắc

Chiếc xe dừng lại trước cửa một ngôi nhà lớn hơn rất nhiều so với dự kiến của Amelia. Nó được bao quanh bởi hàng rào cao và thảm hoa dại. Nếu được chăm sóc và xén tỉa cây cối, nàng nghĩ nó sẽ thật đáng yêu. Căn nhà bất đối xứng một cách thú vị với bề ngoài bằng gạch và đá, mái nhà bằng đá phiến và vô số những cửa sổ bằng kính.

Người phụ xe đi xuống và sắp sẵn bậc lên xuống, giúp mọi người ra khỏi xe.

Dẫm những bước đầu tiên trên bề mặt con đường rải đá, Amelia nhìn mọi người trong nhà ra khỏi xe. “Ngôi nhà và sân vườn trông có vẻ hơi nhếch nhác đấy”, nàng cảnh báo. “Đã không một ai sống ở đây trong một thời gian rất dài.”

“Anh không thể tưởng tượng được tại sao,” Leo nói.

“Nó rất đẹp,” Win nhận xét, tỏ vẻ tươi tắn. Cuộc hành trình từ London đã vắt kiệt sức của cô. Nhìn từ cái cách đôi vai nhỏ nhắn sụp xuống đến làn da dường như bị kéo căng trên xương gò má có thể thấy Win đã mất sức.

Khi cô với tay định cầm một chiếc va li nhỏ đã được đặt xuống bậc xe thì Amelia đã xông lên phía trước và cầm nó lên. “Chị mang cho,” nàng nói. “Em không đủ sức để nhắc một ngón tay lên ấy chứ. Hãy đi vào trong nhà nào, chúng ta sẽ tìm một nơi để em nghỉ ngơi.”

“Em hoàn toàn khỏe mà,” Win phản đối nhưng rồi cũng cùng mọi người đi lên cầu thang phía trước vào trong nhà

Đại sảnh được lót bằng những tấm ván sơn trắng nhưng giờ đây ngả sang màu nâu vì thời gian. Sàn nhà sứt sọc và vụn vỡ. Một cầu thang bằng đá uốn cong tuyệt đẹp nằm ở phía sau của đại sảnh, hàng lan can được chế tác bằng sắt của nó phủ đầy bụi và mạng nhện. Amelia nhận thấy những người làm đã nỗ lực làm sạch một đoạn lan can, nhưng rõ ràng là vẫn cần phải gắng sức thêm nữa.

Merripen xuất hiện ở một hành lang. Anh mặc một cái áo sơ mi sần tay, hờ hững không cài cúc, cổ áo mở rộng để lộ ra làn da nâu óng ánh mồ hôi. Mái tóc đen lòa xòa trên trán, đôi mắt đen của anh như cười khi nhìn thấy họ. Merripen thể hiện một vẻ hăng hái. “Mọi người về trễ hơn lịch trình ba tiếng đấy,” anh nói

Nở một nụ cười, Amelia rút cái khăn từ tay áo của mình ra và đưa nó cho anh. “Với một gia đình có bốn chị em, thì sẽ chẳng thể có lịch trình cố định đâu.”

Vừa lau bụi và mồ hôi trên mặt, Merripen nhìn lướt qua tất cả mọi người nhà Hathaway. Cái nhìn của anh nán lại lâu hơn một chút ở Win.

Quay lại phía Amelia, Merripen thông báo ngắn gọn với nàng tình hình ngôi nhà. Anh đã tìm được hai phụ nữ và một cậu bé trong làng để giúp việc lau dọn. Đến nay ba phòng ngủ đã có thể sử dụng được. Họ đã mất rất nhiều thời gian cọ rửa phòng bếp, lò nướng và đầu bếp đang chuẩn bị bữa tối.

Merripen ngưng bật khi anh liếc nhìn qua vai của Amelia rồi không chút chần chừ, anh lướt qua nàng và vươn tay ra đỡ Win.

Amelia thấy thân hình mảnh khảnh của Win lắc nhẹ, hàng mi của cô khép lại khi cô ngã vào vòng tay Merripen. Anh nhẹ nhàng đỡ lấy Win, ôm cô trong vòng tay mình, thì thầm và ngả đầu cô lên vai anh. Mặc dù cách xử sự của anh hoàn toàn điềm tĩnh và không bộc lộ bất cứ cảm xúc gì như từ trước đến nay, Amelia vẫn cảm thấy choáng váng khi anh đỡ em gái nàng một cách đầy chiêm hữu.

“Cuộc hành trình quá vất vả với Win,” Amelia nói. “Em ấy cần nghỉ ngơi.” Khuôn mặt Merripen không thể hiện gì. “Tôi sẽ đưa cô ấy lên lầu.”

Win khẽ cử động và chớp mắt. “Phiền quá”, cô nói như hết hơi. “Em đang đứng yên, cảm thấy rất khỏe, rồi sau đó sàn nhà dường như đổ sụp xuống dưới chân em. Em xin lỗi. Em đã xem nhẹ cơn choáng váng.”

“Sẽ ổn thôi mà.” Amelia cười trấn an. “Merripen sẽ đưa em lên giường. Đó là....” Nàng dừng lại có chút không thoải mái. “Anh ấy sẽ đưa em vào phòng ngủ của em.”

“Em có thể tự làm được mà” Win nói. “Em chỉ chóng mặt một lúc thôi. Merripen, đặt tôi xuống.”

“Cô sẽ không bước nổi một bước nào đâu” anh nói, lơ đi sự phản đối của cô khi anh bế cô lên cầu thang bằng đá. Và khi anh đi lên, bàn tay nhợt nhạt của Win nâng lên từ từ quần xung quanh cổ anh.

“Beatrix, em sẽ đi với hai người nhé?” Amelia yêu cầu một cách dứt khoát và giao cho cô bé cái va li. “Áo ngủ của Win trong va li này, em có thể giúp chị ấy thay quần áo”

“Vâng ạ.” Beatrix chạy vụt lên hướng cầu thang. Trong đại sảnh chỉ còn Leo và Poppy, Amelia xoay chậm một vòng để xem xét mọi thứ “Luật sư nói căn nhà này đang trong tình trạng bị hư hại”, nàng nói. “Em nghĩ rằng từ chính xác hơn sẽ là một đồng “hỗn độn”. Có thể phục hồi nó được không, anh Leo?”

Cách đây không lâu – mà tưởng chừng như đã cả cuộc đời - Leo đã từng học nghệ thuật và kiến trúc trong hai năm tại Grand Ecole des Beaux - Arts ở Paris. Anh cũng đã từng là một người vẽ phác thảo và họa sĩ cho kiến trúc sư nổi tiếng ở London, ngài Rowland Temple. Leo đã từng được coi là một sinh viên đặc biệt đầy hứa hẹn, và thậm chí đã cân nhắc mở một cơ sở thiết kế. Bây giờ tất cả những tham vọng này đã bị dập tắt. Leo liếc nhìn xung quanh đại sảnh không chút hứng thú. “Nếu không phải sửa chữa bất kỳ cấu trúc nào, chúng ta ít nhất sẽ cần khoảng 25 tới 30 nghìn bảng”

Các con số làm Amelia xanh mặt. Nàng cup mắt nhìn xuống cái sàn nhà đầy vết rỗ dưới chân và xoa xoa đầu. “À, có một điều hiển nhiên. Chúng ta cần những khoản hồi môn từ những người hôn phối giàu có. Điều đó có nghĩa là anh nên bắt đầu tìm kiếm một nữ thừa kế có triển vọng đi Leo”. Nàng ném một cái nháy mắt khôi hài về phía em gái của mình. “Và em nữa, Poppy - em sẽ phải kiếm được một tử tước, hay ít nhất là một nam tước.”

Anh trai nàng đảo tròn mắt. “Tại sao không phải là em? Anh chẳng thấy lý do tại sao em nên được miễn phải kết hôn vì lợi ích của gia đình cả.”

Poppy nhìn chị bằng cái nhìn ranh mãnh. “Phụ nữ ở độ tuổi của chị Amelia là coi như bị ế rồi, trừ khi là có một anh chàng người Digan tốt bụng và đam mê nào đó.”

“Ai mà biết được” Leo nói với Poppy. “Amelia có thể kiếm được một quý ông đúng tuổi đang cần một y tá.”

Amelia bị cảm dỗ bởi ý nghĩ xiên nướng cả hai vì những lời nhận xét chua cay về việc nàng đã từng yêu và sẽ không muốn lặp lại kinh nghiệm xương máu đó. Nàng đã từng được người bạn thân nhất của Leo theo đuổi và tán tỉnh, một kiến trúc sư trẻ đẹp trai tên là Christopher Frost, người đồng sự với Leo khi làm việc cho Rowland Temple. Nhưng rồi vào cái ngày khi mà anh ta đã khiến cho nàng tin rằng sắp có một lời cầu hôn thì Frost đã kết thúc mối quan hệ bằng một bất ngờ đau đớn. Anh ta nói anh ta đã nảy sinh tình cảm với một phụ nữ khác, người ngẫu nhiên làm sao lại là con gái của Rowland Temple

Một kiến trúc sư chỉ mong chờ điều đó, Leo đã nói với nàng với sự hối hận vô bờ, giận dữ thay cho em gái mình và buồn bã vì mất đi một người bạn. Trong ngành kiến trúc, các kiến trúc sư phải đáp ứng yêu cầu bất tận của những người bảo trợ. Tất cả mọi thứ, ngay cả tình yêu, cũng bị hy sinh vì tham vọng. Mặt khác nếu ai đó bỏ lỡ những cơ hội quý giá ít ỏi, người đó có lẽ suốt đời sẽ chỉ được vẽ phác thảo thiết kế mà thôi. Kết hôn với con gái của Temple sẽ cho Christopher Frost một chỗ đứng trong giới kiến trúc. Điều mà Amelia không bao giờ có thể mang đến cho anh ta.

Tất cả những gì nàng có thể làm chỉ là yêu anh ta.

Nén lại nỗi cay đắng trong lòng, Amelia ngược lên anh trai và cố nở nụ cười rầu rĩ. “Cám ơn, nhưng ở giai đoạn này, em không có tham vọng lập gia đình.”

Leo khiến nàng ngạc nhiên khi cúi xuống hôn nhẹ lên trán nàng. Giọng anh mềm mại và tử tế “Có thể mà, anh nghĩ rằng một ngày nào đó em sẽ gặp được một người đàn ông đáng để em từ bỏ sự độc lập của mình.” Anh cười toe toét trước khi nói thêm, “Mặc dù em ngày càng già đi đấy.”

Trong một khoảnh khắc, tâm trí Amelia quay trở lại ký ức về những nụ hôn trong bóng tối, khuôn miệng đã hôn nàng thật từ tốn, đôi tay nam tính dịu dàng, những lời thì thầm bên tai. Latcho Drom ...

Khi người anh trai quay người chuẩn bị rời đi, nàng hỏi có chút phật ý “Anh đi đâu thế Leo? Anh không thể đi lúc đang có quá nhiều việc phải làm thế này.”

Anh dừng lại và nhìn nàng với một cái nhường mày. “Em chỉ cho anh uống trà trong suốt mấy ngày qua. Nếu em không có phản đối, anh muốn ra ngoài đi tiểu.”

Nàng nheo mắt lại. “Em có thể nghĩ ra ít nhất cả tá cách nói tránh lịch sự mà anh đã từng dùng.”

Leo tiếp tục bước đi. “Giờ anh không sử dụng cách nói tránh nữa.”

“Hoặc lịch sự”, nàng nói thêm nhưng cũng chỉ làm cho anh cười thầm.

Khi Leo rời phòng, Amelia khoanh hai tay lại và thở dài. “Anh ấy dễ chịu hơn rất nhiều khi anh ấy tỉnh táo. Đáng tiếc nó không xảy ra thường xuyên hơn. Đi nào, Poppy, chúng ta hãy vào nhà bếp xem sao.”

Với ngôi nhà cũ kỹ và đầy bụi thế này, không khí sẽ thật khó chịu với những người có phổi yếu như Win, nó khiến cô ho không ngừng suốt đêm. Sau vô số lần tỉnh giấc để rót nước cho em gái, để mở cửa sổ, để nâng người Win lên cho đến khi các cơn co thắt vì ho dịu đi, vào buổi sáng hôm sau Amelia đã mờ cả mắt.

“Giống như đang ngủ trong một hộp bụi vậy,” nàng nói với Merripen. “Em ấy tốt hơn là nên ngồi ngoài sân hiên ngày hôm nay, cho đến khi chúng ta dọn sạch sẽ phòng của em ấy. Những tấm thảm phải được đập bụi và các cửa sổ thật là bẩn thỉu.”

Mọi người trong gia đình vẫn còn ngủ nhưng Merripen, giống như Amelia, là người dậy sớm. Mặc quần vải thô và một áo sơ mi mở cổ, anh cau mày khi Amelia thuật lại về tình trạng của Win

“Win kiệt sức vì ho cả đêm, và cổ họng rất đau, gần như không thể nói. Tôi đã thử làm một ít trà và bánh mì nướng. Nhưng Win sẽ không ăn đâu.”

“Tôi sẽ làm cho cô ấy phải ăn”

Amelia ngậy người ra nhìn anh. Nàng cho là nàng không nên ngạc nhiên bởi sự quả quyết của anh. Sau tất cả, Merripen đã giúp nàng săn sóc cho cả Win và Leo vượt qua đợt sốt ban đỏ. Nếu không có anh, Amelia đã không chắc chắn hai người họ có thể sống sót

“Trong khi đó,” Merripen nói tiếp, “cô hãy làm cho một danh sách các thứ cần mua trong làng. Sáng nay, tôi sẽ đi mua”

Amelia gật đầu, thầm biết ơn sự hiện diện đáng tin cậy vững chắc của anh.

“Tôi sẽ đánh thức Leo dậy nhé? Có lẽ anh ấy có thể giúp gì đó”

“Không”

Nàng mỉm cười một cách hài hước, ý thức rõ rằng anh trai nàng sẽ là một trở ngại nhiều hơn là một trợ giúp.

Đi xuống cầu thang, Amelia nhờ Freddie, một cậu bé trong làng, giúp dịch chuyển một cái ghế ra sau nhà. Họ sắp xếp các thứ đồ gỗ trên một sân hiên lát gạch mở ra một khu vườn đầy cỏ dại được bao xung quanh bởi hàng rào cây sồi. Khu vườn cần được gieo hạt và trồng mới cây, những bức tường thấp đổ nát sẽ phải được sửa chữa

“Ừm, chỉ cần loại cái đám này đi thôi” Freddie nhận xét, cúi xuống để nhổ một túm cỏ dại cao lột giữa hai viên gạch lát.

“Freddie, cháu là một bậc thầy nói giảm nhẹ đấy.”

Amelia ngắm cậu bé, cậu trông có vẻ chỉ khoảng mười ba tuổi. Cậu bé trông khỏe mạnh và gương mặt hồng hào, với một nhúm tóc dựng đứng lên như lông của chim két cổ đỏ. “Cháu có thích làm vườn không?” nàng hỏi. “Cháu có biết nhiều về công việc này không?”

“Cháu chăm sóc một ô vườn nhỏ cho mẹ.”

“Cháu muốn trở thành người làm vườn của Tử tước Ramsay không?”

“Cô trả cháu bao nhiêu trả tiền ạ?”

“Hai shilling một tuần có đủ không?”

Freddie nhìn nàng trầm tư và gãi lên cái mũi nứt nẻ vì gió của cậu.

“Nghe hay đấy ạ. Nhưng mà cô phải hỏi mẹ cháu.”

“Cho cô biết cháu sống ở đâu, cô sẽ ghé thăm mẹ cháu sáng nay.”

“Vâng. Nhà cháu không xa đây lắm, ở ngay đầu làng ạ”.

Họ bắt tay làm một thỏa thuận, nói chuyện thêm một lúc nữa rồi Freddie đi khám phá cái kho của người làm vườn.

Quay lại nơi có tiếng nói vang lên, Amelia thấy Merripen đang mang em nàng ra ngoài. Win mặc áo ngủ, áo choàng và quần quanh cổ một cái khăn, đôi cánh tay mảnh dẻ của cô vít quanh cổ Merripen. Trong bộ đồ trắng, mái tóc vàng cùng làn da trắng muốt, Win gần như trong suốt, trừ màu hồng dịu nơi xương gò má và màu xanh sinh động của đôi mắt.

“... Đó là thứ thuốc khủng khiếp nhất”, Win vui vẻ nói.

“Nó có hiệu quả,” Merripen chỉ ra, cúi xuống đặt cô một cách thận trọng trên ghế. “Điều đó không có nghĩa là tôi tha thứ cho cô vì đã bắt nạt tôi khi uống nó đâu.”

“Nó chỉ tốt cho riêng anh thôi.”

“Anh thật là một bạo chúa đấy,” Win lặp đi lặp lại, mỉm cười vào khuôn mặt ngăm đen tối của anh.

“Ừ, tôi biết,” Merripen thì thầm, kéo vạt chăn ra xung quanh cô với sự chăm chú cao độ.

Vui mừng vì tình trạng khá hơn của em gái, Amelia mỉm cười. “Anh ấy thực sự là khủng khiếp. Nhưng nếu anh ấy cố gắng thuyết phục thêm được nhiều người giúp lau dọn nhà cửa, em phải tha thứ cho anh ấy đấy, Win. “

Đôi mắt xanh của Win lấp lánh. Cô nói với Amelia, trong khi ánh mắt vẫn nhìn Merripen. “Em đặt tất cả niềm tin vào khả năng thuyết phục của anh ấy.”

Nếu những lời này là của một ai đó khác thì chúng có thể được hiểu như lời tán tỉnh. Nhưng Amelia khá chắc chắn rằng Win không nhận thức về Merripen như là một người đàn ông. Đối với Win, Merripen là một người anh tốt bụng, không có gì hơn thế.

Tuy thế những cảm giác về phía Merripen lại rất mơ hồ.

Một con quạ gáy xám tò mò vỗ cánh xuống nền đất, mấy sợi lông cứng bung ra và nó nhảy những bước dò dẫm về phía Win. “Chị xin lỗi”, cô nói với chú chim, “Không có thức ăn cho em rồi.”

Một giọng nói khác xen ngang vào. “Có đây!” Đó là Beatrix. Cô bé đang mang ra một cái khay đựng bữa sáng có một đĩa bánh mì nướng và một cốc trà. Mái tóc xoăn đen huyền của cô bé đã được túm ra sau thành một bó rối tung, và cô bé mặc một chiếc áo choàng cộc tay màu trắng bên ngoài chiếc váy màu trứng cá.

Cái áo choàng cộc tay trông quá trẻ con đối với một cô bé mười lăm, Amelia nghĩ. Beatrix giờ đây ở độ tuổi nên mặc váy dài chấm gót. Và một cái áo ngực nữa. Chúa ơi. Nhưng trong một năm đầy bất ổn như năm vừa qua, Amelia đã không thể chú ý nhiều đến trang phục cho cô em gái út. Nàng cần đưa Beatrix và Poppy đến thợ may để may một số váy dài cho hai đứa. Lại thêm một khoản cần thiết trong danh sách chi tiêu dài dằng dặc trong đầu nàng, Amelia chau mày.

“Bữa ăn sáng của chị này, Win,” Beatrix nói, đặt cái khay lên vạt áo của Win. “Chị có đủ khỏe để tự phết bơ vào bánh mì nướng không, nếu không em sẽ làm cho chị?”

“Chị sẽ tự làm, cảm ơn em.” Win co chân và thay đổi tư thế để Beatrix ngồi ở đầu kia của chiếc ghế.

Beatrix nhanh chóng vâng lời. “Em sẽ đọc sách cho chị nghe trong khi chị ngồi ở đây nhé”, cô bé nói với Win và thò tay vào một trong những cái túi lớn trên chiếc áo choàng. Rút ra một cuốn sách nhỏ, Beatrix nhấc nhá đưa ra trước mặt Win. “Cuốn sách này được Philomena Parsons, người bạn tốt nhất của em trên thế giới này tặng. Bạn ấy nói đây là một câu chuyện đáng sợ đầy tội ác, sự khủng khiếp và những bóng ma báo thù. Nghe không có vẻ gì là thú vị nhỉ?”

“Chị nghĩ người bạn tốt nhất trên thế giới của em là Edwina Huddersneld chứ” Win hỏi với giọng đầy du dương.

“Ồ, không, đó là vài tuần trước đây. Edwina và em bây giờ thậm chí còn không nói chuyện với nhau.” Đang dịch vào góc của mình cho thoải mái, chợt Beatrix lúng túng nhìn chị mình. “Win? Khuôn mặt chị có vẻ rất kỳ quặc. Có chuyện gì thế?”

Win đông cứng người khi nâng một tách trà lên môi, cặp mắt xanh của cô mở to báo động.

Theo hướng nhìn của cô em gái, Amelia thấy một con bò sát nhỏ trườn lên vai của Beatrix. Một tiếng thét thoát khỏi đôi môi và nàng tiến về phía trước, hai tay giơ lên.

Beatrix nhìn lướt qua vai mình. “Ôi, chết tiệt. Mày đáng ra phải ở trong túi của tao chứ.” Cô bé chộp lấy con vật đang uốn éo trên vai và nhẹ nhàng vuốt ve nó. “Một con thằn lằn cát có đốm,” cô bé nói. “Nó không phải là một sinh vật đáng yêu ư? Tối hôm qua em thấy nó trong phòng em.”

Amelia hạ tay xuống và nhìn chăm chăm vào cô em út.

“Em định nuôi nó à?” Win thì thào hỏi. “Beatrix, em yêu, em không nghĩ rằng nó sẽ hạnh phúc hơn khi ở trong rừng nơi mà nó thuộc về sao?”

Beatrix trông đầy phẫn nộ. “Cùng với tất cả những kẻ săn mồi sao? Nó sẽ không sống được quá một phút.”

Amelia nghe thấy giọng mình cất lên. “Nó cũng sẽ không sống quá một phút, với chị. Hoặc bỏ nó đi, Bea, hoặc là chị sẽ đập dẹt nó bằng vật nặng nhất mà chị tìm thấy đây”

“Chị sẽ giết con vật cưng của em à?”

“Chị không giết những con thằn lằn, Bea. Chị sẽ tiêu diệt chúng.”

Bực bội, Amelia quay sang Merripen. “Tìm một vài người phụ nữ trong làng làm việc quét dọn, Merripen. Chúa biết bao nhiêu sinh vật không mong muốn khác đang ẩn trong nhà. Không kể Leo...”

Merripen biến mất ngay lập tức.

“Spot là con vật cưng hoàn hảo,” Beatrix lập luận. “Nó chẳng cần ai và nó là sinh vật đã được thuần hóa mà chị.”

“Chị sẽ thắng tay với những con vật nuôi sây vầy”

Beatrix nhìn chăm chăm đầy tức giận. “Thằn lằn cát là một loài bản địa của Hampshire - có nghĩa là Spot có quyền được ở đây hơn cả chúng ta.”

“Thế nhưng chúng ta sẽ không sống chung với chúng” Quay đi trước khi nàng có thể nói điều gì mà nàng sẽ hối tiếc sau đó, Amelia tự hỏi tại sao lại có quá nhiều việc phải làm lúc này. Beatrix sẽ trở thành một rắc rối. Nhưng nụ cười như hoa hồng trên môi cô bé lại thể hiện rằng những cô gái tuổi mười lăm không chọn rắc rối. Chúng chỉ đơn giản là ở đó.

Nâng chân vấy lên để chúng khỏi vướng vào chân, Amelia dừng lại ở cầu thang lớn trung tâm. Vì họ sẽ không tiếp khách hay viếng thăm ai, nàng đã quyết định không mặc áo ngực ngày hôm nay. Đó là một cảm giác tuyệt vời. Nàng có thể hít thở sâu như nàng mong muốn và di chuyển tự do trong nhà. Tràn đầy quyết tâm, nàng đập vào cánh cửa phòng Leo. “Thức dậy nào, sâu ngủ!” Một chuỗi các từ ngữ tục tĩu lọt qua cánh cửa làm bằng những tấm gỗ sồi nặng nề.

Mỉm cười, Amelia đi vào phòng của Poppy. Nàng kéo rèm cửa, đám bụi bay mù mịt khiến nàng phải hắt hơi. “Poppy, giờ thì ... hắt xì ... đến giờ dậy rồi đây!”

Lớp chăn được kéo che kín đầu Poppy. “Chưa mà,” tiếng phản đối nghẹn ứ trong lồng ngực.

Ngồi bên cạnh tấm nệm, Amelia kéo cái chăn ra khỏi người cô em gái mười chín tuổi của nàng. Poppy ngái ngủ và đỏ ửng vì vừa ngủ dậy, má cô gái in một vết dài nếp gấp của chăn mềm. Mái tóc nâu Poppy có màu ẩm hơn, hung hung hơn tóc của Amelia, và đang là một mớ lộn xộn của những túm tóc rối tung.

“Em ghét buổi sáng,” Poppy lầm bầm. “Và em chắc chắn là em không thích bị đánh thức bởi một người trông hài lòng một cách nhần tâm khi làm điều đó.”

“Chị xin lỗi.” Tiếp tục cười, Amelia vuốt ve dọc từ mái tóc đến khuôn mặt cô em gái.

“Hừm.” Poppy vẫn khép mắt. “Mẹ thường làm như thế với em. Cảm giác rất tuyệt..”

“Thế này á?” Amelia đặt tay nhẹ nhàng trên đường cong đầu của Poppy.

“Em yêu quý, chị sẽ đi bộ vào làng để hỏi mẹ của Freddie, xem liệu chúng ta có thể thuê cậu bé làm vườn cho chúng ta được không?”

“Không phải là cậu ta hơi trẻ một chút sao?”

“Chẳng có ai để mà cân nhắc.”

“Chúng ta có ứng cử viên nào khác đâu.”

“Chính xác.” Nàng tìm va li của Poppy trong góc nhà và chọn ra một cái mũ đã sẵn sàng để đội. “Chị mượn cái này nhé. Mũ của chị vẫn chưa sửa được.”

“Tất nhiên, nhưng ... chị đi ngay bây giờ à?”

“Chị sẽ không đi lâu đâu. Chị sẽ đi một vòng rất nhanh thôi.”

“Chị có muốn em đi cùng không?”

“Cảm ơn em thân yêu, nhưng không đâu. Mặc quần áo vào và xuống ăn bữa sáng đi, rồi trông chừng Win cẩn thận nhé. Bây giờ Beatrix đang chăm sóc Win đấy.”

“Ôi” mắt của Poppy mở to. “Em làm ngay đây.”

5. Chương 5

Hôm đó là một ngày trời quang đãng, mát mẻ dễ chịu, khí hậu miền nam hiền hòa hơn nhiều so với London. Amelia đi băng băng qua một vườn cây ăn quả bên ngoài khu vực vườn hoa. Các cành cây trĩu nặng với những quả táo to xanh. Những trái rụng bị hươu và các con vật khác ăn một nửa để lại nửa kia lên men và thối rữa.

Ngừng lại bên đường để hái trái táo từ một cành cây đang xà thấp xuống đất, Amelia lau vào tay áo và cắn một miếng. Nó có vị chua gắt..

Một chú ong mật bay vo vo lại gần nàng và Amelia giật mình cảnh giác. Nàng luôn sợ những con ong. Dù đã cố gắng tự thuyết phục mình không nên sợ hãi một cách vô lý nhưng dường như nàng không thể khiến bản thân không cảm thấy hoảng hốt khi có bất kỳ con ong chết tiệt nào bay xung quanh.

Vội vã rời vườn cây ăn trái, Amelia theo một con đường làng mấp mô dẫn ra một đồng cỏ ướt. Mặc dù mùa thu hoạch đã qua nhưng những khoảng vườn cải xoong lớn vẫn đang nở rộ khắp mọi nơi. Được biết đến như bánh mì cho người nghèo, những chiếc lá có vị cay đầy tinh tế này vẫn được người dân địa phương ăn và cho vào mọi thứ từ món súp đến món ngỗng nhồi. Nàng quyết định sẽ hái một ít trên đường về.

Con đường ngắn nhất đi tới ngôi làng phải vượt qua một góc điền trang của Lord Westcliff. Khi Amelia vượt qua ranh giới vô hình giữa Ramsay House và điền trang Stony Cross, nàng gần như có thể cảm thấy sự thay đổi trong không khí. Nàng đi qua vùng đệm của một khu rừng xào xạc, quá dày đặc để ánh sáng ban ngày có thể xuyên qua tán cây. Khu điền trang này thật xa hoa, đầy bí ẩn. Những cây cổ thụ ăn sâu vào mặt đất đen sẫm và màu mỡ. Cởi mũ ra, nắm vành mũ trong tay, Amelia vô cùng thích thú khi những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua khuôn mặt của nàng.

Đây là vùng đất của bá tước qua nhiều thế hệ. Nàng tự hỏi vị bá tước và tổ tiên ông ta là những người như thế nào. Thực sự kiểu cách và truyền thống, nàng đoán vậy. Vùng đất này sẽ không chào đón tin một nhóm người thô lỗ, máu đỏ như chị em nhà Hathaway về sống ở Ramsay House.

Khi tìm kiếm một lối mòn đi bộ cũ cắt xuyên qua khu rừng, nàng đã làm phiền một cặp chim bạc bụng, chúng vừa vỗ cánh bay đi vừa kêu lên những thanh âm đầy giận dữ. Sự sống rộn rã khắp nơi, những loài bướm có màu sắc kỳ dị, hay những con bọ cánh cứng sáng như tia lửa. Cường lại sự hấp dẫn dừng chân bên lối mòn, Amelia nhắc váy lên để giữ chúng khỏi kéo lê qua lớp xác lá khô của khu rừng

Qua một bụi cây dẻ và sồi, nàng trông thấy một cánh đồng khô cằn và rộng mênh mông. Nó trông không và yên tĩnh một cách đáng ngại. Không có tiếng nói, không có kêu của chim sẻ, không có tiếng vo ve của ong hay tiếng lách chách của châu chấu. Có một cái gì đó khiến nàng cảm thấy căng thẳng một cách bản năng, trong nàng chợt rung lên hồi chuông cảnh báo về một mối đe dọa tiềm ẩn. Thận trọng, nàng tiếp tục sải bước nhẹ nhàng qua cánh đồng.

Lên đến đỉnh của một ngọn đồi cằn cỗi, Amelia dừng lại, bối rối khi nhìn thấy một dụng cụ kỳ lạ cao chót vót làm bằng kim loại. Nó có vẻ như là một cái máng được đặt trên những cái chân và nghiêng một góc dốc đứng

Sự chú ý của nàng hướng tới một rung động nhỏ xa xa ngoài cánh đồng ... Hai người đàn ông xuất hiện từ phía sau của một chòi gỗ nhỏ ... Họ la hét và vẫy tay với nàng.

Amelia ngay lập tức nhận ra nàng đã vướng vào nguy hiểm, thậm chí ngay cả trước khi nàng nhìn thấy vết cháy âm ỉ của tia lửa đang di chuyển giống như một con rắn, dọc theo mặt đất về phía chiếc máng kim loại

Một ngòi nổ ư?

Mặc dù không biết nhiều về các thiết bị nổ, nàng cũng nhận thức được rằng một khi ngòi nổ đã được đốt cháy thì không có gì có thể ngăn chặn được nó. Nằm sấp xuống lớp cỏ được ánh mặt trời sưởi ấm, Amelia giơ tay lên che đầu, chờ đợi mọi thứ bị thổi bay. Rất nhanh chóng, nàng giật mình bật ra một tiếng kêu khi cảm thấy một cơ thể to lớn nặng nề ngã đè lên mình ... Không, không phải là ngã, đó là tấn công. Người đàn ông hoàn toàn bao phủ nàng, đầu gối thúc xuống đất ở hai bên hông nàng như thể người đó cũng đang cố tạo một nơi ẩn náu cho cơ thể của ông ta.

Cùng lúc đó, một tiếng nổ chói chói xuyên thủng không khí, một luồng hơi nổ dữ dội vụt qua đầu họ cùng một cú va chạm vào mặt đất dưới chân họ. Quá chói sáng không thể di chuyển, Amelia cố gắng để trấn tĩnh lại. Tai nàng ong ong vì tiếng ầm ầm âm lượng cao.

Người đồng hành với nàng vẫn bất động, hơi thở dồn dập phả vào mái tóc của nàng. Không khí hăng hắc như mùi khói, nhưng ngay cả như vậy, Amelia vẫn cảm nhận được một mùi hương nam tính dễ chịu, mùi muối và xà phòng và một mùi vị thân quen mà nàng không thể xác định chính xác. Tiếng ồn trong tai nàng nhạt dần. Nâng khuỷu tay lên, cảm thấy bức tường vững chắc là ngực của người đàn ông đang chèn lên lưng nàng, nàng nhìn xuống ống tay áo sơ mi bị cuốn lên tận khuỷu, lộ ra cánh tay cơ bắp và một cái gì đó khác ...

Đôi mắt nàng mở to khi nhìn thấy một hình xăm nhỏ cách điệu trên tay người đó. Hình xăm một con ngựa có cánh màu đen với đôi mắt màu xanh lam. Nó là một sự sáng tạo của người Ailen, một con ngựa quỷ quái được gọi là Pooka, một sinh vật ác độc trong thần thoại biết nói tiếng người và thường bắt cóc người vào lúc nửa đêm.

Trái tim nàng như ngừng đập khi thấy một cái nhẫn tròn trơn nặng nề trên ngón tay cái.

Ngọc nguyệt bên dưới, Amelia cố gắng xoay người lại.

Một bàn tay mạnh mẽ ôm lấy vai nàng. Giọng nói trầm trầm và quen thuộc. “Cô có đau không? Tôi xin lỗi. Cô đã ở trên đường bản của..”

Người đó ngừng lại khi Amelia lăn tròn người trở lại. Phần tóc đằng trước của nàng bị lỏng ra, kéo theo một cái gim cài tóc hình mỏ neo. Mớ tóc lòa xòa trên mặt, che lấp tầm nhìn của nàng. Trước khi nàng có thể với tay gạt nó ra, những ngón tay người đó đã chạm vào chúng, khơi gợi một ngọn lửa êm dịu chạy dọc khắp cơ thể nàng.

“Là cô à”, anh nói nhẹ nhàng.

Cam Rohan.

Không thể nào, nàng sững sốt nghĩ. Ở đây, ở Hampshire ư? Nhưng đôi mắt không thể nhầm lẫn, màu lục nhạt và làn mi dày, mái tóc có màu của màn đêm, cái miệng nguy hiểm và cả vẻ rực rỡ lạ lùng của viên kim cương ở tai anh.

Về mặt anh xao động, như thể anh đang được nhắc nhở đến một điều gì đó mà anh đã muốn quên đi. Nhưng khi cái nhìn của anh lướt qua khuôn mặt ngơ ngác của nàng, miệng anh hơi cong lên một chút, và anh ôm trọn cơ thể nàng với sự thân mật xuống xã, nhất thời cướp đi hơi thở của nàng.

“Ông Rohan ... như thế nào ... tại sao ... ông đang làm gì ở đây?”

Anh trả lời mà không di chuyển, như thể anh định nằm ở đây và trò chuyện cả ngày. Giọng nói vô cùng lịch sự của anh là một sự tương phản đáng lo ngại cho sự gần gũi về vị trí của họ. “Cô Hathaway. Thật là một ngạc nhiên thú vị. Tình cờ, tôi đang viếng thăm bạn bè. Còn cô?”

“Tôi sống ở đây.”

“Tôi không nghĩ thế. Đây là dinh thự của Lord Westcliff”

Trái tim nàng đập như sấm trong lồng ngực khi cơ thể nàng cảm nhận từng chi tiết của cơ thể anh. “Tôi không có ý là chính xác ở đây, ý tôi là ở đằng kia, ở phía bên kia của khu rừng. Điền trang Ramsay. Chúng tôi vừa tiếp quản nơi đó”. Nàng dường như không thể ngừng huyền thuyên do hậu quả của sự kích động và nỗi sợ hãi. “Tiếng nổ đó là cái gì vậy? Ông đang làm cái gì? Tại sao ông lại có hình xăm trên cánh tay. Đó là một con pooka - một linh vật của người Ailen - đúng không?”

Câu hỏi cuối cùng khiến nàng nhận được một cái nhìn chăm chăm lôi cuốn. Trước khi Rohan có thể trả lời, hai người đàn ông khác đã tiến lại. Từ vị trí nằm sòng soài của mình, Amelia có một hình ảnh lộn ngược về họ. Giống như Rohan, họ đều mặc áo sơ mi xắn tay, với một áo gilê để mở khuy.

Một người là một quý ông đứng tuổi mập mạp với mớ tóc bù xù màu bạc. Ông ta cầm một kính lục phân [[6]] bằng gỗ và kim loại nhỏ được buộc quanh cổ bằng một sợi dây. Người kia là một người đàn ông tóc đen nhìn khoảng gần 40 tuổi. Anh ta không cao bằng Rohan, phong thái toát ra vẻ quyền uy và quý tộc.

Amelia làm một cử chỉ vùng vẫy, tức thì Rohan nhóm người dậy. Anh giúp nàng đứng lên, cánh tay anh vẫn ôm vòng quanh người nàng. “Nó bay được bao xa?” Anh hỏi hai người đàn ông.

“Quả pháo bay như bị ma quỷ rượt vậy”, một tiếng trả lời ồm ồm. “Tình trạng của cô ấy thế nào rồi?”

“Không hề hấn gì.”

Quý ông tóc bạc thốt lên “Thật ấn tượng, Rohan. Anh đã chạy gần 50 mét chỉ mất chưa đến 5 hay 5 giây.”

“Tôi khó mà có thể bỏ lỡ cơ hội nắm lấy một người phụ nữ đẹp như thế này”, Rohan đáp lời, làm cho người đàn ông lớn tuổi hơn cười khúc khích.

Tay Rohan vẫn dịu dàng đặt trên eo của Amelia khiến nàng có cảm giác bùng bùng cả người. Cố lảng đi lại trước sự đụng chạm làm rối bởi tâm trí của anh, Amelia giơ tay lên, vén mớ tóc lò xo trước trán ra đằng sau tai. “Tại sao các ngài lại bắn pháo? Và hơn nữa, tại sao các ngài lại bắn chúng vào phần đất của tôi”

Người lạ đứng gần, nhìn nàng bằng cái nhìn sắc sảo đầy đánh giá “Phần đất của cô?”

Rohan xen vào “Lord Westcliff, đây là cô Amelia Hathaway, em gái của tử tước Ramsay.”

Cau mày, Westcliff thực hiện tư thế cúi chào hết sức chuẩn xác. “Cô Hathaway, tôi đã không được thông báo về việc chuyển đến của cô. Nếu tôi được biết về sự hiện diện của cô, tôi sẽ có thông báo cho cô về các thử nghiệm pháo của chúng tôi, như tôi đã làm với tất cả mọi người khác quanh trong vùng.”

Rõ ràng rằng Westcliff là một người luôn mong đợi được thông báo về tất cả mọi thứ. Anh trông có vẻ không hài lòng khi những người hàng xóm mới dám dọn tới mà không thông báo cho anh biết đầu tiên.

“Chúng tôi chỉ mới đến từ hôm qua, thưa Ngài” Amelia trả lời. “Tôi đã có ý định viếng thăm ngài sau khi chúng tôi đã ổn định”

Thường thì, nàng sẽ không chấp nhận như vậy. Nhưng chắc là vì nàng vẫn còn chéch choáng nên những lời nói cứ thế từ từ tuôn ra.

“Tôi cũng phải nói rằng quyển sách hướng dẫn đã không cảnh báo đầy đủ về sự xuất hiện của pháo cháy giữa khung cảnh yên bình của Hampshire..”

Nàng cúi xuống và phủi bụi và những mảnh lá bám vào váy. “Tôi tin rằng mục tiêu bắn của ngài không phải là chúng tôi vì rõ ràng ngài chưa biết về gia đình Hathaway. Tuy nhiên, khi chúng ta trở nên thân thiết hơn, tôi không nghi ngờ gì việc ngài sẽ giải thích thêm cho chúng tôi về việc sử dụng pháo.”

Nàng nghe thấy tiếng cười của Rohan trên đỉnh đầu mình. “Xét đến mục đích và sự chính xác trong các lần bắn của chúng tôi thì cô không có gì để sợ hãi, thưa cô Hathaway.”

Người đàn ông tóc bạc nói thêm “Rohan, nếu anh không phiền tìm ra nơi quả pháo rơi.....”

“Tất nhiên.” Rohan nhẹ nhàng chạy đi.

“Một anh chàng nhanh nhẹn,” ông ta nói với vẻ đầy tán thưởng. “Nhanh như một con báo. Không kể đến đôi tay và thần kinh vững vàng. Anh ấy cứ như thể được sinh ra để làm đặc công ấy”.

Tự giới thiệu mình là Đại úy Swansea, trước đây là kỹ sư Hoàng gia, quý ông đứng tuổi giải thích với Amelia rằng ông là một người đam mê pháo và đang tiếp tục công việc nghiên cứu của mình trong lĩnh vực dân sự. Là bạn của Lord Westcliff, người luôn chia sẻ mỗi quan tâm về khoa học kỹ thuật, Swansea đến vùng nông thôn này để thử nghiệm một thiết kế pháo mới vì nơi đây mới có vùng đất đủ rộng để tiến hành thí nghiệm. Lord Westcliff đã tiến cử Cam Rohan giúp đỡ ông về các phương trình đường bay và những tính toán chính xác cần thiết khác để đánh giá màn trình diễn của các quả pháo. “Thực ra khả năng của anh ấy với các con số là...hết sức phi thường” Swansea nói thêm. “Cô sẽ không bao giờ mong chờ một điều như vậy khi thấy anh ấy.”

Amelia không thể không đồng ý. Theo kinh nghiệm của nàng, những học giả như cha cô chẳng hạn luôn có vẻ yếu ớt vì dành quá nhiều thời gian trong nhà và hiển nhiên họ có bụng phệ, đeo kính cùng vẻ ngoài lộn xộn nhàu nhĩ. Họ là những người trẻ tuổi kỳ lạ, hăng hái, trông hết như những hoàng tử ngoại giáo, đeo nhẫn và có hình xăm.

“Cô Hathaway,” Lord Westcliff nói, “Theo tôi được biết thì trong gần chục năm nay đã không có một tử tước nào sống ở Ramsay. Tôi thấy khó mà tin được là ngôi nhà đó còn có thể ở được”

“Ồ, ngôi nhà vẫn còn trong tình trạng tốt,” Amelia chối bay, khuôn mặt cố tỏ ra vui vẻ. Niềm kiêu hãnh của nàng bùng lên “Tất nhiên, nó bụi bặm và cần sửa chữa một vài chỗ, nhưng chúng tôi khá thoải mái.”

Nàng nghĩ rằng nàng đã nói rất thuyết phục, nhưng Westcliff vẫn có vẻ hoài nghi.

“Chúng tôi có bữa tiệc tại dinh thự Stony Cross tối nay”, anh nói. “Cô và gia đình cùng đến nhé. Đó sẽ là cơ hội tuyệt vời để gặp gỡ một vài người sống ở đây và cả cha xứ nữa”

Một buổi tiệc tối với Lord Westcliff và phu nhân. Chúa giúp nàng.

Nếu cả nhà Hathaway đã được nghỉ ngơi đầy đủ, nếu Leo trông khá hơn một chút trong quá trình cai rượu, nếu tất cả họ đều có trang phục phù hợp và có đủ thời gian để nghiên cứu các phép tắc xã giao... Amelia có thể cân nhắc chấp nhận lời mời. Chỉ là, nói thế nào nhỉ, điều đó không thể xảy ra.

“Ngài rất tử tế, thưa ngài, nhưng tôi phải từ chối thôi. Chúng tôi chỉ vừa mới đến Hampshire. Và hầu hết trang phục của chúng tôi vẫn còn đang trong hòm.”

“Đây chỉ là một bữa tiệc thân mật.”

Amelia ngờ rằng định nghĩa của anh về “bữa tiệc thân mật” rất khác với suy nghĩ của nàng

“Nó không phải chỉ đơn thuần là vấn đề trang phục, thưa ngài. Một người em gái của tôi không được khỏe lắm, và tham dự bữa tiệc tối nay có thể sẽ khiến cô ấy kiệt sức. Cô ấy cần được nghỉ ngơi sau một hành trình dài từ London.”

“Tối mai vậy. Nó sẽ là một bữa tiệc nhỏ hơn, và chắc là không gây nhiều mệt mỏi.”

Trước ánh mắt khẳng khái của anh, không có cách nào để từ chối cả. Tự nguyện rửa mình vì đã không ở lại Ramsay House sáng nay, Amelia nở một nụ cười gượng gạo trên môi.

“Vâng, được thưa Ngài. Tôi rất cảm ơn vì lời mời hiếu khách của Ngài.”

Rohan đã trở lại, hơi thở của anh dồn dập vì gắng sức. Mồ hôi đã rịn trên làn da anh khiến nó ánh lên như đồng. “Đúng như dự tính” anh nói với Westcliff và Swansea. “Bộ phận giữ thăng bằng ổn định đã làm việc. Nó rơi xuống ở khoảng cách khoảng hai nghìn thước.”

“Tuyệt vời!” Swansea kêu lên. “Nhưng quả pháo đâu?”

Hàm răng trắng của Rohan vụt hiện lên khi anh cười. “Bị chôn vùi trong một hố sâu đầy khói, tôi sẽ quay trở lại đào nó lên sau.”

“Tốt lắm, chúng tôi muốn nhìn thấy tình trạng của vỏ và lõi bên trong.” Swansea đỏ bừng mặt, tỏ rõ sự hài lòng. Ông dùng một chiếc khăn tay để thấm mồ hôi, mặt nhăn nhó “Thật là một buổi sáng thú vị, nhỉ?”

“Có lẽ đã đến giờ quay về trang viên rồi, đại úy,” Westcliff gợi ý.

“Đúng thế.” Swansea cúi đầu chào Amelia. “Hân hạnh cho tôi, cô Hathaway. Tôi có thể nói rằng cô phản ứng khá tốt khi trở thành mục tiêu của một cuộc tấn công bất ngờ đấy.”

“Lần tới khi đến thăm ông, đại úy”, nàng nói, “Tôi sẽ nhớ đem theo một lá cờ trắng “

Ông ta cười khúc khích và tạm biệt nàng.

Trước khi cùng đi với viên đại úy, Lord Westcliff nhìn lướt qua Cam Rohan. “Tôi sẽ đưa Swansea trở lại trang viên, cậu đưa cô Hathaway về nhà an toàn nhé.”

“Tất nhiên,” Cam trả lời không do dự.

“Cảm ơn ngài” Amelia nói, “Nhưng không cần đâu. Tôi biết đường và nhà tôi cũng không xa lắm.”

Sự phán đoán của nàng bị phớt lờ. Nàng nhìn chăm chăm, không chút thoải mái vào Cam Rohan, trong khi hai người đàn ông kia rời đi.

“Tôi hiếm khi cần sự giúp đỡ”, nàng nói. “Tôi không cần phải được hộ tống đến bất cứ nơi nào. Bên cạnh đó, theo hiểu biết của tôi về những hành vi trong quá khứ của ông, tôi sẽ an toàn hơn khi đi một mình.”

Một thoáng im lặng. Rohan nghiêng đầu và nhìn nàng đầy vẻ tò mò.

“Hành vi trong quá khứ?”

“Ông biết tôi định nói gì” Nàng dừng lại, hồi tưởng lại nụ hôn trong bóng tối. “Tôi đề cập đến những gì đã xảy ra ở London.”

Anh nhìn nàng bằng một vẻ lịch sự đầy thắc mắc. “Tôi e rằng tôi không hiểu ý của cô.”

“Ông sẽ không giả vờ ông không nhớ chứ”, nàng kêu lên. Có lẽ anh ta đã có rất nhiều, cả đám phụ nữ, anh ta sẽ không thể nhớ được tất cả họ. “Ông cũng không thể phủ nhận rằng ông đã lấy trộm một trong những dải ruy băng buộc mũ của tôi?”

“Cô có một trí tưởng tượng thật sinh động, cô Hathaway.” Giọng anh nghe thật lạnh nhạt. Nhưng có một ánh cười khiêu khích lóe lên trong đôi mắt anh.

“Tôi không như thế. Tất cả mọi người khác trong gia đình tôi đều giàu trí tưởng tượng. Tôi là một người bám chặt một cách liêu linh với hiện thực.”. Nàng quay người đi và bắt đầu bước nhanh. “Tôi sẽ tự về nhà. Không cần ông phải đi cùng tôi.”

Lờ đi tuyên bố của nàng, Rohan thoải mái bước đi bên cạnh nàng, những sỏi chân đầy thư giãn bằng hai bước chân của nàng. Anh để nàng quyết định tốc độ của họ. Trong sự thoáng đãng của cảnh vật xung quanh, thậm chí anh có vẻ còn cao lớn hơn những gì nàng còn nhớ.

“Khi cô nhìn thấy cánh tay của tôi,” anh thì thầm, “Các hình xăm ... làm thế nào cô biết đó là một Pooka?”

Amelia trầm ngâm cân nhắc câu trả lời. Khi họ bước đi, bóng của các nhánh cây gần đó vượt qua mặt họ. Một con điều hâu đuôi đỏ lướt trên bầu trời và biến mất vào cánh rừng gỗ rậm rạp. “Tôi đã đọc một số phong tục tập quán của người Ailen”, cuối cùng nàng nói. “Pooka là một sinh vật xấu xa, nguy hiểm. Nó được hư cấu là sẽ đem đến những cơn ác mộng cho mọi người. Tại sao ông lại xăm nó ở tay?”

“Nó đã ở đó từ khi tôi còn là một đứa trẻ. Tôi không nhớ nó được xăm khi nào, vì mục đích gì hay nó có ý nghĩa nào đó không? Gia đình tôi đã không giải thích.” Rohan nhún vai. “Bây giờ có lẽ họ có thể làm thế. Nhưng đã hàng năm rồi tôi chưa gặp họ.”

“Ông có thể tìm thấy họ lần nữa, nếu ông muốn?”

“Chưa đến lúc.”

Anh thuận tay cài áo gilê lại và thả tay áo xuống, che đi cái biểu tượng ngoại đạo. “Tôi nhớ bà tôi đã nói cho tôi về con Pooka này. Bà khuyến khích tôi tin rằng nó có thật. Tôi nghĩ bà có phần tin vào nó. Bà đã thực hiện một phép thuật cổ xưa”

“Đó là cái gì vậy? Ý ông là bói toán?”

Rohan lắc đầu và trượt tay vào túi quần.

“Không,” anh nói, trông có vẻ rất thích thú, “mặc dù nhiều lần bà tôi đã nói cho các gadjo nghe về vận mệnh của họ. Những phép thuật cổ xưa là một đức tin cho rằng tất cả những gì của tự nhiên đều kết nối với nhau và bình đẳng với nhau. Tất cả mọi thứ đều là sinh vật sống. Thậm chí ngay cả cỏ cây cũng có linh hồn.”

Amelia bị cuốn hút theo câu chuyện của Cam. Trong khi không thể dụ dỗ Merripen nói ra bất cứ điều gì về quá khứ của anh hay đức tin của người Digan thì Cam dường như lại sẵn sàng nói chuyện về bất cứ điều gì với nàng. “Ông có tin vào phép thuật cổ xưa không?”

“Không. Nhưng tôi thích ý tưởng về nó.” Rohan nắm lấy khuỷu tay nàng và hướng nàng đi vòng qua đoạn đường mấp mô. Trước khi nàng có thể phản đối lại cử chỉ lịch sự ấy thì anh đã rút tay lại. “Pooka không phải là luôn luôn xấu xa,” anh nói. “Đôi khi nó làm một số điều không phải là điều ác. Đùa giỡn chẳng hạn.”

Cô nhìn anh đầy hoài nghi. “Ông gọi là đùa giỡn khi một sinh vật quăng ông trên lưng của nó, bay lên bầu trời, và thả ông vào một con mương hay đầm lầy sao?”

“Đó là một trong những câu chuyện về Pooka thôi”. Rohan mỉm cười thừa nhận. “Nhưng trong các sự tích khác thì Pooka chỉ muốn đưa bạn vào một cuộc phiêu lưu ...đưa bạn bay đến những nơi bạn chỉ có thể nhìn thấy trong giấc mơ. Và sau đó nó sẽ đưa bạn về nhà.”

“Nhưng có những truyền thuyết lại nói rằng sau khi con ngựa đưa bạn đi vào nửa đêm, bạn sẽ không bao giờ giống như trước nữa.”

“Không phải thế,” anh nói nhẹ nhàng. “Sao cô lại khác trước được chứ?”

Không hiểu câu hỏi của anh, Amelia bước chậm lại một cách thư thái. Dường như không thể đi rảo bộ vào một ngày như thế này, ánh mặt trời rực rỡ và không khí thật dễ chịu. Và nhất là có một người đàn ông bí ẩn, nguy hiểm và quyền rũ một cách khác thường bên cạnh.

“Trong tất cả những nơi có thể gặp lại ông”, nàng nói, “tôi không bao giờ nghĩ tới dinh thự của Lord Westcliff. Làm sao ông quen với Ngài ấy? Tôi đoán là Ngài ấy là một hội viên của sông bài”.

“Đúng thế. Và là một người bạn của ông chủ tôi.”

“Các vị khách khác của Lord Westcliff có chấp nhận sự hiện diện của ông tại điền trang Stony Cross không?”

“Cô có ý ám chỉ tôi là người Digan chẳng?” Một nụ cười kín đáo nở trên môi anh. “Tôi e rằng họ không có lựa chọn nào khác hơn là phải tỏ ra lịch sự. Trước tiên là vì sự kính trọng với bá tước. Sau đó thì thực tế hầu hết họ đều buộc phải tìm tới tôi vì những khoản nợ trong câu lạc bộ - ý tôi là tôi có những thông tin tài chính bí mật của họ”

“Chưa kể đến những vụ bê bối cá nhân” Amelia nói, nhớ lại cuộc ẩu đả trong hẻm nhỏ.

Nụ cười vẫn còn trên môi anh. “Cũng vì một vài trong số chúng nữa”

“Tuy nhiên, ông chắc phải cảm thấy như là một người_ngoài_cuộc nhiều lần”

“Luôn luôn”, anh nói bằng một giọng thực tế. “Tôi là một người_ngoài_cuộc với mọi người. Em biết đấy tôi là một đứa con lai, “poshram” những người trong bộ lạc của tôi gọi đứa trẻ có mẹ là người Digan còn cha là một gadjo người Ai len như thế. Và vì chúng tôi theo chế độ phụ hệ, tôi thậm chí còn không được coi là một người Digan. Khi một người phụ nữ Digan kết hôn với một gadjo thì đó là một vi phạm tồi tệ nhất luật lệ của bộ lạc”

“Đó có phải là lý do tại sao ông không sống với bộ lạc của mình?”

“Là một trong nhiều lý do.”

Amelia tự hỏi điều gì sẽ đến với anh, bị kẹt giữa hai nền văn hóa, chẳng thuộc về nơi nào. Không hy vọng được chấp nhận đầy đủ. Thế mà chẳng có dấu vết của sự hối tiếc trong giọng nói của anh.

“Người nhà Hathaway cũng là những người_ngoài_cuộc,” nàng nói. “Rõ ràng chúng tôi không phù hợp cho một vị trí trong xã hội thượng lưu. Không ai trong chúng tôi được giáo dục hoặc được nuôi dưỡng để mang tước hiệu đó. Bữa tiệc tại dinh thự Stony Cross hẳn phải là một buổi trình diễn. Tôi chắc chắn rằng nó sẽ kết thúc với chúng tôi theo kiểu bị xách tai ném ra ngoài.”

“Cô có thể sẽ ngạc nhiên đấy. Lord Westcliff và phu nhân thường không coi trọng nghi lễ. Và bàn tiệc của họ sẽ có rất nhiều khách khứa.”

Amelia không đoán chắc về điều đó. Đối với nàng, xã hội thượng lưu giống như những cái bể kính được trang trí rất đẹp để nuôi dưỡng các loại cá kỳ lạ, những phòng khách hợp thời trang chật ních những con người rực rỡ lộng lẫy, họ xử sự theo những khuôn mẫu mà nàng không thể nào hiểu được. Mọi người trong gia đình nàng có lẽ phải cố gắng lắm mới có thể tồn tại khi gia nhập vào những nhóm người sang trọng như vậy. Và họ không có lựa chọn, họ phải cố gắng.

Muốn nhìn những những cây cải xoong mọc rậm rì trên dải đất bao quanh một đồng cỏ ngập nước, Amelia đến tận nơi để quan sát. Nắm chặt một bó cải xoong, nàng kéo cho đến khi thân cây mảnh mai bị bật lên. “Cải xoong có rất nhiều ở đây, đúng không? Tôi đã nghe nói rằng nó có thể tạo ra hương vị rất ngon cho món salad hoặc nước sốt?”

“Nó còn là một loại dược thảo đấy. Người Digan gọi nó panishok. Bà ngoại tôi dùng nó làm thuốc đắp cho những người bị bong gân hoặc chấn thương. Và nó cũng là một loại thuốc bổ kích thích tình dục mạnh mẽ. Đặc biệt là với phụ nữ.”

“Một cái gì cơ?” Những thân cành xanh mướt mảnh mai rơi xuống từ những ngón tay không còn chút khí lực nào của nàng.

“Nếu một người đàn ông muốn khơi gợi sự quan tâm của người tình, anh ta sẽ cho cô ấy ăn cải xoong. Đó là một chất kích thích của...”

“Đừng nói nữa! Đừng!”

Rohan cười, một ánh nhìn giễu cợt hiện lên trong mắt anh.

Quay sang lườm lườm nhìn anh, Amelia phỉa sạch một vài lá cải xoong ở lòng bàn tay đi găng của mình và tiếp tục lên đường.

Người bạn đồng hành theo sau nàng một cách dễ dàng. “Nói cho tôi về gia đình của cô đi,” anh dễ dàng. “Cô có bao nhiêu anh chị em thế?”

“Năm người tất cả. Leo - nghĩa là Hầu tước Ramsay - là lớn tuổi nhất, tôi là người thứ hai, dưới tôi lần lượt là Winnifred, Poppy, và Beatrix.”

“Em gái nào của cô là người có thể chất yếu đuối?”

“Winnifred”.

“Cô ấy lúc nào cũng như vậy sao?”

“Không, Win khá khỏe mạnh cho đến một năm trước đây, khi đó, nó suýt chết vì bệnh sốt ban đỏ.” Nàng ngáp ngừng hồi lâu, cổ họng thít chặt lại một chút. “Em ấy đã sống sót. Ồn Chúa, nhưng phổi đã yếu đi và rất dễ bị mệt. Bác sĩ nói Win không bao giờ có thể khá hơn, và có lẽ là em ấy sẽ không thể kết hôn hay có con”. Hàm Amelia cứng lại. “Chúng tôi sẽ chứng minh ông ta sai, tất nhiên. Win sẽ khỏe trở lại.”

“Chúa giúp đỡ bất cứ ai người sống cùng với cô. Cô có vẻ thích kiểm soát cuộc sống của người khác, phải không?”

“Chỉ khi nào tôi có thể làm việc đó tốt hơn họ thôi. Ông đang cười gì thế?”

Rohan ngừng lại, buộc nàng nhìn thẳng vào anh “Cô. Cô làm cho tôi muốn...” Anh dừng lại, như thể để suy nghĩ cẩn thận hơn những gì anh muốn nói. Nhưng niềm vui vẫn còn nán lại trên môi của anh.

Nàng không thích cách anh nhìn nàng, cách anh làm cho nàng cảm thấy nóng bỏng, run rẩy và ham muốn. Tất cả các giác quan cảnh báo với nàng rằng anh là một người hoàn toàn không đáng tin. Một người không tuân theo những quy tắc của bất kỳ ai ngoài chính bản thân mình.

“Nói cho tôi biết nào, cô Hathaway. Cô sẽ làm gì nếu được mời đi trên một chuyến xe lúc nửa đêm vượt qua trái đất và đại dương. Cô sẽ chọn chuyến thám hiểm hay chọn an ổn ở nhà?”

Nàng dường như không thể thôi nhìn anh. Đôi mắt màu ngọc topaz được thắp sáng bởi một ánh nhìn vui vẻ, không phải là sự ngây thơ, tình nghịch của một cậu bé mà là một cái gì đó nguy hiểm hơn. Nàng gần như có thể tin rằng anh thực sự có thể thay đổi nhân dạng và xuất hiện bên dưới cửa sổ phòng nàng một đêm nào đó và mang nàng đi trên đôi cánh lúc nửa đêm.

“Ở nhà, tất nhiên rồi” nàng cố gắng giữ sao cho giọng mình nghe đầy biểu cảm. “Tôi không muốn mạo hiểm.”

“Tôi nghĩ rằng cô muốn. Tôi nghĩ rằng trong một khoảnh khắc yếu đuối, cô có thể ngạc nhiên với chính mình.”

“Tôi không có những khoảnh khắc yếu đuối. Không yếu đuối, bất kỳ giá nào.”

Tiếng cười của anh cuộn tròn xung quanh nàng như một đám khói. “Cô sẽ.”

Amelia không dám hỏi tại sao anh dám chắc chắn đến vậy. Cảm thấy lúng túng, nàng cúi nhìn cái nút trên cùng áo gi lê của anh. Có phải anh đang tán tỉnh nàng? Không, hẳn là anh đang chế nhạo nàng, cố gắng làm nàng trông thật ngốc nghếch. Và nếu như có một điều gì đó làm nàng sợ hãi hơn những con ong thì nó đang xuất hiện thật ngu ngốc.

Góp nhặt vẻ nghiêm túc đã phân tán như các cánh hoa bồ công anh bay trong gió, nàng cau mày với anh. “Chúng ta đã gần tới Ramsay House rồi”. Nàng chỉ vào hình dáng của một mái nhà nhô lên khỏi rừng. “Tôi thích đi quãng đường còn lại một mình. Ông có thể nói với bá tước rằng tôi đã được hộ tống về nhà một cách an toàn. Một ngày tốt lành, ông Rohan.”

Anh gật đầu, dành cho nàng một cái nhìn rạng rỡ, vô hại và đứng yên nhìn nàng bước đi. Mỗi bước đi, nàng đều mong sẽ cảm thấy an toàn hơn nhưng những cảm giác bồn chồn vẫn còn đó. Và sau đó, nàng nghe thấy anh thì thầm một điều gì đó, giọng của anh che giấu một sự thích thú và nó có vẻ như thể anh đã nói “Vào một nửa đêm nào đó...”

6. Chương 6

Lời mời tới bữa tiệc tại nhà của Bá tước Westcliff và phu nhân nhận được nhiều phản ứng khác nhau từ mọi người trong nhà Hathaway. Poppy và Beatrix tỏ vẻ hài lòng và vui mừng, trong khi Win, người đang cố gắng hồi phục sức khỏe sau hành trình đến Hampshire, đơn thuần là chấp nhận. Leo thì mong đợi sẽ có một bữa tiệc kéo dài với rượu vang ngon.

Thế mà Merripen lại thẳng thừng từ chối đi dự tiệc.

“Anh là một phần của gia đình này,” Amelia nói với anh, quan sát anh đóng lại tấm ván bị lung lay tại một trong những phòng khách. Anh khéo léo giữ chặt cái búa, và đóng một cách thành thạo một cái đinh tự chế vào cạnh của tấm ván. “Dù anh có cố gắng lờ đi mọi mối quan hệ với nhà Hathaway và ai đó có thể nói ra nói vào gì đi chăng nữa, thì sự thật anh là một thành viên trong gia đình chúng tôi và anh nên tham dự.”

Merripen đập tiếp mấy cái đinh nữa vào tường. “Sự hiện diện của tôi là không cần thiết.”

“Ồ, tất nhiên có thể không cần thiết. Nhưng anh nên cho phép mình hưởng thụ một chút chứ”

“Không, tôi sẽ không đi,” anh trả lời một cách dứt khoát và tiếp tục đóng đinh.

“Tại sao anh phải cố chấp như vậy chứ? Nếu anh e ngại sẽ bị đối xử tệ, anh nên nhớ rằng Ngài Westcliff đã tiếp đón một người Digan và anh ta có vẻ như không bị thành kiến nào”

“Tôi không thích những gadjo.”

“Toàn bộ gia đình chúng tôi, gia đình của anh đây cũng là gadjo. Điều đó có nghĩa anh không thích chúng tôi sao?”

Merripen không trả lời, chỉ tiếp tục làm việc. Một cách ồn ã.

Amelia thở dài. “Merripen, anh là một kẻ hợm hĩnh xấu xa. Và nếu buổi tối trở nên tồi tệ, thì nghĩa vụ của anh là phải chịu đựng nó cùng chúng tôi.”

Merripen vợ lấy một nắm đinh khác. “Đó là một cơ hội tốt” anh nói. “Nhưng tôi không đi.”

Cái hệ thống ống nước cổ lỗ ở Ramsay House, đèn đóm tồi tệ, và vẻ cẩu thả của một vài tấm gương ít ỏi, tất cả đã khiến cho việc chuẩn bị đến dinh thự Stony Cross thêm phần vất vả. Mấy chị em nhà Hathaway phải cần mẫn đun nóng nước trong nhà bếp rồi lôi những xô nước nóng ấy lên gác để tắm rửa. Mọi người đều tắt tả trừ Win, tất nhiên rồi vì cô đang phải nghỉ ngơi trong phòng mình để phục hồi sức khỏe.

Amelia ngồi với vẻ nhu mì lạ lùng khi Poppy tạo kiểu tóc cho nàng, vén tóc ra đằng sau, tết thành một bím tóc dày rồi ghim lại thành một túi tóc lớn đằng sau đầu.

“Xong”, Poppy nói với vẻ hài lòng. “Ít nhất tóc chị trông cũng rất thời trang.”

Giống như các em gái, Amelia mặc một chiếc váy dài may bằng vải lụa chéo go màu xanh. Chiếc váy được thiết kế đơn giản với độ dài vừa phải, dài tay và ôm khít.

Váy của Poppy cũng có kiểu tương tự như vậy nhưng màu đỏ. Poppy là một cô gái vô cùng xinh đẹp, vẻ mặt lúc nào cũng rạng rỡ và có tính cách sôi nổi, thông minh. Nếu một cô gái được đánh giá cao dựa trên phẩm hạnh chứ không phải là sự giàu có thì Poppy nhất định sẽ trở thành cô gái được ngưỡng mộ ở London. Thế nhưng hiện giờ cô gái nhỏ lại đang sống nơi thôn quê trong một ngôi nhà tồi tàn, mặc những bộ trang phục cũ kỹ, kéo nước và than như một người hầu. Và cô gái chưa một lần phàn nàn.

“Chúng ta sẽ sớm có một vài cái váy mới, sớm thôi” Amelia nói một cách nghiêm túc, cảm thấy trái tim mình cuộn xoắn lại vì ân hận. “Mọi thứ sẽ được cải thiện, Poppy, chị hứa.”

“Em hy vọng như vậy”, em gái nàng nhẹ nhàng nói. “Em sẽ cần một chiếc váy khiêu vũ nếu em muốn tìm được một người theo đuổi giàu có cho gia đình mình.”

“Em biết là chị chỉ nói đùa thôi mà. Em không cần phải tìm một người cầu hôn giàu có. Chỉ cần người nào đó sẽ đối xử tử tế với em.”

Poppy cười toe toét. “Vâng, chúng ta có thể hy vọng rằng sự giàu có và lòng tốt không loại trừ lẫn nhau .. phải không chị?”

Amelia mỉm cười đáp lại. “Đúng thế.”

Khi mấy chị em tập hợp ở đại sảnh, Amelia càng cảm thấy áy náy khi nhìn Beatrix chưng diện bằng một chiếc váy màu xanh lá cây dài đến mắt cá chân, một áo choàng không tay màu trắng như bột. Trang phục này thích hợp với một cô bé 12 tuổi hơn là một cô gái 15 tuổi

Đi đến bên Leo, Amelia thì thầm với anh “Không cờ bạc nữa, Leo. Số tiền anh thua bạc tại Jenner sẽ được sử dụng có ích hơn nhiều nếu dành để mua sắm quần áo thích hợp cho các em của anh.”

“Chúng ta có đủ tiền để cô có thể đi may quần áo” Leo lạnh lùng nói. “Đừng khiến tôi trở thành tên tội phạm khi nó là trách nhiệm của cô”

Amelia nghiêng răng. Dù rằng nàng rất yêu quý Leo nhưng không ai có thể khiến nàng tức giận và tức giận một cách nhanh chóng như anh. Nàng khao khát nắm vài cú thật mạnh vào đầu anh giúp anh có thể khôi phục lại trí tuệ của mình.

“Trong khi anh tiêu xài hoang phí tiền của gia đình thì em không nghĩ rằng sẽ khôn ngoan nếu bỏ tiền ra mua sắm.”

Các cô em gái quan sát chăm chú, mở to mắt khi cuộc thảo luận giữa Amelia và Leo biến thành một cuộc tranh cãi kịch liệt.

“Cô có thể lựa chọn lối sống như một người keo kiệt” - Leo nói, “Nhưng tôi sẽ bị nguyên rửa nếu tôi phải sống như vậy. Cô không có khả năng tận hưởng cuộc sống hiện tại bởi vì lúc nào cô cũng mãi mê chú ý đến tương lai. Đối với một vài người, ngày mai sẽ không bao giờ đến.”

Tính khí nóng nảy của nàng bắt đầu bùng lên. “Ai đó phải nghĩ đến tương lai chứ. Anh thật ích kỷ khi cứ tiêu xài hoang phí.”

“Thật là một con mụ lắm điều.”

Win chen vào giữa họ, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Amelia. “Im đi, cả hai người. Không có ích lợi gì khi cả hai người hùng hổ thể trước khi chúng ta đi cả”

Cô nhìn Amelia bằng một nụ cười ngọt ngào mà không ai trên trái đất này có thể kháng cự lại. “Đừng cau mày như thế, Amelia thân yêu! Điều gì sẽ xảy ra nếu khuôn mặt chị cứ hay như vậy?”

“Với cách cư xử đầy khó chịu của Leo,” Amelia trả lời, “mặt chị chắc chắn sẽ như vậy đấy”

Anh nàng khịt khịt mũi. “Tôi là một vật tế thần thuận tiện, phải không? Nếu cô thành thật với bản thân cô, Amelia thì - “

“Merripen,” Win gọi to, “Xe ngựa đã sẵn sàng chưa?”

Merripen bước từ cửa trước vào, trông bộ dạng anh nhếch nhếch và cúi kính. Anh đã đồng ý lái xe đưa chị em nhà Hathaways đến dinh thự của Lord Westcliffs và đón họ về.

“Xe đã sẵn sàng”. Khi anh nhìn lướt qua vẻ đẹp hoàn mỹ mong manh của Win, nét mặt anh còn trở nên cúi kính hơn, nếu một điều như thế tồn tại.

Giống như một câu đố chữ vừa tự giải trong não, ánh nhìn vụng trộm đó đã làm Amelia sáng tỏ một vài điều. Merripen không tham dự tiệc tối nay bởi vì anh đang cố tránh ở trong cùng một sự kiện có tính chất xã hội cùng Win. Anh cố gắng giữ khoảng cách giữa họ, trong khi cùng lúc anh lại rất lo lắng cho sức khỏe của cô.

Điều làm Amelia bối rối là ý niệm rằng Merripen, người không bao giờ thể hiện những cảm xúc mạnh mẽ về bất cứ điều gì, có thể đang ấp ủ một khao khát mãnh liệt và thầm kín với em gái nàng. Win quá mong manh, quá tao nhã, quá nhiều điểm trái ngược với anh. Và Merripen biết điều đó.

Cảm thấy đồng cảm và ủy mị, và đúng hơn là lo lắng cho chính mình, Amelia leo lên xe sau các em nàng.

Mọi người trong xe im lặng khi họ bắt đầu đi dọc con đường với hàng cây sồi hai bên hướng tới dinh thự Stony Cross. Không ai trong số họ đã từng nhìn thấy một khu đất được chăm sóc hoàn hảo, gây ấn tượng mạnh mẽ đến thế. Mỗi chiếc lá trên cây dường như đều được sắp xếp suy tính cẩn thận. Được bao quanh bởi những vườn hoa và vườn cây ăn trái chạy vào tận rừng cây dày đặc, khu dinh thự nằm dài trên mặt đất giống như một người khổng lồ đang lơ mơ ngủ. Những tòa tháp cao sừng sững ở bốn góc có kích thước nguyên bản của một pháo đài theo phong cách Châu Âu, tuy nhiên nhiều kiến trúc được thêm vào lại tạo nên vẻ không đối xứng đầy thú vị. Theo thời gian và chịu ảnh hưởng của thời tiết, những viên đá màu mật ong của tòa nhà trở nên trang nhã hơn. Những hàng rào cao được xếp đặt một cách hoàn hảo bao bọc bên ngoài tòa nhà.

Mặt trước của dinh thự có một cái sân lớn - một đặc điểm hết sức đặc biệt, và mặt bên là khu chuồng ngựa và các chái nhà. Thay vì thiết kế giản lược thông thường, phần phía trước của chuồng ngựa lại được trang trí bằng những khung vòm đá rộng. Dinh thự Stony Cross là một nơi phù hợp cho hoàng tộc và từ những gì họ biết về bá tước Westcliff thì dòng máu của anh thậm chí còn cao quý hơn nhiều so với Nữ Hoàng.

Khi chiếc xe dừng lại trước cổng vào có mái che, Amelia cứ ao ước rằng buổi tối đã qua đi. Trong vẻ trang trọng của mọi thứ xung quanh, khiếm khuyết của nhà Hathaway sẽ bị phóng đại lên. Họ sẽ xuất hiện không hơn gì một nhóm người lang thang. Nàng liếc qua anh chị em của mình. Win mang chiếc mặt nạ trầm lặng không thể chê trách được thường khi của cô, Leo nhìn bình tĩnh và hơi chán chường - một biểu hiện hẳn là anh đã học được từ người quen gần đây tại sông bài Jenner. Hai cô em gái tràn đầy tâm trạng phấn khởi rạng rỡ, thu hút khiến Amelia mỉm cười. Hai em nàng, ít nhất, sẽ có một thời gian tuyệt vời, và Chúa trời biết các em xứng đáng có điều đó như thế nào.

Merripen giúp các cô gái xuống xe và Leo xuất hiện sau cùng. Khi anh bước xuống đất, Merripen chặn anh lại với một tiếng thì thầm ngắn gọn, một lời dặn dò sẽ theo dõi sát sao Win. Leo bắn cho Merripen một cái nhìn dữ dội. Chịu đựng những lời chỉ trích của Amelia đã đủ tồi tệ - anh không muốn nghe những lời như vậy từ Merripen. “Trời đánh thánh vật, nếu anh quan tâm đến nó như thế” Leo thì thầm, “Sao anh không vào trong và chơi trò vớ em.”

Đôi mắt Merripen nheo lại, nhưng anh không đáp trả.

Mối quan hệ giữa hai người đàn ông chưa bao giờ là những gì mà người khác có thể mô tả như là anh em, nhưng họ đã luôn luôn duy trì một sự thân mật nhạt nhòa. Merripen chẳng bao giờ cố gắng đảm nhận vai trò của người con trai thứ hai trong gia đình, mặc dù ông bà Hathaway rõ ràng rất yêu mến anh. Và trong bất kỳ tình huống nào có thể khiến cho xảy ra một cuộc đua tranh giữa hai người, Merripen luôn luôn rút lui. Leo, về phần mình, khá hài lòng về Merripen, thậm chí còn làm theo những ý kiến Merripen khi anh đánh giá những ý kiến đó khá hơn so với ý kiến của chính mình. Khi Leo ngã bệnh sốt phát ban đỏ, Merripen đã chăm sóc cho anh với sự kiên nhẫn và tử tế thậm chí còn cả Amelia. Sau thời gian đó nàng đã có lần nói với Leo rằng anh nợ Merripen cuộc sống của mình. Thế mà thay vì tỏ ra biết ơn, Leo dường như lại trở nên gay gắt với Merripen.

“Làm ơn, làm ơn đừng trở thành một con lừa, Leo” Amelia chán nản cầu xin, nhưng nàng giữ mồm giữ miệng và cùng với các em mình đi theo lối vào được chiếu sáng rực rỡ của dinh thự Stony Cross.

Hai cánh cửa đôi đồ sộ mở vào một đại sảnh lớn có treo rất nhiều tấm thảm tranh vô giá. Một cầu thang bằng đá cẩm thạch lớn, cong cong dẫn lên hành lang tầng hai. Thậm chí ở những góc khuất của đại sảnh và các lối đi cho một vài vị khách dẫn ra khỏi đại sảnh cũng được thắp sáng bằng giàn đèn chùm pha lê lớn.

Nếu bên ngoài tòa nhà đã được chăm chút rất kỹ càng thì nội thất bên trong không gì có thể chê được, tất cả mọi thứ đều đường bệ, lấp lánh và thanh nhã. Không có gì mới lạ xung quanh họ, không có những chi tiết hiện đại hay góc cạnh để phá vỡ bầu không khí lộng lẫy và thoải mái đó.

Đó chính xác là điều mà Ramsay House nên hướng đến, Amelia thầm nghĩ một cách chán chường.

Những người hầu tiến lại mang mũ và găng tay đi, trong khi một quần gia lớn tuổi hơn hoan nghênh những vị khách mới đến. Sự chú ý của Amelia ngay lập tức hướng tới sự hiện diện của bá tước Westcliff và phu nhân, hai người đang đi qua khán phòng hướng về phía họ.

Mặc bộ đồ buổi tối phù hợp một cách hoàn hảo, Lord Westcliff di chuyển với sự tự tin tự nhiên của một vận

động viên dày dặn. Biểu hiện của anh kín đáo, nét mặt khắc khổ của anh còn thu hút hơn nhiều vẻ điển trai. Tất cả mọi thứ trên người anh khi xuất hiện cho thấy anh là một người đàn ông đòi hỏi rất cao với người khác và thậm chí anh còn đòi hỏi chính bản thân anh cao hơn thế. Không còn nghi ngờ gì việc một người mạnh mẽ như Westcliff nên lựa chọn một cô dâu người Anh hoàn hảo, một người phụ nữ có vẻ tinh tế, lạnh lùng bẩm sinh. Nhưng sau đó, thật ngạc nhiên, Amelia nghe thấy phu nhân Westcliff nói bằng một giọng Mỹ rõ ràng. Các từ ngữ cứ tuôn trào ra như thể cô ấy không thêm suy nghĩ trước khi nói.

“Cô không thể biết tôi luôn mong muốn có hàng xóm mới như thế nào đâu. Mọi thứ khá là buồn tẻ ở Hampshire. Nhưng gia đình Hathaway các cô sẽ làm mọi thứ trở nên dễ chịu”

Phu nhân Westcliff làm Leo ngạc nhiên khi với ra bắt tay Leo theo cách mà những người đàn ông thường làm “Ngài Ramsay, rất hân hạnh được gặp ngài.”

“Đây là niềm vinh dự của tôi, thưa phu nhân” Leo dường như không biết làm gì đó khả dĩ hơn thế với người phụ nữ kỳ lạ này.

Amelia đã tự động đưa tay ra nhận một cái bắt tay tương tự. Đáp lại áp lực mạnh mẽ của bàn tay phu nhân Westcliff, nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt nhìn nghiêng màu nâu bánh gừng.

Lillian, phu nhân Westcliff, là một người phụ nữ trẻ, mảnh dẻ cao với mái tóc đen óng ánh, nét mặt hài hòa, và một nụ cười ngọt ngào. Không giống như chồng, cô tỏa ra một sự thân thiện tự nhiên mà ngay lập tức làm cho người khác dễ chịu.

“Chắc hẳn cô là Amelia, người bị bắn phải ngày hôm qua phải không?”

“Vâng, thưa phu nhân.”

“Tôi rất mừng vì bá tước đã không giết cô. Mục tiêu của anh ấy hiếm khi bị chệch, cô biết đấy.”

Bá tước tiếp nhận lời nói xấc xược của vợ với một nụ cười nhẹ nhàng, như thể anh đã quen với nó. “Anh không nhắm vào cô Hathaway,” anh nói một cách bình tĩnh.

“Anh có thể quan tâm đến những sở thích ít nguy hiểm hơn” phu nhân Westcliff gợi ý. “Như là ngắm chim, sưu tầm bướm hay một vài việc có giá trị hơn là thử nghiệm các vụ nổ.”

Amelia tưởng sẽ nhìn thấy vẻ giận dữ của bá tước vì lời nói khiếm nhã này, nhưng anh trông khá là dễ chịu. Và khi sự chú ý của vợ anh chuyển sang các cô em gái của Amelia, anh nhìn vợ chăm chú với sự quyến rũ ảm áp. Rõ ràng có một sự thu hút mạnh mẽ giữa hai người.

Amelia giới thiệu các em gái với nữ bá tước độc đáo này. Rất may tất cả đều nhớ phải nhún gối cúi chào, và cố gắng trả lời một cách lịch sự những câu hỏi như họ có thích cưỡi ngựa hay khiêu vũ không, họ đã thử những loại pho mát địa phương chưa. Mấy chị em nhà Hathaway cũng chia sẻ với nữ bá tước việc họ không thích các món ăn nhơn nhớt của người Anh chẳng hạn như cá chình hoặc món bánh mì kẹp thịt đông

Mỉm cười trước vẻ khôi hài trên khuôn mặt bá tước phu nhân, mấy chị em theo cô đến phòng tiếp khách, nơi có khoảng hơn hai tá khách đã tụ tập và đang bàn tán về buổi tiệc.

“Chị thích cô ấy”, nàng nghe Poppy thì thầm với Beatrix khi hai cô gái đi phía sau nàng. “Em có nghĩ là tất cả phụ nữ Mỹ đều rất sôi nổi thế không?”

Sôi nổi ... đúng, đó là một từ thích hợp miêu tả phu nhân Westcliff.

“Cô Hathaway,” bá tước phu nhân nói với Amelia với giọng quan tâm đầy thân thiện, “Chồng tôi nói Ramsay House đã bị bỏ không quá lâu, nó hẳn phải trong tình trạng bị hư hại lắm nhỉ?”

Hơi giật mình vì sự thẳng thắn của người phụ nữ này, Amelia lắc đầu một cách kiên quyết “Ồ không, “hư hại” là một từ quá mạnh. Tất cả mọi thứ cần làm chỉ là lau dọn sạch sẽ và sửa chữa nhỏ một vài chỗ...” Nàng ngừng lại, cảm thấy không thoải mái.

Cái nhìn của Phu nhân Westcliff thẳng thắn và đồng cảm. “Nó tệ, đúng không?”

Amelia buộc phải nhún nhẹ vai “Quả thật có rất nhiều việc phải làm ở Ramsay House”, nàng thú nhận. “Nhưng tôi không ngại làm việc.”

“Nếu cô cần hỗ trợ hoặc tư vấn, Westcliff sẽ tình nguyện trợ giúp cô không giới hạn. Anh ấy có thể cho cô biết nơi nào để tìm...”

“Cô thật rất tử tế, thưa phu nhân,” Amelia vội vàng nói, “Nhưng quả thật với những vấn đề nhỏ nhặt như thế này thì cũng chưa cần đến sự giúp đỡ của gia đình ta”.

Điều cuối cùng cô muốn là nhà Hathawas xuất hiện trong mắt mọi người như một gia đình vô dụng và bần cùng.

“Cô không thể không nhận những lời góp ý được,” phu nhân Westcliff vừa mỉm cười vừa nói. “Bây giờ, cô đang ở trong tầm ảnh hưởng của Westcliff, có nghĩa là cô sẽ nhận được lời khuyên dù cô có đòi hỏi nó hay không. Và phần tệ nhất là, anh ấy hầu như luôn luôn đúng.”

Phu nhân Westcliff gửi một cái nhìn trêu mến hướng về phía chồng cô. Westcliff đang đứng cùng một nhóm người ở góc phòng.

Cảm nhận được cái nhìn của vợ, đầu của Westcliff xoay ra. Một vài thông điệp không lời được chuyển đi giữa họ... Và anh đáp lại bằng một nháy mắt nhanh chóng đến gần như không thể nhận ra.

Một tiếng cười lục cục trong cổ phu nhân Westcliff. Cô quay sang Amelia. “Đến tháng chín này là chúng tôi đã kết hôn được bốn năm”, cô nói khá ngượng ngùng. “Tôi cứ tưởng là tôi sẽ dừng mơ mộng về anh ấy, thế mà đến giờ thì tôi vẫn chưa thể làm được”. Sự hóm hỉnh nhảy múa trong đôi mắt đen của cô. “Bây giờ, tôi sẽ giới thiệu cô với một số các vị khách khác nhé. Nói cho tôi biết người mà cô muốn gặp đầu tiên đi...”

Cái nhìn của Amelia chuyển từ bá tước đến nhóm khách xung quanh anh. Nàng thấy gờn gợn nơi sống lưng khi nhìn thấy Cam Rohan. Anh mặc trang phục màu đen và trắng, giống hệt với trang phục của các quý ông khác, nhưng sự phối hợp trang phục một cách thanh lịch chỉ càng làm cho anh thêm nổi bật. Mái tóc đen mượt như lụa loăn xoăn trên cổ áo hồ trắng, nước da ngăm đen, đôi mắt như mắt mèo, anh dường như hoàn toàn khác biệt với toàn bộ những người lịch thiệp xung quanh.

Bắt gặp cái nhìn của nàng, Rohan cúi đầu chào và nàng đáp lại bằng một cử chỉ cúi đầu kiểu cách của riêng mình.

“Ồ, tất nhiên là cô đã gặp Rohan” phu nhân Westcliff nhận xét khi quan sát sự trao đổi giữa hai người “Một người đồng hành thú vị, cô nghĩ vậy không? Rohan rất quyến rũ và hấp dẫn, và chỉ mới phần nào đó được văn minh hóa, điểm này tôi khá là thích. “

“Tôi...” Amelia nỗ lực thu lại cái nhìn của nàng về phía Rohan, trái tim nàng đang đập một cách bất thường “Phần nào được văn minh hóa ư?”

“Ồ, cô biết tất cả các quy tắc mà tầng lớp thượng lưu nghĩ ra cho cái gọi là những hành vi văn minh mà. Rohan thấy chúng thật phiền phức và không đáng để tâm.” Phu nhân Westcliff cười toe toét. “Thực ra là tôi cũng thế.”

“Cô biết Rohan bao lâu rồi?”

“Chỉ từ khi Lord St Vincent sở hữu sông bài thôi. Kể từ đó, Rohan đã trở thành một người được bảo trợ, của cả Westcliff và St Vincent”. Cô cười mỉm. “Giống như là có một thiên thần một bên vai và một ác quỷ trên vai kia vậy. Rohan dường như xoay sở với cả hai khá tốt.”

“Tại sao hai ngài ấy lại quan tâm đến Rohan như vậy?”

“Anh ấy là một người đàn ông khác thường. Tôi không chắc là có ai đó biết anh ấy được tạo ra từ những gì. Westcliff nói với tôi Rohan có trí nhớ rất đặc biệt nhưng đồng thời, anh ấy lại mê tín và không thể đoán trước. Cô đã nghe nói về lời nguyện may mắn của anh ấy chưa? “

“Cái gì của anh ta cơ?”

“Có vẻ như không cần biết Rohan làm gì, anh ấy không thể không kiếm ra tiền. Rất nhiều tiền. Thậm chí ngay cả khi anh ấy cố gắng tiêu phí nó, anh ấy đã tuyên bố thật là sai lầm khi một người sở hữu quá nhiều.”

“Đó là cá tính của người Digan,” Amelia thì thầm. “Họ không tin vào những thứ mình sở hữu.”

“Đúng thế. Tôi đến từ New York nên không hoàn toàn hiểu được khái niệm này, nhưng cô thì hẳn là có. Trái với nguyện vọng của mình, Rohan đã được trao lại tỷ lệ phần trăm lợi nhuận tại câu lạc bộ, và bất kể dành bao nhiêu tiền vào từ thiện, tài trợ hay những vụ đầu tư bất chính mà anh ấy thực hiện thì anh ấy vẫn thu hoạch được những cửa - trời - cho khổng lồ. Đầu tiên, anh ấy mua một con ngựa đua già với cái chân cụt tên là Little Dandy, nó đã chiến thắng cuộc đua ngựa vượt rào quốc gia hồi cuối tháng tư. Sau đó, có một nhà máy cao su phá sản và - “

“Gi cơ?”

“Đó là một nhà máy sản xuất cao su nhỏ, hoạt động không hiệu quả ở phía đông London. Chỉ vừa tiếp quản công ty, anh Rohan đã đổ một số tiền lớn đầu tư lớn vào nó. Tất cả mọi người, kể cả chồng tôi đã khuyên anh ấy rằng không nên làm điều đó, rằng anh ấy mới bắt đầu và anh ấy sẽ mất tất cả”

“Đó là ý định của anh ấy,” Amelia nói.

“Chính xác. Nhưng mọi việc lại không như ý Rohan, công ty đó đã thay đổi toàn diện. Người quản lý đã sử dụng tiền đầu tư của anh ấy để đăng ký quyền sáng chế quy trình lưu hóa cao su và họ phát minh ra những miếng cao su nhỏ có thể co giãn gọi là dây chun vòng. Và bây giờ công ty đã làm ăn phát đạt. Tôi có thể kể với cô nhiều chuyện nữa, nhưng tất cả chúng đều sẽ có chung một kiểu - Rohan vùng tiền đi và nó quay trở lại với anh ấy gấp mười lần. “

“Tôi sẽ không gọi đó là một lời nguyền,” Amelia nói

“Tôi cũng không thể.” Lady Westcliff mỉm cười. “Nhưng Rohan cho là vậy. Điều đó khiến việc này thật thú vị. Cô nên thấy anh ấy hờn dỗi vào sáng sớm cái ngày anh ấy nhận được báo cáo mới nhất từ một trong những người đầu tư của anh ấy ở London. Tất cả đều là các tin tốt. Anh ấy đã nghiêng rằng kèn kẹt”

Khoác tay Amelia, phu nhân Westcliff dẫn nàng đi dọc căn phòng. “Mặc dù chúng tôi hơi buồn một chút khi thiếu những quý ông hội đủ điều kiện tối nay, tôi hứa, chúng tôi sẽ có cả một dãy ứng cử viên sẽ đến thăm vào cuối mùa. Tất cả họ đến để săn bắn và câu cá - và sẽ thường có sự mất cân đối lớn giữa nam giới và phụ nữ đấy”

“Đó là tin tốt,” Amelia trả lời. “Tôi đã hy vọng rằng em gái tôi sẽ tìm thấy quý ông thích hợp để kết hôn.”

Không bỏ lỡ hàm ý đó, phu nhân Westcliff hỏi: “Nhưng cô không có những hy vọng như vậy cho chính mình sao?”

“Không, tôi không mong đợi sẽ kết hôn.”

“Tại sao?”

“Tôi có một trách nhiệm với gia đình tôi. Họ cần tôi”.

Ngừng một lát, Amelia thẳng thắn, “Và sự thật là, tôi ghét phải phục tùng một người chồng gia trưởng.”

“Tôi đã từng cảm thấy y như vậy. Nhưng tôi phải cảnh báo cô, cô Hathaway ... cuộc sống luôn có cách làm sai lệch những kế hoạch của chúng ta. Tôi nói từ kinh nghiệm của chính mình đấy.”

Amelia mỉm cười, hoài nghi. Cuộc sống chỉ đơn giản là những công việc được sắp xếp theo thứ tự ưu tiên. Nàng sẽ dâng hiến thời gian và sức lực để tạo ra một mái nhà cho anh em mình, và ngấm tất cả họ khỏe mạnh và sống hạnh phúc trong hôn nhân. Sẽ có nhiều cháu trai và cháu gái, và Ramsay House một ngày nào đó sẽ nhộn nhịp những người nàng yêu thương.

Không có người chồng nào cho nàng nhiều hơn thế.

Bắt gặp cái nhìn của Leo, Amelia nhận thấy có một biểu hiện khác thường trên khuôn mặt của anh, hay đúng hơn là dường như anh đang giấu diếm một vài cảm xúc mạnh mẽ hay riêng tư nào đó. Anh đến bên nàng ngay lập tức, trao đổi một vài lời xã giao với phu nhân Westcliff, và gặt đầu một cách lịch sự khi cô xin phép rời đi để đón tiếp một vị khách cao tuổi vừa mới đến.

“Chuyện gì thế?” Amelia thì thầm, nhìn lên khi Leo vòng tay nắm khuỷu tay nàng “Anh trông như thể anh vừa bị đánh cho học máu mồm vậy.”

“Đừng có lằng mọ nhau như mù hàng tôm cá như thế bây giờ”. Anh nhìn nàng bằng cái nhìn chứa đựng nhiều quan tâm hơn bất kỳ lúc nào mà nàng có thể nhớ ra. Giọng anh trầm xuống và nài nỉ. “Can đảm lên, em gái, - em sẽ không muốn nhìn thấy ai đó ở đây. Và anh ta đang mò đến đây”

Nàng đảo mắt. “Nếu anh có ý là ông Rohan, thì em đảm bảo với anh, em cực kỳ là - “

“Không. Không phải Rohan.” Bàn tay anh đặt trên eo nàng như thể đề phòng sẽ phải giữ nàng đứng vững. Và nàng đã hiểu.

Trước khi nàng quay sang, nhìn người đàn ông đang tiến đến gần họ, Amelia đã biết lý do phản ứng lạ lùng của Leo, và nàng trở nên lạnh cóng, nóng bừng và loạng choạng. Nhưng ở đâu đó trong sự tàn phá vô hình, có một sự cam chịu hiển nhiên đang ẩn náu.

Nàng vẫn luôn luôn biết nàng sẽ gặp lại Christopher Frost một ngày nào đó.

Anh ta chỉ có một mình khi anh ta tiếp cận họ - một chút lòng nhân từ nhỏ bé, khi mọi người mong đợi anh ta sẽ đi cùng với người vợ mới của mình. Và Amelia khá chắc chắn, nàng sẽ không thể chịu đựng nổi nếu như được giới thiệu với người phụ nữ mà vì thế Christopher đã bỏ rơi nàng. Vì vậy, nàng cứng người lại, đứng bên anh trai mình và cố gắng tuyệt vọng để trông giống như một người phụ nữ độc lập, đang chào hỏi người yêu cũ với vẻ lạnh nhạt lịch sự. Nhưng nàng biết nàng không thể che giấu khuôn mặt trắng bệch của mình - nàng có thể cảm nhận dòng máu đang bắn thẳng vào trái tim bị kích thích quá độ.

Nếu cuộc sống công bằng thì Frost sẽ xuất hiện với vẻ gầy gò hơn, bớt đẹp trai đi, ít kêu gọi hơn những gì nàng nhớ. Nhưng cuộc sống, như thường lệ, không công bằng chút nào. Anh ta chắc hẳn, duyên dáng và tao nhã hơn bao giờ hết, với đôi mắt màu xanh đầy lạnh lợi, mái tóc dày được cắt ngắn, quá thâm màu để có thể gọi là vàng, quá sáng để nói là nâu. Mái tóc sáng đó chuyển từ màu sẫm xanh sang nâu vàng.

“Người quen cũ của tôi,” Leo nói. Mặc dù giọng anh không có sự thù hận, nhưng cũng không hiện diện bất cứ sự thích thú nào. Tình bạn của họ đã tan vỡ vào thời điểm Frost bỏ rơi Amelia. Leo có những khiếm khuyết, chắc chắn, nhưng anh không là gì nếu không kiên định.

“Thưa ngài,” Frost nói nhẹ nhàng, cúi đầu chào cả hai. “Cô Hathaway.” Anh ta dường như cố gắng để nắm bắt cái nhìn của nàng. Và Chúa biết là nàng cố gắng thế nào để nhìn lại nó. “Đã quá lâu rồi.”

“Không lâu lắm, đối với người nào đó trong số chúng ta”, Leo đáp trả, không nao núng khi Amelia lén dẫm lên chân anh. “Anh đang ở dinh thự này sao?”

“Không, tôi đang đến thăm một số gia đình bạn bè cũ, họ sở hữu các quán rượu trong làng.”

“Anh sẽ đi lang thang trong bao lâu?”

“Tôi không có kế hoạch cố định. Tôi đang ngâm nghĩ một vài công việc trong khi thưởng thức vẻ êm đềm và yên ả của vùng thôn quê”.

Cái nhìn của anh lướt nhanh tới Amelia rồi quay lại với Leo. “Tôi đã gửi một lá thư chúc mừng khi tôi biết ngài nhận tước vị quý tộc, thưa ngài.”

“Tôi đã nhận được bức thư”, Leo nói một cách lười nhác. “Dù có sống hết cuộc đời này, tôi chắc cũng chẳng thể nhớ được nội dung của nó.”

“Tôi có ấn tượng rằng ngay khi tôi vui mừng vì quyền lợi của anh, thì tôi lại thất vọng vì mất đi một đối thủ xứng đáng. Anh luôn dồn tôi tới những giới hạn ngoài khả năng của tôi.”

“Đúng thế”, Leo nói với vẻ nhạo báng “Tôi đã là một mất mát lớn cho giới kiến trúc.”

“Anh đã như thế,” Frost đồng ý, không chút mỉa mai. Cái nhìn của anh vẫn hướng về Amelia. “Liệu tôi có thể nhận xét là em trông xinh đẹp làm sao không, Miss Hathaway?”

Thật kỳ quặc, nàng ngạc nhiên thầm nghĩ, rằng nàng đã từng yêu anh ta, và bây giờ họ đang nói chuyện với nhau đầy khách sáo. Nàng đã không còn yêu anh ta, nhưng những ký ức về vòng ôm của anh, những nụ hôn, những vuốt ve ... vẫn phủ lên mỗi suy nghĩ và cảm xúc của nàng, tựa như tách trà đang nhuộm vào dải đăng ten trắng tinh. Bất kỳ ai cũng không bao giờ có thể hoàn toàn loại bỏ các vết ố. Nàng nhớ lại bó hoa hồng anh ta đã từng tặng nàng ... anh ta đã lấy ra một bông hoa và vuốt những cánh hoa trên má và

đôi môi hé mở của nàng, và đã mỉm cười khi thấy nàng đỏ mặt bối rối. Tình yêu nhỏ bé của anh, anh ta đã thì thầm -

“Cảm ơn anh”, nàng nói “Đổi lại, liệu tôi có thể chúc mừng anh về cuộc hôn nhân của anh không? ”

“Tôi e rằng không có lời chúc mừng hợp thức nào,” Frost trả lời một cách thận trọng. “Đám cưới đã không diễn ra.”

Amelia cảm thấy tay Leo nắm chặt eo nàng. Nàng nghiêng người tì vào anh mình một cách vô thức, và quay đi không nhìn Christopher Frost. Nàng không thể nói gì. Anh ta đã không kết hôn - suy nghĩ của nàng hỗn loạn vì cái tin vừa nghe.

“Cô ấy hay là anh đã trở nên khôn ngoan thế?”” nàng nghe Leo bật hỏi.

“Thật ra thì chúng tôi không phù hợp như mong đợi của mọi người. Cô ấy đủ tử tế để giải phóng cho tôi khỏi nghĩa vụ hôn nhân.”

“Nghĩa là anh bị đá”, Leo nói. “Anh vẫn đang còn làm việc cho cha cô ấy sao?”

“Leo”, Amelia phản đối bằng một giọng thì thầm nhẹ nhàng. Nàng nhìn lên đúng lúc thấy vẻ nhăn nhó của Frost, một thoáng cười mỉm, và trái tim nàng xoắn lại vì sự thân thuộc đau đớn của nụ cười đó.

“Anh không bao giờ bỏ thói nói toạc móng heo ra phải không? Đúng vậy, tôi vẫn làm việc với Temple.” Tia nhìn của Frost di chuyển một cách chậm rãi qua Amelia, đo lường sự thận trọng mong manh của nàng. “Rất vui được gặp lại em, Miss Hathaway.”

Nàng chùng xuống một chút khi anh ta rời đi, mò mẫm hương về anh trai mình. Giọng nói của nàng chẳng còn chút sắc sảo nào. “Leo, em rất biết ơn nếu anh có thể trau dồi một ít cách cư xử khéo léo.”

“Chúng ta không thể ngọt ngào như ngài Frost của em được.”

“Anh ta không không phải là ngài Frost của em.”. Ngừng lại một chút, nàng nói thêm với vẻ buồn bã. “Anh ta chưa bao giờ là như thế”

“Quý thật, em xứng đáng với những thứ tốt hơn nhiều. Hãy nhớ điều đó nếu anh ta đánh hơi quanh gót chân em một lần nữa.”

“Anh ta sẽ không,” Amelia nói, ghét cách trái tim của nàng nhảy múa bên dưới sự phòng thủ được tạo ra khá tuyệt vời của mình.

7. Chương 7

Trước khi nhà Hathaway đến, Đại úy Swansea, người đã trải qua bốn năm phục vụ ở Ấn Độ, đang làm một vài vị khách thích thú với câu chuyện về một cuộc săn hổ ở Vishnupur. Con hổ đuổi bắt một con nai, hạ ngục con vật đáng thương bằng cách bắt ngờ ngoạm đằng sau cổ nó. Những người phụ nữ và ngay cả một vài người đàn ông đã nhăn mặt và kêu lên kinh hãi khi Swansea mô tả con hổ đã ăn con hươu như thế nào trong khi nó vẫn còn sống. “Đã man thật!” một trong những phụ nữ đã vô cùng kinh ngạc thốt lên.

Nhưng ngay khi Amelia Hathaway bước vào phòng, Cam thấy mình hoàn toàn cảm thông với con hổ kia. Không có gì khiến anh ham muốn hơn là được cắn phần thịt mềm mềm sau cổ nàng và kéo nàng đến một nơi nào đó riêng tư một chút, nơi anh có thể làm nàng say mê hàng giờ. Trong khi những phụ nữ khác ăn mặc quần áo và trang sức cầu kỳ thì Amelia trái lại không đeo chút nữ trang nào trên cổ và và tai. Nàng trông sạch sẽ, hấp dẫn và thật ngon lành. Anh muốn được ở một mình với nàng, bên ngoài căn nhà này để hai tay anh tự do lang thang trên cơ thể nàng. Nhưng anh biết tốt hơn chỉ nên ấp ủ trong lòng những ý nghĩ như vậy về một phụ nữ trẻ đứng đắn.

Anh đã quan sát cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, có phần căng thẳng giữa Amelia, anh trai nàng, Lord Ramsay, và kiến trúc sư Christopher Frost. Mặc dù anh không thể nghe được cuộc trò chuyện của họ, anh vẫn có thể hiểu được nhiều điều từ cử chỉ của họ, cách Amelia kín đáo nghiêng người dựa vào anh trai. Rõ ràng đã có một quá khứ chung nào đó giữa Amelia và Frost ... nhưng đó nhất định không phải là một cái gì đó hạnh phúc. Một mối tình đã kết thúc tồi tệ, anh đoán. Anh tưởng tượng họ với nhau, Amelia và Frost. Điều đó kích động anh nhiều hơn so với mong muốn của anh. Nén sự tò mò đang gia tăng một cách không thích hợp xuống, anh tránh chú ý quá nhiều vào họ

Cam thở dài nặng nề, anh đã đoán trước là sẽ có một bữa ăn tối kéo dài và nhạt nhẽo, những món ăn không bao giờ kết thúc, những cuộc nói chuyện đầy kiểu cách. Anh đã học được nghệ thuật giao tế xã hội trong những tình huống như vậy, những ranh giới cứng nhắc của sự đúng mực. Lúc đầu, thậm chí anh đã coi nó như một trò chơi, học cách cư xử của những người xa lạ có nhiều đặc quyền này. Nhưng anh dần trở nên mệt mỏi với việc lớn vồn bên lề của thế giới của những gadjo. Hầu hết trong số họ không muốn anh ở đây còn nhiều hơn cả mong muốn của anh. Nhưng có vẻ như chẳng có chỗ nào khác cho anh, ngoại trừ vị trí bên lề này.

Tất cả bắt đầu khoảng hai năm trước, khi St Vincent ném một sổ tài khoản ngân hàng vào anh theo cách tự nhiên mà anh ta sử dụng để ném một quả bóng run đơ.

“Tôi đã lập một tài khoản cho cậu tại Ngân hàng Nhà và Đầu tư xã hội London” St Vincent nói với anh. “Nó nằm trên phố Fleet. Tỷ lệ phần trăm lợi nhuận của Jenner sẽ được gửi vào đó hàng tháng. Hãy quản lý chúng như cậu muốn, hoặc chúng sẽ quản lý lại cậu.”

“Tôi không muốn có một tỷ lệ phần trăm lợi nhuận,” Cam nói, lật giở quyển sổ tài khoản mà không chút quan tâm. “Mức lương của tôi ổn rồi”

“Mức lương của cậu sẽ chẳng trả nổi khoản phí đánh giầy thường niên của tôi.”

“Nó còn hơn cả đủ nữa. Và tôi không biết phải làm gì với cái này.” Cam hoảng sợ khi thấy các con số được liệt kê trên trang sổ dư tài khoản. Cậu có, anh quảng cuốn sổ xuống một bàn gần đó. “Cầm lại nó đi.”

St Vincent trông có vẻ thích thú và bức tức mơ hồ. “Đồ trời đánh thánh vật, bây giờ tôi đã sở hữu nơi này nhưng tôi không thể có nó nếu cậu hưởng lương như một người ăn xin. Cậu nghĩ tôi sẽ chịu bị gọi là một kẻ keo kiệt sao?”

“Anh đã từng bị gọi bằng những từ còn tồi tệ hơn thế,” Cam thẳng thắn chỉ ra.

“Tôi không ngại bị gọi bằng những từ tồi tệ hơn khi tôi đáng bị như vậy. Thường thôi. Tôi chắc chắn vậy.”

St Vincent đã nhìn anh chăm chăm, một cách đầy quan tâm. Và hẳn là chẳng ai mong chờ những ý nghĩ cảm tính lóe sáng một cách đáng nguyên rửa như thế này từ một kẻ đã từng phóng đáng trước đây, anh ta thì thầm, “Chẳng có nghĩa gì, cậu biết điều đó. Dù tôi trả công cậu bằng tiền, rằng cá voi hay chuỗi vỏ sò thì cũng không khiến cậu ít chất digan hơn”

“Tôi đã thỏa hiệp quá nhiều rồi. Kể từ lần đầu tiên tôi đến London, tôi đã ở lại dưới một mái nhà, tôi đã mặc quần áo của gadjo, tôi đã từng làm việc vì tiền lương. Nhưng tôi luôn cố gắng có những giới hạn cho việc này.”

“Tôi chỉ đưa cho cậu một tài khoản đầu tư, Rohan,” St Vincent phản ứng gay gắt, “Không phải là một đồng phân.”

“Tôi sẽ thích một đồng phân hơn, ít nhất nó cũng sẽ tốt cho vài thứ..”

“Tôi rất không thích hỏi điều này. Nhưng trí tò mò khiến tôi ... vậy đồng phân tốt cho cái quỷ gì vậy?”

“Làm phân bón”.

“À. Được rồi, chúng ta hãy tiếp cận nó theo cách này: tiền chỉ là một loại phân bón.” St Vincent chỉ vào sổ tiết kiệm ngân hàng bị vứt bỏ. “Hãy làm một cái gì đó với nó. Bất cứ cái gì khiến cậu thấy vui. Mặc dù tôi sẽ tư vấn một cái gì đó khác hơn là ủ nó trong đất.”

Cam đã quyết tâm thoát khỏi tình đồng xu, bằng cách phân tán nó trong một loạt các khoản đầu tư điên rồ. Thế mà lời nguyện may mắn lại chụp lấy anh. Sự giàu có vùn vụt của anh bắt đầu mở ra những cánh cửa mà chưa bao giờ được mở ra trước đây, đặc biệt khi giờ đây xã hội thượng lưu đã bị những nhà tư bản công nghiệp tấn công. Và, khi bước qua những cánh cửa ấy, Cam được đối xử theo nhiều cách, được nhớ đến theo nhiều cách, điều đó không bình thường với anh. St Vincent đã sai - tiền đã làm cho anh ít chất Digan rồi.

Anh đã quên đi vài thứ: từ ngữ, những câu chuyện, các bài hát đã ru anh ngủ khi còn là một đứa trẻ. Anh hiếm khi có thể nhớ được hương vị của chiếc bánh bao hạnh nhân được đun sôi trong sữa, hoặc món đậu que hầm nêm với giấm và lá bồ công anh. Những khuôn mặt người thân trong gia đình giờ chỉ còn là một vệt xa mờ. Anh không chắc anh sẽ nhận ra họ nếu anh gặp lại họ bây giờ. Và điều đó khiến anh lo sợ rằng anh đã không còn là một người Digan nữa. Lần cuối cùng anh ngủ bên ngoài ngôi nhà, dưới bầu trời thăm thẳm là khi nào nhỉ?

Toàn bộ khách khứa đã tiến vào phòng ăn. Một buổi tiệc thân mật nghĩa là họ sẽ không phải ngồi theo thứ bậc. Một loạt người hầu trong trang phục đen và xanh, hăng hái tiến về phía trước để phục vụ khách, kéo ghế, rót rượu và nước. Một cái bàn dài phủ bằng khăn màu trắng tinh khôi. Tại mỗi chỗ ngồi, một loạt những dụng cụ ăn bằng bạc, để cùng các ly thủy tinh đủ loại kích thước được sắp xếp có trật tự.

Cam xóa sạch mọi biểu hiện trên khuôn mặt khi anh phát hiện ra mình ngồi bên cạnh vợ của vị linh mục. Anh đã gặp người phụ nữ này trong những lần ghé thăm StonyCrossPark trước đây. Bà ta rất sợ anh. Bất cứ khi nào anh quay sang, cố gắng bắt chuyện thì bà ta lại đằng hắng không ngừng. Tiếng hát xì ồn ã làm anh liên tưởng tới một ấm trà có cái nắp bị hỏng.

Không còn nghi ngờ gì nữa bà vợ của linh mục hẳn đã nghe quá nhiều câu chuyện về những người Digan bắt cóc trẻ em, yếm lời nguyện lên mọi người, và tấn công những phụ nữ mềm yếu trong sự mê loạn của ham muốn không thể kiểm soát được. Theo thói thường, Cam bị cám dỗ muốn nói với người phụ nữ đó rằng anh không bao giờ bắt cóc hay cướp bóc trước khi món ăn thứ hai được dọn ra. Thế nhưng, anh giữ im lặng và cố gắng để trông giống một người vô hại hết mức có thể. Trong khi ấy bà vợ vị linh mục lại co ro trong cái ghế và cố gắng đến tuyệt vọng trò chuyện liên tục với người đàn ông bên trái bà.

Quay sang phải, Cam thấy mình nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh của Amelia Hathaway. Họ ngồi bên cạnh nhau. Sự ham muốn cuộn trào trong anh. Mái tóc nàng sáng mịn như satin, và đôi mắt nàng rạng rỡ, làn da nàng nhìn như thể có vị của vài món tráng miệng làm bằng sữa và đường. Nàng nhắc nhở anh về một từ gadjo lỗi thời đã làm anh thích thú ngay lần đầu tiên anh nghe thấy. Ngon lành. Từ này được sử dụng để chỉ một cái gì đó làm cho người ăn cảm thấy ngon miệng, chuyển tải sự thích thú của vị giác nhưng cũng đầy lời cuốn tình dục. Anh thấy vẻ tự nhiên của Amelia còn hấp dẫn hơn cả nghìn lần so với sự giả tạo của những người phụ nữ tân thời khi tô điểm cho bản thân bằng những đồ châu báu và phấn son.

“Nếu ông đang cố gắng tỏ ra dễ bảo và lịch thiệp,” Amelia nói “thì không có tác dụng gì đâu”

“Tôi đảm bảo với em, tôi vô hại.”

Amelia mỉm cười. “Chẳng ai nghi ngờ mọi người nghĩ từ đó sẽ phù hợp với ông”

Anh thường thức ánh nhìn của nàng, mùi hương sạch sẽ, các âm vực sâu quyến rũ của giọng nói. Anh muốn chạm vào làn da mịn màng nơi má và cổ nàng. Thế mà thay vào đó, anh vẫn ngồi và quan sát nàng xếp một cái khăn ăn trên vạt áo của mình.

Một người hầu đến để thêm rượu vào ly của họ. Cam để ý thấy Amelia tiếp tục liếc trộm các cô em gái hết như một mợ gà mái lo đàn gà con đi lạc. Ngay cả anh trai nàng, người đang ngồi cách vị trí đầu bàn có hai người thôi, cũng là đối tượng bị quan tâm không ngừng. Nàng cứng người lại khi bắt gặp ánh mắt của Christopher Frost, người ngồi phía xa gần cuối bàn ăn. Ánh mắt hai người khóa vào nhau rồi thì Amelia nén một nấc nghẹn xuống cổ họng. Nàng có vẻ như bị thôi miên bởi tên gadjo đó. Rõ ràng là sự thu hút vẫn còn tồn tại giữa hai người. Và xét biểu hiện của Frost, anh ta còn hơn cả sẵn sàng để nhen nhóm lại mối quen biết của họ.

Cam đã phải vận dụng rất nhiều năng lực ý chí của mình để kìm chế cái ý muốn xiên Christopher Frost bằng một cái đĩa. Anh muốn sự chú ý của nàng. Tất cả.

“Trong buổi tiệc chính thức đầu tiên tôi tham dự ở London,” anh nói với Amelia, “Tôi đã nghĩ rằng tôi sẽ vác cái bụng đói khi ra về đây.”

Ngay lập tức, anh cảm thấy vô cùng hài lòng khi Amelia quay sang anh, mối quan tâm của nàng lại tập trung vào anh

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi đã nghĩ rằng các đĩa nhỏ xú kia là những gì mà những người gadjo dùng đựng các món chính, thế tức là tôi sẽ chẳng có nhiều thứ lắm để ăn.”

Amelia cười. “Ông có bớt căng thẳng khi các đĩa to bị được đem ra không?”

Anh lắc đầu. “Tôi đã quá bận rộn để học các quy tắc trong bàn ăn.”

“Chẳng hạn như gì thế?”

“Ừm, như là ngồi đúng nơi được chỉ dẫn, không nói chuyện về chính trị hoặc chuyện riêng của gia đình, dùng thìa để ăn súp, không sử dụng vật nhọn như nĩa và không bao giờ mời ai đó thức ăn từ đĩa của mình.”

“Người Digan chia sẻ thức ăn từ những cái đĩa của nhau sao?”

Anh nhìn chăm chăm vào nàng. “Nếu chúng ta đang ăn uống theo phong cách Gypsy, ngồi trước một đồng lửa, tôi sẽ mời em một miếng thịt ngon nhất, phần ruột bánh mì mềm mại hay miếng trái cây ngọt ngào nhất.”

Sắc hồng hiện lên trên má nàng. Nàng với lấy ly rượu. Sau khi chậm rãi uống một ngụm rượu, nàng nói mà không nhìn vào anh, “Merripen hiếm khi nói về điều đó. Tôi tin rằng tôi đã biết thêm nhiều điều từ ông hơn cả quãng thời gian 12 năm tôi biết anh ấy.”

Merripen ... người digan lắm lì, người đã đi cùng nàng ở London. Không thể lắm lần sự thân mật để chịu giữa hai người bọn họ, hé lộ rằng Merripen còn hơn là một người hầu với nàng.

Tuy nhiên, trước khi Cam có thể tiếp tục câu chuyện, món súp đã được mang ra. Những người hầu phối hợp thật nhịp nhàng khi mang ra những cái đĩa lớn đang bốc khói: món súp cá hồi với chanh và thì là; súp cây tầm ma với pho mát, có thả ít thêm carum [[7]]; súp cải xoong được tô điểm với những miếng thịt gà lôi và súp nấm tầm với kem chua và rượu brandy.

Cam chọn súp cây tầm ma, nó được múc vào một cái bát sứ nông trước mặt anh, anh quay sang định tiếp tục câu chuyện với Amelia. Anh cảm thấy bức bối vì lúc này nàng đang tiếp chuyện với người đàn ông ngồi phía bên kia. Ông ta đang nhiệt tình miêu tả cho nàng nghe về bộ sưu tập đồ sứ Viễn Đông của mình.

Cam đảo nhanh cái nhìn sang các cuộc nói chuyện xung quanh anh, tất cả đều là các chủ đề đặc trưng nhằm chán. Anh kiên nhẫn chờ cho đến khi vợ vị linh mục chú tâm trở lại với bát súp trước mặt. Khi đang đưa cái thìa lên đôi môi mỏng như giấy, bà ta nhận ra ánh nhìn của Cam. Một tiếng hắng giọng vang lên trong khi chiếc thìa run run trong tay bà ta.

Anh cố gắng để nghĩ ra một cái gì đó thu hút bà ta “Cây bạc hà đắng” anh nói ra chùng rất quan trọng.

Đôi mắt bà ta mở to đầy cảnh giác, và bên cổ bà ta hần rõ một mạch đập cuộn lên. “Bạc - bạc - bạc ...” bà ta thì thầm

“Cây bạc hà đắng, rễ cây cam thảo và mật ong. Đó là những vị thuốc rất tốt để tránh bị đờm trong cổ họng. Bà tôi là một thầy lang, bà đã dạy tôi rất nhiều phương thuốc.”

Từ “đờm” gần như làm mắt bà ta trợn ngược lên.

“Cây bạc hà đắng cũng tốt để trị ho và vết rấn cắn,” Cam tiếp tục đưa ra những thông tin hữu ích.

Gương mặt bà ta trở nên trắng bệch và bà ta đặt cái thìa xuống đĩa. Cố gắng một cách tuyệt vọng để tránh xa anh, bà dồn tất cả sự chú ý vào thực khách ngồi bên tay trái.

Thấy nỗ lực tạo ra một cuộc trao đổi lịch sự đã bị cự tuyệt, Cam ngồi lại ngay ngắn khi món súp được dọn đi và món chính thứ hai được đem ra. Lá lách cừ non trong nước sốt bechamel, gà gô om thảo dược, chả

chim câu, chim dẻ quay, trứng cuộn rau rán phồng hòa quện trong không khí tạo thành thứ mùi ngầy ngậy, hỗn độn. Các vị khách thốt lên những tiếng tán thưởng, chăm chú háo hức nhìn thức ăn được lấy đầy vào đĩa của họ. Nhưng Amelia Hathaway hầu như không nhận thức được sự thịnh soạn của các món ăn. Sự chú ý của nàng dồn cả về cuộc trao đổi ở phía đầu bàn, giữa Lord Westcliff và anh trai Leo của nàng. Gương mặt nàng trông có vẻ bình thản, nhưng các ngón tay nàng lại đang ghì chặt cán đĩa.

“... Rõ ràng là ngài sở hữu một diện tích lớn đất đai tươi tốt mà chưa được đưa vào sử dụng ...” Westcliff nói trong khi Leo nghe mà tỏ ra chút thích thú nào. “Tôi sẽ sắp xếp để người quản lý điền sản của tôi tới chỗ ngài, ông ta sẽ cho ngài biết những điều khoản tiêu chuẩn trong việc thuê mượn đất ở đây, tại Hampshire này. Thông thường các thỏa thuận này là bất thành văn, nghĩa là nó tựa như một nghĩa vụ danh dự của hai bên để duy trì các thỏa thuận...”

“Cảm ơn ngài,” Leo nói sau khi nốc nửa cốc rượu vang, “Nhưng tôi sẽ thỏa thuận với những người thuê đất của tôi thời điểm do tôi sắp xếp, thưa ngài.”

“Tôi e rằng nếu thế thì thời gian thuê đất của một số người đã quá hạn rồi” Westcliff đáp lại. “Nhiều tá điền trên đất của ngài phải chạy mùa mưa. Những người này đang cần ngài, họ đã bị sao nhãng quá lâu rồi.”

“Trong trường hợp đó, đã đến lúc họ biết rằng tôi luôn có sự nhất quán tuyệt vời trong quan điểm là mặc kệ những người đang cần tôi.” Leo nháy mắt cười cợt với Amelia, đôi mắt anh trở nên gay gắt “Phải vậy không, em gái?”

Amelia phải dùng đến những nỗ lực mà người khác có thể cảm nhận được để buộc ngón tay của nàng không ghì chặt lấy cái đĩa. “Tôi chắc chắn là Lord Ramsay sẽ dốc sức mình chú ý quan tâm gần gũi tới nhu cầu của những tá điền”, nàng nói một cách cẩn trọng. “Xin đừng hiểu lầm những nỗ lực trở nên hài hước của anh ấy, thưa ngài. Thực ra, anh ấy đề cập đến những kế hoạch tương lai để cải thiện điền sản cho thuê và nghiên cứu các phương pháp canh tác nông nghiệp mới...”

“Nếu tôi nghiên cứu bất cứ điều gì,” Leo lè nhè “Thì nó sẽ là đáy của một chai rượu ngon. Những tá điền của Ramsay đã chứng minh khả năng sống sót của họ dưới sự sao nhãng nhân từ - họ rõ ràng không cần sự dính líu của tôi..”

Một vài vị khách trở nên bồn chồn lo lắng vì lời phát biểu đầy vô tâm của Leo, trong khi những người khác trưng ra những nụ cười gượng gạo. Không khí căng thẳng bao trùm bàn tiệc.

Nếu Leo cố tình tạo ra một kẻ thù như Westcliff, anh không thể chọn một cách nào tốt hơn cách đang làm. Westcliff có một mối quan tâm sâu sắc đối với những người kém may mắn hơn mình, và ghét ra mặt những quý tộc tự tha hóa, những người thất bại khi xoay sở sống với những trách nhiệm của mình.

“Chết tiệt,” Cam nghe Lillian lẩm bẩm khi chồng nàng cụp chân mày xung quanh đôi mắt tối và lạnh lùng

Nhưng vừa khi Westcliff hé miệng định bày tỏ một ý kiến khinh miệt với vị tử tước trẻ vô lễ thì một vị khách nữ đã la hét inh tai nhức óc. Hai quý bà khác cũng nhảy lên khỏi ghế, kéo theo một vài quý ông, tất cả họ đều nhìn chăm chăm đầy khiếp sợ vào một thứ ở giữa bàn.

Mọi cuộc nói chuyện dừng lại. Theo cái nhìn của các vị khách, Cam thấy một cái gì đó - một con thằn lằn - đang luồn lách và trườn bên dưới âu đựng nước xốt và hũ muối. Không do dự, anh tiến đến, bắt sinh vật nhỏ bé đó, khum nó lại trong lòng bàn tay. Con thằn lằn quần quai một cách giận dữ trong khoảng không gian giữa lòng bàn tay khép lại của anh.

“Tôi đã tóm được nó rồi”, anh nhẹ nhàng nói.

Vợ vị linh mục xuýt ngất đi, bà ta ngồi sụp xuống ghế, miệng thốt ra một tiếng kêu van nho nhỏ.

“Đừng làm đau nó” Beatrix Hathaway kêu lên đầy lo lắng. “Nó là một con vật nuôi trong nhà mà!”

Tất cả các vị khách liếc nhìn từ hai tay khép chặt của Cam đến khuôn mặt hối lỗi của cô gái nhỏ nhà Hathaway.

“Một con vật cưng. Hay thật nhỉ” phu nhân Westcliff nói một cách bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào sắc mặt trống rỗng của chồng nàng nơi đầu bàn ăn. “Tôi cứ nghĩ rằng nó là một món ăn mới của người Anh mà chúng tôi đang được thưởng thức cơ đấy”

Khuôn mặt tối sầm của Westcliff nhanh chóng tan biến, và anh quay người, nỗ lực vô cùng để tránh nhìn sang phía vợ. Đối với bất cứ ai biết rõ anh, đó là dấu hiệu cho thấy anh đang cố gắng không bật cười.

“Em đã mang Spot đến bữa tiệc sao?” Amelia hỏi cô em út với giọng đầy nghi hoặc. “Bea, chị đã nói em thả nó đi ngày hôm qua cơ mà”

“Em đã cố,” Beatrix trả lời với vẻ ăn năn “Nhưng khi em thả nó trong rừng, nó cứ theo em về nhà”

“Bea,” Amelia nói nghiêm khắc, “Bò sát không theo người về nhà.”

“Spot không phải là con thần lằn bình thường. Nó - ”

“Chúng ta sẽ thảo luận việc này bên ngoài.” Amelia rời ghế, buộc các quý ông đứng lên. Nàng nhìn Westcliff bằng cái nhìn hối lỗi.

“Tôi xin ngài thứ lỗi, thưa ngài. Nếu ngài không phiền, tôi xin phép ...”

Vị bá tước diềm tỉnh gật đầu

Một người đàn ông khác ... Christopher Frost ... đang nhìn chăm chăm vào Amelia đầy mãnh liệt làm Cam cáu tiết. “Liệu tôi có thể giúp gì không?” Frost hỏi. Giọng anh ta cố tránh tỏ ra năn nỉ, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa trong tâm trí Cam, người đàn ông kia muốn đi ra ngoài với Amelia biết bao.

“Không cần đâu,” Cam nói một cách trôi chảy. “Như anh thấy đấy, tôi có tất cả mọi thứ trong tay. Vui lòng phục vụ cô, cô Hathaway.” Và vẫn giữ chú bò sát quần quai trong tay, anh đi cùng với hai chị em ra khỏi phòng.

8. Chương 8

Cam đưa Amelia và em gái ra khỏi phòng ăn, qua một cánh cửa đôi kiểu Pháp dẫn tới một nhà kính [[8]]. Căn phòng chỉ bày vài cái ghế tựa bằng mây và một trường kỷ. Những cây cột trắng xung quanh nhà kính có treo rải rác mấy cây leo xanh mướt. Những đám mây lững lờ trôi trên bầu trời u ám, trong khi ánh đèn tạo nên một vũ điệu sôi động của ánh sáng trên mặt đất

Ngay khi cánh cửa được đóng lại, Amelia đến bên cô em gái, tay giơ lên. Thoạt nhìn Cam tưởng nàng giận dữ định lắc vai cô bé, nhưng thay vào đó Amelia lại ôm Beatrix sát vào mình, hai vai nàng run run. Nàng đang cố hít thở vì cười.

“Bea... em làm việc này có mục đích, đúng không? Chị không thể tin vào mắt mình... con thần lằn đáng nguyên rủa đó đang chạy dọc bàn ăn.”

“Em phải làm điều gì đó”, cô bé giải thích bằng một giọng nghèn nghẹn. “Leo cư xử thật tồi tệ - em không hiểu anh ấy đang nói gì, nhưng em thấy khuôn mặt của Ngài Westcliff”

“Ôi...ôi.” Amelia nghẹn thở vì cười khúc khích. “Ôi, Westcliff đáng thương, vào lúc đó, ngài ấy đang bảo vệ những tá điền khỏi sự chuyên chế của Leo, và sau đó Spot xuất hiện, trượt qua những cái đĩa đựng thức ăn”

“Spot đâu rồi ạ?” Nhoài ra khỏi vòng tay của chị mình, Beatrix tiến đến gần Cam. Anh trao con thần lằn vào lòng bàn tay mở rộng của cô bé. “Cảm ơn anh, anh Rohan. Anh rất nhanh tay ạ”

“Anh từng được cho biết” Anh mỉm cười với cô bé. “Thần lằn là một con vật may mắn. Một vài người nói rằng nó tạo ra các giấc mộng tiên tri nữa đấy”

“Thật thế ạ” Beatrix nhìn chăm chăm vào anh đầy thích thú “Nhắc đến mới nhớ, gần đây em thường xuyên nằm mơ”

“Em gái tôi không cần khuyến khích trong những việc như thế này” Amelia xen vào. Nàng nhìn Beatrix bằng cái nhìn đầy ý nghĩa. “Đến lúc nói lời chia tay với Spot rồi, em yêu”

“Vâng, em biết” Beatrix thốt ra một tiếng thở dài và nhòm vào bên trong những ngón tay khép chặt như cái lồng nhốt con vật cưng của cô bé, “Em sẽ để nó đi bây giờ. Em nghĩ Spot sẽ thích sống ở đây hơn là ở điền trang Ramsay”

“Ai lại không cơ chứ? Đi tìm một chỗ để chịu cho nó đi, Bea. Chị sẽ đợi em ở đây”

Khi cô em gái chạy vụt đi, Amelia quay lại và nhìn chăm chăm vào hình dáng lơ mơ của mái nhà đầu hồi khu dinh thự, nối tiếp với nó là bức tường đá dựng đứng ngăn với dòng sông phía dưới.

“Cô đang làm gì vậy?” Cam hỏi, tiến lại gần nàng.

“Tôi đang nhìn lại lần cuối quang cảnh tuyệt vời của dinh thự Stony Cross, đây có lẽ là lần cuối cùng tôi trông thấy nó”

Anh cười toe toét. “Tôi nghi ngờ điều đó đấy. Gia đình Westcliffs đã chào đón sự trở lại của các vị khách từng làm những điều còn tồi tệ hơn thế nhiều”.

“Tôi tệ hơn cả việc để một sinh vật hoang dã xông ra tại bàn tiệc ư? Lạy Chúa tôi, họ chắc phải tiếp đón những vị khách kì cục lắm.”

“Họ chịu đựng rất giỏi những thứ kỳ cục” Anh ngừng lại một lát rồi nói thêm. “Cái mà họ không tiếp nhận, tôi e chính là sự nhần tâm”

Sự ám chỉ đến anh trai nàng khiến một loạt những cảm xúc tinh tế lóe lên trên khuôn mặt nàng, từ tâm trạng vui vẻ chuyển sang phiền muộn. “Trước đây Leo không thế.” Nàng ôm chặt hai tay vào ngực, như thể nàng muốn khép mình vào trong một lớp vỏ bọc bảo vệ. “Chỉ từ năm ngoái, anh ấy mới trở nên quá quái như vậy. Anh ấy đã không còn là chính mình nữa”

“Bởi vì anh ta thừa kế tước vị?”

“Không, không có vấn đề gì với việc đó cả. Đó là bởi...” tránh nhìn anh, nàng nuốt nghẹn. Anh nghe thấy tiếng gõ nhịp lo lắng của một chân ló ra phần nửa bên dưới chân váy nàng. “Leo đã mất đi một người quan trọng” cuối cùng nàng nói “Cơ sở tấn công nhiều người trong làng, bao gồm cả cô gái mà anh ấy... ôi anh ấy là chồng chưa cưới của Laura”. Cái tên dường như mắc lại trong cổ nàng. “Cô ấy là người bạn thân nhất của tôi, và cả của Win nữa. Một cô gái xinh đẹp. Cô ấy thích vẽ và trang điểm. Cô ấy có nụ cười khiến cho mọi người cảm thấy vui vẻ ngay khi mới nghe thấy”

Amelia im lặng giây lát, lạc trong những kỷ niệm của nàng “Laura là một trong những người đầu tiên ngã bệnh”, nàng nói. “Leo đã ở bên cô ấy bất kỳ khi nào có thể. Không ai nghĩ rằng cô ấy sẽ chết... nhưng nó đến thật nhanh. Chỉ ba ngày sau, cô ấy sốt và yếu đến nỗi không thể cảm nhận được mạch đập. Cuối cùng, cô ấy mất tỉnh táo và ra đi vài giờ sau đó trong vòng tay Leo. Anh ấy về nhà, suy sụp, và chúng tôi nhận ra rằng anh ấy cũng bị sốt. Sau đó Win cũng bị”

“Nhưng những người khác thì không?”

Amelia lắc đầu “Tôi đã gửi Beatrix và Poppy đi xa. Chẳng biết làm sao mà cả tôi lẫn Merripen đều không bị bệnh. Merripen giúp tôi chăm sóc cả hai qua cơn sốt. Nếu không có sự giúp đỡ của anh ấy, họ đều sẽ chết. Merripen đã làm một thứ xirô từ một vài loại cây có độc”

“Cà độc được” Cam nói “Không dễ kiếm”

“Đúng thế” Nàng nhìn anh đầy tò mò “Sao ông lại biết? Ông học nó từ bà của ông à, tôi đoán là vậy”

Anh gật đầu thừa nhận “Bí quyết là dùng một lượng vừa đủ để trung hòa chất độc trong máu, nhưng không đủ để giết chết bệnh nhân”

“Ồ, cả hai người đã sống sót. Cảm ơn Chúa. Nhưng Win thì khá yếu ớt, như ông có thể thấy và Leo... bây giờ anh ấy chẳng quan tâm đến bất kỳ thứ gì hay bất kỳ ai. Thậm chí ngay cả bản thân mình”

Chân nàng lại bắt đầu gõ nhịp vì lo lắng “Tôi không biết làm thế nào để giúp anh ấy. Tôi hiểu cảm giác như thế nào khi mất đi một ai đó quan trọng, nhưng...” Nàng lắc đầu tuyệt vọng.

“Cô đang nói đến Mr Frost?”, anh hỏi.

Amelia nhìn sững vào anh, vô cùng xúc động “Làm sao ông biết? Anh ta đã nói những gì? Đó chỉ là những chuyện ngồi lê đôi mách hay..”

“Không, không có gì giống thế. Tôi nhận ra điều đó khi em nói chuyện với anh ta mới đây”

Lắc đầu, Amelia sờ tay lên hai má đang đỏ bừng của nàng. “Ôi, Lay chúa, chẳng nhẽ tôi dễ đọc đến vậy sao?”

“Có lẽ tôi là một Phuri Dae” anh nói, mỉm cười với cô. “Một người Gypsy thần bí. Vậy là em đã từng yêu anh ta?”

“Đó không phải là mối quan tâm của ông”, nàng nói, có chút gấp gáp.

Anh quan sát nàng thật gần “Tại sao anh ta lại bỏ rơi cô?”

“Làm sao mà ông...” Nàng sững lại và cau có khi nàng hiểu điều anh đang làm, quăng ra những câu hỏi khiêu khích và lợm lặt sự thật từ những phản ứng của nàng. “Phiền thật đấy. Thôi được, Tôi sẽ kể cho ông. Anh ta bỏ rơi tôi vì một phụ nữ khác. Một người phụ nữ trẻ trung hơn, xinh đẹp hơn, người ngẫu nhiên làm sao lại là con gái của ông chủ anh ta. Nó sẽ là một cuộc hôn nhân rất hời cho anh ta,”

“Em sai rồi”

Amelia nhìn anh đầy bối rối “Tôi đảm bảo với ông, đó sẽ là một cuộc hôn nhân cực kỳ có lợi”

“Cô ấy không thể nào đẹp hơn em được”

Đôi mắt nàng mở to vì lời tán tỉnh “Ồ”. Nàng thì thầm

Lại gần nàng, Cam chạm chân mình vào đôi chân đang run run của nàng. Tiếng gõ nhịp lập tức ngưng lại “Một thói quen xấu”, Amelia lúng túng nói. “Tôi hình như không thể tổng khứ nó đi được”

“Một chú chim ong [[9]] cũng làm thế vào mùa xuân. Nó treo mình bên mép tổ và dùng chân còn lại gõ nện xuống đáy tổ.

Nàng đảo mắt nhìn khắp căn phòng như thể nàng không quyết định được nên nhìn vào cái gì.

“Miss Hathaway.” Cam dịu dàng nói, trong khi nàng cựa quậy bồn chồn trước mặt anh. Anh muốn ôm nàng trong vòng tay và giữ nàng đứng yên cho đến khi nàng dịu lại “Tôi làm em lo sợ à?”

Nàng buộc mình phải nhìn vào anh, đôi mắt nàng chan chứa những ánh xanh đen lấp lánh của hồ nước dưới ánh trăng. “Không”, nàng nói tức thì “Không, tất nhiên là ông...có. Vâng, ông làm tôi sợ”

Câu trả lời thành thực đến mức mãnh liệt làm chính nàng và cả Cam nữa phải ngạc nhiên. Màn đêm buông dần, một ngọn đuốc đã tàn - và cuộc nói chuyện của họ chuyển thành một thứ gì đó ngập ngừng, đứt quãng và ngọt ngào, giống như những viên đường lúa mạch tan chảy trên đầu lưỡi.

“Anh sẽ không bao giờ làm em tổn thương” Cam trầm giọng nói.

“Tôi biết. Nó không phải chỉ là...”

“Chỉ là vì anh đã hôn em thôi, phải không?”

“Ông... ông đã nói rằng ông không nhớ gì cả.”

“Anh nhớ.”

“Tại sao ông làm thế chứ” nàng thì thầm hỏi.

“Sự thôi thúc. Cơ hội”. Bị khuấy động bởi sự gần gũi của nàng, Cam cố gắng lờ đi sự sẵn sàng của chính cơ thể anh.

“Chắc chắn là em không có nhiều kỳ vọng bằng một người Digan. Những người Digan sẽ luôn đoạt lấy thứ mà họ muốn. Nếu một người digan khao khát một phụ nữ, anh ta sẽ cướp lấy người đó cho mình. Đôi khi có thể là cướp người phụ nữ ấy ra khỏi chính cuộc hôn nhân của cô ấy”

Thậm chí ngay trong bóng tối, anh vẫn có thể thấy sắc hồng ửng của khuôn mặt nàng.

“Ông vừa nói ông sẽ không bao giờ làm tôi tổn thương”

“Nếu anh mang em trốn đi với anh...” Chỉ tưởng tượng về nó, về cơ thể nàng mềm mại, cuộn trong vòng tay anh đã làm cho máu huyết anh dâng trào. Anh đã bị tóm bởi sức hấp dẫn nguyên thủy của ham muốn, tất cả mọi lý do đều bị nghiền nát dưới sự khao khát quá mức của sự nóng bỏng. “Điều cuối cùng trong ý nghĩ của anh làm tổn thương em”

“Ông sẽ không bao giờ làm những điều như thế” Nàng cố gắng nói sao cho nghe có vẻ thực tế “Cả hai chúng ta đều biết ông quá lịch sự”

“Cả hai chúng ta ư? Hãy tin anh, vấn đề về tính lịch sự của anh hoàn toàn là một câu hỏi mở”

“Mr Rohan”, nàng run rẩy hỏi “Ông đang cố gắng làm tôi lo sợ phải không?”

“Không hề” Như thể từ đó cần được nhấn mạnh, anh lặp lại một cách dẹt “Không”

Địa ngục, quỷ thần ơi, anh thầm nghĩ, tự hỏi anh đang làm cái gì. Anh không hiểu tại sao người phụ nữ thông minh, ngây thơ này lại có thể làm anh đắm say hoàn toàn như vậy. Tất cả những gì anh biết là khao khát mãnh liệt chạm tới một nơi nào đó trong nàng, cởi bỏ hết những phục trang rườm rà kia ra, vứt bỏ lớp áo lót viền đăng ten, giày, áo choàng và cả những cái kẹp tóc nhỏ xinh trên mái tóc nàng.

Amelia hít vấp một hơi thật sâu “Điều mà ông đã không đề cập đến, Rohan, là khi một người Digan cướp một phụ nữ ra khỏi hôn nhân theo truyền thống thì việc đó có thể hiểu là một cuộc hôn nhân có chủ đích. Và cái việc được gọi là cướp vợ kia đã được chuẩn bị trước và được người sẽ làm chủ rể khuyến khích”

Cam dành cho nàng một nụ cười quyến rũ, cố tình xua đi sự căng thẳng “Hơi thiếu sự tinh tế, nhưng nó lại đẩy nhanh một cách đáng kể các nghi thức, phải không? Không cần sự cho phép của Đức cha, không có công bố hôn nhân ở nhà thờ, không có thời gian hứa hôn kéo dài. Việc tán tỉnh ve vãn của người Digan ấy, rất hiệu quả.”

Cuộc nói chuyện của họ bị ngưng lại vì Beatrix quay lại, “Spot đã đi rồi”, cô bé thông báo. “Nó có vẻ khá hạnh phúc khi chọn nơi trú ngụ là Stony Cross Park”

Dường như sự quay trở lại của em gái đã khiến Amelia cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Nàng đến bên Beatrix, phủi những bụi đất trên ống tay áo và vuốt thẳng cái nơ trên tóc cô bé “Chúc may mắn Spot. Em đã sẵn sàng quay trở lại bữa tiệc chưa, em yêu quý”

“Ôi, không”

“Ồ, mọi thứ sẽ ổn thôi. Chỉ cần em nhớ tỏ ra mình đã bị trừng phạt trong khi đó chị làm điệu bộ có uy một chút. Chị chắc chắn là họ sẽ cho phép chúng ta ở lại đến phần món tráng miệng.”

“Em không muốn trở lại đó đâu” Beatrix rên rỉ “Nó tệ nhạt một cách khủng khiếp và em không thích tất cả các thứ đồ ăn béo ngậy đó. Em ngồi bên cạnh cha xứ. Ông ấy chỉ muốn nói chuyện về quyền sách tôn giáo của mình. Thật là phiền phức khi cứ phải trích dẫn lời một ai đó, chị có nghĩ vậy không?”

“Giống như phải chịu đựng một sự bất lịch sự hiển nhiên vậy” Amelia đồng ý với một nụ cười toét, vuốt mái tóc đen óng của cô em gái “Tội nghiệp Bea. Em có thể không cần quay lại, nếu em không muốn. Chị chắc là một người hầu có thể dẫn em tới một chỗ thật là dễ chịu để em có thể đợi cho đến khi bữa tiệc kết thúc. Thư viện chẳng hạn”

“Ôi, cảm ơn chị, Amelia” Beatrix thở dài nhẹ nhõm “Nhưng ai sẽ phân tán sự chú ý của mọi người nếu Leo lại bắt đầu tỏ ra khó chịu nữa”

“Anh sẽ làm điều đó” Cam trang trọng quả quyết với cô bé “Anh có thể gây sững sốt trong phút chốc chỉ bằng một thông tin nào đó”

“Tôi không ngạc nhiên” Amelia nói “Thực ra tôi thực sự chắc là ông sẽ rất thích làm điều đó”.

9. Chương 9

Những vị khách tại buổi tiệc của Westcliff cảm thấy nhẹ nhõm khi biết cô bé Beatrix đã bị phạt ngồi một mình suốt cả buổi tối để tĩnh tâm suy nghĩ. Không còn nghi ngờ gì nữa họ sợ bị quấy rối bởi một vài con vật cưng bỏ túi khác, nhưng Amelia đã đảm bảo với họ sẽ không có thêm những vị khách không mời tại bàn tiệc

Chỉ có phu nhân Westcliff có vẻ thực sự lo lắng vì sự vắng mặt của Beatrix. Bá tước phu nhân cáo lỗi vào thời điểm giữa món ăn thứ tư và thứ năm và xuất hiện trở lại sau mười lăm phút. Sau này Amelia mới biết phu nhân Westcliff đã sai mang một khay ăn tối đến cho Beatrix trong thư viện, và đi gặp cô bé ở đó.

“Phu nhân Westcliff kể cho em nghe một vài câu chuyện khi cô ấy là một cô bé, và hai chị em cô ấy đã từng cư xử không đứng đắn như thế nào” Beatrix thuật lại chi tiết vào ngày hôm sau. “Cô ấy nói mang một con thằn lằn đến một bữa tiệc cũng không thể so với những điều mà hai chị em cô ấy đã từng làm. Thật ra, cô ấy nói hai chị em cô ấy đều mưu ma chước quỷ và sa đọa đến tận lõi. Điều đó không phải là tuyệt vời ư?”

“Tuyệt vời,” Amelia nói một cách chân thành, thể hiện rằng nàng thích người phụ nữ Mỹ này biết bao, người dường như có vẻ thoải mái, vui vẻ, nhân ái. Nhưng ngài Westcliff lại là một vấn đề khác. Bá tước còn hơn cả đáng sợ một chút. Và sau khi sự nhần tâm của Leo gạt đi những mối quan tâm của Westcliff với những tá điền và người Digan, khó mà chắc chắn được vị bá tước sẽ sẵn sàng quan hệ giao hảo với nhà Hathaway.

Rất may là Leo đã cố gắng tránh tranh cãi thêm nữa trong bữa ăn, chủ yếu là bởi vì anh bị cuốn hút vào việc tán tỉnh người phụ nữ hấp dẫn bên cạnh anh. Mặc dù phụ nữ luôn bị phỉnh phờ vì dáng vẻ cao ráo, ngoại hình ưu nhìn và sự hiểu biết của Leo nhưng anh chưa bao giờ bị theo đuổi nồng nhiệt như bây giờ.

“Em nghĩ có cái gì đó kỳ quặc về thị hiếu của phụ nữ,” Win nói với Amelia một cách riêng tư khi họ đứng trong nhà bếp Ramsay House, “Leo đã không được nhiều phụ nữ theo đuổi khi anh ấy là người tốt. Thế mà có vẻ như anh ấy càng khả ố, thì họ càng thích thì phải.”

“Họ vui vẻ chào đón anh ấy,” Amelia gắt gỏng trả lời. “Chị chẳng thấy sự hấp dẫn nào của một người đàn ông trải qua mỗi ngày như thể anh ta chỉ vừa mới ra khỏi giường hoặc đang chuẩn bị quay vào đó.”

Nàng quần tóc của mình trong một miếng vải bảo hộ và gấp phần đầu của miếng vải theo phong cách Hồi giáo. Họ đang chuẩn bị một ngày dọn dẹp khác, và bụi từ căn nhà cũ kỹ có xu hướng bám chặt lấy da và tóc. Thật không may những người được thuê để phụ giúp sẽ không thể đến một cách kịp thời. Khi Leo vẫn nằm ngủ sau một đêm say bí tỷ vì rượu nặng, và có thể đến tận trưa cũng sẽ không thức dậy, Amelia bức mình quá thể với anh trai. Đây là nhà và điền trang của Leo - ít nhất anh cũng phải làm gì đó để giúp sửa sang lại nó, hay thuê người làm thích hợp chứ.

“Mắt anh ấy đã thay đổi,” Win thì thầm. “Không chỉ đơn thuần là biểu hiện trong ánh mắt. Mà là màu thực tế của nó. Chị có nhận thấy không?”

Amelia yên lặng. Nàng mất một lúc lâu mới trả lời “Chị nghĩ rằng nó chỉ là sự tưởng tượng.”

“Không. Chúng luôn có màu xanh thẫm giống như chị. Bây giờ hai mắt anh ấy có màu như màu xám trắng ấy, giống như mặt hồ khi trời vào đông.”

“Chị chắc là màu mắt của một vài người cũng thay đổi khi họ trưởng thành.”

“Chị biết đó là vì Laura mà.”

Một sức ép nặng nề, mù mịt từ bốn xung quanh như dội vào Amelia khi nàng nghĩ về người bạn đã mất và có vẻ như anh trai nàng cũng đã biến mất cùng với cô ấy. Nhưng nàng không thể dừng lại vì bất cứ gì bây giờ cả, có quá nhiều thứ cần phải làm.

“Chị không nghĩ một điều như vậy có thể xảy ra. Chị chưa bao giờ nghe về...” Nàng ngừng lại khi nhìn thấy Win buộc bím tóc dài trong một miếng vải giống hệt mình. “Em đang làm gì thế?”

“Em sẽ giúp đỡ mọi người ngày hôm nay,” Win nói. Mặc dù giọng cô rất điềm tĩnh, thì khuôn miệng cô lại bướng bỉnh như một con la “Em cảm thấy khá khỏe và—”

“Ồ, không, em không thể! Em sẽ làm bản thân mình ốm mất và sau đó em sẽ phải mất nhiều ngày để hồi phục lại. Kiểm một chỗ nào đó ngồi nghỉ đi trong khi bọn chị...”

“Em phát chán lên vì ngồi rồi. Em phát chán lên vì ngồi xem mọi người làm việc. Em cũng có những giới hạn của mình, Amelia. Hãy để em làm như em muốn.”

“Không” Amelia quan sát với vẻ đầy ngờ vực khi Win nhặt một cây chổi từ góc nhà. “Win, đặt nó xuống và đừng có ngu ngốc thế nữa”. Sự khó chịu quất qua người nàng. “Em sẽ không giúp đỡ được bất cứ ai khi tiêu phí sức lực vào các công việc dành cho người hầu”

“Em có thể làm được.” Win cầm chặt cán chổi bằng cả hai tay như thể cô cảm nhận Amelia đang định giành nó khỏi cô “ Em sẽ không làm việc quá sức em”

“Đặt chổi xuống”

“Để em yên” Win khóc, “Đi quét bụi chỗ khác đi”

“Win, nếu em không...” sự chú ý của Amelia thay đổi khi thấy cái nhìn của em gái hướng đến cửa bếp.

Merripen đứng đó, đôi vai rộng choáng đầy ô cửa. Mặc dù mới sáng sớm, người anh đã đầy bụi và mồ hôi rùng rùng. Cái áo sơ mi ôm sát vào những đường nét mạnh mẽ của khuôn ngực và phần bụng của anh. Anh có một vẻ mặt mà họ biết rõ - một vẻ mặt không thể thay đổi – hay nói cách khác người ta có thể tháo rời một ngọn núi bằng một thìa cà phê còn nhanh hơn so với việc thay đổi suy nghĩ của anh về một điều gì đó. Tiến lại gần Win, anh đưa một bàn tay xòe rộng ra trong một đòi hỏi không lời.

Hai người đều đứng bất động. Nhưng ngay cả trong sự đối đầu kiên quyết của họ, Amelia đã nhìn thấy một mối liên hệ khác thường, như thể họ đã bị khóa vào một sự bế tắc vĩnh viễn mà không người nào muốn phá vỡ để thoát ra.

Win đưa cái chổi ra với một sự cau có tuyệt vọng “Tôi không có gì để làm cả”. Rất hiếm khi cô nói với giọng âu sầu như vậy “Tôi phát ốm vì ngồi, đọc sách và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Tôi muốn trở nên hữu dụng. Tôi muốn...” Giọng nói của cô bị kéo lê đi khi cô thấy khuôn mặt nghiêm nghị của Merripen. “Tốt thôi, lấy nó đi!” Cô ném cây chổi vào anh, và anh bắt nó theo phản xạ. “Tôi sẽ tìm thấy một góc nơi nào đó và phát điên vì lạng lẽ. Tôi sẽ ...”

“Đi với tôi,” Merripen cắt ngang một cách bình tĩnh. Đặt cái chổi sang một bên, anh rời khỏi phòng. Win trao đổi một cái nhìn đầy lúng túng với Amelia, sự dữ dội của cô giảm dần “Anh ấy định làm cái gì vậy?”

“Chị không có ý tưởng nào cả.”

Mấy chị em theo sau Merripen xuống hành lang đến phòng ăn. Căn phòng lổm đổm những tia nắng lọt từ khe sáng hình chữ nhật của những cửa sổ chớp cao thẳng hàng trên tường. Một cái bàn sắt sọc nằm dọc giữa phòng, hàng chồng đồ sứ bụi phủ dày hàng in-sơ [[10]]..., những chồng cốc, chén đĩa đủ kích cỡ kèn chặt với những cái bát được bọc trong lớp vải tơi tả màu xám. Có ít nhất ba mớ lộn xộn với nhau như thế.

“Cái đồng này cần được phân loại,” Merripen nói, nhẹ nhàng thúc khủy tay vào Win hướng cô về phía chiếc bàn “Rất nhiều mảnh bị vỡ. Chúng phải được lấy ra khỏi phần còn lại.”

Đây là nhiệm vụ hoàn hảo cho Win, đủ để giữ cô bận rộn nhưng không quá vất vả đến mức kiệt sức. Trần đầy lông biết ơn, Amelia ngắm cô em gái nhặt một tách trà và úp ngược nó xuống. Xác một con nhện bé tí rơi xuống sàn.

“Thật là bẩn thỉu” Win nói, tươi cười rạng rỡ. “Em sẽ phải rửa nó nữa, em cho là vậy.”

“Nếu em muốn Poppy sẽ giúp em...” Amelia mở lời.

“Em không giao cho Poppy đâu,” Win nói. “Đây là công việc của em, và em sẽ không chia sẻ nó” Ngồi ở cái ghế được đặt bên cạnh bàn, cô bắt đầu trải những mảnh sứ ra

Merripen nhìn xuống cái đầu vắn khắn của cô, những ngón tay anh co giật như thể anh bị cám dỗ muốn chạm vào những lọn tóc vàng tuột ra bên dưới cái khăn. Khuôn mặt anh cứng lại, đầy sự nhẫn nại của một người đàn ông biết rằng mình sẽ không bao giờ có được những gì mình thực sự mong muốn. Dùng một ngón tay duy nhất, anh đẩy một chiếc đĩa ra khỏi mép bàn. Chiếc đĩa sứ lăn đi dọc bàn gỗ méo mó.

Amelia theo Merripen quay ra khỏi bếp. “Cảm ơn,” nàng nói khi họ ra ngoài tầm nghe của mấy cô em gái. “Trong khi lo lắng vì làm Win mệt mỏi, tôi đã không nhận ra rằng cô ấy sẽ có thể phát điên vì buồn chán”

Merripen nhặt một hộp nặng loảng xoảng đựng mấy thứ đồ thừa lặt vặt, và vác nó lên vai một cách dễ dàng. Một nụ cười lướt qua khuôn mặt anh. “Cô ấy đang khá hơn” Anh sai bước ra cửa và lách ra ngoài.

Đó khó lòng là một ý kiến y tế có tính chuyên môn, nhưng Amelia chắc chắn rằng anh đã đúng. Nhìn về căn bếp dột nát, nàng cảm thấy hạnh phúc trào dâng. Thật là đúng đắn khi tới nơi này. Một nơi ở mới sẽ đem đến những cơ hội mới. Có lẽ vận đen của nhà Hathaway cuối cùng cũng đang tan biến đi.

Mang theo một cây chổi, giẻ lau, dụng cụ hốt rác, và một chồng vải vụn, Amelia đi lên cầu thang đến một trong những phòng mà vẫn chưa được coi tới. Nàng dùng hết sức mình để mở cánh cửa đầu tiên, kéo theo một âm thanh kin kít và những bản lề han rỉ rít lên từng hồi. Đó có vẻ như là một phòng tiếp khách riêng, với tủ sách bằng gỗ liên tường.

Có hai ngăn trên một kệ. Kiểm tra những cuốn sách bám bụi, những tấm bìa da lâu năm với những vết nứt ngoằn ngoèo, Amelia đọc tiêu đề đầu tiên: “Câu cá giỏi - Một tiểu luận về nghệ thuật của người câu cá với rất nhiều thông tin về cá rutilut và cá chó”. Không lạ gì khi cuốn sách bị chủ sở hữu trước đây của nó bỏ quên, nàng nghĩ. Tiêu đề của cuốn sách thứ hai có rất nhiều hứa hẹn: “Những kỳ tích tuyệt vời của Tòa án Anh trong Triều đại vua Charles Đệ nhị”. Hy vọng nó sẽ có một số tiết lộ khôi hài để nàng và Win có thể cười khúc khích sau khi đọc. Đặt các cuốn sách lại chỗ cũ, Amelia đi đến mở những cửa sổ bị che kín. Màu sắc nguyên bản của vải rèm đã phai thành màu xám, lớp nhung rách bươm và bị nhộng cắn. Khi Amelia dốc sức kéo một tấm rèm vải sang một bên, toàn bộ các thanh treo rèm bằng đồng trên trần nhà bỗng long ra và rơi loảng xoảng nặng nề xuống sàn. Một đám mây bụi bao bọc quanh nàng. Nàng hắt hơi và ho sù sụ trong không khí đặc quánh bụi. Nàng nghe thấy một tiếng hét dò hỏi từ tầng dưới, có lẽ từ Merripen. “Tôi không sao”, nàng đáp lại. Nhặt lên một miếng giẻ sạch, nàng lau mặt và mở chốt cái cửa sổ bên dưới. Cánh cửa vẫn bị mắc kẹt. Nàng đẩy mạnh vào khung cửa để nới lỏng nó ra. Đẩy tiếp, mạnh hơn nữa, và sau đó là một cú đẩy quả quyết với toàn bộ trọng lượng của nàng. Cánh cửa sổ thình lình bung ra đầy ắp sỏi, khiến nàng mất cân bằng. Nàng lao về phía trước và nỗ lực túm lấy cạnh cửa sổ tìm chỗ bám, thế nhưng cánh cửa lại đóng đưa ra ngoài. Trong một thoáng hoảng sợ khi ngã về phía trước, nàng nghe thấy một âm thanh nghẹn tiếng ở phía sau. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nàng đã bị tóm lại, kéo về sau với một lực khiến cơ thể nàng đột ngột miễn cưỡng đảo chiều phản lực. Nàng loạng choạng, cố gắng thật lực tì vào một cái gì đó cứng rắn nhưng dẻo dai. Vô vọng nàng ngã nhào xuống sàn trong mớ lộn xộn của chân tay, một vài trong số chúng không phải của nàng.

Nằm dài trên một bờ ngực nam tính cường tráng, nàng nhìn thấy một khuôn mặt ngăm ngăm bên dưới, và nàng thì thầm trong sự nhầm lẫn “Merri - “

Nhưng đó không phải là đôi mắt âm đạm của Merripen, chúng sáng rực, và ánh lên màu hổ phách. Một cảm giác thích thú tràn qua người nàng.

“Em có biết, nếu tôi tiếp tục phải giải cứu em thế này” Cam Rohan nhận xét như rất tình cờ, “Chúng ta thực sự cần thảo luận về một vài loại phần thưởng nào đó không.”

Anh vươn tay kéo cái khăn che tóc nàng, khiến nó lệch đi, và bím tóc của nàng xõa ra. Sự xấu hổ cuộn trôi mọi cảm giác khác. Amelia biết trông nàng bây giờ thế nào: tóc tai bù xù và người dính đầy bụi. Tại sao anh không bao giờ bỏ lỡ một cơ hội để bắt gặp nàng trong hoàn cảnh bất lợi như thế? Thở hắt ra một lời xin lỗi, nàng cự mình để thoát ra khỏi anh, nhưng trọng lượng của chiếc váy và cái áo trong cứng nhắc khiến điều đó trở nên khó khăn.

“Không .. chờ đã ...” Rohan hít mạnh vào khi nàng lúng túng đẩy anh ra và anh cuộn người giữ nàng lại.

“Ai cho phép ông vào nhà?” Amelia cố gắng để hỏi.

Rohan nhìn nàng bằng cái nhìn vô tội. “Chẳng ai cả. Cửa không đóng và đại sảnh thì trống không”. Anh đá chân, thả lỏng váy của nàng và kéo nàng ngồi lên. Nàng chưa bao giờ biết bất kỳ người nào di chuyển một cách dễ dàng như vậy.

“Em đã xem xét kĩ nơi này chưa?” anh hỏi. “ Những thanh gỗ trong nhà sẵn sàng rơi đến nơi rồi. Tôi không thể ở đây để chịu rủi ro mà không nhanh chóng cầu nguyện tới Butyakengo.”

“Ai cơ?”

“Một vị thần bảo vệ của người Gypsy.” Anh mỉm cười với nàng. “Nhưng bây giờ tôi đã ở đây, tôi sẽ nắm lấy cơ hội của mình. Hãy để tôi giúp em đứng lên..”

Anh kéo mạnh Amelia đứng lên, không dờn ra cho đến khi nàng lấy lại được cân bằng. Tay anh nắm chặt cánh tay nàng, tỏa ra những khao khát và hơi thở của nàng trở nên gấp gáp. “Tại sao ông lại ở đây?” nàng hỏi.

Rohan nhún vai. “Chỉ là một cuộc viếng thăm thôi. Không có nhiều việc phải làm ở Stony Cross Park. Đây là ngày đầu tiên của mùa săn bắn cáo mùa.”

“Ông không muốn tham gia sao?”

Anh lắc đầu. “Tôi chỉ đi săn chỉ vì mục đích kiếm cái ăn chứ không coi đó là hoạt động thể thao và tôi thường cảm thấy đồng cảm với những con cáo. Tôi đã ở vị trí của chúng một hoặc hai lần.”

Anh hẳn là đang đề cập đến một cuộc săn đuổi người Gypsy, Amelia thầm nghĩ với sự quan tâm và tò mò. Nàng muốn hỏi thêm về điều đó, nhưng câu chuyện này không nên tiếp tục bây giờ.

“Mr Rohan,” nàng nói với vẻ ngượng ngịu “Tôi rất muốn có thể là một nữ chủ nhân đích thực, đưa ông tới phòng khách, mời dùng trà hay một thứ đồ uống nào đó. Nhưng tôi thực sự không có một cái phòng khách. Xin thứ lỗi vì đã kêu ca thô lỗ như thế nhưng đây thật sự không phải là thời điểm thích hợp để đến thăm...”

“Tôi có thể giúp em.” Anh dựa một vai vào tường, mỉm cười. “Tôi rất cừ với công việc tay chân đấy”.

Không có sự bóng gió trong giọng điệu của anh, nhưng sắc mặt nàng vẫn trở nên tái nhợt.

“Không, cảm ơn. Tôi chắc chắn là Butayenko sẽ không tán thành đâu.”

“Butyakengo.”

Sốt sắng muốn chứng minh khả năng của mình, Amelia sai bước đến một cửa sổ khác và bắt đầu giật mạnh màn rủ. “Cảm ơn, ông Rohan, nhưng như ông thấy, tôi kiểm soát tình hình khá tốt”

“Tôi nghĩ rằng tôi sẽ ở lại. Đừng rơi ra khỏi một cái cửa sổ nữa nhé, tôi chẳng thích thế đâu.”

“Tôi sẽ không. Tôi sẽ ổn thôi. Tôi có mọi thứ dưới...” Nàng kéo mạnh hơn, và các thanh treo rèm lại rơi xoảng xuống sàn nhà, giống như những cái trước. Nhưng không giống như các màn cửa khác, vốn được làm bằng nhung đã cũ, cái này được làm bằng một loại vải nhẵn nhéo lơ lơ, một loại...

Amelia đông cứng vì khiếp sợ. Mặt dưới của tấm màn cửa là những con ong. Ong. Hàng trăm, không, hàng ngàn con ong, những đôi cánh óng ánh đập đập trong tiếng vo ve giận dữ. Chúng kết thành cả một khối thoát khỏi đồng vải nhàu nát, trong khi còn có nhiều con ong hơn thể bay ra từ một khe trên tường, nơi một tổ ong khổng lồ âm ỉ đang cư ngụ. Những con ong hẳn đã tìm thấy đường vào từ một lỗ thủng bên ngoài tường. Chúng di chuyển như những tia lửa xung quanh cơ thể bất động của Amelia.

Nàng cảm thấy mặt cắt không còn giọt máu nào. “Ôi, Chúa ơi - “

“Đừng di chuyển.” Giọng Rohan bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên. “Đừng đập vào chúng.”

Nàng chưa bao giờ biết đến nỗi sợ hãi nguyên sơ như vậy, nó đang tuôn ra từ bên dưới làn da nàng, lọt qua từng lỗ chân lông. Nàng không thể kiểm soát bất cứ phần nào của cơ thể. Không khí đang sôi lên với chúng, những con ong và nhiều ong hơn nữa. Chết thể này thì thật chẳng phải là một cách dễ chịu. Nhắm chặt mắt lại Amelia bắt buộc mình phải đứng im trong khi tất cả các cơ bắp đang căng ra, kêu gào đòi nàng hành động. Những con ong di chuyển xung quanh nàng, những con vật bé xíu chạm vào tay áo, vào tay, vào vai nàng.

“Chúng sợ em hơn là em sợ chúng đấy,” nàng nghe Rohan nói.

Amelia rất nghi ngờ điều đó. “Đây không phải những con ong s - sợ hãi.” Giọng của nàng nghe không giống mình chút nào “Đây là những ong_g - giận dữ.”

“Chúng có vẻ khó chịu một chút,” Rohan thừa nhận, từ từ tiến lại gần nàng.

“Có thể là do trang phục em đang mặc. Những con ong thường không thích màu tối.” Anh ngập ngừng. “Hoặc có thể thật ra là em vừa mới phá vỡ một nửa tổ của chúng rồi”

“Nếu ông c - có tinh thần để đùa với cái này - “ Nàng ngừng lại và lấy hai tay che mặt, run rẩy khắp người.

Giọng nói nhẹ nhàng của anh cắt ngang tiếng vo vo xung quanh họ. “Đứng yên nào. Mọi thứ đều ổn. Tôi ở đây với em”.

“Hãy đưa tôi ra”, nàng thì thầm tuyệt vọng. Trái tim nàng đập thình thịch quá khó chịu, làm cho xương nàng như lắc lự, lái mọi ý nghĩ mạch lạc ra khỏi đầu nàng. Nàng cảm thấy anh vuốt má con ong tò mò ra khỏi mái tóc và lưng của nàng. Hai cánh tay anh ôm vòng lấy nàng, bờ vai vững chắc bên dưới má nàng.

“Tôi sẽ đưa em ra, em yêu dấu. Hãy đặt cánh tay của em xung quanh cổ của tôi nào.”

Nàng dò dẫm ôm anh một cách mù quáng, cảm thấy nôn nao, yếu đuối và mất phương hướng. Các múi cơ phẳng lì ở sau gáy anh dịch chuyển khi anh cong người về phía nàng, bế nàng lên dễ dàng như thể nàng là một đứa trẻ. “Đây,” anh thì thầm. “Tôi đã có em rồi.” Bàn chân trái của nàng rời sàn nhà, và nàng đang trôi nổi và được bế ẵm. Mọi thứ đều trở nên mờ lung: đầu óc xoay tít, tiếng vo ve của những con ong đang tỏa ra không khí, bộ ngực và những cánh tay cứng cáp đang ôm chặt nàng trong sự giam hãm an toàn và vững chắc. Một ý nghĩ chợt đến với nàng rằng nàng có thể đã chết nếu anh không ở đó. Tuy nhiên, anh vẫn vững vàng và thông thả, vì thế hoàn toàn không có gì để sợ. Nỗi khiếp sợ chất chồng đã thoát khỏi người nàng. Vùi khuôn mặt vào bờ vai anh, nàng thả lỏng người khi anh mang nàng đi. Hơi thở của anh ấm áp, lại còn tạo thành nhịp điệu nơi đường cong của má nàng. “Một số người nghĩ rằng những con ong là những con vật thiêng liêng trong giáo phái,” anh nói. “Đó là một biểu tượng của sự luân hồi.”

“Tôi không tin vào thuyết luân hồi,” nàng thì thầm.

Có một tiếng cười trong giọng anh. “Thật là một bất ngờ. Ít nhất, các chú ong hiện diện trong nhà của em là một dấu hiệu rằng những điều tốt đẹp sẽ tới.”

Tiếng nói của nàng bị vùi trong lớp len mịn màng của áo khoác anh. “Nếu có hàng ngàn con ong trong một ngôi nhà thì sẽ có ý nghĩa là gì? ”

Anh nâng nàng lên cao hơn trong vòng tay anh, đôi môi anh nhẹ nhàng áp vào vành tai mát lạnh của nàng. “Có lẽ có nghĩa rằng chúng ta sẽ có rất nhiều mật ong cho bữa tiệc trà. Bây giờ, chúng ta đang qua khung cửa rồi. Chỉ lát nữa thôi, tôi sẽ đặt em xuống.” Amelia vẫn áp mặt vào ngực anh, các đầu ngón tay nàng cắm sâu vào trong lớp vải áo của anh. “ Có phải chúng đang theo...”

“Không. Chúng muốn ở gần tổ. Mọi quan tâm chính của chúng là bảo vệ ong chúa khỏi những kẻ thù.”

“Ong chúa không có gì đáng để lo sợ vì em cả!”

Tiếng cười khùng khục trong cổ họng anh. Cực kỳ thận trọng, anh hạ thấp chân Amelia xuống sàn. Giữ một tay ôm nàng, anh dùng tay kia với ra đóng cửa lại. “Đây. Chúng ta đã ra khỏi phòng. Em an toàn”. Bàn tay anh chạm vào tóc nàng “Em có thể mở mắt ra được rồi”

Tay nắm chặt ve áo khoác của anh, Amelia đứng và chờ đợi một cảm giác nhẹ nhõm không bao giờ đến. Trái tim nàng đập thình thịch, quá nhanh. Ngực nàng đau nhức vì những nhịp thở dồn dập. Nàng ngược mắt lên nhưng tất cả những gì nàng có thể nhìn thấy được chỉ là những tia lửa lấp lánh.

“Amelia ... từ từ. Em ổn mà”. Đôi tay anh như xua đuổi cái rùng mình đang chạy lên lên xuống xuống ở lưng nàng. “Chậm thôi, em yêu.”

Nàng không thể. Phổi của nàng sắp nổ tung. Dù có cố gắng thế nào, nàng vẫn không thể có đủ không khí để thở. Những con ong ... những âm thanh ù ù vẫn trong tai nàng. Nàng nghe giọng nói của anh như thể từ một nơi rất xa và nàng cảm thấy cánh tay anh ôm lấy nàng một lần nữa khi nàng chìm dần vào những lớp mây mù mềm mại màu xám.

Sau đó không biết là bao lâu, có thể khoảng một phút hay một giờ gì đó, cảm giác dễ chịu thấm qua lớp mây mù. Một áp lực dịu dàng di chuyển trên trán nàng. Những cái vuốt ve nhẹ nhàng trên mí mắt rồi trượt

trên má nàng. Hai cánh tay khỏe mạnh giữ nàng tì vào một bề mặt cứng cáp và thoải mái, trong khi mùi hương mặn mòi của muối và sự sạch sẽ lấp đầy mũi nàng. Hàng mi của nàng chớp chớp, và nàng chìm vào sự ấm áp đầy dễ chịu.

“Em đây rồi,” một tiếng thì thầm vang lên.

Mở mắt ra, Amelia nhìn thấy khuôn mặt của Cam Rohan bên trên nàng. Họ đang ở trên tầng trên - anh đang ôm nàng trong lòng. Nếu như vậy không đủ làm nàng xấu hổ, thì vật trước áo nàng đã bị mở ra, và áo ngực cũng được nới lỏng. Chỉ có cái áo sơ mi nhàu nát che phủ ngực nàng

Amelia cứng người lại. Cho đến thời điểm đó nàng chưa từng được biết có một cảm giác vượt quá cả sự bối rối, cảm giác làm ai đó ao ước có thể vỡ vụn thành một đồng tro tàn “Của tôi... áo của tôi...”

“Em đã không thở được. Tôi nghĩ rằng tốt nhất là nới lỏng áo ngực ra.”

“Tôi không bao giờ ngắt đi trước đây cả”, cô nói một cách chéch choáng, gắng gượng ngồi dậy.

“Em quá sợ hãi.” Bàn tay anh di chuyển đến giữa ngực nàng, nhẹ nhàng ấn nàng nằm xuống. “Nghỉ ngơi một phút đã nào.” Cái nhìn của anh lướt qua vẻ xanh xao của cô. “Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể kết luận em không thích thú với lũ ong.”

“Tôi ghét chúng từ khi tôi lên bảy.”

“Tại sao?”

“Tôi đang chơi ở bên ngoài sân với Win và Leo, và bị vấp ngã rất gần một bụi hoa hồng. Một con ong bay trước mặt tôi và nó đã đốt tôi ở đây”. Nàng sờ vào một điểm ngay dưới mắt phải, cao trên đỉnh gò má nàng. “Một bên mặt tôi sưng húp làm cho mắt phải nhắm lại. Tôi đã không thể nhìn được trong gần hai tuần”

Các đầu ngón tay anh vuốt ve má nàng như thể làm dịu vết thương đã lâu.

“Và anh trai và em gái gọi tôi là Cyclops [[11]]”. Nàng thấy anh cố gắng để không mỉm cười. “Họ vẫn làm thế, bất cứ khi nào có một con ong bay quá gần.”

Anh nhìn nàng với sự đồng cảm thân thiện. “Mọi người ai cũng sợ một cái gì đó.”

“Ông sợ cái gì?”

“Chủ yếu là trần nhà và các bức tường.”

Nàng nhìn chăm chăm vào anh đầy mong lung, những ý nghĩ của nàng vẫn đang đuổi theo lời nói của anh một cách chậm chạp. “Ý của ông là ... ông thờ sống bên ngoài như một sinh vật hoang dã?”

“Đúng thế, đó là ý của tôi. Em đã bao giờ ngủ bên ngoài trời trước kia chưa?”

“Trên mặt đất à?”

Giọng điệu bối rối của nàng làm anh cười toe toét. “Trên một nệm rơm, bên cạnh đồng lửa”.

Amelia cố gắng tưởng tượng hình ảnh đó, nằm trên mặt đất cứng, phó mặc cho tất cả các sinh vật đang bò, trườn hoặc bay xung quanh. “Tôi không nghĩ rằng tôi có thể ngủ theo cách đó.”

Nàng cảm thấy bàn tay anh chuyển động chậm chậm trong mớ tóc lỏng lẻo của nàng “Em có thể.” Giọng anh thật mềm mại “Tôi sẽ giúp em.”

Nàng không có ý tưởng gì về ý kiến đó của anh. Tất cả những gì nàng nhận biết được là những ngón tay anh đang đặt trên da đầu nàng và nàng cảm thấy một cơn rùng mình đầy khoái cảm chạy xuống sống lưng. Nàng với lấy hai vật áo một cách vụng về, cố gắng kéo những thớ vải sát vào với nhau.

“Cho phép tôi nhé. Em vẫn còn đang run này.” Hai tay anh vuốt ve bên hông nàng và bắt đầu móc áo ngực của nàng lại một cách khéo léo. Rõ ràng anh đã quen thuộc với sự phức tạp của đồ lót phụ nữ. Amelia ngỡ rằng hẳn đã phải có nhiều phụ nữ sẵn sàng để cho anh thực hành việc đó.

Cảm thấy bối rối, nàng hỏi lảng đi: “Tôi có bị đốt ở chỗ nào không?”

“Không” Sự ranh mãnh lóe lên trong mắt anh. “Tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng.”

Amelia nén một tiếng rên rỉ khe khẽ vì mệt mỏi. Nàng bị cám dỗ muốn đẩy tay anh ra khỏi người mình, nhưng cũng thấy rõ ràng là anh cài lại áo váy của nàng nhanh hơn nhiều so với nàng có thể. Nàng nhắm mắt lại, cố gắng giả vờ nàng đã không nằm dài trong lòng người đàn ông này trong khi anh ta buộc lại áo ngực cho nàng.

“Em sẽ cần một người nuôi ong để loại bỏ cái tổ ong ấy”, Rohan nói.

Nghĩ về cái tổ ong khổng lồ trên trường, Amelia hỏi, “Anh ta sẽ giết tất cả chúng như thế nào?”

“Anh ta có thể không cần phải giết chúng. Nếu có thể, anh ta sẽ làm trấn an chúng bằng khói và chuyển ong chúa tới một khung tổ ong di động. Toàn bộ đoàn sẽ đi theo ong chúa. Nhưng nếu anh ta không thể xử lý theo cách đó, anh ta sẽ phải giết cả bầy bằng nước xà phòng. Vấn đề quan trọng hơn là làm sao loại bỏ được các lỗ tổ ong và mật ong. Nếu anh ta không mang tất cả đi, nó sẽ lên men và thu hút các loại ký sinh khác.”

Đôi mắt nàng mở lớn, và nàng nhìn anh đầy lo lắng “Liệu có phải toàn bộ bức tường sẽ bị gỡ bỏ?”

Trước khi Rohan có thể trả lời, một giọng nói khác chọt xen vào. “Cái gì thế này?”

Đó là Leo, người mới chỉ vừa bình mình trên giường và mặc xong quần áo. Anh đi chân đất từ hướng phòng ngủ của mình. Tia nhìn lơ đãng lướt qua hai người họ “Tại sao cô lại nằm dưới sàn với nút áo chưa cài hết thế hả?”

Amelia cân nhắc câu hỏi. “Em quyết định có một cuộc hẹn hò ngẫu hứng giữa hành lang với một người đàn ông mà em hầu như không biết gì.”

“Thế hả, hãy cố gắng giữ yên lặng về nó lần tới nhé. Một công dân danh dự cần giữ giấc ngủ của mình”

Amelia nhìn anh chằm chằm đầy châm chọc. “Vì Chúa, Leo, anh không lo lắng rằng em có thể đã bị tổn thương ư?”

“Cô có không?”

“Em. ..” Gương mặt nàng nóng bừng khi nàng nhìn vào đôi mắt topaz sinh động của Rohan. “Em không nghĩ như vậy.”

“Nếu cô không chắc chắn về điều đó,” Leo nói, “Cô có thể không bị thương đâu.”

Anh đến bên Amelia, cúi thấp người xuống, và nhìn chằm chằm vào nàng.

Giọng anh ta nhẹ nhàng. “Chuyện gì xảy ra vậy em gái?”

Nàng đưa một ngón tay run rẩy chỉ vào cánh cửa đã bị đóng “Có những con ong trong đó, Leo.”

“Ong! Ôi. Lạ Chúa..” anh trai nàng nở một nụ cười chế nhạo đầy trêu mến “Cô thật là một kẻ hèn nhát, Cyclops.”

Amelia quắc mắt lên, nhào ra khỏi vòng tay Rohan. Anh tự động giữ chặt nàng lại, hai tay anh áp chặt sau lưng nàng.

“Tự anh đi mà xem”

Leo thông thả một cách lười biếng đi đến căn phòng, mở nó ra và bước vào. Chỉ hai giây sau, anh vọt ra ngoài, sập cửa lại, và đè vai mình vào cánh cửa.

“Chúa Kitô!” Đôi mắt anh mở to và đỏ đẫm. “Phải có đến hàng ngàn con trong đó!”

“Tôi ước chừng ít nhất là hai trăm nghìn con”, Rohan nói. Cài nút áo cuối cùng cho Amelia, anh giúp nàng đứng dậy. “Chậm thôi,” anh thì thầm. “Em có thể bị choáng váng ở đầu một chút đấy.”

Nàng để anh giúp khi nàng cảm thấy trạng thái lảo đảo của mình. “Giờ tôi ổn rồi. Cảm ơn ông.” Bàn tay nàng vẫn còn siết chặt vào anh. Những ngón tay của Rohan dài và duyên dáng, cái nhẵn sáng bóng ở ngón tay cái tương phản với làn da màu mật ong

Nàng rút tay lại với một cảm giác gần như lưu luyến và nói với anh trai mình “Ông Rohan đã cứu mạng em ngày hôm nay hai lần. Lần đầu tiên em gần như rơi ra ngoài cửa sổ, và sau đó em phát hiện ra những con ong”.

“Ngôi nhà này”, Leo thì thầm, “đáng bị đập tan ra và dùng làm củi đốt cho rồi.”

“Ngài nên tự kiểm tra toàn bộ cấu trúc,” Rohan nói. “Ngôi nhà đã ở tình trạng tồi tệ. Một vài ống khói đang nghiêng ngả. Trần đại sảnh đang võng xuống. Đồ gỗ và dầm ở đây cũng bị hư hại đáng kể.”

“Tôi biết những vấn đề của ngôi nhà là gì.” Những lời đánh giá bình tĩnh đã gây khó chịu cho Leo. Anh vẫn còn giữ những kiến thức về kiến trúc trong quá khứ đủ để đánh giá chính xác tình trạng của căn nhà.

“Nó có thể không an toàn cho gia đình ta ở lại đây.”

“Nhưng đó là mối bận tâm của tôi mà”, Leo nói thêm với nụ cười nhếch mép “phải không?”

Amelia nhận ra ngay những xung đột đang tí tách trong không khí. Nàng vội vã giải thích để làm dịu tình hình. “Ông Rohan, Lord Ramsay đây đoán chắc rằng tình trạng ngôi nhà không gây nguy hiểm ngay lập tức cho gia đình tôi.”

“Tôi sẽ không dễ dàng bị thuyết phục như vậy”, Rohan trả lời. “Không, khi có tới bốn cô em gái thuộc trách nhiệm của tôi.”

“Quan tâm đến việc đưa họ đi khỏi tôi sao?” Leo hỏi. “Anh có thể có cả mấy người trong số đó đấy” Anh ta mỉm cười, không chút thích thú trước sự im lặng của Rohan. “Không à? Vậy thì, xin đừng đưa ra những lời khuyên vô ích”

Chán nản, lo lắng quét qua Amelia khi nàng nhìn thấy sự ảm đạm trên khuôn mặt anh trai. Anh nàng đã trở thành một người xa lạ. Một người đàn ông đang nuôi dưỡng nỗi tuyệt vọng và giận dữ sâu trong lòng và nó đã bắt đầu gặm nhấm từng phần của anh. Cho đến khi, giống như căn nhà này, anh cuối cùng sẽ sụp đổ hết như những phần yếu nhất trong cả cấu trúc.

Tỏ ra điềm tĩnh, Rohan quay sang Amelia. “Thay cho lời khuyên, hãy để tôi cung cấp một số thông tin hữu ích. Hai ngày nữa, sẽ có một phiên chợ Mop được tổ chức trong vùng đấy.”

“Cái gì vậy?”

“Đó là một hội chợ tuyển dụng, tất cả các cư dân địa phương có nhu cầu làm việc đều tham dự. Họ đeo những cái thẻ để báo hiệu nghề nghiệp của họ - một người hầu gái sẽ mang theo một cái giẻ lau sàn, một thợ lợp mái sẽ mang một bụi rơm, và còn rất nhiều nữa. Đưa cho mỗi người em muốn một si-ling để ký hợp đồng, và em sẽ có thể thuê họ làm việc trong một năm”

Amelia thận trọng nhìn sang phía anh trai mình. “Chúng ta cần những người hầu thích hợp, Leo.”

“Đi đi, đến đó và thuê bất cứ ai làm cô vui lòng. Tôi không quan tâm.”

Amelia gật đầu một chút băn khoăn và giơ bàn tay lên xoa xoa căng tay qua lớp tay áo. Trời đã lạnh, nàng nghĩ, thậm chí mới là mùa thu. Hơi lạnh quần xung quanh đôi mắt cá chân đi tất của nàng, luồn bên dưới gờ cổ áo sơ mi, hòa vào những giọt mồ hôi ướt thấm sau gáy nàng. Các cơ bắp của nàng căng ra chống lại cái lạnh đầu mùa lạnh.

Cả hai người đàn ông rơi vào im lặng. Khuôn mặt Leo trống rỗng, cái nhìn của anh hướng vào nội tâm. Nó kết lại như thể không gian xung quanh họ xếp nếp trong chính nó, dày lên cho đến khi không khí đã nặng như nước. Lạnh hơn, chặt chẽ hơn, gần hơn ... Một cách bản năng, Amelia bước lùi lại, tránh xa anh trai mình, cho đến khi nàng cảm thấy ngực của Rohan tựa vào vai mình. Bàn tay anh chạm vào cánh tay nàng, nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay nàng. Run rẩy, nàng nghiêng người, tựa vào sức mạnh ầm ập của cơ thể anh

Leo không di chuyển. Anh đợi, cái nhìn của anh vô định, như thể anh mãi mê hấp thụ cái lạnh. Như thể anh chào đón nó, muốn có nó. Khuôn mặt nhìn nghiêng của anh cay nghiệt, và đầy thống khổ.

Một cái gì đó đã chia khoảng không gian giữa họ, nàng và Leo. Nàng cảm nhận được sự cộng hưởng của chuyển động, mềm mại hơn cả một cơn gió nhẹ, tinh tế hơn cả một sợi lông vũ đang rơi ...

“Leo?” Amelia ngập ngừng thì thầm.

Những âm thanh của giọng nói nàng dường như mang anh trở lại với chính mình. Anh chớp mắt và nhìn chăm chăm vào nàng với đôi mắt gần như trắng bệch. “Tiền ông Rohan ra ngoài,” anh nói cộc lốc. “Tức là, nếu cô đã dọn xếp đủ cho một ngày rồi.” Anh bước nhanh về phòng mình, lấy tay lông ngóng đóng sập cửa lại.

Amelia chậm chạp di chuyển, hoang mang trước hành động của người anh trai thậm chí còn nhiều hơn so với cái lạnh ở hành lang. Nàng quay sang đối mặt với Rohan, người đã nhìn chăm chăm theo Leo.

Anh liếc xuống nhìn nàng, vẫn giữ vẻ mặt bình thản chu đáo. “Tôi ghét phải để em lại một mình” Có một chút nhẹ nhàng trong giọng nói của anh. “Em cần một ai đó theo sát và giữ em an toàn, tránh khỏi những rủi ro. Mặt khác thì, em cũng cần một ai đó để tìm một người nuôi ong.”

Nhận thấy anh không nói về Leo, Amelia bắt kịp lời anh nói.

“Ông sẽ làm điều đó cho chúng tôi chứ! Tôi rất lấy làm biết ơn?”

“Tất nhiên. Mặc dù ...” đôi mắt của anh ánh lên một cái gì đó tinh quái “Như tôi đã nói trước, tôi sẽ không tiếp tục giúp đỡ em mà không có phần thưởng. Một người đàn ông cần sự khuyến khích..”

“Nếu ... nếu ông muốn tiền, tôi sẽ rất vui để...”

“Chúa ơi, không.” Rohan phá lên cười. “Tôi không muốn tiền.” Vươn tay ra, anh vuốt ve đằng sau tóc nàng, để các đầu ngón tay lướt trên xương gò má nàng. Sự đụng chạm với làn da anh thật nhẹ nhàng và khêu gợi, khiến nàng nuốt nghẹn. “Tạm biệt, Miss Hathaway. Tôi sẽ tự mình tìm đường ra.” Anh mỉm cười và nhắc nhở nàng “ Tránh xa các cửa sổ ra nhé.”

Trên đường xuống cầu thang, Rohan vượt qua Merripen, người đang đi lên với những bước chân đều đặn. Khuôn mặt Merripen tối sầm khi thấy sự có mặt của vị khách “Ông đang làm gì ở đây?”

“Có vẻ như là tôi đang giúp đỡ trừ bỏ những con vật phá hoại.”

“Vậy thì, ông có thể bắt đầu bằng cách dời đi,” Merripen gầm lên.

Rohan chỉ cười thờ ơ, và tiếp tục bước đi.

Sau khi thông báo cho mọi người còn lại trong gia đình về những nguy hiểm của phòng khách riêng ở tầng trên, căn phòng giờ được kịp thời gọi là “phòng ong,” Amelia kiểm tra phần còn lại của tầng trên hết sức thận trọng. Nàng không tìm thấy mối nguy hiểm nào, chỉ có bụi, tình trạng mục nát và im lặng.

Nhưng căn nhà không hoàn toàn là một nơi bị bỏ rơi. Khi cửa sổ được mở ra, ánh sáng tràn trên sàn nhà đã bị bỏ không trong nhiều năm qua, căn nhà dường như hăm hở níu giữ ánh sáng, sống lại và được phục hồi. Ramsay House là một nơi hấp dẫn, thực sự, với sự lập dị, các góc bí mật, và các tính năng độc đáo mà chỉ cần đánh bóng lại và quan tâm hơn một chút.

Có điểm gì đó giống như chính các thành viên gia đình Hathaway.

Một buổi chiều, Amelia ngã sập xuống một ghế ở tầng dưới, trong khi Poppy pha trà trong nhà bếp. “Win ở đâu vậy?”

“Ngủ trưa trong phòng của chị ấy” Poppy trả lời. “Chị ấy đã kiệt sức sau buổi sáng bận rộn. Chị ấy sẽ không thừa nhận, tất nhiên, nhưng chị luôn có thể biết điều đó khi chị ấy trở nên nhợt nhạt và quá sức”

“Win có hài lòng không?”

“Chị ấy chắc chắn có.”

Đổ nước nóng vào một ấm sứ sọc đầy lá chè, Poppy luyên thuyên về một số phát hiện của mình. Cô đã tìm thấy một tấm thảm đáng yêu ở một trong các phòng ngủ, và sau một giờ đập bụi cho nó, tấm thảm đã trở lại sắc sỡ và vẫn trong tình trạng tốt.

“Chị nghĩ rằng hầu hết bụi đã được chuyển từ thảm sang em đây,” Amelia nói. Khi đập bụi tấm thảm, Poppy đã che kín nửa dưới khuôn mặt mình bằng một cái khăn tay, những hạt bụi đã bám lên trên trán,

mắt và sống mũi của cô. Khi cởi chiếc khăn tay ra, gương mặt lạ lùng hai màu của Poppy xuất hiện, nửa trên màu xám, nửa dưới màu trắng.

“Em thích nó vô cùng,” Poppy trả lời với một nụ cười. “Không có gì tuyệt bằng dùng que đập túi bụi vào một tấm thảm để xả tâm trạng thất vọng cả”

Amelia đành gác lại việc hỏi Poppy về những sự thất vọng của cô em, khi Beatrix vào nhà bếp. Cô bé, thường khi vui vẻ, hoạt bát là thế mà giờ im lặng và chán nản.

“Trà sắp xong rồi,” Poppy nói, bận rộn thái lát bánh mì trên bàn ăn. “Bea, em ăn một vài lát bánh mì chứ?”

“Không, cảm ơn chị. Em không đói.” Beatrix ngồi trong một chiếc ghế bên cạnh Amelia, nhìn chằm chằm xuống sàn.

“Em luôn luôn đói cơ mà,” Amelia hỏi. “Có vấn đề gì thế em yêu? Em cảm thấy không khỏe à? Em có mệt không?”

Im lặng. Một cái lắc đầu dữ dội.

Beatrix chắc chắn khó chịu về điều gì đó.

Amelia đặt một bàn tay dịu dàng lên lưng cô em út và nghiêng người về phía cô bé “Beatrix, chuyện gì thế? Kể cho chị nghe nào? Em nhớ bạn à? Hay Spot ? hay em - ?”

“Không, không gì như thế cả.” Beatrix cúi đầu cho đến khi các nốt đỏ trên cổ cô bé hiện ra.

“Và gì thế?”

“Cái gì đó không ổn với em.” Giọng nói của cô bé dường như rất khổ sở. “Nó lại xảy ra một lần nữa, Amelia. Em không thể cứu bản thân mình. Em hiếm khi nhớ đã làm điều đó. Em...”

“Ồ, không,” tiếng thì thầm của Poppy vọng ra.

Amelia giữ tay mình trên lưng của Beatrix. “Cùng một rắc rối như trước à?”

Beatrix gật đầu. “Em sẽ giết bản thân mình”, cô bé nói một cách quyết liệt. “Em sẽ khóa mình trong phòng ong. Em sẽ...”

“Im. Em sẽ không làm những điều như thế” Amelia chà xát vào cái lưng cứng nhắc của cô bé. “Yên nào, em yêu, để chị suy nghĩ một lát.” Cái nhìn lo lắng của nàng bắt gặp ánh mắt của Poppy qua đầu Beatrix.

“Rắc rối” đã xảy ra và biến mất trong bốn năm qua, kể từ khi mẹ của họ qua đời. Thỉnh thoảng Beatrix bị một kích thích không thể cưỡng lại khiến cô bé đi ăn cắp một cái gì đó, hoặc từ một cửa hàng hoặc từ nhà người khác, thường là các đồ vật không đáng kể ... một cái kéo nhỏ, kẹp tóc, một ngòi bút, một khối lập phương đựng xi găng. Nhưng thỉnh thoảng cô bé cũng lấy thứ gì đó có giá trị, như là một hộp thuốc hít hay một đôi bông tai. Theo như Amelia có thể thấy, Beatrix chưa bao giờ lên kế hoạch để tội phạm, trong thực tế, cô bé thậm chí không nhận thức được mình đã làm những gì cho đến khi quá muộn. Và sau đó tinh thần cô bé trải qua một quãng thời gian ăn năn cực kỳ khó chịu và có chút sợ hãi. Thật là đáng báo động khi khám phá ra người nào đó không phải luôn luôn kiểm soát được hành động của mình.

Chị em Hathaways giữ bí mật “rắc rối” của Beatrix, tất nhiên, tất cả họ đều hiệp lực trả lại đồ vật bị đánh cắp một cách kín đáo và che giấu cho cô bé tránh khỏi những hậu quả. Vì điều này đã không xảy ra gần một năm nay, tất cả họ tưởng rằng sự thôi thúc không thể lý giải nổi của Beatrix đã được chữa khỏi.

“Chị giả sử rằng em đã lấy một cái gì đó từ đền trang Stony Cross,” Amelia nói với sự bình tĩnh bắt buộc. “Đó là nơi duy nhất em đã viếng thăm.”

Beatrix gật đầu khổ sở. “Đó là sau khi em thả Spot đi. Em đã đi đến thư viện, và nhìn vào một vài phòng trên đường đi, và ... em không có ý đó, Amelia. Em không có ý làm điều đó mà!”

“Chị biết, em yêu” Amelia quàng cánh tay xung quanh ôm lấy cô bé an ủi. Nàng tràn đầy bản năng bảo vệ của một người mẹ, làm dịu bớt căng thẳng của cô bé. “Chúng ta sẽ thu xếp nó, Bea. Chúng ta sẽ trả lại mọi thứ vào chỗ cũ và không có ai sẽ biết. Chỉ cần cho chị biết em đã lấy những gì, và cố gắng nhớ chúng ở những phòng nào.”

“Ồ đây ... đây là tất cả mọi thứ.” Thò vào trong cái túi áo choàng, Beatrix đổ vào lòng nàng một một bộ sưu tập nhỏ.

Amelia cầm lên vật đầu tiên. Đó là một con ngựa gỗ chạm khắc, không lớn hơn nắm tay của nàng, với một bờm lụa và phần đầu được sơn rất tinh xảo. Vật này đã bị mài mòn vì sờ mó nhiều lần, và có những dấu răng dọc thân con ngựa “Nhà Westcliffs có một cô con gái, vẫn còn khá nhỏ,” nàng thì thầm. “Vật này chắc thuộc về cô bé.”

“Em lấy đồ chơi của một đứa trẻ ư?” Beatrix rên rỉ. “Đó là điều thấp hèn nhất mà em từng làm. Em đáng ra phải ở trong tù..”

Amelia chọn lên một vật khác, một tấm thẻ với hai hình ảnh giống nhau được in ở hai mặt. Nàng đoán nó sẽ được đưa vào một cái kính nổi, một thiết bị mà có thể hợp nhất hai hình ảnh vào một.

Các thứ tiếp theo bị đánh cắp là một chìa khóa nhà, và cuối cùng ... ôi, em yêu. Đó là một con dấu bằng bạc có khắc gia huy gia đình. Ai đó sẽ dùng nó để đóng một giọt sáp nóng chảy và đóng kín phong bì. Vật này nặng và khá quý giá, những vật như thế này được truyền lại từ thế hệ này sang thế hệ khác.

“Từ phòng làm việc riêng của Lord Westcliffs đấy,” Beatrix thì thầm. “Nó ở trên bàn của ngài ấy. Ngài ấy có thể sử dụng nó để đóng các bức thư giao dịch. Em sẽ đi treo cổ bây giờ đây”

“Chúng ta phải hoàn trả vật này ngay lập tức,” Amelia nói, quờ tay qua vầng trán ướt đầm của nàng. “Khi họ nhận ra nó biến mất, một người hầu nào đó có thể bị khiển trách.”

Ba người phụ nữ im lặng với sự sợ hãi trong đầu.

“Chúng ta sẽ viếng thăm phu nhân Westcliff vào buổi sáng,” Poppy nói, nghe một chút lo lắng trong hơi thở. “Ngày mai là ngày cô ấy tiếp khách phải không nhỉ?”

“Không quan trọng,” Amelia nói, cố gắng để nghe thật bình tĩnh. “Chúng ta chẳng có thời gian để chờ đợi nữa rồi. Em và chị sẽ đến đó vào ngày mai, dù có không phải là ngày thích hợp đi nữa”

“Cho em đi cùng nhé?” Beatrix hỏi.

“Không,” Amelia và Poppy đồng thanh trả lời. Cả hai chị em cùng nghĩ tới một điều - Beatrix có thể không có khả năng kiểm soát bản thân trong chuyến thăm khác.

“Cảm ơn” Beatrix có vẻ bất căng thẳng. “Mặc dù em xin lỗi để chị phải giải quyết những sai lầm của em. Em nên bị trừng phạt bằng cách nào đó. Có lẽ em phải thú nhận và xin lỗi...”

“Chúng ta sẽ sử dụng đến biện pháp đó nếu chúng ta bị bắt gặp” Amelia nói. “Đầu tiên chúng ta hãy cố gắng che giấu nó đã.”

“Chúng ta có phải nói với Leo hoặc Win hoặc Merripen không?” Beatrix hỏi ngược ngược.

“Không,” Amelia thì thầm, kéo cô em gái lại gần và áp môi nàng vào những lọn tóc sẫm màu ngang bướng của cô bé. “Chúng ta sẽ giữ kín điều này giữa ba người chúng ta thôi. Poppy và chị sẽ lo liệu mọi thứ, em yêu.”

“Ồn rồi. Cảm ơn hai chị.” Beatrix thư giãn và nép mình vào chị với một tiếng thở dài. “Em chỉ hy vọng chị có thể làm điều đó mà không bị bắt gặp.”

“Tất nhiên bọn chị có thể,” Poppy nói với vẻ mặt rạng rỡ.

“Vấn đề đã được giải quyết!” Amelia thêm vào.

Và qua đầu của Beatrix, Amelia và Poppy nhìn nhau chia sẻ sự hoảng sợ.

10. Chương 10

“Em không biết tại sao Beatrix lại làm những việc này,” Poppy nói với Amelia vào sáng hôm sau, khi nàng đang cầm dây cương của cỗ xe ngựa bốn bánh. Họ đang trên đường đến điền trang Stony Cross, với các vật bị đánh cắp giấu kín trong túi chiếc váy đẹp nhất của họ.

“Chị chắc là con bé không có ý định ấy” Amelia trả lời, trán nhăn lại vì lo lắng. “Nếu chủ tâm làm điều đó, Beatrix sẽ ăn cắp những thứ con bé thật sự muốn có như là dây buộc tóc, găng tay hay kẹo, và sau đó con bé sẽ không thú nhận.” Nàng thở dài. “Có vẻ như điều đó chỉ xảy ra khi có một sự thay đổi lớn trong cuộc sống của con bé, khi mẹ và cha chúng ta qua đời, khi Leo và Win ngã bệnh ... và bây giờ, khi chúng ta chuyển nhà đến Hampshire. Chúng ta sẽ dàn xếp vụ này tốt nhất có thể, và cố gắng đảm bảo rằng Beatrix sẽ sống một cách yên ổn và thanh thản.

“Chẳng có những điều như ‘yên ổn và thanh thản’ trong gia đình chúng ta”. Poppy rầu rĩ nói. “Ôi, Amelia, tại sao gia đình chúng ta lại kỳ quặc như vậy?”

“Chúng ta không kỳ quặc.”

Poppy khoát tay trong một cử chỉ vô thức. “Những người kỳ quặc không bao giờ nghĩ rằng họ kỳ quặc.”

“Chị hoàn toàn bình thường,” Amelia phản đối.

“Ha.”

Amelia nhìn lướt qua cô đầy ngạc nhiên. “Tại sao em lại nói ‘ha’ thế hả?”

“Chị cố gắng để kiểm soát tất cả mọi thứ và tất cả mọi người. Và chị không tin tưởng bất cứ ai ngoài những người thân trong gia đình. Chị đang như một con nhím. Không ai có thể chạm tới những cái lông tua tủa”

“Ừ chị là thế,” Amelia phẫn nộ nói. “Được so sánh với một động vật gặm nhấm lớn đầy gai, khi chị quyết định dành toàn bộ cuộc sống sau này của chị để chăm nom gia đình”

“Không ai yêu cầu chị điều đó.”

“Ai đó phải làm điều đó. Và chị là người lớn tuổi nhất trong nhà.”

“Leo mới là người lớn nhất.”

“Chị là người tinh táo lớn tuổi nhất trong nhà.”

“Điều đó vẫn không có nghĩa là chị phải tử vì đạo.”

“Chị không phải là một kẻ tử vì đạo. Chị đơn thuần là có trách nhiệm. Và em thật vô ơn!”

“Chị thích gì hơn, lòng biết ơn hay một người chồng? Cá nhân em, em thích lấy chồng.”

“Chị không muốn một người chồng.”

Họ cãi nhau suốt dọc đường đến điền trang Stony Cross. Khi đến nơi, cả hai đều bực bội và cáu kỉnh. Thế nhưng, khi một người hầu đến giúp họ xuống xe, cả hai đã lại nở những nụ cười giả lả và cùng nắm lấy tay nhau đầy lo lắng khi bước vào cửa trước.

Họ đợi trong đại sảnh chờ người quản gia đi thông báo về sự có mặt của họ. Trong sự biết ơn vô vàn của Amelia, ông ta dẫn họ đến một phòng tiếp khách riêng và thông báo với họ rằng phu nhân Westcliff sẽ đến ngay.

Đánh bạo đi sâu hơn vào căn phòng tiếp khách riêng thoáng mát, có một cái bình đầy hoa tươi, đồ nội thất bằng gỗ láng bóng bọc lụa ánh xanh, ngọn lửa reo tí tách trong lò sưởi bằng đá cẩm thạch trắng, Poppy thốt lên, “Ôi, ở đây đẹp quá, nó có mùi thật dễ chịu và hãy nhìn những cửa sổ lấp lánh này xem”

Amelia im lặng, nhưng nàng không thể không đồng ý. Nhìn phòng khách sạch sẽ này và so sánh nó với căn phòng còn lâu mới hết bụi và bẩn thỉu ở Ramsay House, càng làm cho nàng cảm thấy xấu hổ và buồn bã.

“Đừng cười mồm ra”, nàng nói khi thấy Poppy cười dây buộc. “Em phải đợi nó trong suốt cuộc viếng thăm chứ”

“Chỉ ở thành phố thôi,” Poppy lập luận. “Ở nông thôn, nghi thức thoải mái hơn và em nghĩ là phu nhân Westcliff sẽ không bận tâm lắm đâu.”

Một giọng nói phụ nữ vang lên từ cửa vào. “Bạn tâm về cái gì thế?” Đó là phu nhân Westcliff, cô trông thật thanh mảnh trong chiếc váy dài màu hồng, mái tóc đen được buộc lại ở sau đầu với những lọn xoắn bóng. Nụ cười của cô là sự kết hợp của nét hóm hỉnh và duyên dáng dễ gần. Cô nắm tay một bé gái có mái tóc màu đen, mặc bộ váy xanh, một phiên bản thu nhỏ của cô với đôi mắt to tròn có màu nâu bánh gừng.

“Thưa phu nhân ...” Amelia và Poppy đều cúi đầu. Quyết định nên thẳng thắn, Amelia nói, “Phu nhân, chúng tôi vừa tranh cãi về việc có nên hay không bỏ mũ ra.”

“Chúa nhân từ, đừng bận tâm về các nghi thức,” phu nhân Westcliff kêu lên, dẫn bé gái bước vào. “Không có nghi thức gì với những cái mũ, chắc chắn rồi, và hãy gọi tôi là Lillian. Đây là con gái của tôi, Merritt. Cháu và tôi đang có giờ chơi trước giấc ngủ ngắn vào buổi sáng của cháu.”

“Tôi hy vọng chúng tôi không quấy rầy...” Poppy bắt đầu cảm thấy áy náy.

“Không có gì. Nếu các cô chịu được sự nô đùa của chúng tôi trong suốt chuyến thăm, hai mẹ con tôi cảm thấy vui vẻ hơn khi có các cô. Tôi vừa gọi trà rồi.”

Chẳng bao lâu, họ đã trò chuyện thật dễ chịu. Merritt nhanh chóng mất đi sự nhút nhát và khoe với hai chị em Amelia con búp bê Annie yêu thích của cô bé và lôi ra một tập hợp các viên sỏi và lá cây từ túi áo. Phu nhân Westcliff – Lillian là một người mẹ biểu lộ sự trù mền và tình cảm với con một cách công khai đã không có chút băn khoăn nào khi quỳ trên sàn nhà để tìm những viên sỏi rơi bên dưới bàn.

Mối quan tâm của Lillian với đứa trẻ khá lạ thường đối với một gia đình quý tộc. Trẻ em trong một gia đình quý tộc hầu như không bao giờ được đưa ra để gặp khách đến thăm, trừ khi là một sự giới thiệu ngắn gọn, đi kèm với một cái vồ trên đầu và quay ra nhanh như chớp. Hầu hết phụ nữ ở vị trí cao quý của bá tước phu nhân sẽ không nhìn thấy con cái nhiều hơn một hay hai lần một ngày và để phần lớn việc nuôi dưỡng cho vú em và người chăm trẻ.

“Tôi không thể không nhìn thấy con mình”, Lillian giải thích thẳng thắn. “Vì vậy, những người giữ trẻ phải chịu đựng sự can thiệp của tôi thôi.”

Khi trà được mang đến, con búp bê Annie được tựa lên trên cái ghế trường kỷ giữa Poppy và Merritt. Cô bé ép cạnh tách trà tì vào miệng của con búp bê. “Annie muốn thêm đường, Mama,” Merritt nói.

Lillian cười, biết ai sẽ là người uống trà rất ngọt. “Hãy nói với Annie, con yêu, chúng ta không bao giờ cho nhiều hơn hai cục đường trong cốc một trà. Nó sẽ làm Annie ốm đấy..”

“Nhưng Annine có một cái răng ngọt,” cô bé phản đối rồi nói thêm: “Một chiếc răng ngọt và nó rất dễ cáu kỉnh.”

Lillian lắc đầu với tiếng “Tặc- tặc”. “Thật là một con búp bê cứng đầu. Hãy kiên quyết với Annie, Merritt.”

Poppy đang quát sát cuộc trao đổi giữa hai mẹ con với một nụ cười trên môi, chọt tỏ ra bối rối và nhẹ nhàng ngọ nguậy trên ghế “Ôi, tôi cho là tôi đang ngồi lên trên một cái gì đó.” Cô với tay ra sau và lấy ra một con ngựa bằng gỗ nhỏ, giả vờ như là đã tìm thấy nó kẹp giữa hai tấm đệm ghế.

“Đó là con ngựa của cháu,” Merritt kêu lên, ngón tay nhỏ của cô bé ôm chặt xung quanh con vật “Cháu đã nghĩ nó bỏ đi rồi”

“Tạ ơn chúa,” Lillian nói. “Horsie là một trong những đồ chơi yêu thích của Merritt. Cả nhà đang tìm kiếm nó.”

Nụ cười của Amelia sững lại khi nàng bắt gặp tia nhìn của Poppy, cả hai người đều tự hỏi sẽ thế nào nếu gia đình Westcliff khám phá ra những đồ vật khác cũng bị mất tích. Các đồ vật bị đánh cắp, đặc biệt là con dấu bạc, phải được trả lại càng sớm càng tốt. Amelia đằng hắng “Phu nhân, ...ý tôi là, Lillian ... nếu cô không phiền, ... tôi muốn biết nhà vệ sinh ở đâu ...”

“Ồ, chắc chắn rồi. Tôi sẽ cho một hầu gái chỉ đường cho cô nhé hay là...”

“Không cần đâu, cảm ơn,” Amelia nói một cách vội vàng.

Sau khi nghe những chỉ dẫn tỉ mỉ của Lillian, Amelia cáo lỗi rời phòng tiếp khách, để ba người còn lại tiếp tục uống trà.

Căn phòng đầu tiên nàng đã phải tìm là thư viện, nơi để các thẻ kính nổi và chìa khóa. Nhắm lại trong đầu những miêu tả của Beatrix về sơ đồ tầng lầu chính, Amelia vội vã đi dọc theo hành lang yên tĩnh. Nàng bước chậm lại khi nhìn thấy một người hầu gái đang quét thảm, và cố gắng tỏ ra như thể nàng biết rõ nơi nàng đang đến. Người hầu gái dừng quét và đứng sang một bên kính cẩn khi nàng đi qua.

Lượn vào một góc, Amelia tìm thấy một cánh cửa mở để lộ một thư viện lớn với những bộ sưu tập treo từ trên xuống dưới. Tốt hơn rồi. Không có ai cả. Nàng vội vã đi vào và thấy một cái kính nổi trên bàn thư viện lớn. Có một hộp gỗ gần đó, nhồi những tấm thẻ giống với cái thẻ trong túi nàng. Cất cái thẻ vào chỗ của nó, nàng vội vã ra khỏi thư viện, chỉ dừng lại một lát để nhét chìa khóa vào ổ khóa trên cánh cửa.

Chỉ còn một nhiệm vụ nữa thôi - nàng phải tìm được phòng làm việc riêng của Lord Westcliff và hoàn trả con dấu bạc. Con dấu nặng nặng cứ nảy lên một cách khó chịu trên chân khi nàng bước đi. Xin đừng để Lord Westcliff ở đó, nàng nghĩ một cách tuyệt vọng. Xin để căn phòng trống không. Xin đừng để tôi bị bắt.

Beatrix nói rằng phòng làm việc riêng gần thư viện, nhưng cánh cửa đầu tiên Amelia thử mở ra lại là phòng nhạc. Thăm thính một cánh cửa khác dọc hành lang, nàng phát hiện ra một phòng chứa đồ đầy những xô thùng, chổi, vải vụn, những bình sáp và xi đánh bóng.

“Tức quá, tức quá, tức quá”, nàng thì thầm, xô đến một ô cửa mở khác.

Đó là một phòng bida. Và trong phòng có tới một nửa tá những quý ông đang tham gia chơi. Tệ hơn nữa, một trong số họ là Christopher Frost. Khuôn mặt đẹp trai của anh ta chẳng biểu hiện gì khi bắt gặp cái nhìn của nàng.

Amelia dừng lại, màu đỏ loang ra khắp mặt nàng “Xin thứ lỗi”, nàng thì thầm, và bỏ chạy.

Nàng mất hết cả bình tĩnh khi thấy Christopher Frost di chuyển như thể theo sau nàng. Quá chăm chú vào việc thoát khỏi căn phòng, nàng không nhìn thấy có người nào đó đã bước tới chặn trước Frost, nhanh chóng ngăn anh ta lại.

“Miss Hathaway.”

Nghe thấy những âm thanh của một giọng đàn ông, Amelia quay cuồng đầu óc. Nàng tưởng sẽ thấy Christopher Frost, nhưng giật mình khi phát hiện Cam Rohan đang ở phía sau mình. “Thưa ngài.”

Cam Rohan mặc một chiếc áo sơ mi vén tay, cổ áo đã được nới lỏng một chút, như thể anh đã kéo mạnh nó. Mái tóc đen huyền của anh lộn xộn một cách vô tổ chức tựa như anh vừa lấy tay vuốt tóc. Trái tim nàng đập thình thịch. Nàng cứng người chờ đợi khi anh tiến lại gần nàng bằng những sải chân dài. Rốt lại phía trong cánh cửa ra vào, Christopher Frost cau mày liếc nhìn họ trước khi rút lui vào phòng.

Rohan đến bên Amelia và dừng lại gạt đầu chào. “Tôi có thể giúp em điều gì không?” anh hỏi một cách lịch sự. “Em lạc lối à?”

Nóng lòng muốn biết căn phòng cần tìm, Amelia gạt bỏ tính thận trọng của mình qua một bên, túm lấy phần tay áo gấp lên của anh, “Ông Rohan, ông biết phòng làm việc của Lord Westcliff ở đâu chứ?”

“Có, tất nhiên rồi.”

“Chỉ cho tôi với.”

Rohan nhìn nàng với một nụ cười có vẻ trêu chọc “Tại sao?”

“Không còn thời gian để giải thích nữa. Chỉ cần đưa tôi đến đó bây giờ. Làm ơn, nhanh lên!”

Anh giúp nàng bằng cách dẫn nàng đi dọc hành lang, xuôi qua hai cánh cửa, vào một căn phòng lót gỗ hồng sắc nhỏ. Một phòng làm việc của một quý ông. Vật trang trí duy nhất là một dãy các cửa sổ bằng kính màu, hình chữ nhật dọc theo một bên tường. Đây là nơi mà Marcus, Lord Westcliff, tiến hành hầu hết các công việc kinh doanh của mình.

Rohan đóng cửa lại sau họ.

Dò dẫm trong túi, Amelia lấy ra con dấu bạc nặng. “Cái này để ở đâu?”

“Ở bên phải của bàn làm việc, gần lọ mực,” Rohan nói. “Em đến vì nó sao?”

“Tôi sẽ giải thích sau, xin ông đẩy, đừng nói cho ai biết.” Nàng đi đến chỗ để con dấu bạc trên bàn làm việc. “Tôi chỉ hy vọng ông ta đã không nhận ra rằng nó bị mất”

“Tại sao em muốn để nó ở chỗ ban đầu?” Rohan hỏi một cách vu vơ. “Sử dụng nó để giả mạo sao?”

“Giả mạo!” Amelia tái nhợt đi. Một bức thư có tên của Westcliff với dấu niêm phong và gia huy hẳn sẽ là một văn kiện có tác động mạnh, quả thật vậy. Liệu còn cách giải thích nào khác có thể được rút ra từ việc lấy đi con dấu niêm phong? “Ồ, không, tôi không có - có nghĩa là, tôi không muốn...”

Câu nói của nàng bị chen ngang bởi những âm thanh vụn vặt của tay nắm cửa xoay. Chúng khiến trái tim nàng như ngừng đập. Trong chốc lát, nàng như bị đâm xuyên bởi sự đau đớn và nhẫn nhục cùng lúc. Thế là hết. Nàng đã ở quá gần, và bây giờ nàng bị tóm, và Chúa biết hậu quả sẽ là những gì. Không có cách nào để giải thích sự hiện diện của mình trong văn phòng của Westcliff khác hơn là tiết lộ rắc rối của Beatrix. Điều này sẽ khiến gia đình nàng phải xấu hổ và hủy hoại tương lai của em nàng trong cái xã hội lịch sự này. Nuôi một con thần lùn cứng là một chuyện, còn ăn trộm lại là một vấn đề khác hoàn toàn.

Tất cả những suy nghĩ xoẹt qua tâm trí của Amelia như một đồng hồ hỗn độn. Nhưng trong lúc nàng cứng người và chờ đợi cái rìu số phận rơi xuống đầu thì Rohan đã tiến lại gần nàng chỉ bằng hai sải chân. Và trước khi Amelia có thể di chuyển, hoặc nghĩ, hoặc thậm chí là hít thở, anh đã thành công giật mạnh nàng áp vào người anh, kéo đầu nàng kề bên đầu anh.

Rohan hôn nàng với một sự sòng khiến nàng quay cuồng. Cánh tay anh ôm quanh nàng một cách chắc chắn, và giữ nàng đứng yên khi môi anh chạm vào góc phải đôi môi của nàng. Tay nàng cựa quậy, phản đối nhưng không quả quyết. Lòng bàn tay nàng chạm phải các múi cơ trên ngực anh, nắm chặt lấy các nút áo. Anh là thứ duy nhất vững chắc trong một thế giới kính vạn hoa huyền ảo. Nàng ngừng đẩy anh ra khi cơ thể nàng say mê khám phá những chi tiết đầy khêu gợi của anh, những đường nét nam tính cứng cáp, mùi hương tươi mát của tự nhiên, cái thăm dò đầy kích thích của miệng anh. Nàng đã hồi tưởng về nụ hôn của anh hàng ngàn lần trong giấc mơ của mình. Nàng chỉ không hình dung đúng về nó cho đến bây giờ.

Những ngón tay thon thả khum quanh cổ và quai hàm nàng, ngược lên trên khuôn mặt nàng. Các đầu ngón tay tìm kiếm làn da mịn màng sau tai nàng, nơi nó bắt gặp những lọn tóc mượt mà. Và anh tiếp tục chiếm lấy nàng với ngọn lửa đặc quánh, cho đến khi bên trong miệng nàng nhói lên thật ngọt ngào và chân nàng run rẩy. Anh sử dụng cái lưỡi một cách tinh tế, từ tốn khám phá, xâm nhập nàng hết lần này đến lần khác trong khi nàng nín lấy anh trong sự bối rối của khoái lạc. Miệng anh nâng lên, hơi thở nóng ẩm vuốt ve môi nàng. Anh quay đầu lại khi anh nói chuyện với một ai đó vừa mới bước vào phòng.

“Xin thứ lỗi, thưa ngài, Chúng tôi muốn sự riêng tư trong chốc lát.”

Amelia mặt đỏ như gấc khi nàng nhìn qua vai anh đến khung cửa, nơi Lord Westcliff đang đứng với một vẻ mặt đầy bí hiểm.

Một khoảnh khắc như điện xoẹt trôi qua khi Westcliff sắp xếp những ý nghĩ của mình. Tia nhìn của anh chuyển từ khuôn mặt của Amelia, sau đó quay trở lại Rohan. Một nụ cười thoáng qua trong đôi mắt đen của anh. “Tôi có ý định trở lại trong khoảng nửa giờ nữa. Có lẽ tốt hơn hết là công việc của tôi nên dời lại sau.” Gật đầu một cách lịch sự, anh bước ra.

Ngay khi cánh cửa đóng lại phía sau Westcliff, Amelia gục đầu vào vai Rohan, rên rỉ. Nàng định cố đẩy anh ra, nhưng nàng không chắc là nếu làm vậy nàng có thể đứng vững không.

“Tại sao ông lại làm điều đó?”

Anh trông không có vẻ ăn năn một chút nào cả. “Tôi phải đưa ra một lý do cho cả hai chúng ta ở đây. Nó dường như lựa chọn tốt nhất.”

Amelia lắc đầu một cách chậm chạp, vẫn còn tí trán lên anh. Mùi hương ngọt ngào nguyên chất của anh nhắc nhở nàng về một cánh đồng cỏ đầy nắng ấm. “Anh có nghĩ ngài ấy sẽ nói với ai đó không?”

“Không” anh nói ngay lập tức làm nàng yên tâm “Westcliff không phải là người hay buôn chuyện. Ngài ấy sẽ không nói một lời nào với bất cứ ai, ngoại trừ ...”

“Ngoại trừ?”

“Phu nhân Westcliff. Có lẽ ngài ấy sẽ nói với vợ mình.”

Amelia cho rằng điều đó có lẽ không quá tồi tệ. Phu nhân Westcliff không có vẻ như là loại người sẽ lên án nàng vì việc này. Nữ bá tước dường như khá khoan dung với những hành vi gây tai tiếng.

“Tất nhiên,” Rohan tiếp tục, “Nếu phu nhân Westcliff biết, sẽ có một xác suất rất cao là cô ấy sẽ nói cho phu nhân St.Vincent, người thường tới thăm nơi đây với Lord St.Vincent vào dịp cuối tuần. Và khi phu nhân St Vincent kể cho chồng mình nghe mọi chuyện, anh ta cũng biết. Lúc đó, sẽ không ai khám phá ra điều đó. Trừ phi...”

Đầu nàng giật mạnh lên như một con rối “Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi Lord St.Vincent đề cập nó với ông Hunt, người chắc chắn sẽ kể cho vợ mình nghe, và thế là... mọi người đều biết”

“Ồ, không. Tôi sẽ không thể chịu nổi mất”

Anh dành cho nàng một cái liếc nhìn đầy vẻ nguy hiểm. “Tại sao? Bởi vì em bị bắt gặp đang hôn một người Gypsy chẳng?”

“Không, vì tôi không phải là kiểu người phụ nữ bị bắt gặp hôn nhau với bất kỳ ai. Tôi không hẹn hò! Nếu tất cả mọi người đều biết, tôi sẽ mất hết cả lòng tự trọng. Không có danh tiếng.. Không - ông đang cười gì vậy?”

“Em. Tôi không tưởng tượng đến một vở kịch mê lô như thế.”

Câu trả lời làm Amelia bức bối, nàng không phải là loại người phụ nữ đam mê sân khấu. Nàng kiên quyết lên hai tay vào giữa họ.

“Phản ứng của tôi là hoàn toàn hợp lý ...”

“Em không khó chịu vì điều đó.”

Nàng chớp mắt bối rối. “Kịch mê lô á?”

“Không, nụ hôn ấy. Chỉ thực hành thêm chút nữa, em sẽ rất đặc biệt. Nhưng em cần phải thư giãn.”

“Tôi không muốn. Tôi không muốn ... ôi, ...” Anh cúi đầu xuống cổ nàng, tìm kiếm những mạch đập đều đều rõ ràng của nàng. Một cơn sốc nóng bỏng thiêu đốt nàng “Đừng làm điều đó”, nàng nói yếu ớt, nhưng anh vẫn tiếp tục, miệng anh mềm mại và tình quái, và hơi thở nàng như thất lại khi nàng cảm nhận sự vuốt ve của lưỡi anh.

Hai tay nàng ghim vào hai vai ngồn ngộn cơ bắp của anh, “Ông Rohan, ông không được...”

“Đây là cách để hôn, Amelia.” Anh ôm đầu nàng trong lòng bàn tay của mình, khéo léo nghiêng nó sang một bên.

“Những mùi hương tỏa ra từ đây”. Một cái chạm nhẹ của lưỡi anh làm nàng như mất phương hướng, một cơn sóng nóng bỏng kêu gọi trào dâng “Em có hương vị như đường và trà.”

“Tôi đã biết làm thế nào để hôn rồi!”

“Em có ư?” ngón tay cái của anh đặt trên đôi môi nóng rực vì hôn của nàng, thúc giục chúng tách ra “Vậy hãy chỉ cho tôi đi,” anh thì thầm. “Hãy để tôi bên trong em, Amelia.”

Chưa bao giờ trong cuộc đời nàng nghĩ một người đàn ông sẽ nói những điều mãnh liệt như vậy. Và nếu những lời nói có thể không đáng tin thì niềm hy vọng ánh lên ánh mắt anh đích thị là sự đáng hổn.

“Tôi... Tôi là một phụ nữ độc thân.” Nàng nói những từ ấy ra như thể nó là một bùa chú. Mọi người đều biết rằng một quý ông phóng đảng được cho là luôn dễ yên cho những người phụ nữ độc thân. Nhưng rõ ràng không một ai nói điều đó với Cam Rohan.

Một nụ cười bí ẩn làm hằn sâu khóe miệng anh. “Điều đó không giữ em an toàn với tôi” Nàng cố gắng để quay đi, nhưng bàn tay anh đã hướng khuôn mặt nàng trở lại nhìn anh “Tôi dường như không thể để em một mình. Thực ra tôi đang xem xét lại toàn bộ cách cư xử của mình với những phụ nữ độc thân quá lứa.”

Trước khi nàng có thể hỏi cách cư xử của anh là gì, miệng anh đã sở hữu nàng một lần nữa, trong khi đó ngón tay anh vuốt ve cạnh quai hàm căng cứng của nàng, dỗ dành nàng thư giãn. Thậm chí, ngay cả trong những giây phút nồng nàn nhất của nàng với Christopher Frost, anh ta cũng chưa bao giờ hôn nàng như thế này, như thể anh đang thiêu đốt nàng một cách chậm rãi. Môi anh cọ vào môi nàng cho đến khi chúng cuốn vào nhau, khít chặt đầy nồng nhiệt. Và lưỡi anh tìm kiếm lưỡi nàng. Anh đùa giỡn với nàng, vuốt ve, sờ nắm trong khi tay anh kéo nàng lại gần hơn nữa. Anh vuốt ve lưng và vai nàng trong khi môi anh rời môi nàng để khám phá đường cong mềm mại nơi cổ nàng. Anh tìm thấy một nơi làm nàng quặn quai và nhẹ nhàng quấy rầy cho đến khi một tiếng rên rỉ tuyệt vọng thoát ra khỏi nàng

Đầu Rohan ngẩng lên. Đôi mắt anh sáng rực như thể lưu huỳnh được nén lại trong tròng mắt đen bí hiểm. Anh nói chậm rãi, tựa hồ anh đang thu thập từng con chữ như nhặt những chiếc lá rơi. “Đây có lẽ là một ý tưởng tồi.”

Amelia run rẩy gật đầu. “Đúng thế, ông Rohan.”

Các đầu ngón tay anh đầy khiêu khích làm màu đỏ dâng lên đột ngột trên má nàng. “Tên tôi là Cam.”

“Tôi không thể gọi ông như thế.”

“Tại sao không?”

“Ông biết tại sao,” nàng chỉ trích anh. Một hơi thở dài thoát ra khi nàng cảm nhận miệng anh đi xuống má nàng và khám phá làn da ửng hồng “Nó có nghĩa là gì?”

“Tên tôi à? Đó là một từ tiếng Digan chỉ “Sun”[[12]]

Amelia khó có thể suy luận ra. “Như trong từ ... con trai, hay trên bầu trời?”

“Bầu trời”. Miệng anh chuyển đến khung lông mày của nàng, hôn vào đuôi chân mày. “Em biết một người Gypsy có ba tên chứ?”

Nàng lắc đầu chậm chạp, trong khi miệng anh trượt trên trán nàng. Anh áp một tiếng khàn khàn ấm áp của ngôn từ trên làn da nàng “Đầu tiên là một cái tên bí mật mà người mẹ thì thầm vào tai của con mình sau khi sinh. Tên thứ hai là tên của bộ lạc, chỉ sử dụng giữa những người Gypsy. Tên thứ ba là tên sử dụng với những người không phải là người Digan.”

Mùi hương của anh bao bọc xung quanh nàng, nồng nàn, tươi mát và ngọt ngào. “Tên bộ lạc của ông là gì?”

Anh mỉm cười, khuôn miệng anh thiêu đốt má nàng “Tôi không thể nói cho em được. Anh biết em còn chưa đủ.”

Còn chưa đủ. Sự hứa hẹn đầy trêu chọc gắn trong các từ ngữ như rút hơi thở của nàng “Để tôi đi”, nàng thì thầm. “Xin ông, chúng ta không phải...” Nhưng những lời đó đã biến mất khi anh cúi xuống và nuốt lấy miệng nàng đầy thêm khát.

Ngập tràn khoái cảm, Amelia dò dẫm mái tóc anh, tìm kiếm sự thỏa mãn sâu sắc trong từng lớp tóc như lụa cứng dưới những đầu ngón tay. Khi anh cảm thấy sự đụng chạm của nàng, anh trầm giọng, thì thầm khuyến khích. Từng hơi thở của anh thay đổi, thô ráp. Những cái hôn của anh trở nên nặng nề và chậm rãi.

Anh đã dành cho nàng tất cả những gì mà nàng đòi hỏi - hơn thế nữa – đưa lưỡi anh vào sâu hơn, gom lại mọi xúc cảm. Và nàng đã đáp trả cho đến khi linh hồn nàng tan chảy và những ý nghĩ của nàng biến mất như những tia sáng lấp lánh từ một đợt pháo hoa

Đột ngột, Rohan chiếm lấy miệng nàng và giữ nàng thật chặt, quá chặt tì sát vào cơ thể anh. Nàng cảm thấy sự căng thẳng của chính mình trong sự đu đưa đầy tình tế, trong nhu cầu được áp sát vào anh, trong sự thúc bách và giải thoát. Anh vẫn giữ nàng, ôm nàng thật gần trong khi nàng run lên và đau nhức.

Vòng ôm của Rohan nói lỏng. Nàng được giải thoát một cách từ từ cho đến khi anh cuối cùng có thể đẩy nàng ra hoàn toàn.

“Xin lỗi”, anh cuối cùng cất lời. Nàng thấy những tia lửa sừng sốt trong mắt anh. “Tôi không thường khó dừng lại như vậy”

Amelia gật đầu một cách mù quáng và quẩn cánh tay xung quanh người. Nàng đã không nhận thức được sự run rẩy lo lắng của chân nàng đến khi Rohan đến bên nàng và trượt một bàn chân của mình bên dưới váy của nàng để giữ yên các ngón chân lập cập của nàng

“Con chim nhỏ,” anh thì thầm. “Em nên đi bây giờ thì tốt hơn. Nếu em không làm thế, tôi sẽ kết thúc việc này với em theo những cách mà em chưa hề biết là có thể xảy ra.”

Amelia không bao giờ biết chắc nàng đã trở về phòng tiếp khách như thế nào. Nàng như thể di chuyển qua tầng tầng lớp lớp của một giấc mộng.

Đi đến bên chiếc ghế trường kỷ nơi Poppy ngồi, Amelia nhận một tách trà và mỉm cười với Merritt nhỏ bé, cô bé đang câu cá quanh cái cốc của riêng mình với một khoanh bánh quy phủ đường. Nàng dứt khoát từ chối lời mời gia đình Hathaway cùng tham gia buổi picnic cuối tuần của Lillian.

“Em ước gì chúng ta có thể chấp nhận lời mời của cô ấy,” Poppy nói một cách buồn bã trên đường về nhà. “Nhưng em cho rằng điều đó sẽ kéo theo những rắc rối, vì anh Leo có lẽ sẽ trở nên khó chịu và Beatrix sẽ có thể lại đánh cắp một cái gì đó.”

“Và có quá nhiều việc chúng ta phải làm ở Ramsay House,” Amelia thêm vào, cảm giác bị phân tâm và mơ hồ. Chỉ có một ý nghĩ rõ ràng trong tâm trí nàng. Cam Rohan sẽ sớm trở về London. Vì lợi ích của chính nàng - và có lẽ cũng của anh nữa - nàng sẽ phải tránh Stony Cross Park cho đến khi anh đi.

Có lẽ vì tất cả đều mệt mỏi với việc dọn dẹp, sửa chữa và sắp xếp lại đồ đạc mà toàn bộ các anh chị em trong gia đình Amelia rơi vào một tâm trạng rời rạc tối đó. Mọi người trừ Leo tụ quanh lò sưởi ở một căn phòng tầng dưới, trong khi Win đọc to một tác phẩm của Dickens. Merripen chiếm cứ một góc xa của căn phòng, gần gia đình nhưng không phải quá tách biệt, chăm chú lắng nghe. Không hề nghi ngờ gì rằng nếu Win có đọc những cái tên từ một sổ đăng ký bảo hiểm thì anh cũng sẽ thấy nó rất thú vị.

Poppy bận rộn với công việc may vá, khâu một đôi dép nam với những sợi len màu sáng, trong khi Beatrix chơi đánh bài trên sàn gần lò sưởi. Chú ý cách cô em út đang lật các con bài, Amelia cười. “Beatrix”, nàng nói sau khi Win đã đọc xong một chương, “Tại sao em lại chơi bài ăn gian thế. Em đang chơi một mình cơ mà.”

“Vì đâu có ai quan tâm khi em chơi ăn gian đâu.”

“Không quan trọng em thắng hay không, cách giành chiến thắng mới quan trọng” Amelia nói.

“Em đã nghe nhiều rồi nhưng em chẳng đồng ý tí nào cả. Thắng vẫn vui hơn chứ”

Poppy lắc đầu trên đồng đồ thêu. “Beatrix, em đang trở thành một kẻ tráo tráo đích thực đấy”

“Và là một người chiến thắng,” Beatrix nói với sự hài lòng, đặt xuống tấm thẻ chính xác mà cô bé muốn.

“Chúng ta đã sai ở đâu à?” Amelia hỏi chung chung.

Win mỉm cười. “Thú vui của em ấy thật ít ỏi, chị thân yêu. Một chút sáng tạo khi chơi bài cũng không làm tổn thương bất cứ ai.”

“Chị nghĩ rằng không.” Amelia muốn nói thêm nhiều nữa, nhưng nàng bị sao nhãng bởi một làn gió lạnh trượt xung quanh mắt cá chân nàng và làm các ngón chân tê dại. Nàng rung mình kéo cái khăn choàng dệt kim màu xanh vào khít vào người: “Ôi! ở đây thật là lạnh”

“Chị có lẽ ngồi đúng hướng gió đây”. Poppy nói với vẻ quan tâm. “Đến đây ngồi cạnh em này, Amelia. Chỗ em gần ngọn lửa hơn”

“Cám ơn, nhưng chị nghĩ chị sẽ đi ngủ ngay bây giờ đây.” Vẫn còn run, Amelia ngáp. “Chúc ngủ ngon, mọi người”. Nàng rời đi khi Beatrix đòi Win đọc thêm một chương nữa.

Khi bước dọc theo hành lang, Amelia đi qua một căn phòng nhỏ, nhỏ đến mức mà họ không thể tả, căn phòng này đã được dành làm phòng của quý ông. Nó chỉ là một góc thụt vào đủ rộng để kê một chiếc bàn bi a và một bức tranh vẽ cảnh săn bắn có màu xám xỉu treo trên một bức tường. Một cái ghế quá khổ được đặt đối diện cửa sổ, lớp nhung của nó đã bị mòn vẹt. Ánh sáng từ một ngọn đèn kéo dài trên sàn nhà đã nhạt màu vì cọ rửa.

Leo đang ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế, một cánh tay thả lỏng qua một bên. Một chai rượu rỗng trên sàn nhà, gần cái ghế, đổ bóng xuống phía bên kia của căn phòng.

Amelia đã định đi tiếp nhưng có điều gì đó trong tư thế không phòng vệ của người anh trai khiến nàng phải dừng lại. Anh ngủ với cái đầu gục vào một bờ vai, đôi môi hơi hé mở, giống như anh đang ở thời thơ ấu. Với khuôn mặt đã tẩy sạch sự giận dữ và đau buồn, anh nhìn trẻ hơn và dễ bị tổn thương. Nàng hồi tưởng lại về hình ảnh một chàng trai ga lăng của anh thừa nào, và trái tim nàng thất lại vì thương hại. Đánh bạo đi vào phòng, Amelia bị sốc vì sự thay đổi đột ngột của nhiệt độ, không khí lạnh buốt. Ở đây còn lạnh hơn bên ngoài nhiều. Và chắc chắn cái lạnh không phải là trí tưởng tượng của nàng - nàng có thể nhìn thấy hơi thở trắng xóa của mình. Run rẩy, nàng tiến lại gần anh trai mình. Cái lạnh bao xung quanh anh, trở nên quá buốt giá đến nỗi khiến phổi nàng bị nhức nhối mỗi lần hít vào. Khi thoáng nhìn tư thế nằm sấp của anh trai, nàng choáng váng trong một cảm giác trống trải, một sự đau khổ mà nước mắt không thể làm vơi.

“Leo?” Khuôn mặt anh xám xịt, đôi môi khô và xanh xao và khi nàng chạm vào má anh, không có dấu vết của sự ấm áp. “Leo!”

Không có phản ứng.

Amelia lắc người anh, đẩy mạnh vào ngực anh, ôm lấy khuôn mặt cứng nhắc của anh trong tay mình. Và khi làm như vậy, nàng cảm thấy như có một áp lực vô hình lôi kéo nàng. Nàng kiên quyết nắm chặt áo sơ mi của anh “Leo, tỉnh dậy”

Với sự thúc giục không ngừng của nàng, anh nhúc nhích, thở hổn hển, và hàng mi chợt mở ra. Tròng mắt của anh trông nhợt nhạt như đá. Lòng bàn tay anh áp lên vai nàng, và anh chếch choáng thì thào.

“Tôi tỉnh rồi. Tôi tỉnh rồi. Lạy chúa Giêsu. Đừng gào lên. Cô đang gây tiếng ồn đủ làm người chết cũng phải tỉnh giấc đây.”

“Trong một giây phút nào đó, em đã nghĩ rằng đó chính xác là những gì em đang làm” Amelia sụp xuống tay vịn của cái ghế, những dây thần kinh của nàng rung mình một cách khó chịu. Sự ớn lạnh đã lùi dần “Oh, Leo, anh bất động và nhợt nhạt. Em như nhìn thấy một xác chết tìm kiếm sự sống ấy”

Anh trai nàng dụi mắt. “Tôi chỉ bị rút một tí tiết thôi. Không chết..”

“Anh không tỉnh dậy.”

“Tôi không muốn. Tôi ...” Anh ngừng lại, trông thật rối loạn. Giọng anh mềm mại và đầy vẻ kinh ngạc. “Tôi đang mơ. Những giấc mơ sống động”

“Về cái gì?”

Anh không trả lời.

“Về Laura?” Amelia vẫn còn dai dẳng.

Khuôn mặt anh khép kín, một ranh giới bí hiểm phong hóa bề mặt giống như là vết nứt do sự giãn nở của băng trong tảng đá. “Tôi đã nói với cô là không bao giờ được đề cập đến tên cô ấy với tôi.”

“Đúng, bởi vì anh không muốn được nhắc nhở tới cô ấy. Nhưng đó không phải là vấn đề, Leo. Anh không bao giờ ngừng suy nghĩ về cô ấy cho dù anh có nghe tên cô ấy hay không.”

“Tôi sẽ không nói về cô ấy.”

“Vâng. Khá rõ ràng là sự lẩn tránh không có tác dụng”. Tâm trí nàng xoay tròn một cách tuyệt vọng với những câu hỏi về những thay đổi đã diễn ra, cách nào tốt nhất để tiếp cận anh. Nàng cố gắng làm mọi việc rõ ràng. “Em không cho phép anh suy sụp thành từng mảnh, Leo.”

Cái nhìn anh dành cho nàng hiển nhiên cho thấy sự quyết tâm này là một sự lựa chọn tồi tệ. “Một ngày nào đó” - Anh nói với sự vui thích lạnh lùng - “Cô có thể bị buộc phải thừa nhận là có một số điều ngoài tầm kiểm soát của cô. Nếu tôi muốn tan ra từng mảnh, tôi sẽ làm điều đó mà cần hỏi xin sự cho phép chết tiệt của cô.”

Nàng cố gắng để tỏ ra cảm thông. “Leo ...Em biết những gì anh đã trải qua kể từ khi Laura chết. Nhưng những người khác đã phục hồi từ sự mất mát. Và họ đã đi tìm hạnh phúc một lần nữa - “

“Không có hạnh phúc nào nhiều hơn thế cả,” Leo nói cộc cằn. “Không có sự yên bình ở bất kỳ góc chết tiệt nào của cuộc đời tôi. Cô ấy đã đem theo tất cả đi với cô ấy. Vì lòng nhân từ, Amelia ... hãy đi can thiệp vào vấn đề của ai đó khác ấy và để tôi trong cái địa ngục này một mình”

11. Chương 11

Sáng hôm ấy, sau chuyến viếng thăm của Amelia Hathaway, Cam đến phòng làm việc của Lord Westcliff, dừng lại bên cánh cửa mở:

“Thưa ngài”

Anh cố nén cười khi thấy sự xuất hiện một con búp bê đầu bằng sứ dưới bàn gỗ gụ đang dựa vào một chân bàn và cả một mẫu của cái bánh hoa quả nhân mật ong. Biết sự chiều chuộng của bá tước với cô con gái, Cam đoán bá tước không thể chống lại sự xâm nhập của Merritt trong căn phòng này.

Từ bàn làm việc nhìn lên, Westcliff ra hiệu cho Cam đi vào. “Có phải bộ lạc của Brishen không?” anh hỏi không rào đón.

Cam ngồi vào chiếc ghế được chỉ sẵn. “Không, đó là bộ lạc do một người có tên là Danior đứng đầu. Họ đã nhìn thấy các dấu hiệu trên cây.”

Buổi sáng hôm đó, một trong những tá điền của Westcliff đã báo cáo rằng một trại người Digan vừa được dựng bên sông. Không giống như các chủ đất khác ở Hampshire, Westcliff chấp nhận sự hiện diện của những người Gypsy trong các điền sản của mình, miễn là họ gây những phiền lụy và không ở lại quá lâu.

Nhiều lần trước đây, bá tước đã gửi thực phẩm và rượu vang cho những người Digan đang viếng thăm đất của mình. Để đáp lại, họ đã khắc dấu trên những cái cây ven sông để biểu thị rằng đây là một vùng đất thân thiện. Họ thường chỉ ở lại một vài ngày và rời đi mà không gây ra thiệt hại gì cho điền trang.

Khi biết tin về trại của người Gypsy, Cam đã tình nguyện đi nói chuyện với những người mới đến và tìm hiểu về kế hoạch của họ. Westcliff đồng ý ngay lập tức, vui mừng vì có cơ hội gửi một người trung gian có thể nói tiếng digan.

Đó là một chuyến viếng thăm dễ chịu. Bộ lạc này nhỏ, và trưởng tộc là một người hòa nhã đã cam kết với Cam rằng họ sẽ không gây rắc rối gì.

“Họ có ý định ở lại một tuần, không hơn,” Cam nói với Westcliff.

“Tốt”.

Câu trả lời dứt khoát của bá tước làm Cam bật cười “Ngài không thích được người digan viếng thăm.”

“Đó không phải điều tôi sẽ mong muốn,” Westcliff thừa nhận. “Sự hiện diện của họ làm cho dân làng và tá điền lo lắng.”

“Nhưng ngài lại cho phép họ ở lại. Tại sao?”

“Vì một điều thôi, sự gần gũi làm cho ta dễ dàng hơn khi muốn biết họ đang làm gì. Mặt khác”, Westcliff ngừng lại, có vẻ như để lựa chọn từ ngữ của mình với sự cẩn trọng thường thấy “Nhiều người xem người Digan như những nhóm người lầm đường lạc lối, lang thang hết nơi này đến nơi khác và tệ nhất là trở thành những kẻ ăn xin và trộm cắp. Nhưng cũng có những người khác lại công nhận họ sở hữu các giá trị văn hóa đích thực của chính họ. Nếu mô tả mọi việc theo quan điểm thứ hai, người ta không thể trừng phạt họ vì sống thuận theo tự nhiên”

Cam rướn lông mày lên, đầy cảm kích. Hiếm có ai, huống hồ là một nhà quý tộc, đối đãi với những người Gypsy một cách công bằng.

“Và ngài tán thành quan điểm thứ hai phải không?”

“Tôi đang nghiêng về phía nó” - Westcliff cười một cách hài hước khi anh nói thêm, “trong khi đồng thời thừa nhận rằng người đàn ông sống thuận theo tự nhiên có thể, nhân dịp nào đó, là một tên ăn cắp”

Cam cười toe toét. “Người Digan tin rằng không ai sở hữu đất đai hoặc là sự sống tự nó duy trì. Nói một cách chính xác thì không ai có thể ăn cắp một thứ gì thuộc về tất cả mọi người.”

“Các tá điền của tôi có xu hướng không đồng ý với điều đó,” Westcliff nói lạnh lùng.

Cam dựa vào ghế, để một tay thẳng thoi trên tay ghế. Cái nhẫn vàng của anh lóe sáng tương phản với màu gỗ gụ đắt tiền. Không giống như bá tước, người ăn mặc rất chỉnh chu với bộ quần áo may đo phù hợp và ca vát được thắt nút rất khéo, Cam đi boots và mặc quần ống túm và áo sơ mi mở cổ. Không thích hợp lắm nếu viếng thăm bộ lạc trong bộ quần áo cổ cồn trang trọng của những gadjo.

Westcliff quan sát anh một cách tỉ mỉ. “Mọi người đã nói với nhau những gì? Tôi tưởng tượng rằng họ thể hiện một chút ngạc nhiên khi gặp một người digan, đang sống với những người gadjo.”

“Họ bất ngờ,” Cam đồng ý “Và cả thương hại nữa.”

“Thương hại?” bá tước đã không tránh khỏi thành kiến về người digan để nhận thức thấu đáo rằng người digan coi bản thân họ cao hơn một bậc so với những gadjo.

“Họ thương hại bất kỳ người đàn ông đang sống cuộc sống như thế này”. Cam ra hiệu chỉ vào những thứ tinh xảo xung quanh họ. “Nghỉ ngơi trong một ngôi nhà. Bị đè nặng bởi của cải. Có một kế hoạch cụ thể. Mang theo một cái đồng hồ bỏ túi. Tất cả những thứ đó đều không tự nhiên”

Anh chìm vào im lặng, nghĩ về giây phút anh đặt chân vào trại, cảm giác thanh thản, cái cảm giác đã bị lấy đi, tràn qua anh. Cảnh những toa xe, những chiếc xe ngựa kéo [[13]], những chú chó lười biếng nằm dài giữa các bánh trước, những con ngựa chân ngắn đang ăn cỏ bị buộc gần đó, mùi của gỗ cháy và tro tàn...tất cả đã khơi dậy những ký ức tuổi thơ ảm áp. Và khao khát. Anh muốn cuộc sống đó, chưa bao giờ ngừng mong muốn nó. Anh chưa tìm thấy bất cứ gì có thể thay thế cho nó.

“Đối với tôi không có gì là không tự nhiên khi mong muốn có một mái nhà trên đầu khi trời mưa,” Westcliff nói. “Hay là sở hữu đất đai và cày bừa hoặc đánh giá diễn tiến trong ngày bằng cách sử dụng một cái đồng hồ. Bản chất tự nhiên của con người là áp đặt ý muốn của mình lên môi trường xung quanh. Nếu không thì xã hội sẽ tan rã, và sẽ không có gì ngoài sự hỗn loạn và chiến tranh.”

“Và người Anh, với đồng hồ và các trang trại cùng những hàng rào, không có chiến tranh sao?”

Bá tước cau mày. “Người ta không thể xem xét những vấn đề như vậy một cách đơn thuần.”

“Những người Digan làm thế”. Cam ngẩng ngửa mắt nhìn đầu đôi boots của mình, lớp da đã sần bị phủ bên ngoài bởi một lớp bùn sông đã khô. “Họ mời tôi đi cùng khi họ rời đi”, anh nói gần như lơ đãng.

“Cậu từ chối, tất nhiên.”

“Tôi muốn nói có. Nếu không vì trách nhiệm của tôi ở London, tôi đã nói có.”

Khuôn mặt Westcliff trở nên trống rỗng. Anh dừng lại một chút để suy nghĩ. “Cậu làm tôi ngạc nhiên đấy.”

“Tại sao?”

“Cậu là một người đàn ông có những khả năng và trí thông minh khác thường. Cậu giàu có và có triển vọng giành được nhiều hơn thế. Thật không logic khi để phí tất cả.”

Một nụ cười cảm động hiện ra trên đôi môi Cam. Mặc dù Westcliff là một người có đầu óc cởi mở, anh có những quan điểm mạnh mẽ về cách mọi người nên sống. Những giá trị của anh, bao gồm danh dự, năng lực làm việc và sự thăng tiến, không phù hợp với những giá trị của người digan. Đối với bá tước, tự nhiên là cái gì đó có thể kiểm soát và tổ chức được - những bông hoa phải mọc ở vườn hoa, động vật phải được huấn luyện hoặc săn bắt, đất đai phải được phát quang. Và một thanh niên trẻ phải được định hướng vào các doanh nghiệp sản xuất và kết hôn với một người phụ nữ thích hợp, người sẽ cùng anh ta xây dựng một gia đình Anh quốc căn bản.

“Tại sao nó sẽ là một sự lãng phí?”

“Một người đàn ông phải phát triển bản thân để phát huy tối đa tiềm năng của mình,” bá tước trả lời không do dự. “Cậu không bao giờ làm những điều đó khi sống như một người Digan. Những nhu cầu cơ bản của cậu – thức ăn và nơi cư trú - sẽ chỉ được đáp ứng một cách vừa vặn. Cậu sẽ phải đối mặt với sự áp bức không ngớt. Làm thế quái nào mà một cuộc sống như vậy lại hấp dẫn cậu, khi cậu đã có hầu hết mọi thứ mà một người đàn ông có thể mong muốn”.

Cam nhún vai. “Đó là tự do.”

Westcliff lắc đầu. “Nếu cậu muốn đất đai, cậu có đủ điều kiện để mua một mảnh đất rộng lớn. Nếu cậu muốn ngựa, cậu có thể mua một đàn ngựa đua. Giống thuần chủng và ngựa đi săn. Nếu cậu muốn ...”

“Đó không phải là tự do. Ngài dành bao nhiêu thời gian để chỉ đạo công việc ở điền trang, các vụ đầu tư, các công ty, gặp gỡ các đại lý và môi giới, đi đến Bristol và London?”

Westcliff trông như bị xúc phạm “Có phải cậu đang nói với tôi một cách nghiêm túc rằng cậu đang cân nhắc việc từ bỏ công việc của cậu, tham vọng của cậu, tương lai của cậu ... để đi chu du khắp thế giới trong một chiếc xe ngựa kéo?”

“Đúng thế, tôi đang xem xét nó..”

Đôi mắt màu cà phê của Westcliff nheo lại “Và sau nhiều năm sống một cuộc sống hữu ích ở London, cậu nghĩ rằng cậu sẽ thay đổi để sống hạnh phúc bằng cách lang thang vô bổ?”

“Đó là cuộc sống có ý nghĩa với tôi. Trong thế giới của ngài, tôi không là gì, ngoài là một kẻ lập dị”

“Một kẻ lập dị thành công chết tiệt. Và cậu có cơ hội được đại diện cho những người của mình”

“Chúa giúp tôi.” Cam đã bắt đầu cười vô vọng. “Nếu điều đó có bao giờ đến, tôi nên bị bắn bỏ”.

Bá tước nhắc con dấu chữ bằng bạc từ góc bàn, xem xét cái đáy được chạm khắc của nó với sự quan tâm phi lý. Anh dùng cạnh móng tay cái loại bỏ một giọt sáp niêm phong đã đông cứng đang làm hư hại bề mặt bóng loáng của nó. Cam không bị lừa phỉnh vì sự rụt rè bất ngờ của Westcliff.

“Mọi người không thể giúp gì cậu nhưng họ có thể để ý,” bá tước thì thầm, “rằng trong khi cậu đang xem xét thay đổi toàn bộ cách sống của mình thì cậu lại dường như cũng có một sự quan tâm đáng chú ý đến Miss Hathaway.”

Về mặt của Cam không thay đổi, nụ cười xa cách đông cứng trên khuôn mặt anh. “Cô ấy là một phụ nữ đẹp. Tôi có mù mới không chú ý đến cô ấy. Nhưng điều đó sẽ khó mà thay đổi những kế hoạch tương lai của tôi.”

“Chưa thôi”

“Không bao giờ,” Cam đáp trả, ngập ngừng khi nghe thấy sự dữ dội không cần thiết trong giọng nói của chính mình. Anh điều chỉnh giọng ngay lập tức. “Tôi đã quyết định rời đi trong hai ngày nữa, sau khi St Vincent và tôi bàn bạc về một vài vấn đề liên quan đến câu lạc bộ. Không có khả năng tôi gặp lại Miss Hathaway một lần nữa”. Tạ ơn chúa, anh nói thêm một cách kín đáo.

Những cuộc gặp gỡ ít ỏi mà anh đã có với Amelia Hathaway đều trong tình trạng rắc rối khác thường. Cam không thể hồi tưởng được khi nào, nếu có, anh đã bị ảnh hưởng bởi một phụ nữ. Anh tránh liên quan đến

các vấn đề của người khác. Anh miễn cưỡng đưa ra lời khuyên, và dành rất ít thời gian xem xét các vấn đề không trực tiếp liên quan đến anh. Tuy nhiên, thật khó mà cưỡng lại sự lôi cuốn của Amelia. Cô là một người có khuynh hướng nghiêm túc thật tuyệt vời, và luôn bận rộn để cố gắng quản lý tất cả mọi người trong tầm ảnh hưởng của mình. Anh bị lôi cuốn một cách tồi tệ, khao khát làm rối bời tâm trí cô, làm cô cười, làm cô vui vẻ. Và anh có thể, nếu anh muốn. Nhưng cũng biết rằng nếu làm tất cả những điều đó thì sẽ càng khó khăn hơn để tránh xa cô. Mỗi quan hệ chặt chẽ của cô với mọi người khác trong gia đình, mức độ cô sẽ chăm sóc họ ... đã kích thích bản năng của anh. Người Digan cũng giống như thế. Sống quây quầy thành bộ lạc. Và cho đến nay Amelia là sự đối lập của anh trong những mức độ cốt yếu nhất, là một con người của gia đình luôn khẳng định hướng về cội nguồn của mình. Mĩa mai thay, anh lại bị cuốn hút bởi ai đó đại diện cho tất cả những gì mà anh cần phải chạy trốn.

Dường như toàn bộ hạt đã trang hoàng thật lộng lẫy cho ngày hội Mop. Theo truyền thống, lễ hội này được tổ chức vào ngày mười hai tháng mười hàng năm trong ít nhất một trăm năm nay. Toàn bộ ngôi làng, với các cửa hàng gọn ghẽ, những căn nhà tranh lợp mái màu trắng và đen đã trở nên quây rữ không thể tả nổi. Đám đông tập trung ở bãi cỏ xanh hình ô van đặc biệt của ngôi làng hoặc đi tản bộ dọc theo con đường chính nơi có vô số các quầy hàng và gian hàng tạm thời đã được dựng lên. Những người bán dạo rao bán các thứ đồ chơi rẻ tiền, thực phẩm, các túi muối từ Lymington, đồ thủy tinh và vải vóc, và các hũ mật ong.

Mỗi khi những nghệ sĩ ảo thuật biểu diễn cho khách qua đường là âm thanh của các bài hát và bản nhạc lại bị ngắt quãng bởi những tiếng vỗ tay tán thưởng. Hầu hết các công việc tuyển dụng đã được làm vào buổi sớm ngày hôm đó, những người lao động và thợ học việc có triển vọng trao đổi với những nhà tuyển dụng tiềm năng. Sau khi thỏa thuận xong, một penny nhanh chóng được trao cho các người hầu mới được tuyển dụng và toàn bộ thời gian còn lại trong ngày là dành cho việc tham gia lễ hội.

Merripen đã đến đây vào buổi sáng để tìm hai hoặc ba người hầu phù hợp với Ramsay House. Khi hoàn thành xong công việc, anh quay trở lại làng trong buổi chiều muộn cùng với toàn bộ gia đình Hathaway. Họ đều rất vui mừng khi nghĩ đến âm nhạc, đồ ăn và các hoạt động giải trí trong hội chợ. Leo nhanh chóng biến mất với hai người phụ nữ trong làng, để các em của mình cho Merripen chăm sóc.

Khi đi dọc các quầy hàng, bốn chị em được nếm thử bánh nhân thịt lợn to bằng bàn tay, bánh nướng tỏi tây, táo và lê, và các cô gái rất háo hức với món “bánh gừng-tìm-chồng” [[14]] . Bánh gừng được ép vào khuôn gỗ có hình người đàn ông rồi được nướng vàng. Các thợ làm bánh tại gian hàng đảm bảo với họ rằng tất cả những cô gái chưa lập gia đình phải ăn một cái bánh gừng-tìm-chồng để lấy may, nếu muốn tóm được một người chồng thật sự vào một ngày nào đó.

Một cuộc tranh cãi vui vẻ đầy giễu cợt nổ ra giữa Amelia và thợ làm bánh khi nàng thẳng thừng từ chối một cái bánh và nói rằng nàng không muốn kết hôn.

“Nhưng tất nhiên là cô sẽ kết hôn!” người thợ làm bánh đã tuyên bố với một nụ cười tinh quái. “Tất cả mọi người phụ nữ đều mong đợi điều đó.” Amelia mỉm cười và lướt qua người thợ bánh đến bên các em nàng.

“Bao nhiêu tiền cho ba cái, thưa ông?”

“Một fadinh [[15]] một cái.” Ông ta cố gắng đưa cho nàng cái thứ tư. “Và cái này là miễn phí. Thật là đáng buồn khi một quý cô với đôi mắt xanh đáng yêu nhường này mà lại chịu không có chồng”

“Ồ, tôi không thể,” Amelia phản đối “Cảm ơn, nhưng tôi không...”

Một giọng nói mới cất lên từ phía sau nàng. “Cô ấy sẽ lấy nó.”

Sự bối rối và vui mừng thiêu đốt cơ thể nàng, và Amelia nhìn thấy một bàn tay đầy nam tính ngăm ngăm đen vươn ra, thả một đồng bạc vào lòng bàn tay đang chìa ra của người thợ làm bánh. Nghe thấy tiếng cười cảm thán khúc khích của mấy cô em gái, Amelia quay lại và ngược lên nhìn vào một đôi mắt sáng màu nâu lục nhạt.

“Em cần may mắn” Cam Rohan nói, đẩy cái bánh gừng-tìm-chồng vào đôi tay miễn cưỡng của nàng. “Ăn một ít đi.”

Nàng nghe lời, thận trọng cắn phần đầu người của cái bánh, và anh cười phá lên. Miệng nàng đầy hương vị đậm đà của mật đường và cái bánh gừng dai dai tan chảy trên lưỡi nàng.

Liếc nhìn Rohan, nàng nghĩ đáng lẽ anh nên có ít nhất một hoặc hai điểm xấu gì đó, một vài điểm bất thường trên da hay cơ thể. Thế nhưng làn da của anh lại mịn màng như thứ mật ong sẫm màu, và các đường nét của anh thì thật hoàn hảo. Khi anh nghiêng đầu về phía nàng, ánh mặt trời đáng ghét chiếu rọi rõ những lọn tóc sẫm màu của anh.

Cố gắng để nuốt cái bánh gừng, Amelia lầm bầm, “Em không tin vào may mắn.”

Rohan mỉm cười. “Hoặc những người chồng, hình như vậy.”

“Không phải cho bản thân em, không. Mà là cho những người khác...”

“Chẳng sao cả. Dù sao thì em vẫn sẽ kết hôn..”

“Tại sao ông lại nói như vậy?”

Trước khi trả lời, Rohan ném một cái nhìn cảnh giác về phía các cô em gái nhà Hathaway, những người đang mỉm cười nhìn họ một cách độ lượng. Merripen, mặt khác, lại đang găm gù.

“Liệu tôi có thể đánh cắp chị gái của các cô đi một lát được không?” Rohan hỏi các cô gái. “Tôi cần nói với cô ấy một số vấn đề về chỗ nuôi ong”

“Nghĩa là thế nào nhỉ?” Beatrix hỏi, lấy một cái bánh gừng-tìm-chồng từ Amelia.

“Chị nghĩ rằng ông Rohan đây đang đề cập đến phòng ong của chúng ta,” Win trả lời với một nụ cười, nhẹ nhàng rủ hai em đi với mình. “Đi nào, để xem chúng ta có thể tìm thấy một gian hàng lựa thuê không.”

“Đừng đi xa đấy nhé”, Amelia gọi với theo họ, một chút ngạc nhiên bởi tốc độ mà các cô em bỏ rơi mình. “Bea, không trả tiền cho một cái gì đó mà trả giá trước, và Win ...” Tiếng nói của nàng bị kéo đi khi họ hòa lẫn giữa các quầy hàng mà không lắng nghe. Chỉ có Merripen nhìn sang nàng đầy ngần ngại, trừng trừng mắt qua vai của Cam.

Có vẻ thích thú cách nhìn đầy phiến toái của Merripen, Rohan chìa tay ra cho Amelia. “Đi với tôi nhé.”

Nàng có thể phản đối mệnh lệnh với giọng mượt mà đó, nhưng đây có lẽ là lần cuối cùng nàng có thể gặp anh trong một thời gian dài nữa, thậm chí là không bao giờ. Và thật khó khăn để chống lại được những tia nhìn hấp dẫn trong đôi mắt của anh.

“Tại sao ông lại nói tôi sẽ kết hôn?” nàng hỏi khi họ di chuyển qua đám đông với một tốc độ thoải mái. Không khỏi chú ý rằng có rất nhiều ánh mắt nhìn lạc vào người Digan ăn mặc như một quý ông này.

“Nó được viết trên tay em.”

“Đọc chỉ tay chỉ là giả bộ thôi. Và một người đàn ông không đọc được chỉ tay. Chỉ có phụ nữ mới đọc được.”

“Chỉ vì chúng tôi không làm”, Rohan trả lời vui vẻ, “Không có nghĩa là chúng tôi không thể. Và bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy đường hôn nhân của em. Nó rõ ràng như ban ngày vậy.”

“Đường hôn nhân? Nó ở đâu?” Amelia rút tay về và xem xét kỹ bàn tay mình. Rohan kéo nàng vào trong bóng của một cây sồi đồ sộ bên rìa khu hội chợ. Đám đông vẫn đang tập trung ở đấy. Mấy tia nắng cuối ngày yếu ớt đang le lói bên đường chân trời. Ngọn đuốc và đèn đã được thắp sáng cho hoạt động vào buổi tối.

“Đường này”, Rohan nói, cầm tay trái của nàng và lật lòng bàn tay lên.

Các ngón tay của Amelia cuộn tròn khi một làn sóng bồi rối lướt qua nàng. Nàng cần phải đeo găng tay, nhưng đôi găng tốt nhất của nàng đã bị biến màu, đôi tốt thứ hai thì bị thủng một lỗ ở một ngón tay, và nàng vẫn chưa có đủ tiền để mua một đôi găng mới. Càng khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn nữa thì đã có một vết thương đóng vảy ở mặt bên của ngón tay cái vì nàng đã bị rạch một vết sâu vào cạnh của chiếc xô kim loại và móng tay của nàng bị giữa ngắn như trẻ con sau khi bị gãy móng. Đó là bàn tay của một người hầu gái, không phải là bàn tay của một quý cô. Trong một khoảnh khắc tiếc nuối, nàng đã ước ao giá mà nàng có thể có bàn tay giống như Win, thanh mảnh, ngón tay dài và thanh lịch.

Rohan nhìn chằm chằm tay nàng trong giây lát. Khi Amelia cố gắng để kéo tay ra, anh khép bàn tay của mình thêm vững chắc xung quanh tay nàng. “Chờ đã”, nàng nghe anh thì thầm.

Nàng không có lựa chọn nào khác ngoài việc để cho các ngón tay mình thư giãn trong bàn tay bao bọc đầy ấm áp của anh. Một nét ửng hồng trên má khi nàng cảm thấy ngón tay cái của anh đẩy vào bàn tay nàng và vuốt ve cho đến khi tất cả các ngón tay của nàng nổi lửng và mở ra.

“Ồ đây.”

Ngón tay của anh vuốt trên một đường ngang với đầu mút là ngón tay út của nàng “Em sẽ chỉ có một cuộc hôn nhân. Đó là một cuộc hôn nhân lâu dài.. Và những cái này ...” Anh vạch một bộ ba vết hằn hình chữ V nhỏ, thẳng đứng cắt đường hôn nhân. “Nó có nghĩa là em sẽ có ít nhất ba đứa con” Anh nheo mắt tập trung. “Hai cô con gái và một cậu con trai. Elizabeth, Jane, và ... Ignatius.”

Nàng không thể không mỉm cười. “Ignatius?”

“Theo tên cha,” anh nói đầy nghiêm túc. “Một người nông dân nuôi ong rất đáng kính”

Tia nhìn tròn ghẹo trong mắt anh làm tim nàng nhảy nhót. Nàng cầm bàn tay anh lên và xem xét lòng bàn tay “Để tôi xem cho ông nào”

Rohan giữ tay thoải mái, nhưng nàng cảm thấy sức mạnh của nó, xương và móng cơ cuộn vào nhau đầy tinh vi bên dưới làn da rám nắng. Những ngón tay anh được chăm sóc tốt, các móng tay sạch sẽ và được cắt gọn gàng. Những người Gypsy khó tính, thậm chí có phần nghi thức trong việc tắm giặt của họ. Gia đình nàng đã từ lâu thích thú với quan điểm của Merripen về những gì cấu thành nên sự sạch sẽ đúng cách, sở thích của anh ta là tắm dưới vòi nước chảy hơn là ngâm mình trong bồn tắm.

“Ông có một đường hôn nhân sâu hơn cả tôi,” Amelia nói.

Anh đáp lại bằng một cái gật đầu duy nhất, cái nhìn của anh không rời khỏi khuôn mặt nàng.

“Và ông sẽ có ba đứa con ... hoặc là bốn?” Nàng chạm vào một đường chỉ tay gần như không thể nhận thấy gần mặt bên của bàn tay anh.

“Chỉ có ba thôi. Đường chỉ tay trên mặt bên có nghĩa là anh sẽ có một lần hứa hôn ngắn ngủi.”

“Ông sẽ có thể bị một người cha đang giận dữ dí súng vào người và lôi đến bàn thờ bằng một khẩu súng trường này”

Anh mỉm cười. “Chỉ khi tôi bắt cóc vợ chưa cưới của mình từ phòng ngủ của cô ấy”

Nàng chăm chú nhìn anh. “Tôi cảm thấy khó mà tưởng tượng ra hình ảnh của ông trong vai trò một người chồng. Ông có vẻ quá đơn độc.”

“Không đâu. Tôi sẽ đưa vợ đi khắp mọi nơi cùng với mình.” Những ngón tay anh nắm lấy ngón tay cái của nàng và đùa nghịch, như thể anh đang nắm lấy một đám bồ công anh. “Tôi và cô ấy sẽ đi du lịch trong những chiếc xe ngựa từ phía này sang phía bên kia thế giới. Tôi sẽ đeo những chiếc nhẫn vàng vào ngón tay, ngón chân và một chiếc vòng vào mắt cá chân của cô ấy. Mỗi đêm về, tôi sẽ gội đầu cho cô ấy và chải khô tóc dưới ánh lửa. Và tôi sẽ đánh thức cô ấy mỗi sáng bằng một nụ hôn.”

Amelia ngoảnh đi không nhìn anh. Hai má nàng đang đỏ ửng và nhạy cảm. Nàng cất bước đi, cần phải đi bộ, cần bất cứ điều gì để phá vỡ sự thân mật đồ bưng của khoảnh khắc đó. Anh bước đi bên cạnh nàng khi họ vượt qua khu vực hội chợ.

“Ông Rohan ... tại sao ông lại rời khỏi bộ lạc của mình?”

“Tôi không bao giờ biết chắc chắn được.”

Nàng liếc nhìn anh đầy ngạc nhiên.

“Tôi mười tuổi,” anh nói. “Tất cả những gì tôi có thể nhớ là tôi đã bôn ba trên chiếc xe ngựa của ông bà tôi. Tôi không biết bố mẹ mình - mẹ tôi đã chết khi sinh ra tôi và bố tôi là một gadjo người Ailen. Gia đình ông từ chối cuộc hôn nhân của ông và thuyết phục ông từ bỏ mẹ tôi. Tôi không biết là ông ấy có bao giờ biết mẹ tôi đã mang thai.”

“Đã ai cố gắng để nói cho ông ấy biết chưa?”

“Tôi không biết. Họ có thể đã quyết định rằng điều đó cũng sẽ không thay đổi được bất cứ điều gì.. Ông bà tôi kể lại rằng cha tôi là một thanh niên trẻ” - anh mỉm cười đầy tình quái hướng về nàng “và chưa trưởng thành ngay cả đối với một gadjo. Một ngày bà mặc cho tôi một chiếc áo bà mới may và nói rằng tôi phải rời bộ lạc. Bà nói tôi đang bị nguy hiểm và không thể ở lại lâu hơn với họ.”

“Loại nguy hiểm nào thế? Từ đâu mà ra?”

“Bà không nói. Một người anh họ của tôi - tên anh ấy là Noah - đã đưa tôi đến London và đã giúp tôi tìm một chỗ làm và một công việc. Anh ấy hứa sẽ trở lại vào một ngày nào đó và nói cho tôi biết khi nào thì an toàn để trở về nhà “

“Và trong khi chờ đợi, ông đã làm việc ở sông bài?”

“Ừ, chủ cũ của Jenner thuê tôi làm một người đưa tin”. Về mặt của Rohan trở nên mềm mại với sự hồi ức đầy yêu thương. “Theo nhiều cách, ông ấy giống như là cha tôi vậy. Tất nhiên, ông ấy nóng tính và có một chút quá sẵn sàng tung nắm đấm của mình. Nhưng ông ấy là một người đàn ông tốt. Ông ấy quan tâm đến tôi.”

“Thật không được dễ dàng cho ông,” Amelia nói, cảm thấy thương cho anh hồi bé, bị bỏ rơi bởi chính gia đình mình và bị buộc phải tự tìm được đi cho mình trong cuộc đời “Tôi cứ băn khoăn không biết liệu ông có bao giờ cố gắng quay lại bộ tộc của mình”

“Tôi đã hứa tôi sẽ không làm thế.” Thấy một chiếc lá rơi xuống từ một cành cây trên cao, Rohan vọt lên, những ngón tay khéo léo chớp lấy nó trong không khí như thể hai tay anh đang làm trò ảo thuật. Anh đưa chiếc lá lên mũi, hít vào vị ngọt của nó, và đưa nó cho nàng.

“Tôi đã ở lại câu lạc bộ trong nhiều năm qua,” anh nói bằng một giọng thực tế. “Chờ đợi Noah trở lại.”

Amelia xoa bả mặt mềm mại sống động của chiếc lá giữa các ngón tay “Nhưng anh ta đã không bao giờ quay lại.”

Rohan lắc đầu. “Sau đó, Jenner chết, rồi thì con gái và con rể của ông sở hữu câu lạc bộ.”

“Ông được đối xử tử tế khi họ thuê ông chứ?”

“Quá tốt.” Một cái cau mày quét qua trán anh “Họ gây ra lời nguyên - may mắn của tôi”

“Vâng, tôi đã nghe nói về điều đó.” Nàng mỉm cười với anh . “Nhưng mà tôi không tin vào sự may mắn hay nguyên rủa, tôi là một người theo chủ nghĩa hoài nghi.”

“Thế cũng đủ để làm hỏng một Gypsy rồi. Bất kể tôi làm gì, tiền bạc đều tìm đến tôi.”

“Đáng sợ làm sao. Điều đó hẳn phải là cả một sự cố gắng của ông.”

“Đó là một sự ngăn trở đáng nguyên rủa,” anh thì thầm với một sự chân thành khiến nàng không thể nghi ngờ.

Nửa buồn cười, một nửa ganh tị, Amelia hỏi, “Ông đã từng trải nghiệm rắc rối nào như vậy trước kia chưa?”

Rohan lắc đầu. “Nhưng tôi nhìn thấy nó đang tới. Đó là số phận”.

Ngừng lại, anh chỉ cho nàng thấy lòng bàn tay của mình, nơi một nhóm đường chỉ tay giao nhau thành hình ngôi sao bắt đầu từ ngón trỏ “Tài chính thịnh vượng,” anh nhấn nhó giải thích. “Và nó sẽ còn kéo dài”

“Ông có thể quảng tiền đi. Có vô số tổ chức từ thiện. Và nhiều người có nhu cầu.”

“Tôi dự định thế. Sớm thôi.” Nắm khuỷu tay nàng, anh dìu nàng bước một cách cẩn thận qua phần đất mấp mô. “Ngày kia, tôi sẽ trở về London để tìm kiếm một người thay thế vị trí của tôi tại câu lạc bộ.”

“Và sau đó ông sẽ làm gì?”

“Sống như một người digan đích thực. Tôi sẽ tìm một vài bộ lạc và đi cùng với họ. Không có sổ sách tài chính, dao nĩa hay xi đánh giày. Tôi sẽ tự do.”

Anh có vẻ bị thuyết phục rằng anh sẽ hài lòng với một cuộc sống đơn giản, nhưng Amelia nghi ngờ điều đó. Vấn đề ở đây là không có vị trí trung gian. Người ta không thể vừa là một người lang thang vừa là một quý ông được khai hóa cùng một lúc. Điều làm nàng cảm thấy an ủi là không có tính hai mặt tồn tại trong bản chất của nàng. Nàng biết chính xác mình là ai và mình là cái gì.

Rohan đưa nàng đến một gian hàng bán rượu vang, và mua hai ly rượu mạn. Nàng uống loại rượu vang chính vụ có vị chua, hơi ngọt bằng những ngụm gấp gáp khiến Rohan cười mỉm. “Đừng uống nhanh như thế”, anh cảnh báo. “Thứ rượu này mạnh hơn em nhận thấy đấy. Nếu uống thêm nữa tôi sẽ phải công em về nhà giống như công một con nai bị đồn ngã.”

“Nó không quá mạnh mà” Amelia phản đối, không thấy bất kỳ vị rượu nào trong thứ vang đầy mùi hoa quả đó. Nó rất ngon, vị mạn khô vẫn còn đọng lại trên lưỡi. Nàng đưa cốc cho người bán rượu “Tôi thêm một ly nữa”.

Mặc dù một người phụ nữ đứng đắn thường không ăn hoặc uống nơi công cộng, nhưng tại hội chợ và các lễ hội vùng thôn quê, nơi giới thượng lưu và dân thường chen vai thích cánh và bỏ qua các lễ nghi thì những quy tắc này cũng thường được gạt sang một bên.

Nhìn nàng một cách thú vị, Rohan uống nốt chỗ rượu vang của mình và kiên nhẫn chờ đợi khi nàng uống thêm “Tôi đã tìm thấy một thợ nuôi ong cho em” anh nói. “Tôi đã mô tả vấn đề của em cho ông ta. Ông ta nói sẽ đến Ramsay House ngày mai, hoặc ngày kia. Cách này hay cách khác, em sẽ sớm thoát khỏi những chú ong thôi”.

“Cảm ơn ông” Amelia nói đầy nhiệt thành. “Tôi mắc nợ ông, ông Rohan. Liệu ông ta có mất nhiều thời gian để loại bỏ các tổ ong không?”

“Không có cách nào biết được cho đến khi ông ta nhìn thấy nó. Với một ngôi nhà đã bị bỏ trống nhiều năm, các tổ ong có thể khá lớn. Ông ta nói đã từng một lần gặp phải một tổ ong trong một ngôi nhà bị bỏ hoang mà ông ta ước tính có đến nửa triệu con ong”

Đôi mắt nàng mở lớn. “Nửa triệu...”

“Tôi nghĩ rằng các tổ ong trong nhà em rất nguy hiểm”, Rohan nói. “Gần như chắc chắn rằng một phần bức tường sẽ phải bị gỡ bỏ sau khi loại bỏ những con ong”.

Thêm chi phí. Thêm sửa chữa. Đôi vai Amelia sụp xuống vì lo lắng. Nàng nói ngay mà không suy nghĩ. “Nếu tôi biết Ramsay House trong tình trạng khủng khiếp như vậy, tôi sẽ không chuyển cả nhà đến Hampshire. Lẽ ra tôi không nên tin lời luật sư rằng ngôi nhà có thể ở được. Nhưng tôi đã vội vàng như vậy là để đưa Leo tránh xa London và tôi rất muốn tất cả chúng tôi có một sự khởi đầu mới - ”

“Em không phải chịu trách nhiệm về tất cả mọi thứ. Anh trai em là một người trưởng thành. Cả Winnifred và Poppy cũng vậy. Mọi người đều đồng ý với quyết định của em, đúng không?”

“Đúng, nhưng tâm trí Leo không được tỉnh táo cho lắm. Anh ấy vẫn chưa được thế. Và Win thì yếu đuối, và - ”

“Em có vẻ như đang đổ lỗi cho chính mình vậy? Hãy đi với tôi nào.”

Nàng đặt ly rượu vang rỗng không của mình xuống góc gian hàng, cảm thấy hơi đau đầu. Cốc rượu thứ hai là một sai lầm. Và đi bất cứ nơi nào với Rohan, khi màn đêm buông xuống, khi các hoạt động vui chơi đang diễn ra xung quanh họ, sẽ là một sai lầm khác. Nhưng lúc nàng nhìn vào đôi mắt màu lục nhạt của anh, nàng cảm thấy liều lĩnh một cách ngớ ngẩn. Chỉ là một vài phút bị đánh cắp thôi mà. Nàng không thể kháng cự lại những nụ cười hóm hỉnh vô luật lệ của anh. “Gia đình tôi sẽ lo lắng nếu tôi không quay trở lại với họ sớm.”

“Họ biết là em đi với tôi.”

“Đó là lý do tại sao họ sẽ lo lắng,” nàng nói, làm cho anh cười. Họ dừng lại ở một cái bàn có trưng bày một bộ sưu tập đèn chiếu ma thuật [[16]]. Cái đèn để trong một hộp nhỏ được chạm nổi, có ống kính hội tụ ánh sáng ở phía trước. Một rãnh nhỏ để các bản kính được vẽ thủ công trượt bên dưới ống kính. Khi đèn được

thấp sáng, hình ảnh sẽ được chiếu lên tường. Rohan khăng khăng mua một cái cho Amelia, cùng với một hộp bản kính.

“Nhưng đó là đồ chơi của trẻ em mà,” nàng phản đối, giữ cái móc treo đèn. “Tôi sẽ làm gì với nó chứ?”

“Thường thức trò giải trí, tiêu khiển. Vui chơi. Em nên thử chơi một vài lần”

“Vui chơi là cho trẻ em, không phải cho người lớn.”

“Oh, Miss Hathaway,” anh thì thầm, dẫn nàng đi khỏi gian hàng. “Loại hình vui chơi hay ho nhất là dành cho người lớn đấy.”

Họ bị đám đông đang len lỏi ra vào giống như những mũi kim của thợ thêu xô ra bên ngoài cho đến khi cuối cùng họ bị cuốn đi xa, thoát khỏi ánh đuốc, dòng chuyển động và âm nhạc, đến gần với sự tĩnh lặng tranh tối, tranh sáng của một rừng sồi.

“Em sẽ nói cho tôi biết tại sao em lại lấy con dấu bạc từ phòng làm việc của Westcliff chứ?” anh hỏi.

“Nếu không phiền, tôi không muốn nói”

“Bởi vì em đang cố gắng để bảo vệ Beatrix?”

Nàng giật mình, nhìn anh qua bóng tối “Làm sao ông ... đó là, tại sao ông lại nghĩ là em gái tôi?”

“Đêm diễn ra bữa tiệc đó, Beatrix có thời gian và cơ hội. Câu hỏi là, tại sao cô bé muốn làm điều đó?”

“Beatrix là một cô bé ngoan”, Amelia nói nhanh. “Một cô bé tuyệt vời. Nó sẽ không bao giờ cố tình làm điều gì sai, và ông đã không nói cho ai biết về con dấu, phải không?”

“Tất nhiên là không.” Tay anh chạm vào một bên má nàng “Bình tĩnh nào, con chim nhỏ. Tôi sẽ không phản bội bí mật của em. Tôi là bạn của em. Tôi nghĩ rằng ...” Anh ngập ngừng đầy kích thích. “Nếu ở một cuộc đời khác, chúng ta sẽ có thể hơn cả bạn bè.”

Trái tim nàng trở nên xoay vòng thật đau đớn trong lồng ngực “Không có thứ gì như là cuộc đời khác cả. Không thể có.”

“Tại sao không?”

“Occam’s razor.” [[17]]

Anh im lặng, như thể câu trả lời của nàng đã làm anh ngạc nhiên, và sau đó một tiếng cười kinh ngạc trượt từ ra cổ họng của anh. “Các nguyên tắc khoa học thời trung cổ?”

“Đúng thế. Khi hình thành một nhận định, hãy loại bỏ các giả định nhiều nhất có thể. Nói cách khác, những giải thích đơn giản nhất là có khả năng nhất.”

“Và đó là lý do tại sao em không tin vào ma thuật hay số phận hay luân hồi. Bởi vì chúng quá phức tạp, lý thuyết suông?”

“Đúng thế”.

“Em tìm hiểu về Occam’s razor như thế nào?”

“Cha tôi là một học giả về thời Trung Cổ.” Nàng rung mình khi cảm thấy bàn tay anh lướt dọc theo bên cổ của nàng. “Đôi khi cha và tôi cùng nhau nghiên cứu “

Rohan cậy dây treo của chiếc đèn ma thuật từ cái nắm tay run rẩy của nàng, và đặt nó ở gần chân của họ.

“Có phải ông cũng đã dạy em rằng những lời giải thích phức tạp đôi khi chính xác hơn so với những cái đơn giản à?”

Amelia lắc đầu, không thể nói gì khi anh nắm lấy vai nàng, kéo nàng sát vào anh. Mạch đập của nàng xao động. Nàng không nên cho phép anh nắm lấy nàng. Ai đó có thể nhìn thấy họ, ngay cả khi đã nấu mình trong bóng tối như họ đang làm. Nhưng nàng bị thu hút bởi sự thúc ép đầy ám áp của cơ thể anh. Sự thúc ép khiến nàng choáng váng và nàng thôi quan tâm về bất cứ ai hay bất cứ điều gì bên ngoài vòng tay anh.

Đầu ngón tay của Rohan cực kỳ dịu dàng lướt trên cổ nàng, sau tai nàng, vùi vào mái tóc âm ẩm mượt như satanh của nàng

“Em là một người phụ nữ thú vị, Amelia.”

Da thịt nàng ửng hồng và nổi gai ốc ở bất cứ nơi nào hơi thở của anh chạm tới

“Tôi không thể hiểu tại sao ông lại nghĩ vậy”

Khuôn miệng trêu chọc của anh in dấu lên lông mày cong cong hình vòng cung của nàng.

“Tôi biết rằng em thực sự rất thú vị. Tôi muốn dõi theo em tựa như đọc một cuốn sách, từng trang từng trang một”. Nụ cười uốn cong vành môi khi anh khàn khàn nói, “Chú thích kèm theo.” Cảm thấy cổ nàng như cứng lại, anh xua đi sự căng thẳng ra khỏi đó, và vuốt ve nhẹ nhàng “Tôi muốn em. Tôi muốn nằm cạnh em ngắm các chòm sao, những đám mây và bóng cây trên đầu.”

Trước khi nàng có thể trả lời, anh đã bao phủ miệng nàng. Nàng cảm thấy trái tim mình nảy lên, dòng máu trong người nóng bừng. Phải kìm nén phản ứng của bản thân lúc này là một điều không tưởng, giống như bắt trái tim phải ngừng đập vậy. Nàng với tay lên mái tóc anh, một mái tóc đen như gỗ mun tuyệt đẹp đang xoắn nhẹ dưới các ngón tay nàng. Chạm vào tai anh, nàng thấy một chiếc nhẫn kim cương chạm khắc được dính ở thùy tai. Nàng sờ vào nó thật nhẹ nhàng, sau đó men theo làn da mịn như satin đi xuống mép cổ áo của anh. Hơi thở của anh thô ráp khi những cái hôn của anh sâu thêm, lưỡi anh thâm nhập trong nàng với sự đòi hỏi ngọt ngào.

Ánh trăng vàng vạc xuyên qua tán cây sồi, in bóng mái đầu của Rohan đang chạm vào làn da của nàng trong sự rực rỡ đến phi lý. Ghì lấy nàng bằng một tay, tay kia anh ôm lấy khuôn mặt nàng, hơi thở anh nóng bỏng và thơm mùi rượu vang ngọt khi khuôn miệng anh thấp dần xuống nàng.

Một giọng nói cộc lốc xuyên qua bóng tối ẩm ướt. “Amelia”.

Đó là Christopher Frost, đứng cách đó vài mét, tư thế của anh ta cứng nhắc và hiểu chiến. Anh dành cho Cam Rohan một cái nhìn chăm chăm đầy khắc nghiệt: “Đừng hành động một cách lố lăng như thế với cô ấy. Cô ấy là một quý cô và xứng đáng được đối xử như một quý cô.”

Amelia cảm thấy sự căng thẳng tức thì trong cơ thể của Rohan. “Tôi không cần lời khuyên từ anh về cách đối xử với cô ấy,” anh nói nhẹ nhàng.

“Anh biết những gì sẽ đến với danh tiếng của cô nếu cô ấy bị nhìn thấy cùng với anh.”

Rõ ràng là cuộc đối đầu sẽ ngay lập tức biến thành thù địch nếu Amelia đã không làm điều gì đó. Nàng tách ra khỏi Rohan. “Thật không lịch sự chút nào,” nàng nói. “Nhưng tôi phải trở về với gia đình tôi.”

“Tôi sẽ hộ tống em,” Frost nói ngay.

Đôi mắt Rohan lóe lên một cách nguy hiểm. “Chết tiệt nếu anh dám.”

“Xin vui lòng.” Amelia vươn ra chạm những ngón tay mát lạnh của cô lên môi hé mở của Rohan. “Tôi nghĩ ... điều đó tốt hơn là chúng ta ở đây. Tôi muốn đi với anh ấy. Có những điều mà chúng tôi cần phải nói với nhau. Và ông ...”

Nàng cố gắng để cười với anh. “Ông có nhiều con đường để đi.” Vụng về nàng cúi xuống và lấy cái đèn ma thuật dưới chân mình. “Tạm biệt, Rohan. Tôi hy vọng ông tìm thấy mọi thứ ông đang tìm kiếm. Tôi hy vọng thế,” Nàng đột nhiên ngừng lại với nụ cười méo mó và cảm thấy nổi đau nhức nhối khác thường trong cổ họng và nuốt vào vị ngọt ngào và cay đắng của khao khát. “Tạm biệt, Cam” nàng thì thầm.

Anh không cử động hay nói một lời nào. Nàng cảm thấy ánh nhìn của anh dõi theo khi nàng rời đi với Christopher Frost. Nàng cảm thấy cái nhìn của anh xuyên qua quần áo của mình, nắn nắn trên làn da của nàng. Và khi nàng bước đi, một cảm giác mất mát dần dập xuyên qua nàng.

Họ thả bộ một cách từ từ, nàng và Christopher, rơi vào một sự hòa hợp quen thuộc. Thời gian trước đây, khi còn đang tìm hiểu nhau, họ đã thường xuyên đi bộ, hoặc đi trên xe ngựa với người đi kèm kín đáo. Đó đã từng là một cuộc tìm hiểu hợp thức, với những cuộc nói chuyện nghiêm túc và dịu dàng, với những lá thư trao gửi bao tâm tình, và cả những nụ hôn vụng trộm đầy ngọt ngào. Dường như thật kỳ diệu và không

thể tin được khi có ai đó đẹp trai và hoàn hảo đến thế sẽ ham muốn nàng. Thực tế, Amelia đã lần lữa với anh ngay từ ban đầu vì lý do đó, vừa cười vừa nói với anh rằng nàng chắc chắn anh có ý nghĩa đôi chút với nàng. Nhưng Christopher đã phản đối bằng cách nói rằng anh sẽ khó mà coi thường em gái người bạn thân nhất của mình và anh chắc chắn rằng anh không phải là một trong những kẻ trác táng sẽ lừa dối nàng ở London.

“Chỉ điều này thôi, anh không ăn mặc giống đủ giống một kẻ trác táng” Christopher đã nhấn mạnh với một nụ cười, chỉ ra trang phục của anh được may rất khéo nhưng không lờ lợt.

“Anh đúng,” Amelia đã đồng tình, nhìn anh với sự trang nghiêm đầy vẻ điệu cợt. “Thực tế thì anh không ăn mặc đủ tốt để là một kiến trúc sư nữa.”

“Và,” anh tiếp tục, “Anh có một lịch sử cực kỳ đáng dấn với phụ nữ. Những trái tim và danh tiếng, tất cả còn nguyên vẹn. Không kẻ phóng đảng nào đưa ra những tuyên bố như vậy.”

“Anh đang rất thuyết phục,” Amelia đã quan sát, nín thở một chút khi anh tiến lại gần hơn.

“Miss Hathaway,” Christopher có thì thầm, nhận chìm bàn tay mát lạnh của nàng vào đôi tay ấm áp của anh,

“Hãy giúp anh nhé. Ít nhất hãy để anh viết thư cho em. Hứa là em sẽ đọc bức thư của anh. Và nếu sau đó em vẫn không tiếp nhận được tình cảm của anh, anh sẽ không bao giờ làm em bận tâm thêm nữa.”

Bị hấp dẫn, Amelia đã ưng thuận. Và một bức thư từng là ... những lời quyến rũ, hùng hồn và chứa đựng những thông điệp sâu kín.

Họ đã bắt đầu một tình bạn tâm thư như vậy và Christopher đã viếng thăm Primrose Place bất cứ khi nào anh có thể.

Amelia đã chưa bao giờ thích thú với bất kỳ vị khách nam nào như thế. Họ đã chia sẻ ý kiến tương đồng trên một loạt các vấn đề, nó thật là dễ chịu. Nhưng ngay cả khi họ không đồng ý với nhau thì điều đó thậm chí còn thú vị hơn. Christopher hiếm khi trở nên giận dữ khi thảo luận - phương pháp tiếp cận đề tài của anh là phân tích, nghiên cứu, giống như cha nàng. Và nếu Amelia trở nên khó chịu với anh, anh sẽ cười và hôn nàng cho đến khi nàng quên những gì đã bắt đầu nên cuộc tranh luận.

Christopher chưa bao giờ cố gắng dụ dỗ Amelia. Anh tôn trọng nàng đến mức không thể làm điều đó. Ngay cả có những lần nàng cảm thấy bị kích động đến mức khuyến khích anh đi xa hơn những nụ hôn, anh đã từ chối.

“Anh muốn em, tình yêu nhỏ bé,” anh thì thầm, hơi thở của anh dồn dập, hai mắt sáng bừng niềm đam mê, “Nhưng vẫn chưa đúng thời điểm. Chưa cho đến khi em là vợ của anh.”

Đó cũng gần như là một lời cầu hôn mà anh chưa từng nói ra. Đã có không có sự hứa hôn chính thức, mặc dù Christopher đã khiến nàng mong đợi điều đó. Chỉ có một sự im lặng bí ẩn trong khoảng gần một tháng, và sau đó Leo đã đi tìm anh ta trên danh nghĩa của Amelia. Anh trai nàng đã trở về từ London trông thật tức giận và bối rối.

“Có những tin đồn,” Leo đã cộc cằn nói với Amelia, giữ nàng tì vào vạt trước áo sơ mi của mình, lau khô những giọt nước mắt của nàng với khăn tay của anh. “Hắn ta được trông thấy đi cùng với con gái của Rowland Temple. Họ nói rằng hắn ta đang tán tỉnh cô gái ấy.”

Và rồi một lá thư của Christopher được gửi đến. Lá thư đó đau đớn thay đã khẳng định tất cả. Amelia tự hỏi làm sao những vết trầy nhỏ bé của mực in trên giấy lại có thể xé nát tâm hồn của ai đó thành từng mảnh. Nàng đã tự hỏi làm thế nào nàng có thể cảm thấy quá nhiều đau đớn như vậy mà vẫn còn tồn tại. Nàng đã nhốt mình trong phòng ngủ một tuần, không dám ra khỏi căn phòng tối tăm của mình, khóc không ngừng cho đến khi nàng phát ốm lên.

Trở trêu thay, chính việc đó đã cứu nàng khỏi cơn sốt ban đỏ đã tấn công Win và Leo. Họ cần nàng và chăm sóc họ đã kéo nàng ra khỏi hố sâu của sầu muộn. Nàng đã không đổ một giọt nước mắt cho Christopher Frost sau đó.

Nhưng không khóc không có nghĩa là không còn cảm xúc. Amelia đã ngạc nhiên khi khám phá ra dưới tâm lý thận trọng và cay đắng, mọi thứ nàng đã từng thấy hấp dẫn về anh hiện giờ vẫn còn đó.

“Anh là người cuối cùng nên chú ý đến cách em tạo những rắc rối cá nhân của mình”, Christopher nói nhẹ nhàng. Anh ta đưa tay ra khi họ bước đi. Nàng ngập ngừng trước khi nắm lấy nó. “Tuy nhiên, em phải biết những gì mọi người sẽ nói rằng nếu em bị nhìn thấy đi cùng với anh ta.”

“Tôi đánh giá cao mối quan tâm của anh đối với danh tiếng của tôi.” Giọng điệu của Amelia có một chút cay đắng và mỉa mai. “Nhưng tôi chỉ là một người đang tự cho phép mình có một vài hành động tùy hứng trong một lễ hội ở làng quê.”

“Nếu em đi với một quý ông, một vài hành động tùy hứng như vậy có thể được bỏ qua. Nhưng anh ta là một Gypsy, Amelia..”

“Tôi biết” nàng nói lạnh lùng. “Tôi đã nghĩ rằng anh coi thường những thành kiến như vậy.”

“Nó không phải là thành kiến của anh,” Christopher phản ứng nhanh chóng, “Đó là của xã hội. Cứ coi thường nó nếu em muốn, nhưng hãy nhớ luôn luôn có một giá phải trả.”

“Dù sao đi nữa, những lý lẽ này còn đang gây tranh cãi”, nàng nói. “Ông Rohan sẽ sớm rời đi London, và sau đó là đến những nơi nào đó không ai biết. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ thấy ông ấy một lần nữa. Và tôi không thể hiểu được tại sao anh lại quan tâm đến việc đó dù cách này hay cách khác.”

“Tất nhiên anh quan tâm”, Christopher nói nhẹ nhàng. “Amelia ... Anh rất tiếc đã làm tổn thương em. Nhiều hơn em có thể biết. Anh chắc chắn không muốn nhìn thấy em chịu đựng thêm sự tổn hại nào từ một chuyện tình khờ dại khác.”

“Tôi không yêu Rohan,” nàng nói. “Tôi sẽ không bao giờ ngu ngốc như vậy.”

“Anh rất mừng khi nghe em nói thế.” Giọng điệu nhẹ nhàng của anh thật chói tai. Nó khiến nàng muốn làm một cái gì đó thật hoang dã và vô trách nhiệm chỉ để chọc tức anh ta.

“Tại sao anh không lập gia đình?” nàng hỏi đột ngột.

Câu hỏi vấp phải một tiếng thở dài. “Cô ấy chấp nhận lời cầu hôn của anh để làm vui lòng cha mình hơn là vì thật sự gắn bó chân thành với anh. Khi anh và cô ấy quen nhau, cô ấy đang yêu một người, một người mà cha cô ấy không chấp nhận. Cuối cùng họ đã chạy trốn tới Gretna Green.[[18]]”

“Chúa trời thật công bằng” Amelia nói. “Anh bỏ rơi một người yêu thương anh và cô ấy bỏ rơi anh vì một ai đó mà cô ấy yêu thương.”

“Em có cảm thấy vừa lòng không nếu em biết anh chưa bao giờ yêu cô ấy. Anh thích và cảm phục cô ấy nhưng... Không gì có thể so sánh với những gì anh cảm thấy với em.”

“Không, điều đó không làm tôi hài lòng chút nào. Thậm chí còn tồi tệ hơn khi anh đặt tham vọng lên trước tất cả những cái khác.”

“Anh là một người đàn ông đang cố gắng tự lực với một sự nghiệp không chắc chắn. Và một ngày nào đó anh sẽ phải chăm sóc gia đình mình. Anh không mong đợi em có thể hiểu được..”

“Sự nghiệp của anh không bao giờ không chắc chắn,” Amelia phản ứng lại. “Anh đã có sự thăng tiến đầy hứa hẹn, ngay cả khi không kết hôn với con gái của Rowland Temple. Leo đã nói với tôi, tài năng của anh đã có thể đưa anh đi rất xa.”

“Tài năng là đủ thôi sao. Thật ngây thơ khi nghĩ vậy”

“Thế hả. Vậy thì ngây thơ có vẻ là một nhược điểm chung của nhà Hathaway”.

“Amelia,” anh thì thầm. “Thật không giống em chút nào khi tỏ ra cay nghiệt”

Nàng cúi đầu xuống. “Anh không biết bây giờ tôi thế nào đâu”

“Anh muốn có cơ hội tìm hiểu.”

Câu nói gợi ra thoáng giật mình đầy hoài nghi của nàng. “Không có lợi gì khi nối lại mối quan hệ với tôi, Christopher. Tôi không giàu có, hoặc là có nhiều mối quan hệ có lợi cho anh. Không có gì thay đổi kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau.”

“Có lẽ anh có thay đổi. Có lẽ anh đã nhận ra anh đã mất đi những gì.”

“Từ bỏ đi,” nàng bác lại lời anh, tim nàng đang đập một cách đau đớn.

“Từ bỏ ư”, anh thừa nhận với một giọng mềm mại. “Anh là một thằng ngốc và một kẻ ti tiện, Amelia. Anh sẽ không bao giờ yêu cầu em bỏ qua cho những gì anh đã làm. Nhưng ít nhất hãy cho anh cơ hội để sửa đổi. Anh muốn được giúp đỡ gia đình em, nếu có thể. Và để giúp anh trai em. “

“Anh không thể,” Amelia nói. “Anh đã thấy anh ấy đã trở thành cái gì rồi đấy.”

“Anh ấy là một người có tài năng nổi trội. Sẽ thật là tội lỗi nếu để phí hoài chúng. Có lẽ, nếu anh có thể làm bạn với anh ấy một lần nữa ...”

“Tôi không nghĩ rằng anh ấy sẽ dễ dàng tiếp nhận điều đó.”

“Anh muốn giúp anh ấy. Bây giờ, anh có ảnh hưởng với Rowland Temple. Việc bỏ trốn theo trai của con gái khiến ông ta có ý thức nghĩa vụ với anh.”

“Thật thuận tiện cho anh làm sao!”

“Anh có thể làm Leo quan tâm đến công việc một lần nữa. Nó có lợi cho cả hai người bọn anh.

“Nhưng làm thế sẽ có lợi gì cho anh?” nàng hỏi. “Tại sao anh lại thích hứng lấy rắc rối vì Leo?”

“Anh không phải là một tên đầu cẳng hoàn toàn. Amelia, anh có một lương tâm, mặc dù một phần nào đó không được dùng đến. Không dễ dàng gì để sống với những ký ức của những người đã từng bị anh làm tổn thương. Kể cả em và anh trai em.”

“Christopher”, nàng thì thầm, ném cho anh một cái nhìn phân vân. “Tôi không biết phải nói gì. Tôi cần một thời gian để xem xét những điều này”

“Bao nhiêu lâu mà em muốn”, anh nói nhẹ nhàng. “Nếu anh không thể từng là những gì đã có với em, anh sẽ phải hài lòng với tư cách là một người bạn-trong-chờ đợi.” Anh ta hơi mỉm cười, đôi mắt đầy ánh dịu dàng. “Và nếu em có bao giờ muốn hơn thế, chỉ cần nói một từ thôi là tất cả sẽ thành hiện thực.”

12. Chương 12

Thường thì Cam rất vui khi Lord St Vincent và phu nhân đến thăm StonyCrossPark. Thế nhưng, anh lại không hề mong chờ cái viễn cảnh phải nói cho St Vincent biết về quyết định rời khỏi câu lạc bộ của mình. St.Vincent sẽ không thích nó. Không chỉ vì sẽ thật phiền phức khi phải tìm một người quản lý thay thế, mà còn vì ngài tử tước sẽ không hiểu cái khao khát được sống như một người Digan của Cam. St.Vincent là người cổ xúy nhiệt tình cho cuộc sống vương giả.

Nhiều người sợ hãi St Vincent vì anh sở hữu cách nói năng xốc ốc và một bản chất tính toán thiệt hơn, nhưng Cam không phải là một trong số họ. Trong thực tế, anh đã thách thức ngài tử tước không chỉ một lần, cả hai người đã cùng tranh luận với những thanh âm dữ dội đến mức có thể cắt bất cứ ai thành từng miếng mỏng.

Hai vợ chồng St Vincents đến cùng với Phoebe, con gái của họ, một cô bé tóc đỏ với tính khí đông dảnh một cách đáng lo ngại. Có thể lúc này cô bé điềm tĩnh và đáng yêu nhưng ngay sau đó lại trở thành một quỷ con la hét ầm ĩ. Cô bé chỉ ngồi đi khi nghe giọng nói của người cha. “Đây, con yêu”. St Vincent thủ thỉ vào tai bé “Có ai đó làm con không vui à? Lờ con đi à? Ồ, thật láo xược. Công chúa bé nhỏ của bố sẽ

có bất cứ cái gì mà con muốn.”. Khi được dỗ dành bởi sự nuông chiều vô độ của cha mình, Phoebe sẽ nguôi dần và lại cười toe toét.

Cô bé được mọi người cưng nựng và truyền tay nhau bế quanh phòng khách riêng. Evie và Lillian tán chuyện với nhau không dứt, thường xuyên ôm và nắm tay nhau theo kiểu của những người bạn lâu ngày không gặp.

Một lát sau, Cam, St Vincent, và Lord Westcliff đã rời đến một sân thượng ở phía sau, nơi những cơn gió nhẹ buổi chiều đang khuyếch tán đến mùi vị của dòng sông, các đám cỏ ngọt và những cánh đồng hoa cúc vàng. Tiếng kêu khàn khàn của những con ngỗng xám ngắt quãng sự bình yên của mùa thu Hampshire, đây đó vang lên tiếng rống của đàn gia súc đang được đưa đi dọc theo một con đường mòn tới một đồng cỏ khô.

Những người đàn ông ngồi vào một cái bàn kê ngoài trời. Cam, người không thích mùi vị của thuốc lá, vẫy tay từ chối khi St Vincent mời anh một điếu xì gà.

Cam và St Vincent thảo luận về tiến độ cải tạo của câu lạc bộ trước sự quan tâm không vụ lợi của Westcliff. Sau đó nhận thấy không có lý do gì để bàn bạc xung quanh chủ đề này nữa, Cam bèn nói với St Vincent về quyết định rời khỏi câu lạc bộ của anh ngay khi công việc hoàn thành.

“Cậu đang định rời bỏ tôi?” St Vincent hỏi, trông rất bối rối “Bao lâu?”

“Thực ra thì mãi mãi.”

Khi St Vincent đã tiếp nhận thông tin, đôi mắt màu xanh nhạt nheo lại

“Cậu sẽ làm gì để kiếm tiền?”

Thoải mái nhìn vào khuôn mặt không hài lòng của ông chủ, Cam nhún vai

“Tôi đã có nhiều tiền hơn bất kỳ ai để có thể chi tiêu suốt đời.”

Ngài tử tức liếc nhìn về phía bầu trời “Bất kỳ ai nói một điều như vậy rõ ràng là không biết đúng nơi để tiêu tiền.” Anh thở dài. “VẬY, nếu tôi hiểu chính xác thì cậu có ý định tránh xa nền văn minh nói chung và sống như một người nguyên thủy?”

“Không, tôi dự định sẽ sống như một người digan. Có một sự khác biệt - ”

“Rohan, cậu là anh chàng độc thân trẻ khỏe, giàu có, có nhiều điều kiện thuận lợi trong cuộc sống hiện nay. Nếu cậu buồn chán, hãy làm như tất cả mọi người đàn ông khác thường làm.”

Lông mày Cam nhướng lên “Và đó sẽ là...”

“Bài bạc! Rượu! Mua một con ngựa! Kiếm một người tình! Vì Chúa, tưởng tượng ít thôi. Cậu có thể nghĩ rằng không có sự lựa chọn nào tốt hơn là quẳng tất cả đi, sống như một người nguyên thủy và bằng cách ấy gây phiền phức cho tôi trong công việc sao? Quỷ tha ma bắt, làm thế nào tôi thay thế được cậu?”

“Không ai là không thể thay thế.”

“Cậu đấy. Không ai ở London có thể làm những gì cậu đang làm. Cậu là cuốn sổ tài chính biết đi, cậu có mắt ở đằng sau đầu, cậu có sự khéo léo của một nhà ngoại giao, đầu óc của một chủ ngân hàng, những nắm đầm của võ sĩ quyền Anh, và cậu có thể kết thúc một cuộc đấu chỉ trong một vài giây. Tôi sẽ cần phải thuê ít nhất nửa tá người để làm công việc của cậu”

“Tôi không có đầu óc của một chủ ngân hàng,” Cam nói một cách phẫn nộ

“Sau tất cả các phi vụ đầu tư táo bạo của cậu thì cậu không thể chối”

“Việc đó được làm không có chủ đích”. Sự cau có lan khắp mặt Cam “Đó chỉ là lời nguyên may mắn của tôi”.

Trông có vẻ hài lòng vì sự điềm tĩnh của Cam bị xáo động, St Vincent hít vào một hơi xì gà. Anh thở ra một làn khói uyển chuyển, và thanh lịch rời nhìn qua Westcliff. “Nói gì đó đi,” anh nói với người bạn cũ của mình. “Anh không thể dễ dàng chấp nhận điều đó được “

“Quyết định này không phải do chúng ta chấp nhận.”

“Cảm ơn,” Cam thì thầm.

“Tuy nhiên,” Westcliff tiếp tục, “Tôi cảnh báo cậu, Rohan, hãy suy nghĩ thấu đáo vì thực tế là một nửa trong cậu là người Gypsy yêu tự do thì một nửa kia lại là dòng máu của người Ai Len - một dân tộc nổi danh vì có tình yêu mãnh liệt với đất đai. Thế nên tôi nghi ngờ khả năng cậu sẽ sống hạnh phúc như cậu mong đợi khi đi lang thang vô định.”

Chính điều này làm Cam lo lắng. Anh đã luôn cố gắng lờ đi một nửa gadjo trong bản chất của mình, kéo nó đi vòng quanh hết như vài món hành lý quá khổ. Anh muốn đặt nó sang một bên nhưng chưa bao giờ tìm được một chỗ thích hợp cả.

“Nếu quan điểm của ngài là tôi sẽ bị nguyên rủa vì bất cứ điều gì tôi làm” Cam nói một cách cộc lốc, “Tôi thích đứng về phía tự do hơn.”

“Tất cả mọi gã đàn ông thông minh rồi cuối cùng thì cũng phải từ bỏ tự do của họ,” St.Vincent đáp trả, “Vấn đề với cuộc sống của một người đàn ông chưa vợ là nó quá dễ dàng. Có thể điều này khiến cậu cảm thấy tẻ nhạt. Vậy thì thử thách thật sự duy nhất còn lại là hôn nhân.”

Kết hôn. Đúng đắn làm sao. Cam nhìn chăm chú những người bạn của mình với một nụ cười hoài nghi. Anh nghĩ họ giống như một đôi chim cố gắng thuyết phục bản thân về cái lồng của họ thoả mái như thế nào. Không có người phụ nữ đáng để đôi cánh của anh bị cắt cụt đi cả.

“Tôi sẽ rời đi London vào ngày mai,” anh nói “Tôi sẽ ở lại câu lạc bộ cho đến khi nó mở cửa trở lại. Sau đó tôi sẽ đi xa.”

Đầu óc khôn ngoan của St Vincent phá vỡ khúc mắc, phân tích nó từ những góc độ khác nhau

“Rohan! Cậu đã chịu đựng lối sống văn minh dù nhiều hay ít trong nhiều năm, và đột nhiên nó lại trở thành không thể chịu được. Tại sao thế?”

Cam vẫn im lặng. Sự thật là không phải cái gì anh cũng có thể dễ dàng thừa nhận với chính mình, huống hồ là nói lớn lên.

“Phải có một vài lý do nào đó khiến cậu muốn ra đi chứ” St Vincent vẫn dai dẳng.

“Có lẽ là tôi đã bỏ qua các dấu hiệu” Westcliff nói, “Nhưng tôi nghi ngờ nó có thể là một cái gì đó với Miss Hathaway.”

Cam dành cho anh một nhìn đầy dữ dội.

Cái nhìn của St Vincent chuyển nhanh từ bộ mặt lạnh như đá của Cam tới khuôn mặt Westcliff “Cậu không nói cho tôi biết có một người phụ nữ ở đây.”

Cam đứng dậy quá nhanh, làm cái ghế suýt đổ ra phía sau “Cô ấy không liên quan gì hết”

“Ai là cô ấy thế?” St Vincent luôn ghét bị bỏ lại trong những chuyện ngồi lê đôi mách.

“Một trong những em gái của Lord Ramsay,” đến lượt Westcliff cắt lời “Họ sống ở điền trang bên cạnh..”

“Tốt, tốt,” St Vincent nói “Cô ấy hẳn phải là một cái gì đó mới kích động một phản ứng như vậy trong cậu, Rohan. Hãy nói cho tôi về cô ấy. Cô ấy tóc vàng hay đen? Hình thức khá chứ?”

Giữ im lặng, hoặc phủ nhận việc bị thu hút đều có thể khiến hai người coi là sự thừa nhận đầy đủ mức độ sự yếu đuối của anh. Cam ngồi trở lại chiếc ghế và cố gắng nói bằng một giọng điệu thoả mái “Tóc đen. Xinh đẹp. Và cô ấy ... kiểu cách.”

“Kiểu cách ?” Đôi mắt St Vincent lóe lên sự thích thú “Duyên dáng làm sao. Tiếp đi nào”

“Cô ấy đọc triết học thời trung cổ khó hiểu. Cô ấy sợ ong. Và khi lo lắng, chân cô ấy lại gõ nhịp xuống sàn.”

Và cả những điều khác, những điều riêng tư hơn mà anh không thể tiết lộ ... như làn da trắng xanh tuyệt đẹp nơi cổ và ngực nằng, bím tóc nằng nằng nặng trong đôi tay anh, cái cách mà sức mạnh và sự mong manh gắn kết bên trong nằng giống như hai mảnh vải bao bọc lẫn nhau. Đó là chưa nói đến cái cơ thể được tạo hóa ban cho vẻ đẹp nguy hiểm chết người. Cam không muốn nghĩ về Amelia. Mỗi lần anh làm thế, anh lại tràn ngập trong một cảm giác mà anh chưa từng biết đến trước đó, một cái gì đó như là một nỗi đau đón cấp tính, như là sự lan tỏa của khao khát. Cảm giác ấy dường như không có mục đích nào khác ngoài

việc cướp đi giấc ngủ ban đêm của anh. Không có một milimet nào của Amelia Hathaway mà không hấp dẫn anh một cách sâu sắc và đó là một vấn đề ngoài phạm vi kinh nghiệm của anh. Anh không biết bắt đầu giải quyết nó như thế nào.

Nếu có thể, anh sẽ nắm lấy nàng, làm dịu sự nhức nhối bất tận...thậm chí là có một đêm đắm say cùng nàng. Nhưng anh có lẽ còn muốn nhiều điều hơn thế với nàng. Cũng giống như trong toán học, ta có thể lấy một con số xác định và chia nó một cách vô hạn, kết quả phép chia có thể thay đổi nhưng ta sẽ luôn thực hiện được phép tính. Một khả năng vô tận. Đây là lần đầu tiên Cam lĩnh hội khái niệm toán học này dưới hình thức một người phụ nữ. Nhận thấy Westcliff và St Vincent trao đổi với nhau một cái nhìn đầy ý nghĩa, Cam gắt gỏng nói “Nếu các ngài đang giả định rằng kế hoạch ra đi của tôi, không gì khác hơn là một phản ứng đối với Miss Hathaway.... Tôi đã cân nhắc việc ra đi của mình trong một thời gian dài. Tôi không phải là một thằng ngốc.. Cũng không phải tôi thiếu kinh nghiệm với phụ nữ.”

“Ít nhất có thể nói rằng,” St Vincent nhận xét lạnh lùng “Trong việc theo đuổi phụ nữ của cậu, hoặc có lẽ tôi nên nói là sự theo đuổi của họ với cậu, cậu dường như luôn đối xử với tất cả họ y như thể họ là những người có thể thay thế được. Cho đến bây giờ. Nếu cậu bị hấp dẫn bởi cô gái tên Hathaway ấy, cậu không nghĩ rằng có thể có điều gì đó cần xem xét kỹ ư?”

“Lạy Chúa, không. Chỉ có một điều duy nhất nó có thể dẫn đến mà thôi.”

“Hôn nhân”, từ tước nói hơn là hỏi.

“Đúng. Và điều đó là không thể được.”

“Tại sao?”

Thực tế là họ đang thảo luận về Amelia Hathaway và chủ đề hôn nhân đủ để làm cho Cam xanh mặt vì khó chịu “Tôi không phải là loại người để kết hôn.”

St Vincent khịt mũi “Không có người đàn ông nào như thế cả. Hôn nhân là một sáng chế của phụ nữ.”

“Nhưng ngay cả khi tôi có khuynh hướng như vậy” Cam tiếp tục, “Tôi là một người Digan. Tôi không muốn làm điều đó với cô ấy.”

Không có điều gì cần giải thích ở đây cả. Những cô gái gadio không kết hôn với người Gypsy. Dòng máu của anh là sự hỗn tạp và thậm chí dù cho bản thân Amelia có thể không có thành kiến thì sự phân biệt đối xử Cam thường gặp chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến vợ và các con anh. Và nếu điều đó chưa đủ tồi tệ thì người cùng chủng tộc với anh cũng chưa bao giờ chấp nhận sự kết hợp này. Người gadio phải lấy người gadio, người digan lấy người digan.

“Nếu những gì mà cậu kế thừa không có sự khác biệt với cô ấy?” Westcliff hỏi lặng lẽ.

“Nó không phải là điểm mấu chốt. Những người khác sẽ nhìn cô ấy như thế nào” Nhận thấy ba người họ đang gần như tranh cãi với nhau, Cam thì thầm, “Hãy nói cho tôi biết, có bao giờ các ngài mong muốn con gái các ngài cưới một người Gypsy chưa?”

Thấy vẻ im lặng không hài lòng của họ, anh mỉm cười không chút thích thú.

Sau một lát, Westcliff thông thả đập tắt điếu xì gà của mình, đẩy kiếu cách “Rõ ràng cậu đã hư cấu đầu óc cậu. Tiếp tục tranh luận sẽ thật vô nghĩa.”

St Vincent theo sự dẫn dắt của Westcliff, nhún vai chấp nhận và nở nụ cười dễ chịu “Tôi cho rằng bây giờ tôi đang có nghĩa vụ chúc cậu hạnh phúc trong cuộc sống mới của mình. Mặc dù hạnh phúc khi thiếu vắng hệ thống ống nước trong nhà là một khái niệm gây tranh cãi.”

Cam không bị đánh lừa bởi biểu hiện cam chịu này. Anh chưa bao giờ thấy Westcliff hay St.Vincent chịu thua một cách dễ dàng như thế trong bất kỳ cuộc tranh cãi nào. Mỗi người, theo cách riêng của mình sẽ giữ vững lý lẽ của bản thân rất lâu bất chấp cả khi những người bình thường khác đã sụp xuống.

Điều này khiến Cam chắc chắn là anh chưa nghe quyết định cuối cùng của cả hai bọn họ

“Tôi sẽ đi lúc bình minh,” là tất cả những gì anh nói.

Không gì có thể thay đổi ý kiến của anh.

13. Chương 13

Beatrix, cô bé có trí tưởng tượng phong phú bị chiếc đèn ma thuật thu hút đến mức đã gồng chờ đến tối để có thể xem một loạt các hình ảnh trên các tấm kính. Nhiều hình ảnh rất thú vị, mô tả những con vật mặc trang phục giống người đang chơi đàn piano, ngồi bên bàn viết hay khuấy súp trong một cái nồi. Những hình ảnh khác lại gợi cảm hơn: cảnh một đoàn tàu chậm chậm qua một góc làng, khung cảnh mùa đông hay cảnh những đứa trẻ đang chơi đùa. Thậm chí còn có cả một số hình ảnh về những động vật kỳ lạ trong rừng thẳm. Một trong số chúng, một con hổ nấu mình trong đám lá, đặc biệt gây ấn tượng. Beatrix đã thử di chuyển chiếc đèn lại gần bức tường rồi sau đó để ra xa hơn, cố gắng tạo nên những hình ảnh con hổ khác biệt nhất có thể.

Lúc này đây cô bé nảy ra ý tưởng viết một câu chuyện và nhờ Poppy vẽ một số tấm kính để minh họa. Cả hai quyết định một ngày nào đó sẽ đưa câu chuyện ra trình chiếu, Beatrix sẽ là người dẫn chuyện còn Poppy điều khiển chiếc đèn ma thuật.

Khi các cô em gái nằm dài bên lò sưởi và thảo luận ý tưởng của mình, Amelia ngồi với Win trên chiếc ghế trường kỷ. Nàng nhìn đáng vẻ thanh mảnh của Win, bàn tay trông thật duyên dáng khi Win thêu một mẫu hoa tinh tế, chiếc kim thoát lên thoát xuống đâm xuyên qua tấm vải.

Anh trai nàng đang tha thẩn trên tấm thảm gần mấy chị em, luộm thuộm và nửa tỉnh nửa say, đôi chân dài vắt chéo một cách tự nhiên. Amelia hồi tưởng lại thời gian trước kia khi anh đã từng là một người anh trai thật tốt bụng và chu đáo, anh đã lo lắng đến thế nào khi băng bó vết thương trên ngón tay bị đau của em gái, hay sốt sắng tìm giúp con búp bê bị mất. Thế mà giờ thì, anh lại đối xử với các em gái của mình như một người xa lạ, thờ ơ lịch sự.

Một cách lơ đãng, Amelia với tay ra sau cổ, chà vào các cơ bị đau ở đó. Nàng nhìn lướt qua Merripen. Anh đang ngồi trong góc phòng, mọi đường nét cơ thể đều thả lỏng vì kiệt sức sau những giờ lao động nặng nhọc. Tia nhìn của anh xa cách như thể anh cũng đang đắm chìm trong những ý nghĩ riêng tư. Nàng cảm thấy bồn khoăn khi bắt gặp những tia nhìn như vậy. Làn da ngăm đen cùng mái tóc đen bóng như hạt táo của anh gợi nhớ cho nàng quá nhiều đến Cam Rohan.

Nàng dường như không thể ngừng suy nghĩ về Cam và Christopher Frost chiều nay, những hình ảnh tương phản làm tâm trí nàng bối rối. Cam không đưa ra cam kết nào, không gợi mở về tương lai, không gì cả, cái mà anh đề nghị với nàng chỉ là những vui thú chốc lát. Anh không phải là một quý ông nhưng anh sở hữu một sự trung thực tàn nhẫn mà nàng đánh giá cao hơn nhiều so với cách hành xử lấp liếm. Và sau đó là Christopher với mái tóc vàng, lịch thiệp, biết lý lẽ, đẹp trai. Anh ta đã công khai mong muốn nối lại mối quan hệ của họ. Giả sử là anh ta chân thành thì nàng cũng không có bất cứ hình dung gì về điều đó, hay là nàng sẽ phản ứng như thế nào nếu mọi chuyện khác với lời anh ta nói. Bao nhiêu phụ nữ sẽ được an ủi vì có cơ hội thứ hai với mối tình đầu nhỉ? Nếu nàng chọn lờ đi những lỗi lầm trong quá khứ và tha thứ cho anh ta, khuyến khích anh ta, thì có thể vẫn chưa quá trễ cho cả hai. Nhưng nàng không chắc là nàng có muốn bắt đầu lại những giấc mơ đã bị lãng quên không. Và nàng tự hỏi liệu có thể hạnh phúc không khi được một người đàn ông yêu thương mà lại không tin tưởng anh ta.

Beatrix kéo một tấm kính từ vỏ đèn phía trước ra, đặt nó sang bên cạnh một cách cẩn thận, và đặt một cái khác vào. “Cái này là một trong những tấm hình ưa thích của em...”, cô bé nói với Poppy, khi trượt hình ảnh kế tiếp vào đúng chỗ.

Mất hứng thú với những hình ảnh liên tiếp nhau trên tường, Amelia đã không nhìn lên. Sự chú ý của nàng vẫn tập trung vào việc thêu thùa của Win. Nhưng bất thình lình, Win bị trượt tay, kim khâu đâm vào lớp thịt mềm của ngón trỏ. Một giọt máu đỏ tươi rơi xuống.

“Ôi, Win - ” Amelia thì thầm.

Thế mà Win mặt khác lại không phản ứng gì khi bị kim đâm vào tay. Cô thậm chí còn không có vẻ như đã nhận thấy nó. Cau mày, Amelia nhìn gương mặt lạnh đi của Win và lướt theo ánh mắt em gái hướng về bức tường đối diện.

Chiếc đèn ma thuật đang chiếu hình ảnh một khung cảnh mùa đông, với bầu trời mờ tuyết và bóng tối của khu rừng bên dưới. Nó sẽ là một khung cảnh tầm thường, nếu không có vẻ tinh tế trên khuôn mặt người phụ nữ dường như xuất hiện từ trong bóng tối.

Một khuôn mặt quen thuộc.

Amelia nhìn chăm chăm, sững sờ. Khuôn mặt ma quái dường như đạt kích thước và sự sắc nét gần như thật. Nàng cảm giác như thể có thể chạm vào nó và đưa những ngón tay ven theo đường viền dài tai.

“Laura”, nàng nghe Win thì thào.

Đó là người con gái Leo đã yêu. Khuôn mặt không thể nhầm lẫn. Ý nghĩ mạch lạc đầu tiên của Amelia là Beatrix và Poppy đang chơi một trò đùa khủng khiếp. Nhưng khi nhìn vào hai cô gái trên sàn, trò chuyện với nhau cách ngây thơ, nàng cảm nhận ngay rằng cả hai thậm chí còn không nhìn thấy hình ảnh của cô gái đã mất. Merripen, người đang chăm chú quan sát Win với một cái cau mày dò hỏi cũng không thấy.

Vào lúc Amelia quay lại để nhìn kỹ hơn hình ảnh phản chiếu thì khuôn mặt đã biến mất. Beatrix đã kéo tấm kính ra khỏi cái đèn ma thuật. Và rồi cô bé ngã ra sau, thét lên một tiếng yếu ớt khi Leo nhảy xổ vào, vồ lấy tấm kính.

“Đưa nó đây”, Leo nói, hết như một tiếng gầm của một con thú chứ không phải giọng nói của một con người. Khuôn mặt anh tái nhợt và méo mó, cơ thể anh co rúm lại vì hoảng hốt. Anh nắm lấy mẫu kính có vẽ hình và nhìn chăm chăm vào nó như thể đó là một ô cửa bé xíu dẫn xuống địa ngục. Lóng ngóng, Leo gần như lộn tung phèo chiếc đèn ma thuật lên khi anh cố gắng ấn tấm kính vào trong.

“Đừng, anh sẽ phá hỏng nó mất!” Beatrix la lên, đầy thắc mắc. “Leo, anh đang làm gì thế?”

“Leo”, Amelia cố gắng nói, “Anh sẽ gây ra một đám cháy đấy. Cần thận.”

“Chuyện gì vậy?” Poppy gắng hỏi, nhìn quanh đầy bối rối. “Việc gì đang xảy ra thế?”

Tấm kính đã trượt vào đúng chỗ và cảnh mùa đông lại lập lòe trên tường một lần nữa.

Tuyết rơi, bầu trời, rừng thẳm.

Không có gì khác.

“Hãy quay lại đi” Leo luống cuống thì thầm, lắc lư cái đèn. “Hãy quay lại đi. Hãy quay lại.”

“Anh đang làm em sợ đấy, Leo,” Beatrix cáu bực, nhảy lên và chạy nhanh về phía Amelia. “Có vấn đề gì với anh ấy thế?”

“Tất cả chỉ là trò đùa của của Leo thôi.” Amelia lo lắng nói lắp đi. “Em biết anh ấy thế nào khi uống quá nhiều mà.”

“Anh ấy chưa bao giờ thế này trước đây cả.”

“Đến giờ đi ngủ rồi,” Win lên tiếng. Sự lo lắng thấm qua giọng của cô giống như một hình mờ trên giấy trong.

“Lên gác đi, Beatrix ... Poppy ...” Cô nhìn lướt qua Merripen, người đứng lên cùng lúc đó.

“Nhưng Leo đang phá cái đèn ma thuật của em”, Beatrix kêu lên. “Leo, dừng lại, anh đang làm cong các tấm kính đấy”

Khi thấy anh trai mình dường như đã không thể nghe hoặc hiểu bất cứ điều gì nữa, Win và Merripen nhanh chóng xua các cô gái trẻ lên phòng. Merripen thì thầm hỏi nhỏ và Win trả lời nhẹ nhàng rằng cô sẽ giải thích sau.

Khi tất cả đã đi lên gác và âm thanh giọng nói đã nhạt dần trên hành lang, Amelia cất lời một cách thận trọng.

“Tôi thấy cô ấy, Leo cũng vậy và cả Win nữa.”

Leo không nhìn vào nàng, hai tay vẫn đặt trên cái đèn ma thuật. Một lúc sau, anh bỏ các tấm kính trượt ra và đút chúng vào một lần nữa. Đôi tay anh run run. Chứng kiến nỗi đau đớn vẫn còn rỉ máu của người anh trai là một điều gì đó không thể chịu đựng được với Amelia. Nàng đứng lên và tới gần anh. “Leo, hãy nói chuyện với em đi. Xin anh.”

“Để tôi lại một mình.” Anh quay mặt đi tránh sự quan tâm của nàng.

“Ai đó phải ở lại với anh.” Căn phòng đang trở nên lạnh hơn. Một cái rùng mình đang bắt đầu ở trên đỉnh cột sống Amelia và lan dần xuống phía dưới.

“Tôi khỏe.” Một vài tiếng thì thào bị kìm hãm. Với nỗ lực phi thường, Leo hạ bàn tay xuống và nhìn nàng với đôi mắt sáng lạ lẫm “Tôi ổn, Amelia, tôi chỉ cần ... Tôi muốn ... một ít thời gian ở một mình..”

“Nhưng em muốn nói về những gì chúng ta đã thấy ngay trước mặt chúng ta.”

“Chẳng có gì cả.” Anh giữ giọng bình tĩnh hơn: “Đó là một ảo ảnh”

“Đó là khuôn mặt của Laura. Anh, Win và em đều nhìn thấy nó!”

“Chúng ta đều thấy cùng một cái bóng.” Về trống rỗng ẩn dưới sự nhản nhở trên khóe môi anh. “Thôi nào, em gái, cô quá lý trí để tin vào những hồn ma.”

“Đúng thế, nhưng ...” Nàng an tâm bởi thói nhạo báng quen thuộc trong giọng nói của anh. Và nàng không thích cách anh giữ một tay trên cái đèn.

“Thôi nào,” anh thúc giục nhẹ nhàng. “Cô vừa nói đã muộn rồi. Cô cần nghỉ ngơi và tôi ổn cả..”

Amelia do dự, hai cánh tay nàng ớn lạnh và nhức nhối bên dưới tay áo choàng. “Nếu anh thực sự muốn...”

“Đúng thế. Đi đi.”

Miễn cưỡng, nàng làm theo. Một dự cảm không lành từ đâu đó chợt òa đến trong tâm trí khi nàng rời khỏi căn phòng. Nàng không có ý định đóng chặt cửa, nhưng nó đã đóng tách một cái như thể bộ hàm của một con thú đang đói.

Thật khó khăn khi cất bước rời đi. Nàng muốn bảo vệ anh mình khỏi một điều gì đó. Nàng chỉ không biết đó là gì. Sau khi về đến phòng, Amelia thay chiếc váy ngủ nàng ưa thích. Chiếc áo bằng vải flanen trắng, dày và bị co lại qua nhiều lần giặt. Cổ áo cao và tay áo dài với những hình thêu bằng chỉ trắng do Win làm. Sự lạnh giá mà nàng cảm thấy ở dưới lằn cằm chậm phai đi sau khi nàng chui vào bên dưới tấm chăn, cuộn tròn người như một quả bóng. Nàng nên nghĩ tới việc nhóm một ngọn lửa trong lò sưởi. Nàng nên làm ngay bây giờ, để căn phòng ấm hơn, nhưng ý tưởng leo ra khỏi giường hoàn toàn không hấp dẫn nàng.

Thay vào đó, nàng tập trung tâm trí với những ý nghĩ về những thứ nóng bỏng: một tách trà, khăn choàng len, phòng tắm xông hơi, một hàng gạch lát bên lò sưởi. Dần dần sự ấm áp tích tụ xung quanh nàng và khiến nàng cảm thấy đủ thoải mái đi vào giấc ngủ.

Đó lại là một giấc ngủ đầy mộng mị. Nàng có một trận cãi vã đầy ẩn tượng với mọi người trong giấc mơ, những cuộc nói chuyện trở đi trở lại mà không có ý nghĩa gì. Chuyển mình, lăn lộn hết bên này bên kia, nàng cố gắng lờ đi những giấc mơ khó chịu.

Rồi, có tiếng nói, giọng của Poppy, thậm chí... và dù nàng có cố gắng lờ nó đi thế nào, những âm thanh vẫn dai dẳng

“Amelia! Amelia!” Nàng ráng sức chống khuỷu tay ngồi dậy, mù mờ và rối trí vì bị đánh thức đột ngột. Poppy đang ở bên giường của nàng.

“Cái gì thế?” Amelia lồm bồm, vén mớ tóc rối trên mặt ra sau đầu.

Thoạt nhìn, khuôn mặt của Poppy trông thật kỳ quái trong bóng tối, nhưng khi mắt của Amelia điều chỉnh lại, hình ảnh của cô em gái trở nên rõ ràng nhìn thấy được.

“Em ngủ thấy khó”, Poppy nói.

Những từ như vậy không bao giờ được sử dụng một cách khinh suất, cũng không thể bị bỏ qua mà không tìm hiểu. Hỏa hoạn là một mối quan tâm hàng đầu, bất kể mọi người sống ở đâu. Nó có thể bắt đầu theo bất kỳ cách nào, từ những ngọn nến bị lật nhào, những ngọn đèn, những tia lửa phát ra từ lò sưởi hay đám tro tàn từ lò than đang cháy. Và hỏa hoạn trong một ngôi nhà cổ như thế này sẽ không khác gì một thảm họa.

Cố gắng ra khỏi giường, Amelia tìm kiếm hộp dép gần cuối giường. Nàng vấp chân, rồi vừa nhảy lò cò vừa nguyên rửa.

“Đây, để em tìm cho” Poppy nâng nắp thiếc của hộp dép lên và lấy đôi giày ra, trong khi Amelia tìm một cái khăn choàng. Họ nắm tay đi qua căn phòng tối với sự thận trọng của những con mèo già. Tới đầu cầu thang, dù Amelia đã cố gắng ngửi nhưng vẫn chưa phát hiện được gì hơn là mùi tích tụ quen thuộc của xà phòng, sáp, bụi, dầu đèn. “Chị không ngửi thấy mùi khói.”

“Mùi của chị không nhận ra đây thôi. Hãy thử lại xem.”

Lần này, rõ ràng là có một thứ gì đó đang cháy. Sự hoảng hốt tràn qua nàng. Nàng nghĩ đến Leo, một mình với chiếc đèn ma thuật, ngọn lửa và dầu ... và ngay lập tức biết điều gì đã xảy ra.

“Merripen!” Tiếng hét lạnh lạnh của giọng nàng làm Poppy giật mình. Amelia nắm chặt cánh tay em gái để bình tĩnh lại “Tìm Merripen. Đánh thức mọi người dậy. Hét to hết mức em có thể nhé.”

Poppy tuân theo không chút chậm chể, chạy vội về phòng ngủ của các chị em mình trong khi Amelia tìm đường đi xuống nhà. Một ánh lửa sáng rực phát ra từ hướng phòng khách riêng, đám sáng bập bùng thật đáng ngại đang tràn ra bên dưới cánh cửa.

“Leo!” Nàng đá tung cửa và bị dội lại vì một luồng hơi nóng đập thẳng vào người. Một bức tường đã bị bao phủ bởi ngọn lửa, phía trên nhả nhúm và cong queo vì những tia lửa nóng. Qua làn khói mịt mù, hình dáng to lớn của anh trai nàng hiện ra dưới sàn. Nàng chạy tới chỗ anh, nắm lấy nếp áo sơ mi, kéo thật lực đến nỗi mà lớp vải bắt đầu dãn ra còn những cái khuy tuột hết chỉ. “Leo, thức dậy, thức dậy ngay” Nhưng Leo không có phản ứng gì.

La hét để đánh thức và để trấn tĩnh anh, Amelia lôi mạnh và kéo lê anh mà không thành công. Nản lòng, những giọt nước mắt xuất hiện trong đôi mắt cay xè vì khói của nàng. Nhưng sau đó Merripen đã xuất hiện, đẩy nàng sang một bên không nhẹ nhàng lắm. Cúi xuống, anh nhắc Leo lên và vắt qua đôi vai rộng của anh với một tiếng cầu nhàu. “Theo tôi,” anh nói một cách cộc cằn với Amelia. “Các em cô đã ở bên ngoài rồi.”

“Tôi sẽ đi ra ngay. Tôi phải chạy lên gác và lấy một số thứ,”

Anh ném cho nàng một cái nhìn đầy nguy hiểm. “Không.”

“Nhưng chúng tôi không có quần áo. Tôi chỉ lên gác...”

“Ra ngoài.”

Vì Merripen chưa bao giờ cao giọng với nàng trong tất cả những năm họ đã biết nhau, Amelia giật mình rồi vội vã tuân theo. Đôi mắt nàng đau nhức và chảy nước mắt vì khói thậm chí ngay cả khi họ đã đi qua cửa trước và ra ngoài, chìm vào bóng tối của con đường rải sỏi. Win và Poppy đã ở đây. Cả hai túm tụm xung quanh Leo và cố gắng làm cho anh tỉnh dậy và ngồi lên. Giống như Amelia, các cô gái cũng chỉ mặc váy ngủ, khoác khăn choàng và đi dép

“Beatrix đâu?” Amelia hỏi. Cùng lúc đó, tiếng chuông của điện trang vang lên, giai điệu cao và rõ ràng, lan tỏa đi mọi hướng

“Em bảo bé đi rung chuông” Win nói. Tiếng chuông sẽ gọi hàng xóm và dân làng đến giúp đỡ, mặc dù trong lúc đợi mọi người đến nơi, Ramsay House có lẽ đã bị lửa thiêu sạch.

Merripen đi dẫn những con ngựa ra khỏi chuồng phòng trường hợp đám cháy lan rộng.

“Điều gì đang xảy ra vậy?” Amelia nghe Leo hỏi bằng giọng khàn khàn. Trước khi bất cứ ai có thể trả lời, anh đã bị một cơn co thắt vì ho. Win và Poppy vẫn bên cạnh anh trai mình, thì thầm nhẹ nhàng với anh. Tuy nhiên, Amelia đứng cách đó vài mét, buộc chặt hơn cái khăn choàng trên vai nàng.

Nàng đầy cay đắng, giận dữ và sợ hãi. Tâm trí nàng không hề nghi ngờ gì việc Leo đã gây ra đám cháy, rằng anh đã khiến mọi người trả giá đắt và đã gần như thành công trong việc giết chết tất cả. Sẽ cần một thời gian dài trước khi nàng có thể hy vọng nói chuyện với anh, người anh mà nàng từng yêu quý giờ rõ ràng là đã biến thành một người hoàn toàn khác.

Đến thời điểm này tình yêu thương dành cho Leo trong nàng chỉ còn lại rất ít. Đối với nàng, anh không hơn gì một người được thương hại, anh thậm chí còn là một mối nguy hiểm cho bản thân và gia đình. Tất cả họ sẽ sống tốt hơn mà không cần anh, Amelia nghĩ. Ngoại trừ rằng nếu anh mất đi, tước hiệu sẽ được chuyển cho một người họ hàng xa hoặc bị xóa sổ, và họ sẽ rời đi mà không có bất kỳ khoản lợi tức nào.

Theo dõi Merripen, trong ánh sáng của mặt trăng chiếu xuống xuyên qua các đám mây, khi anh đang kéo con ngựa đầu tiên và sau đó là chiếc xe bốn bánh ra khỏi chuồng ngựa, Amelia cảm thấy trào dâng lòng biết ơn. Họ đã bao giờ làm được gì mà không có anh? Rất lâu rồi, khi cha nàng đưa về nhà một cậu bé vô gia cư, hành động đó đã luôn luôn được các mọi người ở Primrose Place coi là một hành động từ thiện. Nhưng nhà Hathaways đã được đáp lại bởi sự hiện diện không ồn ào và vững chắc của Merripen trong cuộc sống của họ. Nàng đã không bao giờ có thể biết chắc chắn tại sao anh lại quyết định ở lại với nhà Hathaways. Việc đó dường như là vì lợi ích của họ chứ không phải là của anh.

Mọi người xung quanh đã bắt đầu tới trên lưng ngựa, một số từ ngôi làng, một số từ hướng dinh thự Stony Cross. Những người dân đã mang tới một cái xe đựng máy bơm tay được một con ngựa khỏe mạnh kéo. Bên hông xe kéo là các máng nước, sẽ được đổ đầy nước sông. Mọi người mang tới cả những cái xô. Một cái đòn bẩy quay tay bằng gỗ sẽ đưa nước qua một ống bằng da và phun nước ra qua một cái ống hút kim loại. Vào lúc mà cái máy này hoạt động, có lẽ ngọn lửa đã hoành hành ngoài tầm kiểm soát. Tuy nhiên vẫn có khả năng, máy bơm tay sẽ giúp giữ lại ít nhất là một phần ngôi nhà.

Amelia chạy đến với những người dân đang tới để miêu tả con đường ngắn nhất dẫn ra con sông gần đó. Ngay lập tức một nhóm người, cùng với Merripen đứng thành một hàng dài hướng ra sông, những xô nước nhún nhảy trên đòn gánh đặt trên vai họ.

Khi quay trở lại với các em gái, Amelia va mạnh vào một hình dáng cao lớn ngay sau nàng, thở hổn hển, nàng cảm thấy đôi tay quen thuộc ghì chặt vai nàng.

“Christopher.” Sự nhẹ nhõm tràn ngập trong nàng vì sự có mặt của anh ta, mặc dù thực tế rằng anh ta có thể không làm được gì để cứu ngôi nhà của nàng. Nàng quay lên nhìn anh ta, vẻ đẹp trai của anh được tắm trong một thứ ánh sáng kỳ lạ.

Christopher kéo nàng lại gần mình như thể anh không thể vượt qua chính mình, vùi đầu nàng vào vai anh. “Cảm ơn Chúa. Em không bị thương. Đám cháy bắt đầu như thế nào?”

“Tôi không biết.” Amelia vẫn cố dằng ra khỏi anh, sững sốt nghĩ tới việc nàng chưa từng hi vọng sẽ được anh ta ôm vào lòng lần nữa. Nàng nhớ điều này, cái cách nàng phù hợp với anh ta, sự an toàn trong vòng ôm của anh ta. Nhưng đồng thời nàng lại cũng nhớ ra rằng, anh ta đã từng phản bội nàng. Nàng vịn người thoát ra và vuốt mấy sợi tóc ra khỏi mắt.

Christopher thả nàng ra một cách miễn cưỡng. “Đứng xa ngôi nhà ra nhé. Anh sẽ ra giúp bơm nước.”

Một giọng nói khác vang lên từ bóng tối. “Anh sẽ hữu ích hơn ở đó đây.”

Cả Amelia và Christopher quay lại nhìn, một giọng nói dường như cất lên từ hư không. Với bộ quần áo đen và mái tóc đen, Cam Rohan hiện ra hết một cái bóng trong đêm tối.

“Chết tiệt,” Christopher thì thầm. “Người khác không thể thấy anh nếu anh đen tối như bây giờ.”

Mặc dù Rohan có thể phật ý vì lời nhận xét cay nghiệt của Christopher, anh cũng không đáp trả. Cái nhìn của anh lướt qua khắp người Amelia nhanh chóng kiểm tra “Em bị thương à?”

“Không, nhưng ngôi nhà...” cổ họng của nàng nghẹn lại vì nước mắt.

Cam cởi áo choàng của anh và khoác nó lên mình nàng, kéo vạt trước khép lại. Chiếc áo lông cừu vương vấn sự ấm áp và một mùi hương nam tính dễ chịu. “Chúng ta sẽ xem có thể làm được những gì” Anh ra

hiệu cho Christopher Frost đi với anh. “Hai hộp cứu hỏa đang được dỡ xuống gần bậc cửa. Anh có thể giúp tôi mang chúng vào trong.”

Mắt Amelia tròn tròn khi nhìn thấy hai thùng kim loại lớn. “Chúng là gì vậy?”

“Một sáng chế của Đại tá Swansea. Chúng được đổ đầy dung dịch bồ tạt [[19]]. Chúng tôi sẽ sử dụng nó để ngăn đám cháy lan rộng cho đến khi họ đổ đủ nước vào máy bơm.”

Rohan nhìn lướt về phía Christopher Frost. “Vì Swansea quá già để mang mấy cái thùng này, tôi sẽ mang một cái và anh mang cái kia.”

Amelia biết Christopher khá rõ để biết rằng anh ta ghét ra mặt vì bị giao việc, đặc biệt là từ một người đàn ông được coi là có địa vị thấp kém hơn mình. Nhưng anh ta đã khiến nàng ngạc nhiên khi không phản kháng gì và đi theo sau Cam Rohan đến ngôi nhà đang cháy.

14. Chương 14

Amelia nhìn Cam Rohan và Christopher Frost nâng những hộp bằng đồng hình dáng kì lạ được nối với những cái vòi bằng da, và kéo chúng qua cửa trước. Đại úy Swansea vẫn ở trên cái thang gấp, hét to các chỉ dẫn ngay cho họ.

Những tia sáng khủng khiếp đã vọt ra từ các cửa sổ khi lửa bắt đầu lan vào nội thất của căn nhà. Chẳng mấy chốc, Amelia thất vọng nghĩ, ngôi nhà sẽ không còn lại gì ngoài một bộ khung đen ngòm.

Đi trở lại chỗ các em gái, Amelia đứng bên cạnh Win, người đang ôm đầu Leo trong lòng mình “Anh ấy thế nào rồi?”

“Anh ấy mệt vì hít nhiều khói.” Win đưa một bàn tay nhẹ nhàng lướt trên đầu bù xù của người anh trai. “Nhưng em nghĩ anh ấy sẽ ổn thôi.”

Nhìn xuống Leo, Amelia thì thầm, “Lần sau khi anh muốn cố gắng tự vẫn, tôi sẽ rất biết ơn nếu anh không đem chúng tôi theo cùng.”

Anh không có dấu hiệu nào thể hiện là có nghe thấy những lời này, nhưng Win, Beatrix, và Poppy nhìn qua nàng đầy bất ngờ. “Không phải bây giờ, chị yêu,” Win nói với sự khiển trách nhẹ nhàng. Amelia kiểm chế những từ ngữ nóng giận đang dâng lên đôi môi nàng và nhìn chăm chăm một cách lạnh lùng vào ngôi nhà.

Đã có thêm nhiều người đến, một số đứng thành hàng để chuyển những xô nước từ sông đến máy bơm tay. Không có dấu hiệu của các hoạt động bên trong căn nhà. Nàng tự hỏi Rohan và Frost đang làm gì.

Win dường như hiểu thấu ý nghĩ của nàng. “Có vẻ như cuối cùng Đại tá Swansea đã có một cơ hội để thử nghiệm sáng chế của ông ấy”, cô nói.

“Sáng chế gì thế?” Amelia hỏi. “Và làm thế nào em biết về nó?”

“Em ngồi bên cạnh ông ấy trong bữa tiệc tối ở dinh thự Stony Cross mà,” Win trả lời. “Ông ấy nói với em rằng trong lúc thí nghiệm thiết bị nổ, ông ấy đã có ý tưởng về một thiết bị có thể dập tắt đám cháy bằng cách phun dung dịch kali - cacbonat. Khi cái hộp đồng được dựng đứng lên, một lọ axit sẽ hòa trộn với dung dịch này và sẽ tạo ra áp lực đủ để đẩy dung dịch ra khỏi cái hộp.

“Sẽ có hiệu quả chứ?” Amelia hỏi đầy hồ nghi.

“Tất nhiên, em hy vọng thế.”

Cả hai người đều bị giật mình vì âm thanh do những cửa sổ bị phá vỡ tạo nên. Một loạt các ống bơm tay đã tạo ra một khoảng rộng đủ lớn để đưa trực tiếp dòng nước vào trong căn phòng đang cháy.

Ngày càng thêm lo lắng, Amelia chăm chú nhìn ngôi nhà để nắm được bất kỳ dấu hiệu nào Rohan hoặc Frost. Nàng rất băn khoăn về cái ý kiến kì quặc là chạy vào một ngôi nhà đang cháy với một thiết bị chưa

được kiểm chứng, luôn có thể nổ tung vào mặt ai đó. Đối đầu với hóa chất, khói, và hơi nóng, những người đàn ông có thể sẽ mất phương hướng hoặc bị chôn vùi trong đó. Ý tưởng về những hậu quả sẽ xảy ra với họ thật khó chịu. Các cơ của nàng thất bại vì lo lắng cho đến khi sự đau đớn nhanh như chớp lan đến các chi.

Ngay khi nàng mới vừa bắt đầu nghĩ tới ý tưởng mạo hiểm đi tới ngưỡng cửa, Rohan và Frost đã xuất hiện trước căn nhà với các hộp rỗng và ngay lập tức Đại tá Swansea tiếp cận họ.

Amelia vội vã chạy về phía trước, bật khóc vì vui mừng và chỉ chịu dừng lại khi nàng tới gần họ. Thật đáng ngạc nhiên khi đôi chân của nàng có thể chạy về phía trước.

Rohan bỏ cái hộp xuống và ôm nàng thật chặt. “Bình tĩnh nào, con chim nhỏ.”

Nàng đã rơi mất áo choàng và khăn choàng của mình đâu đó khi chạy. Không khí lạnh buốt của buổi đêm xuyên qua cả lớp áo váy, khiến nàng run rẩy. Anh ôm nàng lại gần hơn nữa, làm dịu nàng bằng mùi cay nồng của khói và mồ hôi. Nhịp tim anh đập đều đều bên tai nàng, bàn tay anh xoa tròn trên lưng nàng đầy ấm áp.

“Các bình chữa cháy thậm chí còn hiệu quả hơn tôi dự đoán,” nàng nghe Đại tá Swansea nói với Christopher Frost. “Thêm hai hoặc ba bình nữa và tôi tin rằng chúng ta có thể xong nhiệm vụ.”

Cổ trần tĩnh lại, Amelia nhìn ra từ vòng ôm của Rohan. Frost đang nhìn chăm chăm vào nàng với sự phản đối hiển nhiên và một điều gì đó như là ghen tị. Nàng biết nàng đã tự tạo ra một cảnh tượng không mấy hay ho với Cam Rohan. Lại một lần nữa. Nhưng nàng không thể khiến bản thân rời khỏi vòng tay che chở an ủi của anh lúc này.

Đại tá Swansea đang mỉm cười, hài lòng với kết quả những nỗ lực của ông. “Ngọn lửa bây giờ đã được kiểm soát,” ông nói với Amelia. “Tôi nên nghĩ rằng chúng sẽ hoàn toàn bị dập tắt sớm thôi.”

“Đại tá, tôi sẽ không bao giờ có thể cảm ơn ông cho đủ cả”, nàng cố gắng nói.

“Tôi đã chờ đợi một cơ hội như thế này”, ông tuyên bố. “Mặc dù tất nhiên tôi không mong muốn nhà của cô là vị trí thử nghiệm.” Ông quay người lại để xem xét những tiến triển với các máy bơm tay hiện giờ đang hoạt động hết công suất. “Tôi sợ,” ông nói đầy phiền muộn, “Nước cũng sẽ gây thiệt hại xấu như khói đấy.”

“Có lẽ vài phòng tầng trên vẫn có thể ở được,” Amelia nói. “Ít phút nữa, tôi có nên đi lên và xem...”

“Không,” Rohan ngắt lời nàng một cách bình tĩnh. “Em và mọi người trong nhà sẽ đến đền trang Stony Cross. Ở đây có đủ phòng khách cho mọi người.”

Trước khi Amelia có thể nói lời nào, Christopher Frost đã trả lời thay nàng. “Tôi đang ở với gia đình Shelsher tại nhà trọ trong làng. Miss Hathaway và anh chị em của cô ấy sẽ đến đó với tôi.”

Amelia cảm thấy sự thay đổi trong cách ôm nàng của Rohan. Bàn tay anh nắm lấy cánh tay nàng, và ngón tay cái tìm kiếm đường cong nơi khuỷu tay nàng, nơi nhịp đập đều đều bên dưới làn da mỏng manh. Anh chạm vào nàng với sự thân mật đầy sở hữu của một người yêu.

“Dinh thự nhà Westcliff gần hơn”, Rohan nói. “Miss Hathaway và các em cô ấy đã đứng ngoài trời trong thời tiết lạnh giá, chỉ khoác lên người mỗi cái áo choàng mỏng manh. Anh trai cô ấy cần một bác sĩ thăm khám và nếu tôi không nhầm, Merripen cũng vậy. Họ sẽ đi đến đền trang.”

Amelia cau mày khi những lời anh nói thấm vào nàng “Tại sao Merripen cần một bác sĩ? Anh ấy đâu rồi?”

Rohan xoay nàng lại trong vòng tay anh để mặt nàng hướng về phía đối diện. “Ồ kia, bên cạnh các em gái của em.”

Nàng thở hổn hển vì kinh ngạc khi vừa nhìn thấy Merripen nằm trên nền đất. Win đang ở đó với anh, cố gắng kéo lớp vải mỏng của cái áo sơ mi ra khỏi lưng anh. “Ồ, không.” Amelia rời khỏi Rohan và chạy nhanh về phía gia đình nàng. Nàng nghe Christopher Frost gọi tên nàng, nhưng nàng lờ đi tiếng gọi đó

“Chuyện gì xảy ra vậy?” nàng hỏi, quỳ xuống mặt đất ẩm ướt bên cạnh Win. “Merripen bị bỏng à?”

“Vâng, trên lưng.” Win xé một miếng vải từ áo choàng của mình để băng bó tạm thời cho anh. “Beatrix, em cầm lấy và nhúng nó vào nước cho chị với”

Không nói một lời, Beatrix chạy bổ đến cái máng nước ở máy bơm tay.

Win luồn tay vào mái tóc đen dày của Merripen khi đầu anh tì vào cằm tay nàng. Hơi thở của anh rít lên không đều qua kẽ răng.

“Nó có đau không, hay là tê hết cả rồi?” Amelia hỏi.

“Đau như quỷ ấy,” anh tức tối.

“Đó là một dấu hiệu tốt. Một vết bồng sẽ nghiêm trọng hơn nhiều nếu bị tê.” Anh quay đầu, giành cho nàng một cái nhìn biết nói.

Win để tay dưới gáy Merripen khi nói chuyện với Amelia. “Anh ấy đã đi quá gần các mái hiên của ngôi nhà. Sức nóng từ đám cháy làm các tấm lợp kim loại tan chảy và nhỏ giọt xuống dưới. Một số giọt kim loại nóng chảy rơi vào lưng anh ấy.” Cô ngước lên khi Beatrix trở lại với một miếng vải ướt nhẹp.

“Cảm ơn em, thân yêu.” Nàng áo sơ mi của Merripen lên, cô đặt miếng vải ướt trên vết bồng, và anh thét lên một tiếng gầm gừ vì đau. Mất tất cả ý thức về niềm kiêu hãnh hay sự lịch thiệp, anh để Win gối đầu anh vào lòng cô trong khi anh run run không thể kiểm soát được mình.

Liếc nhìn Leo, người đang khá hơn chút ít, Amelia nhận ra Cam Rohan đã đứng - nàng cần đưa gia đình của mình đến đền trang ngay lập tức và đi mời một bác sĩ.

Nàng không phản đối khi Rohan và đại tá Swansea đưa toàn bộ mọi người trong nhà lên xe. Leo được nâng vào xe, và Merripen, người đang run rẩy và mất phương hướng, cũng cần giúp đỡ. Đại úy Swansea cầm cương một cách khéo léo khi ông đưa gia đình Hathaway về dinh thự Stony Cross.

Khi họ đến nơi, các chị em Hathaway được chào đón với sự nhiệt tình và sự cảm thông của mọi người, những người hầu làm theo mọi chỉ dẫn, các vị khách của gia đình tình nguyện đưa thêm quần áo và các vật dụng cá nhân. Phu nhân Westcliff và phu nhân St Vincent chăm sóc các em gái nàng trong khi Amelia được hai người hầu gái kiên quyết kéo đi. Rõ ràng là họ sẽ không mủi lòng cho đến khi nàng được tắm, cho ăn và mặc quần áo.

Một khoảng thời gian dài như vô tận khi những người hầu gái mặc lên người Amelia một cái áo ngủ sạch sẽ và một cái áo choàng nhung màu lam. Mười lăm phút nữa trôi đi trong lúc họ tỉ mỉ tết mó tóc ẩm ướt của nàng thành một bím đuôi sam gọn gàng đằng sau tai. Khi cuối cùng tất cả đã xong, Amelia cảm ơn những người hầu và rảo bước vào phòng khách. Nàng đi kiểm tra tình trạng của anh em nàng, bắt đầu từ Leo.

Một người hầu ở hành lang chỉ cho nàng phòng của Leo. Bác sĩ, một người đàn ông lớn tuổi với một bộ râu màu xám tỉa gọn gàng, vừa mới cáo từ để rời đi. Ông ta tạm dừng lại, tay đeo túi, khi nàng hỏi về tình trạng của anh trai mình.

“Tất cả những gì tôi có thể nói là hiện giờ Ngài Ramsay đang khá tốt”, bác sĩ trả lời. “Có một vết sưng tấy nhỏ trong cổ họng, do hít phải khói, tất nhiên, nhưng nó chỉ là sưng tấy mô, không quá nghiêm trọng. Sắc mặt của ngài ấy tốt, tim khỏe và mọi dấu hiệu cho thấy ngài ấy sẽ khỏe trở lại”

“Cảm ơn Chúa. Thế còn Merripen, thưa bác sĩ?”

“Người Gypsy ấy à? Tình trạng của anh ta thì đáng lo ngại đấy. Đó là một vết bồng không mấy dễ chịu. Nhưng tôi đã xử lý nó và băng lại bằng băng mật ong, nó sẽ giúp giữ miếng băng và làm lành vết thương. Tôi sẽ trở lại vào ngày mai để kiểm tra xem anh ta có khá hơn chút nào không.”

“Cảm ơn ông. Tôi không muốn làm phiền ông. Tôi biết giờ này muộn rồi, nhưng ông có thể dành một chút thời gian để ghé thăm một người em của tôi không? Phổi của em tôi không tốt lắm, và mặc dù không tiếp xúc với khói, nhưng em ấy đã ở khá lâu ngoài trời trong không khí ban đêm- ”

“Cô đang nói đến cô Winnifred.”

“Vâng.”

“Cô ấy đang ở trong phòng của người Gypsy ấy. Rõ ràng là anh ta có cùng chung mối quan tâm với cô về sức khỏe của em gái cô. Cả hai người đã tranh cãi khá kịch liệt xem ai là người mà tôi cần khám trước.”

“Ồ” Một nụ cười mờ nhạt hiện lên trên đôi môi của nàng. “Ai thắng thế? Tôi đoán là Merripen?”.

Ông bác sĩ mỉm cười đáp lại nàng. “Không, Miss Hathaway, em gái của cô có thể có phổi yếu, nhưng cô ấy có rất nhiều quyết tâm.” Ông cúi đầu chào nàng. “Chúc cô một buổi tối an lành. Tôi rất cảm thông vì sự không may của cô ngày hôm nay”.

Amelia gật đầu cảm ơn và đi vào phòng của Leo. Trong phòng, một chiếc đèn đã được vặn nhỏ xuống. Anh đang nằm nghiêng một bên, đôi mắt mở to, nhưng anh không nhìn nàng khi nàng đến gần bên. Ngồi bên cạnh tấm đệm với sự cẩn trọng, nàng với tay, vuốt mái tóc rối bù của anh.

Giọng nói của anh là một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng “Cô tới để kết liễu tôi phải không?”

Nàng mỉm cười nhăn nhó. “Anh dường như đã tự mình làm một công việc tuyệt vời.” Bàn tay nàng ôm lấy đầu anh dịu dàng. “Đám cháy bắt đầu thế nào vậy, anh yêu quý?”

Anh nhìn nàng, đôi mắt đỏ ngầu. Chúng giống như hai đèn hiệu nhỏ dẫn đường cho tàu hỏa. “Tôi không nhớ. Tôi đã ngủ gật. Tôi không chủ tâm gây ra đám cháy. Tôi hi vọng cô tin điều đó”

“Em tin.” Nàng nghiêng người qua và hôn lên trán anh như thể anh là một cậu bé. “Nghỉ ngơi đi, Leo. Mọi thứ sẽ khá hơn vào sáng mai...”

“Cô luôn luôn nói thế,” anh lầm bầm, nhắm mắt lại. “Có thể một ngày nào đó nó sẽ thành sự thật.” Và ngạc nhiên làm sao anh nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Nghe tiếng động ở cửa, Amelia nhìn lên thấy người quản gia đang mang vào một khay nặng trĩu có hai chai thủy tinh màu nâu và bó thảo dược khô. Đi cùng người phụ nữ lớn tuổi là Cam Rohan đang cầm một ấm nước nhỏ mở nắp bốc đầy hơi nước.

Rohan chưa gột sạch khói bám vào quần áo, tóc và da của anh. Mặc dù đã ráng sức từ tối nhưng anh vẫn không biểu hiện một dấu hiệu mệt mỏi. Anh liếc nhìn Amelia từ đầu đến chân, đôi mắt anh sáng như diêm sanh trên khuôn mặt đầy vết nhọ và mồ hôi.

“Hơi nước sẽ giúp Ngài Ramsay dễ thở hơn vào ban đêm,” người quản gia giải thích. Bà bắt đầu thắp những ngọn nến bên dưới một cái lỗ bên cạnh giường, nơi chiếc ấm đã được đặt vào đó.

Khi hơi nước phân tán qua không khí, Amelia ngửi thấy một mùi thơm sực nức, dễ chịu lan tỏa. “Cái gì thế?” nàng thì thầm hỏi.

“Cây cúc sam, húng tây và cam thảo,” Rohan nói, “Cùng với cây du trôn và lá đuôi ngựa cho chỗ sưng tấy trong cổ họng của anh ấy.”

“Chúng tôi cũng đã cho cả morphine để giúp ngài ấy dễ ngủ,” người quản gia nói. “Tôi sẽ để nó bên cạnh giường và nếu ngài ấy thức dậy lần sau - ”

“Không,” Amelia nói một cách nhanh chóng. Điều cuối cùng Leo cần lúc này là cơ hội tiếp cận một chai morphine lớn. “Cái này không cần thiết.”

“Vâng, thưa cô”. Người quản gia bước ra với một tiếng thì thầm kín đáo. “Cô có thể rung chuông bất cứ khi nào cần”.

Cam vẫn còn trong phòng, thoải mái nghiêng vai, tì vào một cột giường cao chót vót. Anh quan sát khi Amelia đi kiểm tra thành phần của cái ấm hơi nước. Nàng ngoảnh đi, tránh nhìn vào sự hiện diện ngăm ngăm mạnh mẽ của anh, đôi mắt sâu thẳm và nụ cười trên choker hiện lên trên khuôn miệng anh.

“Ông chắc phải kiệt sức rồi”, nàng nói, nhặt lên một cành lá khô. Nàng đưa lên mũi một cành thảo dược nhăn nheo rất thơm và ngửi thử “Rất muộn rồi”

“Tôi đã dành phần lớn cuộc sống trong một sông bài, với tôi thì giờ này chỉ mới chớm đêm thôi”. Anh ngập ngừng. “Em nên đi ngủ đi.”

Amelia lắc đầu. Đầu đó bên dưới những nhịp đập gào thét và những những lo lắng vẫn vơ trong đầu óc nàng, là sự kiệt sức khủng khiếp. Tuy nhiên, bất kỳ cố gắng nào để ngủ sẽ là vô ích, nàng sẽ chỉ đơn giản

là nằm đó và nhìn chăm chăm vào trần nhà. “Đầu tôi quay như một đèn kéo quân. Chỉ nghĩ đến giấc ngủ thôi là...” Nàng lắc đầu.

“Một bờ vai để khóc có giúp gì cho em không” anh nhẹ nhàng hỏi.

Nàng cố gắng che giấu cảm giác yếu đuối mà câu hỏi của anh gây ra cho nàng. “Cảm ơn ông, nhưng không cần đâu”. Một cách cẩn thận nàng bỏ mớ thảo dược vào ấm. “Khóc là một sự lãng phí thời gian.”

“Khóc làm vơi đi ít nhiều nỗi đau”

“Đó là một câu nói của người digan à?”

“Shakespeare.” Anh quan sát nàng đầy chăm chú, thậm chí là quá nhiều, thấu hiểu những gì đang được nén lại bên dưới sự bình tĩnh gượng gạo của nàng “Em có bạn bè giúp em vượt qua điều này, Amelia. Và tôi là một trong số đó.”

Amelia sợ rằng anh có thể nhìn nàng bằng con mắt thương hại. Nàng sẽ tránh điều đó bằng mọi giá. Nàng không thể dựa vào anh, hoặc bất cứ ai. Nếu nàng làm điều đó, nàng sẽ không bao giờ có thể có thể đứng trên đôi chân của mình một lần nữa. Nàng quay người, tránh xa khỏi anh, bàn tay nàng giơ lên như thể muốn xua tan bất cứ nỗ lực nào chạm tới nàng. “Ông không cần phải bận tâm về gia đình tôi. Chúng tôi sẽ cố gắng. Chúng tôi luôn luôn thế.”

“Không phải lúc này.” Rohan bình tĩnh nhìn nàng. “Anh trai em không thể giúp đỡ bất kỳ ai, ngay chính bản thân anh ta. Các em gái của em còn quá trẻ, ngoại trừ Winnifred. Và bây giờ ngay cả Meripen cũng nằm liệt giường.”

“Tôi sẽ chăm sóc họ. Tôi không cần giúp đỡ.” Nàng với lấy cái màn cột ở phía chân giường và xếp nó lại ngay ngắn. “Ông sẽ đi London vào buổi sáng, phải không? Ông có lẽ nên rút lại lời khuyên của mình và đi ngủ đi.”

Ánh mắt anh trở nên như có lửa. “Chết tiệt, tại sao em phải cứng đầu như vậy chứ”

“Tôi không cứng đầu. Chỉ là tôi không muốn bất cứ điều gì từ ông. Và ông xứng đáng tìm thấy sự tự do ông đã bị tước đoạt quá lâu.”

“Em quan tâm về tự do của tôi hay là em sợ thừa nhận em cần một người nào đó?”

Anh đã đúng - nhưng nàng thà chết còn hơn là thừa nhận điều đó “Tôi không cần bất cứ ai, ngay cả ông.”

Giọng của anh bớt gay gắt hơn và trở nên mềm mại “Em không biết sẽ dễ dàng thế nào để chứng minh là em sai đâu.” Anh bắt đầu tiếp cận nàng, kiểm soát các chuyển động và khóa nàng lại như thể anh muốn bóp nghẹt nàng, hôn nàng, hoặc cả hai.

“Có thể là kiếp sau”, nàng thì thầm, bằng cách nào đó cố gắng nở một nụ cười “Hãy đi đi. Cam.”

Nàng đợi cho đến khi anh rời căn phòng, và vai nàng chùng xuống nhẹ nhõm.

Muốn thoát khỏi khoảng không ngột ngạt của ngôi nhà, Cam bước ra bên ngoài. Ánh trăng chiếu những luồng sáng yếu ớt xuyên qua bóng tối vô tận. Anh lang thang tới bức tường cao vút làm thành một hàng rào trông ra dòng sông. Đu người một cách dễ dàng lên trên bờ tường, anh ngồi xuống, bàn chân lơ lửng trên mép tường, và lắng nghe những âm thanh của dòng nước và bóng đêm. Mùi khói thoảng trong không khí, hòa lẫn với mùi hương của đất và rừng.

Cam cố gắng sắp xếp lại mớ cảm xúc hỗn độn của mình. Anh chưa từng biết đến sự ghen tị trước đây, nhưng khi anh nhìn thấy Christopher Frost ôm Amelia buổi tối nay, Cam đã trải nghiệm cảm giác bị thôi thúc mãnh liệt muốn bóp nghẹt tên con hoang đó. Mọi bản năng của anh điên lên vì Amelia, anh muốn chỉ có mình anh sẽ sẽ là người bảo vệ và an ủi nàng. Nhưng anh không phải là sự lựa chọn đúng đắn cho nàng. Nếu Frost quyết định theo đuổi nàng thì tốt nhất là Cam không nên can thiệp. Amelia sẽ sống dễ chịu hơn với người cùng giai cấp với mình, hơn là sống với một người lai digan. Cam cũng sẽ dễ chịu hơn. Ôi, Chúa ơi! Có thật là anh thực sự dự định dành hết phần đời còn lại sống như một gadjo, bị ràng buộc trong mối quan hệ gia đình không?

Anh nên rời Hampshire, anh nghĩ. Amelia sẽ có quyết định của nàng về Frost, và Cam sẽ thuận theo số mệnh của mình. Không thỏa hiệp hoặc hy sinh một trong hai phía. Với Amelia, anh sẽ không bao giờ là một điều gì đó hơn một đoạn hồi ức đáng nhớ mơ hồ trong cuộc sống của nàng.

Cúi đầu xuống, anh lấy tay vuốt mái tóc bất kham của mình. Ngực anh đau nhói theo cách mà nó luôn xảy ra khi anh khao khát tự do. Nhưng đây là lần đầu tiên, anh tự hỏi liệu đó có phải là những gì anh muốn có không. Bởi vì dường như nỗi đau sẽ không được chữa lành khi anh ra đi. Thực tế đang có nguy cơ nó sẽ trở nên tồi tệ hơn.

Tương lai mở ra trước anh là một trạng thái trống rỗng, vô hồn.

Sẽ có hàng ngàn đêm không có Amelia. Anh sẽ ôm ấp và làm tình với những người phụ nữ khác, nhưng không ai trong số họ sẽ là người mà anh thực sự muốn. Anh nghĩ đến cuộc sống của Amelia khi là một phụ nữ quá lứa. Hoặc tệ hơn, nàng sẽ hoà giải với Frost, có lẽ sẽ kết hôn với anh ta, nhưng luôn luôn sống với nhận thức rằng Frost đã từng phản bội nàng một lần và có thể lại làm điều đó một lần nữa. Nàng xứng đáng nhiều hơn thế. Nàng xứng đáng được đam mê, với trái tim chân thành, xứng đáng được ngụy lặn trong tình yêu thương.

Nàng xứng đáng ...

Ồi! Quỷ thần ơi. Anh đang suy nghĩ quá nhiều. Giống như một gadjo vậy. Anh tự ép mình đối mặt với sự thật. Sự thật là, Amelia là của anh, bất kể anh ở lại hay bỏ đi, bất kể họ có đi trên cùng một con đường hay không. Họ có thể sống ở các phía đối nhau trên thế giới và nàng vẫn sẽ là của anh. Một nửa Digan trong anh đã thấy điều đó ngay từ đầu. Và đó là một nửa mà anh sẽ lắng nghe.

Chiếc giường Amelia nằm mềm mại và sang trọng, nhưng nó cũng chỉ được làm từ những tấm ván gỗ mộc mà thôi. Nàng lăn tròn, chuyển mình, nằm ngửa ra nhưng nàng không thể tìm thấy vị trí thoải mái cho cơ thể đau nhức của mình, và không có sự thanh thản trong cái đầu đang bị tra tấn của nàng.

Căn phòng vẫn ở đó và ngọt ngào, không khí trở nên đặc quánh lại theo từng phút. Thèm khát một làn gió trong lành, se lạnh, nàng trượt ra khỏi giường, đến bên cửa sổ và đẩy nó mở ra. Một tiếng thở hắt đầy nhẹ nhõm thoát ra khi một làn gió nhẹ lướt qua nàng. Nàng nhắm đôi mắt nhức nhối của mình lại, dùng đốt ngón tay chà lên hai hàng mi ướt.

Một cảm giác lạ lùng, nhưng trong tất cả những vấn đề nàng phải đối mặt, điều giữ nàng không ngủ là câu hỏi liệu có bao giờ Christopher Frost thực sự yêu nàng. Nàng đã muốn nghĩ như vậy, thậm chí ngay cả sau khi anh ta bỏ rơi nàng. Nàng đã nói với mình rằng tình yêu là thứ xa xỉ với hầu hết mọi người, rằng sự nghiệp của Christopher là rất khó khăn, và anh đã phải đối mặt với một sự lựa chọn không thể tránh được. Anh đã làm những gì anh cho là tốt nhất ở thời điểm đó. Có lẽ nàng đã sai khi hi vọng anh ta sẽ lựa chọn nàng và bất chấp mọi hậu quả. Những điều như là được si mê, được mong muốn, được thèm khát ...hơn hết thấy, sẽ không bao giờ xảy ra với nàng.

Cánh cửa mở vào theo một hình vòng cung. Nàng nhận thấy sự dịch chuyển của một hình bóng lơ mơ, cảm thấy sự hiện diện của ai đó trong phòng. Giật mình, quay lại, nàng thấy Cam Rohan đã đứng ngay bên trong cánh cửa. Trái tim nàng bắt đầu đập với những nhịp dữ dội. Anh trông tựa như một điều gì đó đến từ một giấc mơ, một bóng ma bí ẩn ma quái.

Anh từ từ tiến đến gần nàng. Anh càng đến gần, thì dường như mọi thứ quanh nàng càng có vẻ bung ra, rơi xuống bỏ lại nàng trần trụi và dễ tổn thương. Hơi thở của Cam gấp gáp. Cả của nàng cũng vậy. Im lặng hồi lâu, cuối cùng anh cất lời: “Người digan tin rằng ta nên đi theo con đường nào vậy gọi ta và đừng bao giờ quay trở lại. Bởi vì ta không bao giờ biết những cuộc phiêu lưu gì đang chờ đợi phía trước.” Anh từ từ với tới nàng, cho nàng có mọi cơ hội chối từ. Anh chạm vào đường cong của bên hông nàng qua lớp vải mịn màng của váy ngủ. Anh kéo nàng lại gần hơn vào cơ thể rắn chắc của mình.

“Vì thế, chúng ta sẽ chọn con đường này” anh thì thầm “Và xem nó sẽ dẫn tới đâu”

Anh chờ đợi một tín hiệu, một vài biểu hiện của từ chối hay khuyến khích, nhưng nàng vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào anh, sưng sở và bất động.

Anh vuốt ve mái tóc nàng, thì thầm với nàng rằng đừng sợ anh, anh sẽ chăm sóc nàng, làm nàng hài lòng.

Những ngón tay anh tìm đến đường cong nhạy cảm của đầu nàng, ôm lấy đầu nàng khi anh hôn. Anh rải những nụ hôn dọc theo khuôn mặt nàng, hết lần này đến lần khác, và khi đôi môi nàng hé mở, ẩm ướt, anh liền khóa chúng lại bằng đôi môi anh.

Sự kích động tràn ngập trong nàng, và nàng đắm mình trong một khoái cảm bí ẩn, mở ra trước những vuốt ve sâu kín của lưỡi anh, cố gắng nắm bắt sự ngọt ngào. Đôi tay anh nhẹ nhàng thôi thúc nàng lùi lại phía sau cho đến khi nàng mất thăng bằng. Nàng ngã xuống giường như thể nằm trên một bề thờ nào đó của một kẻ ngoại giáo.

Cúi xuống trên người nàng, Cam hôn lên cổ nàng. Một loạt động tác giật mạnh ở vật trước áo ngủ của nàng, và vật áo tách ra.

Nàng cảm thấy sự cấp bách của anh, sức nóng tỏa ra từ cơ thể anh, nhưng tất cả chuyển động vẫn rất tỉ mỉ, kéo dài khi anh luồn vào bên dưới lớp vải mỏng manh và vuốt ve bầu ngực của nàng. Đầu gối nàng co lại, toàn bộ thân thể nàng cong lên vì khoái lạc từ sự đụng chạm của anh. Với một âm thanh không lời, đồ dành nàng thư giãn, bàn tay anh trượt từ ngực nàng xuống đầu gối. Đôi môi hé mở của anh hôn lên nụ hoa để trần của nàng, đùa giỡn với cái núm cương cứng, lưỡi anh lướt trên nó đầy ẩm ướt. Nàng đưa tay lên mái tóc anh, vẫy vò mái tóc đen như mun của anh, cố gắng giữ anh gần nàng hơn nữa. Miệng anh tiến sát đến trên núm vú của nàng, cắn nhẹ và mút cho đến khi nàng quặn quại và cố gắng quay đi, lo lắng bởi những cảm giác mà nàng đang bị cuốn vào sẽ đẩy nàng tới bờ vực của những cảm giác hoàn toàn mới.

Cam kéo nàng trở lại với anh và cúi xuống người nàng một lần nữa. Miệng anh bao phủ miệng nàng, trong khi những ngón tay khéo léo của anh kéo đường viền váy ngủ của nàng lên cao hơn và tìm kiếm phần bắp đùi phía sau mềm mại của nàng.

Amelia túm lấy áo của anh với đôi bàn tay run rẩy. Nó là loại áo rộng thùng thình không cổ, loại áo được cởi ra bằng cách kéo qua đầu thay vì cởi nút áo. Cam cử động để giúp nàng, kéo cái áo ra và ném nó qua một bên. Ánh trắng mịn vàng từ đường nét cơ bắp mềm dẻo trên cơ thể anh, bờ ngực căng tràn và trơn láng.

Duỗi thẳng lòng bàn tay tì lên cơ thể cứng cáp của anh, nàng đưa chúng nhẹ nhàng xuống hai bên hông anh và vòng quanh lưng anh. Anh rung mình vì sự đụng chạm của nàng và hạ thấp người xuống bên cạnh nàng, một chân trượt giữa hai chân nàng. Chiếc áo ngủ mở rộng lộ ra hoàn toàn ngực nàng, gấu váy đang chum lại phía cao trên đùi nàng.

Đôi môi anh lại tìm đến ngực nàng, trong khi tay anh khum lại, nắn bóp miền da thịt cương cứng ấy. Cong người về phía anh, nàng cố gắng áp vào gần hơn, mang trọng lượng của anh hoàn toàn trên nàng. Anh kháng cự lại, đôi tay lang thang khắp cơ thể nàng đầy âu yếm để khiến nàng dịu lại. Nàng quặn quại trong sự nhẹ nhàng của anh, bàn tay nàng kim chặt lưng anh. Nàng không thể suy nghĩ rành mạch, không thể tìm thấy bất cứ một từ ngữ nào. Cuốn vào anh, nàng cảm thấy ham muốn dâng lên đầy khó chịu. “Cam... Cam ...” Nàng ép khuôn mặt của nàng vào bờ vai anh.

Cảm nhận hàng mi ướt nước của nàng, anh xoay đầu nàng lại và chạm lưỡi vào một giọt nước mắt. “Kiên nhẫn nào, con chim nhỏ. Còn quá sớm mà.”

Nàng ngước lên nhìn vào bóng hình mờ tối của anh “Đối với anh ư?”

Có một khoảng lặng như thể Cam kiềm chế để không bật lên một tiếng cười. “Không, cho em.”

“Em đã 26 tuổi,” nàng phản đối. “Làm thế nào có thể điều đó lại có thể là quá sớm đối với em chứ?”

Cam không thể nén tiếng cười của anh, những âm thanh trầm ấm cứ lúng búng trong miệng. Rồi, những nụ hôn trở nên khít khao hơn, lâu hơn và giữa những nụ hôn ấy, Cam đã nói bằng thứ ngôn ngữ hỗn hợp của tiếng digan và tiếng Anh. Bản thân anh cũng không rõ mình đang sử dụng ngôn ngữ nào. Nắm chặt tay nàng, anh đem nó xuống phần dưới cơ thể, ấn mạnh vào cái vật đang cương cứng của anh. Bị sốc và cuốn hút, Amelia nói lỏng tay dọc theo chiều dài... của anh, những ngón tay nàng ngập ngừng ôm lấy toàn bộ chiều dài của cái vật cứng ngắc ấy. Cam rên rỉ như đau đớn, và nàng giật tay trở lại ngay lập tức.

“Em xin lỗi”, nàng nói, đỏ bừng mặt. “Em không có ý làm đau anh.”

“Em không làm đau anh” Có một sự thích thú dịu dàng trong giọng anh. Anh nắm lấy tay nàng và đưa nó xuống trở lại

Amelia khám phá anh đầy e thẹn, sức nóng và sự chuyển động đầy khêu gợi bên dưới lớp vải căng cứng của cái quần ống túm của anh khuấy động sự tò mò nơi nàng. Anh dường như thích thú với sự đụng chạm của nàng, gần như rên rỉ khi anh di chuyển trên nàng, rúc vào cổ nàng và liếm láp.

Bây giờ cả hai chân anh đang ở giữa hai chân nàng, mở rộng khoảng cách giữa chúng, cái váy ngủ nhàu nát quanh eo nàng. Bị phơi trần, kích động và xấu hổ là những cảm giác của nàng khi một tay anh lang thang xuống phần phía dưới bụng. Chẳng mấy chốc nữa sẽ là sự đau đớn và chiếm hữu, tất cả mọi bí mật sẽ được giải đáp. Nàng nghĩ có lẽ bây giờ là lúc thích hợp để đề cập đến một vài điều.

“Cam?”

Đầu của anh ngẩng lên “Gì thế?”

“Em đã nghe nói có nhiều cách - nghĩa là điều này có thể dẫn tới - ôi, em không biết phải nói làm sao - ”

“Em không muốn anh khiến em có em bé.” Những đầu ngón tay anh chơi đùa một cách dịu dàng qua những lọn tóc xoắn tối màu đầy thân mật.

“Vâng. Đó là ... không .” Hơi thở nàng cuộn lại thành một tiếng kêu van.

“Anh sẽ không làm thế. Mặc dù điều đó vẫn luôn có khả năng xảy ra.”

Anh đã tìm thấy một điểm thật nhạy cảm khiến nàng giật nảy mình và co đầu gối lên. Những ngón tay anh nhẹ nhàng và dịu dàng tách cái khe mềm mại đó ra “Câu hỏi là, em yêu, em có muốn anh nhiều đến mức có thể chấp nhận rủi ro không.”

Các giác quan của nàng choáng váng trong sự ngượng ngùng và ham muốn với cái cách anh đang chạm vào nàng. Toàn bộ sự tồn tại của nàng lúc này chỉ còn phụ thuộc vào sự tròng ghẹo ma mãnh của một ngón tay. Và Cam biết điều đó. Anh đợi cho câu trả lời của nàng, vuốt ve, ấn vào miền da thịt ngọt ngào với những đầu ngón tay anh, quan tâm tỉ mỉ đến tất cả những sự run rẩy và co giật của cơ thể nàng

“Có”, nàng nói một cách lưỡng lự “Em muốn anh.”

Lóng tay cái của anh ấn xuống, trượt xuống một nơi ẩm ướt không thể giải thích nổi. Trước khi nàng có thể nói từ nào, ngón tay cái của anh đã thúc vào nơi ẩm ướt ấy, xâm chiếm nơi yếu ớt của nàng.

Hàng mi của anh che khuất đôi mắt sáng như quỷ “Em có muốn điều này không?” anh thì thầm.

Nàng gật đầu và cố gắng để nói có, nhưng tất cả những gì thoát ra được là một rên rỉ trầm trầm.

Sâu hơn nữa, một cái vuốt ve dò hỏi nhẹ nhàng cho đến khi nàng cảm thấy đỉnh ngón tay cái đeo nhẫn cứng rắn của anh áp sát lối vào bên trong cơ thể nàng. Anh chậm chậm tạo một vòng bên trong nàng, quấy rầy và cọ sát cho đến khi nàng cảm thấy ngứa ngáy và nóng bỏng. Ôi, thiên đường, đúng, không, xin anh... một cú xoay khác, một cái nữa, mỗi lần đều khiến khoái cảm cuộn lên trong nàng cho đến khi tim nàng đập như sấm và hông nàng thúc lên theo nhịp điệu của tay anh. Ngay sau đó, những ngón tay xâm lược tinh tế của anh rút ra, và cơ thể nàng siết chặt lại đầy tuyệt vọng trong sự trống vắng. Nàng với lấy anh, kẹp chặt anh trong nhu cầu điên rồ của nàng và Cam mỉm cười một cách tinh quái.

“Thoải mái nào, em yêu. Chúng ta vẫn còn ở khúc dạo đầu. Không cần phải vội vàng bỏ qua nó đâu.”

“Khúc dạo đầu?” Choáng váng và nhoi nhói, nàng khó có thể mở miệng nói chuyện. Nếu có một điều nàng chắc chắn thì đó là nàng không thể chịu đựng nhiều hơn nữa sự tra tấn tinh tế của anh. “Em nghĩ rằng anh sẽ kết thúc nó ngay bây giờ.”

Nàng cảm thấy nụ cười của anh khi anh hôn phía trong khuỷu tay, rồi lan xuống cổ tay của nàng. “Vấn đề là nó kéo dài càng lâu càng tốt.”

“Tại sao?”

“Tốt hơn là như vậy. Đối với cả hai chúng ta.” Anh mở những ngón tay đang nắm chặt của nàng ra và hôn vào lòng bàn tay nàng. Sau khi kéo lại váy ngủ của nàng, anh cài lại hàng nút phía trước với sự chăm chút tỉ mỉ.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Mang em đi.” Khi thấy nàng lấp bắp định hỏi điều gì đó, anh chạm một ngón trỏ nhẹ nhàng lên đôi môi nàng. “Hãy tin anh,” anh thì thầm.

Amelia nghe lời anh trong trạng thái choáng váng khi anh kéo nàng ra khỏi giường, khoác một chiếc áo choàng nhung cho nàng và nhét chân nàng vào một đôi dép mềm.

Gài chặt tay nàng vào tay anh, Cam dẫn nàng ra khỏi phòng. Ngôi nhà tĩnh mịch, không một tiếng động, các bức tường treo đầy những bức chân dung của các nhà quý tộc với khuôn mặt không hài lòng.

Họ đi ra phía sau nhà, tới một sân hiên bằng đá lớn, những bậc lên xuống rộng rãi, uốn cong dẫn xuống các khu vườn. Ánh trăng lộ ra khỏi các đám mây nhỏ, tỏa sáng trên bầu trời màu đen thẫm. Bối rối nhưng sẵn sàng, Amelia đi với Cam tới cuối các bậc thềm.

Anh dừng lại và huýt sáo một tiếng ngắn ngủi.

“Cái gì - ” Amelia kinh ngạc khi nàng nghe tiếng nện nặng nề của những móng guốc và nhìn thấy một hình dáng to lớn, đen sì gấp gáp hướng về họ giống như một cái gì đó đến từ một cơn ác mộng. Sự hoảng hốt lướt qua người nàng và nàng túm lấy Cam, khuôn mặt giấu trong ngực anh. Vòng tay anh bao bọc xung quanh nàng, kéo nàng lại gần. Khi tiếng động ngừng lại, Amelia liếc mắt nhìn thứ vừa xuất hiện. Đó là một con ngựa. Một con ngựa lớn màu đen, hơi thở phì phò, bốc khói giống như hồn ma trong không khí lạnh căm.

“Điều này đang thực sự diễn ra à? nàng hỏi.

Cam dứt tay vào túi, và cho con ngựa ăn một cục đường, và di chuyển bàn tay lên cái cổ yêu kiều của con vật.

“Đã bao giờ em có một giấc mơ như thế này chưa?”

“Chưa bao giờ.”

“Vậy thì, nó hẳn đang xảy ra.”

“Anh thực sự có một con ngựa sẽ chạy đến khi anh huýt sáo à?”

“Ừ, anh đã huấn luyện cho nó”

“Tên của nó là gì?”

Nụ cười của anh lóe sáng trong bóng tối. “Em có thể đoán ra không?”

Amelia nghĩ trong giây lát. “Pooka?” Con ngựa quay đầu nhìn nàng như thể nó hiểu. “Pooka,” nàng lặp lại với một nụ cười yếu ớt. “Anh tình cờ có những cái cánh nào không?”

Nhìn thấy cử chỉ kín đáo của Cam, con ngựa lắc đầu như thể muốn nhấn mạnh là không có, và Amelia run run cười.

Đi đến bên Pooka, Cam đu lên yên ngựa trong một chuyển động duyên dáng. Anh điều khiển nó rụt rè lại gần bậc cầu thang nơi Amelia đang đứng và cúi xuống nàng. Nàng nắm lấy tay anh, cố gắng chạm chân lên bàn đạp. Nàng được nhắc lên yên ngựa phía trước anh một cách dễ dàng. Đà chuyển động làm nàng tách ra hơi xa anh một chút, nhưng cánh tay Cam đã khóa chặt xung quanh nàng, giữ nàng ngồi yên. Amelia nghiêng người trở lại cái nôi cứng cáp là vòm ngực và cánh tay anh. Mũi nàng được lấp đầy bởi mùi hương của mùi thu, mùi đất ẩm ướt, mùi ngựa và đàn ông, và mùi của nửa đêm.

“Anh biết em sẽ đi với anh, phải không? Nàng hỏi.

Cam nghiêng mình nhìn nàng, hôn nàng đầy tôn thờ. “Anh chỉ hy vọng.”. Đùi anh siết chặt vào mình ngựa, giục con vật phi nhanh, rồi sau đó cho nó chạy nước kiệu nhẹ nhàng. Và khi Amelia nhắm mắt lại, nàng có thể thề rằng họ đang bay.

15. Chương 15

Cam cưỡi ngựa đến khu trại mà bộ tộc người Gypsy đã từng ở, nay bị bỏ hoang bên bờ sông. Vết tích của khu trại vẫn còn đó: những bánh xe ngựa hằn lên thành những con đường mòn, những vật cồng kềnh bị những con ngựa gặm thành vòng tròn, các hố đốt lửa nông choẹt đầy tro tàn. Và khắp nơi là âm thanh bì bõm, xô vào bờ, làm ướt mặt đất mềm của dòng nước sông.

Anh nhảy xuống rồi giúp Amelia xuống ngựa. Theo chỉ dẫn của anh, nàng ngồi xuống một khúc gỗ bạch dương, trong khi anh làm một cái lều trại tạm. Nàng chờ đợi với hai bàn tay xếp gọn gàng trong lòng, quan sát mọi chuyển động của anh khi anh kéo ra một bó chần từ yên ngựa. Chỉ sau một vài phút, anh đã nhóm được một cái bếp lửa bằng cách xếp quây tròn những viên đá và đặt một nệm rơm bên cạnh đó.

Amelia vội vã đến bên nệm rơm, chui vào dưới bên dưới lớp lông cừu và bông trần. “Ở đây có an toàn không?” nàng hỏi, giọng như bị nghẹn lại.

“Em an toàn với tất cả mọi thứ, trừ anh.” Mỉm cười, Cam ngồi xuống bên cạnh nàng. Sau khi cởi giày, anh chui vào dưới chần với nàng và kéo nàng vào sát anh. Nhắc nhở chính mình về những phần thưởng sẽ đạt được nếu kiên nhẫn, anh ôm nàng thật chặt và chờ đợi.

Từng giây, từng giây trôi qua, cơ thể Amelia nép sát hơn vào anh. Nàng cảm thấy thật kỳ lạ vì anh không làm gì một hồi lâu. Anh lắng nghe hơi thở của nàng, cảm thấy không khí ban đêm lạnh lẽo di chuyển trên họ, trong khi sự ấm áp của cơ thể họ dần tích tụ bên dưới những tấm chăn. Họ chìm vào trong một sự tĩnh lặng gần gũi, một khoái cảm yên ả mà Cam chưa từng biết trước đây. Từng nhịp đập của anh trở nên nặng nề hơn, như trống cuộn, hơi nóng dày nên giữa từng nhịp đập. Anh cảm thấy hông nàng ngập ngừng ép sát vào anh, nâng niu cái hình dáng cứng rắn khuấy động của anh, ấn vào gần hơn. Nhưng anh vẫn không chuyển động, chỉ ôm ấp và vuốt ve, kéo nàng sát vào anh cho đến khi anh căng thẳng và bị khuấy động dữ dội.

Ngọn lửa bùng lên, những tia lửa vàng suộm bật tanh tách, phủ lên đám gỗ sồi và gỗ bạch dương. Nóng ... anh chưa từng thấy nóng như thế trong cuộc đời anh. Khi vừa cân nhắc cởi áo sơ mi ra, anh chợt cảm thấy bàn tay của Amelia lần lần dưới vạt áo. Những ngón tay nhỏ nhắn, mát lạnh lang thang khắp làn da nóng bỏng của anh. Bất cứ nơi nào nàng chạm vào, những múi cơ ở đó lại gợn lên và thít chặt lại, và cảm giác tuyệt vời đến mức Cam thốt ra một tiếng rên rỉ ngây ngất trên mái tóc nàng. Nàng túm lấy áo sơ mi của anh và kéo lên trên. Không do dự, anh ngồi dậy, lột cái áo ra và ném nó qua một bên.

Nàng trườn vào lòng anh, mái tóc dài chảy dọc trên bờ ngực trần, bao phủ trên vai anh tựa như một tấm lưới mềm như lụa. Bị mê hoặc, Cam giữ bất động khi nàng ép bờ môi lên ngực anh, vai anh, cổ anh, bằng những nụ hôn đùa giỡn đầy tinh tế.

“Amelia...” bàn tay anh ôm lấy đầu nàng, giữ nàng lại. Những gợn sóng ấm áp của mái tóc nàng trượt trên cánh tay của anh, khiến anh sởn gai ốc.

“Monisha,” anh thì thầm, “Anh sẽ không làm bất cứ điều gì em không muốn. Anh chỉ muốn đem lại khoái cảm cho em thôi.”

Khuôn mặt nàng đỏ bừng trong ánh lửa, đôi môi của nàng có màu đỏ của những trái nho. “Từ đó có nghĩa là gì?”

“Monisha? Một sự say mê.” Anh khó có thể suy nghĩ mạch lạc. “Một người digan nói từ đó với người phụ nữ mà anh ta có quan hệ thân mật.”

Đôi tay nàng tìm đến tay anh, các ngón tay trượt vào khoảng không gian giữa các ngón tay anh. Họ nắm tay nhau, môi họ tạo nên những từ ngữ vô thanh, miệng họ tìm kiếm nhau trong những hơi thở nóng bỏng, ướt át.

Cam kéo nàng xuống đồng chần, trong vũ khúc của ngọn lửa đam mê. Và anh thì thầm bằng một ngôn ngữ cổ xưa, nói với nàng rằng anh muốn theo đuổi nàng như mặt trời đuổi theo mặt trăng trên khắp bầu trời,

anh muốn lấp đầy nàng cho đến khi họ kết nối thành một, được hợp nhất với nhau. Anh chỉ nhận thức được một nửa những gì mình đang nói, đắm say trong mùi hương và cơ thể nóng bỏng của nàng.

Anh cởi áo choàng và áo ngủ của nàng, mơ màng kéo vạt vải mềm ra khỏi đường cong sâu thẳm của ngực và eo nàng. Nàng rất đẹp, căng tràn nhựa sống và rắn chắc, làn da trắng mờ bóng lên dưới ánh lửa.

Bóng tối kêu gọi chìm vào những nơi anh khao khát được chạm vào và ném thử. Anh áp miệng mình theo những vết đỏ hồng đang lan khắp người nàng, đeo đuổi việc cuốn theo sắc đỏ nhạy cảm ấy. Nàng rung mình bên dưới anh, bàn tay nàng nắm lấy những bắp thịt phồng lên trên khuỷu tay anh.

Anh khum lấy ngực nàng, và trêu chọc hai đỉnh vun vút với hơi thở và lưỡi của mình cho đến khi chúng cứng lại và ẩm ướt. Nhẹ nhàng, anh ngậm một bên núm vú giữa kẽ răng, giữ nguyên cho đến khi nàng rên rỉ và cong người lên.

Cam kéo những lớp áo ngủ lộn xộn giữa họ ra. Hồm rốn xinh xắn dâng lên và hạ xuống theo từng hơi thở của nàng. Di chuyển miệng một cách chậm chạp trên nó, anh đánh đầu lưỡi thành một đường vòng khít khao, lấp đầy cái hồm nhỏ bé ấy.

“Cam ... ôi, chờ đã anh ...” Nàng quăn quại, sốt sắng đẩy anh ra.

Anh tóm lấy tay nàng và ép chặt chúng vào hai bên sườn của nàng, hơi thở nặng nề áp trên bụng nàng.

Đấu tranh để tự kìm chế, Cam kề má xuống làn da nàng với tất cả sự dịu dàng mà anh có thể. “Anh sẽ không làm tổn thương em,” anh thì thầm. “Anh chỉ đang hôn em ... cảm nhận em. ...”

Giọng nói của nàng nghe rên rỉ “Không phải ở đó”

Cam không thể ngăn một nụ cười. Điều này thật mới mẻ, trộn lẫn giữa sự thích thú và kêu gọi. “Đặc biệt là ở đây.” Anh để những ngón tay trượt qua hông và đùi của nàng, tiếp xúc với những lọn tóc mềm mại. “Anh muốn biết mọi phần của em, monisha. Yên nào, em yêu, đúng thế, tình yêu của anh, yên nào.” Anh di chuyển xuống dưới, lắc nhẹ đầy ham muốn mãnh liệt. Những mùi hương thân mật ngan ngát và làn da phụ nữ mịn màng đã nhen lên ham muốn không thể chịu nổi nơi anh. Miệng anh vuốt ve thân mật phần da thịt mềm mại khép kín ấy. Lưỡi anh lách vào, khiến chúng mở ra, thọc sâu vào nơi tận cùng của sự nóng bỏng, ném trái khoái cảm của nàng.

Amelia không thể thốt nên lời nào ngoại trừ những hơi thở hỗn hển đứt quãng của nàng, hai chân nàng kẹp cứng bên hông anh, một cách vô vọng, nàng rướn người theo những chuyển động uốn éo của lưỡi anh, toàn bộ cơ thể nàng cong lên vì khao khát. Anh dỗ dành nàng, khiêu khích nàng, miệng anh chơi đùa với nàng, chấp chới như một con thiên nga đang bay. Hơi thở anh dồn dập trên miền da thịt ướt đẫm, căng phồng và tỏa ra một mùi hương kêu gọi của nàng. Anh trượt một ngón tay vào nơi mềm như lụa ấy.

Nàng thốt ra một âm thanh bất ổn khi nàng mất hết sự kiểm soát, và anh hãnh diện về điều đó, miệng vẫn nhẹ nhàng hành hạ nàng. Anh cố kéo dài sự dày vò ấy cho đến khi những tiếng than vãn đầy nữ tính mềm mại ấy vỡ òa thành những tiếng nức nở. Nàng căng cứng và quăn quại, những ngón tay nàng nắm lấy tóc anh, hông nàng rung động trong những chuyển động bất lực khi anh liếm và rúc sâu vào hơn nữa.

Sau một lát, anh chuyển động để ôm nàng sát vào anh hơn. Nàng với xuống những cái khóa quần ống túm của anh, loay hoay với chúng cho đến khi cái quần lỏng ra xung quanh hông anh. Chiều dài cứng nhắc của anh nảy ra, vươn mình tới tự do. Tay nàng ôm xung quanh hình dáng đang nở bùng ấy, vuốt ve cho đến khi Cam giật nảy ra phía sau với một tiếng thở hỗn hển gấp gáp.

Gương mặt nàng đầy vẻ kích động, đôi mắt khép hờ. Nàng chạm vào anh lần nữa, thúc giục anh nhanh hơn. Một cách bản năng, hông và hai chân nàng tạo thành một cái nôi mở ngổ cho anh. Anh cưỡng lại, giữ trọng lượng của mình lơ lửng trên nàng, che chắn nàng khỏi ánh nhìn của mặt trăng khi anh xò rộng những ngón tay và quét chúng trên ngực nàng. Nàng rung mình khi đầu ngón tay út của anh vuốt ve nụ hoa nàng. Anh vạch một vòng tròn xung quanh nó và quan sát cái nụ căng cứng.

“Nếu em muốn anh, em yêu,” anh thì thầm, “Thì hãy nói với anh bằng tiếng digan đi. Xin em đấy.”

Mồ mẫm, Amelia quay đầu và hôn lên đường cong trên cánh tay anh “Em nên nói cái gì?”

Anh thì thầm những từ ngữ đầy trữ tình và mềm mại, kiên nhẫn chờ đợi khi nàng lặp đi lặp lại chúng, nhắc lại khi nàng ấp úng. Cùng lúc đó, anh cúi mình sát vào nàng, thấp hơn, chặt hơn và ngay khi những âm tiết cuối cùng rời khỏi đôi môi nàng, anh đẩy mạnh mẽ vào bên trong nàng.

Amelia chùn lại và kêu lên đau đớn, và Cam bị giằng xé giữa cảm giác hối tiếc sâu sắc vì làm nàng bị đau, và khoái lạc dữ dội của việc ở bên trong nàng. Miền da thịt trinh trắng của nàng ghì chặt xung quanh cuộc xâm lược xa lạ, hai bên hông nàng nâng lên như thể muốn hất tung anh ra ngoài, nhưng mọi chuyển động chỉ càng khiến anh đâm sâu hơn. Anh cố gắng làm dịu những tổn thương, vuốt ve nàng, hôn cổ và ngực nàng. Ngậm một cái đỉnh hồng hồng vào trong miệng, anh mút nhẹ, đánh lưỡi trên nó, cho đến khi nàng thư giãn bên dưới anh và bắt đầu rên rỉ.

Cam không thể dừng lại. Anh quên sạch mọi thứ. Điều còn lại duy nhất trong anh lúc này là nhu cầu đẩy sâu hơn vào miền da thịt nồng nàn êm ái, là đôi chân ấm áp vòng quanh anh, là cái miệng hỗn hển ngọt ngào bên dưới anh. Anh thì thầm trên môi nàng, một từ, hết lần này đến lần khác, cực khoái dâng cao cao mãi.

“Mandis ... mandis ...”

“Của anh. Của anh”

Cảm thấy sự giải phóng mãnh liệt sắp bắt đầu, Cam rút ra và đâm mạnh vào phần bụng mượt như nhung đang run rẩy của nàng. Hơi nóng phun trào và tỏa giữa họ. Cam rúc vào cảm và vai nàng, rên rỉ. Không cảm giác nào gần gũi đến vậy, anh nghĩ một cách choáng váng. Không gì có so với cảm giác này.

Khoái cảm còn kéo dài ngay cả khi nhịp tim của anh đã trở lại bình thường và anh đã ít nhiều lấy lại khả năng suy nghĩ rõ ràng của mình.

Amelia thả lỏng bên dưới anh, lơ mơ và thở dài sườn sượt. Anh đã phải buộc bản thân mình rút ra, khi tất cả những gì anh muốn là được hoan lạc trong nàng.

Anh dùng một chiếc khăn tay lau sạch cho nàng, mặc áo ngủ cho nàng và thổi bùng thêm ngọn lửa. Khi anh quay lại nằm bên dưới đồng chăn, Amelia rúc vào vòng tay anh.

Ngắm nhìn đám lửa đang cháy tanh tách, tận hưởng trọng lượng đầu nàng gối trên vai mình một cách đầy tin cậy, Cam vuốt ve mái tóc của nàng khi nó phát phơ qua tay anh. Nàng ngủ say, trong khi đám lửa đổ bóng từ hàng mi dài dọc xuống đôi má. Cam nhìn khắp thân hình nàng với sự chăm chú của một người tình, say sưa với từng chi tiết, đường ngoi tóc thẳng mượt, sự trang nhã của cái mũi nghiêng nghiêng, đôi tai nhỏ bé. Anh muốn gặm nhấm đôi tai nàng, vui đùa với nàng, nhưng anh sẽ không làm gì để làm phiền giấc ngủ của nàng.

Anh kéo một tấm chăn lên cao qua vai nàng, vuốt túm tóc đang mắc lại trên tai nàng ra sau. Mọi thứ đã thay đổi, anh nghĩ. Và đã không còn đường lui nữa.

16. Chương 16

Tăng sáng.

Một buổi sáng hoàn hảo đang dần len lỏi vào phòng ngủ. Một đốm nắng chiếu xuống giường, đốm khác lại nhảy nhót trên sàn giữa cửa sổ và lò sưởi nhỏ.

Amelia chớp mắt và nằm nán một lát trong trạng thái uể oải. Có một ngọn lửa trong lò sưởi, nàng hẳn phải ngủ ngay cả khi người hầu vào thắp lò sưởi.

Đám cháy ... Ramsay House ... ký ức bắt đầu ủa về trong nàng cùng cảm giác vô cùng khó chịu. Nàng nhắm mắt lại. Song khi nghĩ về bóng tối, ánh trắng xanh và miền da thịt nam tính ấm áp, đôi mắt nàng lại mở ra trừng trừng. Nàng bỗng nổi gai ốc khắp người.

Nàng đã làm gì nhỉ?

Nàng đang ở trên giường, với hồi ức mờ mờ về việc cưỡi ngựa quay lại đây khi trời còn tối, Cam mang nàng về, quần nàng trong lớp chăn mềm xung quanh, như thể nàng là một đứa trẻ. “Nhắm mắt lại đi em”, anh đã thì thầm, bàn tay anh áp lên đầu nàng đầy an ủi. Và nàng đã ngủ thiếp đi. Bây giờ khi liếc nhìn vào chiếc đồng hồ đang tích tắc đến vui tai trên lò sưởi, nàng nhận ra đã gần trưa rồi.

Cảm giác hoảng hốt cuộn trào trong nàng, cho đến khi nàng tự nhắc nhở chính mình rằng thật không thực tế chút nào khi sợ hãi. Thế nhưng, trái tim nàng đang dồn lên một dòng máu dường như quá nóng bỏng và dịu dàng, hơi thở của nàng trở nên dồn dập.

Nàng sẽ rất thích thú nếu có thể tự thuyết phục mình rằng tất cả chỉ là một giấc mơ, nhưng cơ thể nàng vẫn còn in dấu bởi tấm bản đồ vô hình mà anh đã vẽ nên bằng đôi môi, cái lưỡi, hàm răng và hai bàn tay anh.

Sờ tay lên đôi môi, Amelia cảm thấy chúng sưng phồng và mềm mại hơn bình thường. Chúng đã đắm chìm trong những nụ hôn đắm say cùng đôi môi anh. Mỗi in-sơ trên cơ thể nàng đều có cảm giác bối rối, những nơi nhạy cảm vẫn còn níu giữ sự nhút nhối của khoái cảm.

Một người phụ nữ đoan trang chắc chắn là nên cảm thấy xấu hổ với những hành động như của nàng. Amelia không cảm thấy thế. Đêm qua rất khác biệt, quá nồng nàn, mơ hồ, và ngọt ngào. Nàng sẽ ghi nhớ kí ức đó mãi mãi. Đó là một đêm cùng với người đàn ông không giống bất kỳ ai mà nàng từng biết hay sẽ gặp. Một đêm không thể chối từ.

Nhưng ôi, nàng mong chờ lúc này anh đã lên đường rồi biết bao.

Nếu may mắn thì bây giờ Cam đã rời đi London để quản lý công việc kinh doanh của anh rồi. Amelia không chắc là mình có thể đối mặt với anh sau đêm qua. Và khi đang có quá nhiều thứ cần quyết định như lúc này thì nàng chắc chắn là không cần bị sao nhãng vì sự có mặt của anh.

Những hồi ức đêm qua với Cam, tất cả đều bị khúc xạ một cách như thể những cảm xúc của nàng đã đi xuyên qua một cái kính vạn hoa là anh. Bây giờ không phải là thời gian để suy nghĩ bất cứ thứ gì về nó nữa. Sẽ để lại sau vậy. Có thể là những ngày sau, hàng tháng sau, hay hàng năm sau.

Đừng nghĩ về nó nữa, nàng nghiêm khắc tự nhủ, leo ra khỏi giường. Nàng rung chuông gọi một người hầu và dò dẫm buộc chặt áo choàng. Chưa đầy một phút sau, một người hầu với mái tóc vàng sáng khỏe mạnh, hai má đỏ ửng như trái táo xuất hiện.

“Tôi muốn một ít nước nóng?” Amelia yêu cầu

“Vâng, thưa cô. Em có thể mang lên một ít nước hoặc nếu cô thích, em sẽ cho nước vào bồn tắm”. Người hầu gái nói bằng một thứ rõ ràng và ấm áp của vùng Yorkshire, các âm “r” hơi cuộn lại, những phụ âm bám vào sau họng.

Amelia gật đầu với lời gợi ý thứ hai, nhớ tới cái bồn tắm hiện đại tối hôm trước. Nàng theo người hầu gái, người tự giới thiệu mình tên là Betty, ra khỏi phòng và đi dọc theo hành lang. “Các anh em của tôi thế nào rồi? Và cả Merripen nữa?”

“Cô Winnifred, cô Poppy, và cô Beatrix tất cả đã xuống lầu, ăn bữa sáng rồi ạ,” người hầu gái thông báo. “Hai quý ông vẫn còn nằm trên giường.”

“Tình trạng của họ xấu đi à? Liệu Merripen có bị sốt không?”

“Bà quản gia Briarly cho là cả hai người đều khỏe, thưa cô, họ chỉ là đang nghỉ ngơi thôi”

“Tạ ơn chúa.” Amelia quyết định sẽ đi kiểm tra tình trạng của Merripen ngay sau khi nàng đã ăn mặc chỉnh tề. Những vết bỏng rất nguy hiểm và không thể đoán trước. Nàng vẫn còn khá lo lắng cho tình trạng của anh.

Họ bước vào một căn phòng với những bức tường ốp gạch màu xanh nhạt. Có một cái ghế dài ở góc phòng và một bồn tắm lớn bằng sứ ở góc khác. Một bức màn treo phương Đông rực rỡ màu sắc treo trên trần nhà tạo thành khu vực thay đồ kín đáo. Gian phòng tắm ấm áp nhờ lò sưởi, và một tủ quần áo lớn để mở bày

biện hàng đồng khăn vải lanh, khăn bông xù xếp gọn gàng, nhiều loại xà phòng và các vật dụng khác. Nước tắm được đun nóng trong phòng bằng một thiết bị sử dụng khí đốt nào đó, có vòi nước nóng, lạnh hay ấm và cả những đường ống thoát nước ra ngoài.

Betty mở vòi và điều chỉnh nhiệt độ nước. Cô gái xếp những tấm khăn vải lanh dọc theo chiếc ghế dài theo một hàng tỉ mỉ “Em sẽ giúp cô tắm nhé, thưa cô”

“Không, cảm ơn” Amelia nói ngay. “Tôi sẽ tự tắm. Nếu không phiền em mang giúp tôi bộ váy vào phòng thay đồ liền kẻo nhé...”

“Cái váy nào, thưa cô?”

Câu nói làm Amelia lạnh người. Nàng nhận ra rằng nàng đã đến dinh thự Stony Cross mà không mang quần áo gì. “Ôi, than ôi, tôi tự hỏi liệu có thể cử ai đó đến Ramsay House để lấy đồ đạc của tôi. ...”

“Chúng rõ ràng sẽ phủ đầy khói, thưa cô. Nhưng phu nhân St.Vincent đã đưa một số trang phục của mình vào phòng cô. Trang phục của phu nhân St.Vincent và của cô lớn hơn của phu nhân Westcliff một cỡ. Phu nhân Westcliff cao hơn vì vậy, cô ấy - ”

“Ồ, tôi không thể mặc quần áo của phu nhân St.Vincent được,” Amelia nói, cảm thấy không thoải mái chút nào.

“Em e là không có sự lựa chọn nào khác, thưa cô. Có một cái áo len màu đỏ rất xinh xắn. Em sẽ lấy nó cho cô xem”

Nhận ra việc cho người quay lại nhà mình lấy trang phục là không thể thực hiện được, Amelia gật đầu và thì thầm cảm ơn người hầu gái. Nàng đi ra phía sau tấm màn che và cởi bỏ áo choàng trong khi người hầu gái tắt vòi nước và rời khỏi phòng tắm.

Khi Amelia cởi cái áo ngủ và để nó rơi xuống sàn, nàng nhận thấy ánh sáng màu vàng trên ngón trỏ bên tay trái. Giật mình, nàng gơ bàn tay lên kiểm tra. Một chiếc nhẫn vàng nhỏ được chạm khắc rất tinh vi. Đây là cái nhẫn mà Cam luôn đeo trên ngón tay út. Anh hẳn là đã đeo nó vào tay nàng đêm qua, khi nàng đang ngủ. Có phải với anh đây là một món quà chia tay? Hay nó còn có những ý nghĩa khác nữa?

Nàng cố tháo cái nhẫn ra khỏi ngón tay, và phát hiện ra nó rất chặt. “Chết tiệt”, nàng thì thầm, giật mạnh ra nhưng vô ích. Nàng lấy một bánh xà phòng từ tủ quần áo và mang nó vào bồn tắm. Nước nóng làm dịu đi vô số những điểm nhói nhói và giảm cơn đau nhức giữa hai đùi nàng

Thở thật sâu, Amelia xát sà phòng lên tay nàng để tháo chiếc nhẫn ra. Nhưng dù nàng có cố gắng thế nào đi nữa, nó vẫn không nhúc nhích. Chẳng mấy chốc, mặt nước trong bồn tắm đã bị bao phủ bởi bong bóng xà phòng còn Amelia khổ sở vì thất vọng. Nàng không thể để bất cứ ai nhìn thấy nàng đeo một chiếc nhẫn của Cam được. Làm thế nào mà nàng có thể giải thích được tại sao và làm như thế nào mà nàng có nó? Sau khi kéo và xoắn cho đến khi khớp ngón tay sưng phồng lên mà vẫn không tháo được cái nhẫn ra, Amelia đành buông xuôi và ra khỏi bồn tắm. Nàng lau khô người bằng chiếc khăn bông xù, lớp lông mềm mại, và mịn màng lướt trên làn da nàng. Bước vào phòng thay đồ gần đó, nàng thấy Betty đang đợi mình với một cái áo len có tay màu rơm vang mềm mại.

“Đây là chiếc áo, thưa cô. Nó đẹp tuyệt, sẽ rất hợp với mái tóc đen của cô”

“Phu nhân St.Vincent quả là hào phóng.”

Chồng đồ lót với mặt lông mịn màng xoắn tít như bọt nước trông còn mới nguyên, như thể chúng chưa bao giờ được mặc cả. Thậm chí có cả một cái áo lót có trang trí những viền đăng ten trắng tinh xảo như là những đường chỉ khâu phẫu thuật vậy

“Ồ, phu nhân có nhiều, rất nhiều trang phục,” Betty tâm sự, đưa cho Amelia một cặp quần áo lót. “Lord St.Vincent luôn quan tâm sao cho vợ ngài ăn mặc như một nữ hoàng. Em nói cho cô một bí mật nhé: nếu phu nhân có muốn lấy mặt trăng để làm gương soi cho mình, thì ngài ấy cũng sẽ tìm cách kéo nó xuống cho phu nhân”

“Làm thế nào em biết nhiều điều về họ thế?” Amelia hỏi, cài phần trước của áo lót khi Betty di chuyển phía sau để kéo dây buộc lên.

“Em là người hầu của phu nhân St Vincent mà. Em đi cùng phu nhân đi khắp nơi. Phu nhân đã bảo em tới đây với cô và các quý cô của gia đình ta “Mọi người cần được chăm sóc đặc biệt sau những gì đã phải chịu đựng”, phu nhân đã nói vậy đấy.

Amelia nín thở khi dây áo được kéo chặt lại. Khi họ cuối cùng đã buộc xong dây áo, nàng thở phào nhẹ nhõm “Phu nhân thật là tốt bụng. Và em cũng vậy. Tôi hy vọng là gia đình tôi sẽ không làm phiền nhiều nữa”

Bất chợt, người hầu gái tủm tỉm cười rồi thốt lên “Vòng eo của cô thật thon thả thưa cô! Em cho là trang phục của phu nhân St Vincent sẽ vừa vặn với cô. Nhưng trước khi chúng ta mặc thử, tốt hơn là cô nên đi hosen vào.”

Amelia đón lấy một nhúm vải màu đen trong mờ từ tay người hầu gái

“Hosen?”

“Tất lụa, thưa cô.”

Amelia suýt nữa làm rơi chúng. Đôi tất lụa là cả một gia tài. Và những bông hoa thêu tay nhỏ bé, càng khiến chúng trở nên đắt giá hơn. Nếu nàng đi những đôi tất này, nàng sẽ luôn cảm thấy lo lắng sợ làm rách chúng. Nhưng có vẻ như không còn sự lựa chọn nào khác cả.

“Cô mặc thử cái này đi ạ” Betty thúc giục.

Vừa cảm thấy cảm dỗ, vừa cảm thấy tội lỗi, Amelia mặc vào thứ trang phục sang trọng nhất mà nàng chưa từng mặc trong đời. Chiếc váy, được làm bằng lụa, có kiểu dáng thật quý phái, nhưng được trang trí và ôm lấy thân hình nàng theo cách mà không một bộ váy nào của nàng được như thế. Hai ống tay áo trắng, rất vừa vặn trôi qua khuỷu tay của nàng, rồi xòe rộng ra với những dải đăng ten màu đen. Vô số dải đăng ten màu đen như vậy được cắt chéo và xếp lại tạo thành đường viền đăng ten trên thân váy. Một thắt lưng bằng satin màu đen tạo điểm nhấn nơi vòng eo thon thả của nàng, hai đầu thắt lưng bắt chéo bên thân váy và được cài lại bằng một chiếc trâm lấp lánh.

Ngồi vào bàn trang điểm, Amelia nhìn Betty khéo léo tết mớ tóc đen của nàng và ghim nó lại. Nhận thấy người giúp việc có vẻ thân thiện và thích trò chuyện, Amelia tò mò hỏi “Betty! Phu nhân St.Vincent đã quen với ông Rohan bao lâu rồi?”

“Từ nhỏ, thưa cô.” Betty cười toe toét. “Ngài Rohan ấy, ngài ấy thật là một người cao to phải không ạ? Cô nên thấy cái cảnh khi ngài ấy đến thăm nhà ông chủ, tất cả chúng em đã phải tranh nhau một suất mở cửa chỉ để đăm đuối nhìn ngài ấy.”

“Tôi tự hỏi ...” Amelia cố gắng tỏ ra thật ngẫu nhiên hỏi. “Em có nghĩ rằng mối quan hệ giữa Rohan và phu nhân St.Vincent đã từng bao giờ ...”

“Ôi, đến bây giờ, thưa cô, hai người giống như anh trai và em gái vậy. Có cả tin đồn rằng ngài Rohan là anh em cùng cha khác mẹ với phu nhân. Chắc chắn là ngài ấy không phải là đứa con hoang duy nhất của ông Ivo Jenner rồi”

Amelia chớp mắt. “Em có nghĩ rằng các tin đồn là đúng sự thật không?”

Betty lắc đầu. “Phu nhân St.Vincent nói không phải, không có chuyện anh em cùng cha khác mẹ. Phu nhân và ngài Rohan không sinh ra trong hoàn cảnh giống nhau. Nhưng phu nhân rất yêu quý ngài Rohan.” Với một nụ cười hài hước, Betty nói thêm, “Cô ấy đã cảnh báo em và những người giúp việc khác phải tránh để những tin đồn đến tai ngài Rohan. Cô ấy nói đề cập đến những tin đồn ấy thật không tốt chút nào và rồi tất cả mọi người hầu chúng em tự thấy bản thân thật ngu ngốc và vụng về quá sức tưởng tượng. Ngài ấy là một người khôn ngoan, ngài Rohan ấy. Đủ sức quyền rũ để moi ra cả những điều thầm kín nhất của mọi người”

Khi đã làm xong tóc cho Amelia, Betty nhìn nàng với vẻ hài lòng rồi đi thu thập các khăn lạnh đã dùng, đang chất đống trên một cái ghế, trong đó có cả cái váy ngủ mà nàng đã thay ra.

Người hầu gái ngừng lại chừng độ hai, ba giây, với cái váy ngủ trong tay. “Em có thể lấy miếng lót của cái váy cũ sạch sẽ này không, thưa cô?” cô gái hỏi một cách thận trọng. “Chỉ là để đến tháng thì...?”

Vẫn còn băn khoăn chưa quyết định được “Cho đi hay để lại”, Amelia lắc đầu. “Không, cảm ơn em. Bây giờ không phải là lúc để - “Nàng dừng lại, chợt cảm thấy hơi choáng váng khi thấy những gì người giúp việc đã chú ý, một vài đốm máu trên chiếc váy ngủ. Nàng tái nhợt đi.

“Vâng, thưa cô.” Gấp chiếc áo ngủ thật chặt vào mớ khăn trải giường, Betty nở một nụ cười vô tư. “Cô chỉ việc kéo chuông, em sẽ đến.” Cô gái đi ra và đóng cửa lại cẩn thận.

Amelia tựa khuỷu tay trên bàn trang điểm, và tỉa trán lên bàn tay đang nắm lại của mình. Chúa ơi, sẽ có những câu chuyện ngồi lê đôi mách dưới lầu. Và cho đến bây giờ nàng chưa bao giờ làm được điều gì khác hơn là tạo ra các tin đồn.

“Xin Chúa, cầu xin Người cho anh ấy đã đi rồi”, nàng thì thầm.

Hướng xuống cầu thang, Amelia mơ màng nhận ra rằng sau tất cả nàng đã tin vào may mắn. Đó dường như là một từ tuyệt vời để mô tả mọi thứ xảy ra theo một khuôn mẫu nhất định. Một kết quả đáng tin cậy và có thể dự đoán được cho gần như hầu hết mọi tình huống.

Và nàng ngẫu nhiên cờ lại không gặp may mắn.

Khi đến gần lối vào đại sảnh, nàng thấy phu nhân St.Vincent đi vào từ sân hiên phía sau, đôi má ửng hồng vì gió, trên đường viền áo choàng rải rác một vài lá cây và ngọn cỏ. Cô hết như một thiên thần xộc xệch, với khuôn mặt tỉnh lặng đáng yêu, mái tóc quăn đỏ và lấm tấm tàn nhang trên mũi.

“Cô cảm thấy thế nào?” Phu nhân St.Vincent ngay lập tức đến bên và nắm lấy cánh tay nàng. “Trông cô rất đáng yêu. Mấy cô em gái của cô đang đi bộ bên ngoài, trừ Winnifred đang uống trà ở sân hiên. Cô đã ăn gì chưa?”

Amelia lắc đầu.

“Hãy trở lại hiên sau nào, chúng ta sẽ gọi mang ra một ít đồ ăn.”

“Nếu tôi quấy rầy cô - ”

“Không đâu” phu nhân St.Vincent nhẹ nhàng nói. “Hãy cùng đến đó nào”

Amelia đi với cô, xúc động và bối rối bởi lối cư xử ân cần của phu nhân St Vincent.

“Thưa phu nhân”, nàng nói, “Cảm ơn phu nhân cho phép tôi mặc một chiếc váy của cô. Tôi sẽ trả lại nó càng sớm càng tốt - ”

“Hãy gọi cho tôi là Evie,” một lời đáp ấm áp vang lên. “Và cô phải nhận trang phục này nhé. Ôi, đừng nhìn tôi như thế. Mặt tôi lại đỏ lên như màu tóc bây giờ.”

“Cô thật tốt bụng,” Amelia nói, ước rằng mình không quá cứng nhắc, ước rằng nàng có thể nhận món quà mà không cảm thấy nghĩa vụ dè dặt.

Nhưng Evie dường như không chú ý đến sự ngượng ngùng của nàng, chỉ nắm tay nàng và khoác nó qua cánh tay của mình khi họ cùng bước đi, như thể Amelia giống như một cô bé cần được dìu dắt. “Các em gái của cô sẽ bớt lo lắng khi thấy cô đã ra khỏi giường và đi lại. Họ nói đã quá lâu rồi mới thấy cô nằm trên giường lâu như vậy.”

“Tôi sợ rằng tôi đã không ngủ được. Tôi chỉ là...lo lắng.” Đôi má của Amelia ửng hồng khi nàng nhớ về giây phút nằm bên cạnh Cam, áo quần của họ nhăn nhúm để lộ ra những phần cơ thể trần truồng và nóng bỏng, đôi môi và bàn tay khám phá một cách tinh tế.

“Đúng thế, tôi chắc là cô - ” Một thoáng ngần ngừ, sau đó Evie nói tiếp bằng một giọng điệu bối rối. “Tôi chắc rằng cô có nhiều điều để bận tâm.”

Theo hướng tia nhìn của Evie, Amelia nhận ra rằng Evie đã liếc nhìn xuống bàn tay đang đặt trên tay áo của cô.

Cô ấy đã nhìn thấy chiếc nhẫn.

Ngón tay của Amelia co lại. Nàng ngược nhìn đầy ngỡ ngàng vào đôi mắt màu xanh của nữ bá tước, và tâm trí nàng trở nên trống rỗng.

“Thôi được rồi,” Evie nói, nắm lấy bàn tay đang rút lại của Amelia và đặt nó trở lại cánh tay của mình. Cô mỉm cười. “Chúng ta phải nói chuyện, Amelia. Tôi nghĩ rằng anh ấy dường như đã không còn là bản thân mình nữa trong ngày hôm nay. Bây giờ tôi hiểu tại sao.”

Không cần thiết phải nói rõ ra ai là “anh ấy” ở đây.

“Thưa phu nhân ... Evie ... không có gì giữa anh Rohan và tôi cả. Không có gì.” Má nàng như bị thiêu đốt bởi màu đỏ đầy kích động. “Tôi không biết cô nghĩ gì về tôi.”

Họ dừng lại trước cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra hiên sau, và Amelia rút tay về, giật mạnh chiếc nhẫn, nhưng nó vẫn ngoan cố nằm lại nơi ngón tay nàng, thất vọng nàng nhìn lướt qua Evie. Thật ngạc nhiên làm sao, Evie không có vẻ gì là bị sốc hoặc đưa ra lời chỉ trích, mà chỉ có sự thấu hiểu. Có điều gì đó trên khuôn mặt của cô, một loại lực hấp dẫn dịu dàng, khiến Amelia nghĩ, không có gì đáng ngạc nhiên khi Lord St.Vincent si mê vợ mình.

“Tôi nghĩ rằng cô là một người phụ nữ trẻ có năng lực,” Evie nói, “Người luôn yêu thương anh chị em ruột của mình và chịu rất nhiều trách nhiệm. Tôi cho rằng đó là một gánh nặng mà một người phụ nữ phải một mình gánh vác. Tôi cũng nghĩ rằng cô có một khả năng chấp nhận mọi người như chính bản thân họ. Và Cam biết phẩm chất đó thật hiếm có.”

Amelia cảm thấy lo lắng, như thể nàng bị mất một cái gì đó và cần lấy lại nó một cách nhanh chóng. “Tôi.. anh ấy vẫn còn ở đây sao? Anh ấy đáng ra đã rời đi London rồi mà”

“Anh ấy vẫn còn ở đây, đang nói chuyện với chồng tôi và Ngài Westcliff. Họ đã cưỡi ngựa đến Ramsay House vào buổi sáng sớm để xem những gì còn sót lại của ngôi nhà, và làm một số đánh giá ban đầu.”

Amelia không thích ý tưởng viếng thăm di sản của gia đình nàng mà không hỏi nàng hay Leo của họ. Mọi việc đã được xử lý như thể những người trong gia đình Hathaway không gì hơn là một nhóm trẻ em không nơi nương tựa. Nàng nhún nhường đôi vai.

“Các ngài ấy thật là tốt bụng, nhưng tôi có thể xoay sở được tình hình bây giờ. Tôi hi vọng là một phần của Ramsay House vẫn có thể ở được, có nghĩa là chúng tôi sẽ không cần phải làm phiền lòng hiếu khách của Ngài Westcliff và phu nhân lâu hơn nữa.”

“Ồ, cô phải ở lại chứ,” Evie nói nhanh. “Lillian đã nói là cô được chào đón ở lại đây cho đến khi Ramsay House được khôi phục hoàn toàn. Đây là một căn nhà lớn, cô sẽ không bao giờ xâm phạm đến quyền riêng tư của bất kỳ ai. Và Lillian cùng ngài Westcliff sẽ rời đây đi ít nhất một hai tuần. Họ đang định đến Bristol vào ngày mai - cùng với vợ chồng tôi, đến thăm em gái Daisy sắp sinh của Lillian. Vì vậy, cô sẽ thoải mái ở đây một mình. “

“Chúng tôi sẽ biến nơi này thành một đồng cỏ mát khi họ trở về mất.”

Evie mỉm cười. “Tôi cho rằng gia đình cô không nguy hiểm đến thế đâu.”

“Cô không biết nhà Hathaway rồi.” Cảm thấy cần thiết phải khẳng định sẽ kiểm soát mọi việc, Amelia nói, “Chúng tôi sẽ về Ramsay House sau bữa ăn sáng. Nếu phòng tầng trên vẫn còn ở được, gia đình tôi sẽ trở về nhà vào lúc mặt trời lặn.”

“Cô có nghĩ điều đó là tốt nhất cho Winnifred không?” Evie hỏi nhẹ nhàng. “Hoặc anh Merripen, hoặc ngài Ramsay?”

Amelia đỏ mặt, nàng biết mình vô lý. Nhưng cảm giác bất lực, bị tước đi tất cả mọi quyền hành, đang dâng lên thành một khối nghẹn cứng.

“Có lẽ cô nên nói chuyện với Cam,” Evie nói, “trước khi đưa ra quyết định.”

“Anh ấy không vai trò gì với quyết định của tôi cả.”

Evie nhìn sang nàng đầy tự lự “Hãy thứ lỗi cho tôi. Tôi không nên đoán mò. Chỉ là chiếc nhẫn trên ngón tay cô. Cam đã đeo nó kể từ khi anh ấy được mười hai tuổi.”

Amelia giật mạnh cái nhẫn. “Tôi không biết tại sao anh ấy lại đưa nó cho tôi. Tôi đảm bảo là nó không có ý nghĩa gì.”

“Tôi nghĩ nó có ý nghĩa rất lớn,” Evie nhẹ nhàng nói. “Cam đã là một - người - ngoài - cuộc trong suốt thời gian qua. Ngay cả khi anh ấy sống với những người digan. Tôi nghĩ rằng anh ấy luôn luôn bí mật hy vọng một ngày nào đó có thể tìm thấy một nơi mà anh ấy thuộc về. Nhưng đến khi anh ấy gặp cô, thì có lẽ anh ấy nhận ra rằng có lẽ cái mà anh ấy đang tìm kiếm không phải là một chốn đi về mà là một người nào đó.”

“Tôi không phải người đó”, Amelia thì thầm. “Quả thật, tôi không phải.”

Evie nhìn nàng bằng cái nhìn thông cảm. “Đó là quyết định của cô, tất nhiên. Nhưng là một người đã biết Cam trong một thời gian rất dài, tôi phải cho cô biết... Anh ấy là một người đàn ông tốt, và hoàn toàn đáng tin cậy.”

Cô đẩy cánh cửa kiểu Pháp mở ra cho Amelia. “Các em cô đang ở bên ngoài”, cô nói. “Tôi sẽ gọi mang đồ ăn đến cho cô.”

Đó là một ngày trong lành và ẩm thấp, không khí thấm đẫm mùi hương của những mầm cây mới nhú, những đóa hồng nhung và hoa đại nở muộn. Hiên sau nhìn ra khu vườn rộng hàng mẫu Anh[[20]] được chăm sóc tỉ mỉ, những lối mòn rải sỏi dẫn lối tới mọi góc ngách của khu vườn. Bàn ghế được kê trên sàn lát đá phiến. Vì phần lớn các vị khách của ngài Westcliff đã rời đi vào lúc kết thúc bữa tiệc cuối cùng của mùa săn bắn, nên hiện giờ phần lớn các bàn nơi sân hiên trống không.

Thấy Win, Poppy, và Beatrix đang ngồi quanh một chiếc bàn, Amelia hăm hở đi thẳng tới bên họ. “Em thế nào rồi?” nàng hỏi Win. “Em ngủ ngon không? Em có bị ho không?”

“Em khá ổn mà. Chúng em đã lo lắng vì chị đấy. Em chưa bao giờ thấy chị ngủ lâu như thế, trừ khi chị bị ốm.”

“Ồ, không, chị không bị ốm, không thể khỏe hơn lúc này được.” Amelia dành cho em gái một nụ cười rạng rỡ. Nàng liếc sang nhìn hai cô em còn lại, cả hai đều đang mặc những bộ váy mới, Poppy mặc một cái váy màu vàng còn Beatrix mặc màu xanh lá cây. “Beatrix... em nhìn đáng yêu quá, giống như một quý cô trẻ tuổi vậy.”

Mỉm cười, Beatrix đứng lên và xoay một vòng thật chậm rãi cho nàng xem. Chiếc váy màu xanh lá cây nhạt, với thân áo trên được trang trí bằng những đường xếp li cầu kỳ và dải dây buộc màu xanh sẫm, chân váy dài buông đến sàn. Một chiếc váy gần như hoàn hảo. “Phu nhân Westcliff đưa nó cho em đấy,” cô bé nói. “Nó là chiếc váy của em gái cô ấy, nhưng giờ thì cô ấy không thể mặc nó được rồi vì đang mang bầu”

“Ôi, Bea ...” Nhìn thấy niềm vui của cô em gái trong trang phục của một phụ nữ trưởng thành, Amelia cảm thấy nhức nhối trong sự tự hào. Beatrix đáng ra nên được đi học tại một ngôi trường dành riêng dành cho các quý cô, nơi cô bé sẽ học tiếng Pháp, cắm hoa, và tất cả những nghi lễ xã hội mà tất cả các chị em Hathaways đã không được học. Nhưng chẳng có tiền để thực hiện điều đó, và nếu ở tình trạng này thì, sẽ không bao giờ có được.

Nàng cảm thấy bàn tay của Win trượt vào bàn tay mình và siết nhẹ. Nhìn xuống đôi mắt xanh đầy thấu hiểu của Win, nàng thở dài. Họ - giữ yên trong giây lát - hai bàn tay nắm chặt, như ngầm động viên lẫn nhau.

“Amelia”, Win thì thầm, “Ngồi cạnh em này. Em muốn hỏi chị vài điều.”

Amelia ngồi xuống chiếc ghế, nhận thấy mình có một vị trí quan sát hoàn hảo cho cả khu vườn. Thành linh, ngực nàng nhói buốt khi nàng thấy nhóm ba người đàn ông đang từ từ đi bộ dọc theo một hàng rào thủy tùng, hình dáng ngăm đen và duyên dáng của Cam trong số họ. Giống như hai người đồng hành, Cam mặc quần đi ngựa và đôi boots cao cổ bằng da. Nhưng thay vì mặc áo ghilê và áo khoác cưỡi ngựa truyền thống, anh lại mặc một chiếc áo sơ mi trắng với áo chên bằng da, áo ghilê không cổ làm bằng da mỏng. Một làn gió thổi tung các lớp tóc đen bóng của anh bay phất phơ.

Khi ba người đàn ông bước đi, Cam dường như có mối liên hệ với môi trường xung quanh mình theo một cách khác hẳn hai người còn lại. Anh ngắt một chiếc lá chìa ra từ hàng rào, lướt lòng bàn tay trên những chiếc lá cổ đồng trinh. Nhưng Amelia chắc chắn là anh cũng không bỏ lỡ một từ nào của cuộc đàm thoại.

Mặc dù chẳng gì có thể khiến anh nhận ra sự hiện diện của Amelia, đột nhiên anh ngập ngừng và ngoảnh đầu nhìn đúng hướng nàng ngồi. Thậm chí từ khoảng cách trên hai mươi mét, bắt gặp cái nhìn của anh cũng khiến nàng có chút choáng váng. Dường như từng sợi lông tơ trên cơ thể nàng đều dựng đứng lên.

“Amelia”, Win hỏi, “Chị đã có thỏa thuận nào đó với ngài Rohan phải không?”

Miệng Amelia khô khốc. Nàng vùi bàn tay trái có một ngón đeo nhẫn vào dưới những nếp gấp của chiếc váy. “Tất nhiên là không. Em lôi cái ý tưởng như thế từ đâu vậy?”

“Ngài ấy, ngài Westcliff, ngài St.Vincent đã nói chuyện với nhau khi họ trở về từ Ramsay House sáng nay. Em tình cờ nghe lỏm được một vài mẩu chuyện khi họ ngồi ở sân hiên. Và em nhận thấy cái cách mà ngài Rohan nói - có vẻ như là đại diện cho chúng ta.”

“Ý em là gì, đại diện cho chúng ta á?” Amelia hỏi lại đầy phẫn nộ. “Không. Không ai có thể đại diện cho nhà Hathaways trừ chị. Hoặc Leo.”

“Ngài ấy có vẻ như đang quyết định những việc cần phải được thực hiện, và khi nào.” Win thì thầm nói thêm, đầy bối rối, “Như thế là người đứng đầu gia đình vậy.”

Sự phẫn nộ nhấn chìm Amelia. “Nhưng, anh ấy không có quyền. Chị không biết tại sao anh ấy lại nghĩ vậy ... oh, Chúa tôi”

Điều này phải chấm dứt ngay.

“Chị ổn chứ, chị yêu?” Win hỏi đầy vẻ quan tâm. “Chị trông nhợt nhạt quá. Đây. Uống tách trà của em này.”

Cầm thấy cả ba cô em gái đang mở to mắt, nhìn chăm chăm mình, Amelia cầm lấy cái ly sứ và uống cạn chỉ trong vài ngụm.

“Chúng ta sẽ ở lại đây bao lâu, chị Amelia?” Beatrix hỏi. “Em thích nơi này. Nó tốt hơn nhiều so với nhà của chúng ta.”

Trước khi Amelia có thể trả lời, Poppy đã xen vào, “Ồ đâu mà chị có cái nhẫn đẹp thế. Cho em xem với được không?”

Amelia đột ngột đứng lên. “Xin lỗi, chị cần phải nói chuyện với một người”.

Nàng sai bước trên sân hiên và vội vã bước xuống những bậc thang cong cong dẫn ra lối nhỏ vào vườn.

Khi nàng tiến gần đến nơi ba người đàn ông đang dừng chân bên cạnh một tảng đá mọc đầy hoa thực được, Amelia nghe được một vài đoạn của cuộc nói chuyện, chẳng hạn như “... mở rộng phần nền móng hiện tại ...” và “... công trình xây dựng cầu lạc bộ Jenner còn dư đá mỏ, có thể chở bằng xe bò đến đây ...”

Chắc chắn là họ không thể nói về Ramsay House được, nàng nghĩ với sự kích động ngày càng tăng. Họ hẳn không nhận thức được khoản tiền trợ cấp hàng năm của nhà Hathaways ít ỏi thế nào. Gia đình nàng không thể mua được vật liệu và thuê nhân công để xây dựng lại.

Nhận ra sự hiện diện của nàng, ba người đàn ông quay lại. Lord Westcliff khoác lên mặt cái biểu hiện quan tâm, tử tế, trong khi Lord St.Vincent trông thật khô khan nhưng xa cách. Khuôn mặt của Cam không thể đọc được, cái nhìn của anh nhanh chóng lướt khắp người nàng.

Amelia gật đầu chào. “Một ngày tốt lành, các quý ngài.” Nàng cố giữ cho bản thân không rung mình khi nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ngăm ngăm của Cam. “Ông Rohan, tôi nghĩ rằng ông đã rời đi rồi chứ.”

“Tôi sẽ đi London sớm thôi.”

Tốt, nàng nghĩ. Đó cũng là cách ổn thỏa nhất. Nhưng trái tim nàng đang đập một cách đau đớn bất thường.

“Và tôi sẽ trở lại trong vòng một tuần,” Cam làm nàng choáng váng khi bình tĩnh nói tiếp. “Cùng với một kỹ sư và nhà thầu xây dựng để thẩm định lại tình trạng của Ramsay House.”

Amelia lắc đầu ngay trước khi anh nói xong. “Ông Rohan, tôi không muốn nói những lời vô ơn, nhưng điều đó sẽ không cần thiết. Anh trai tôi và tôi sẽ quyết định cách tốt nhất để tiến hành việc tu sửa.”

“Anh trai của cô đang trong tình trạng không thể quyết định bất cứ điều gì.” Lord Westcliff xen vào “Miss Hathaway, cô được hoan nghênh ở Stony Cross Manor vô thời hạn.”

“Ngài đang rất hào phóng, thưa ngài. Nhưng khi nào Ramsay House vẫn còn tồn tại, thì chúng tôi sẽ sống ở đó.”

“Nó đã rất tồi tệ trước khi đám cháy xảy ra,” Cam nói. “Bây giờ nếu căn nhà vẫn còn tồn tại thì tôi cũng sẽ không để cho một con chó đi lạc vào đó. Hầu hết mọi chỗ đã bị phá hủy đến tận nền móng.”

Amelia quắc mắt. “Thế thì chúng tôi sẽ chuyển đến căn nhà nhỏ gần lối vào.”

“Nơi đó quá nhỏ cho cả gia đình. Và nó cũng đang trong tình trạng hư hại.”

“Đó không phải là mối bận tâm của ông, ông Rohan.”

Cam nhìn nàng chăm chăm đầy chăm chú. Có một cái gì đó rất khác lạ trong cái nhìn của anh, nàng nhận ra. Cái gì đó khiến nổi e sợ và bối rối bên trong nàng thất lại

“Chúng ta cần nói chuyện riêng tư.” anh nói.

“Không, chúng ta không cần.” Tất cả các dây thần kinh của nàng kêu gào đầy cảnh báo khi nàng nhìn thấy những ánh nhìn trao đổi kín đáo giữa ba người đàn ông.

“Xin phép cô,” Lord Westcliff thì thầm, “chúng tôi sẽ rút lui.”

“Không,” Amelia nhanh chóng thốt lên, “các ngài không cần phải đi, thực sự, không cần...” Giọng nói của nàng nhỏ dần khi thấy rõ ràng rằng sự cho phép của nàng là không cần thiết.

Theo sau Westcliff, Lord St.Vincent dừng lại đủ lâu để thì thầm vào tai Amelia, “Mặc dù hầu hết những lời khuyên, đặc biệt khi xuất phát từ bản thân tôi, là không đáng tin cậy... nhưng hãy nghĩ thoáng một chút, Miss Hathaway. Không bao giờ nên phàn nàn những chuyện chi tiêu nhỏ nhặt với một anh chồng giàu có.” Anh nháy mắt với nàng và rời đi, sải những bước dài, trở lại sân hiên cùng Lord Westcliff. Sững sờ, Amelia chỉ có thể thốt lên một từ.

“Chồng?”

“Anh đã nói với họ chúng ta đã hứa hôn.” Cam nắm lấy tay nàng thật nhẹ nhàng nhưng giữ chặt và hướng nàng đi vòng ra phía bên kia của cây thủy tùng, nơi mà mọi người trong ngôi nhà không trông thấy họ.

“Tại sao?”

“Bởi vì chúng ta là thế.”

“Cái gì?”

Họ dừng lại nơi hàng rào. Kinh ngạc, Amelia ngược lên nhìn vào đôi mắt ám áp màu lục nhạt của anh.

“Anh điên à?” Cầm lấy bàn tay nàng, Cam giơ nó lên cho đến khi chiếc nhẫn ánh lên trong ánh sáng ban ngày. “Em đang đeo nhẫn của anh. Em ngủ với anh. Em đã hứa hẹn. Nhiều người Digan cho rằng những điều đó đã cấu thành một cuộc hôn nhân đúng nghĩa. Nhưng để chắc chắn điều đó là hợp pháp, chúng ta sẽ làm điều đó theo cách của những người gadjo vẫn làm.”

“Chúng ta sẽ không làm điều đó!” Amelia giật tay lại và lùi ra xa. “Em chỉ đeo chiếc nhẫn này bởi vì em không thể tháo cái nhẫn đáng nguyên rủa này ra. Và ý anh là gì. Em đã hứa hẹn? Có phải những câu bằng tiếng Digan mà anh yêu cầu em nhắc đi nhắc lại là những lời thề nguyên không? Anh lừa em! Em không hiểu những gì mình nói.”

“Nhưng em đã ngủ với anh.”

Nàng đỏ bừng mặt vì xấu hổ và bị xúc phạm, kéo một tay áo ra lau mồ hôi trên trán. Quay cuồng để tránh xa anh, nàng sải bước nhanh dọc theo một con đường trải sỏi dẫn sâu hơn vào khu vườn. “Điều đó không có nghĩa gì hết,” nàng nói.

Anh theo kịp với nàng một cách dễ dàng. “Nó có ý nghĩa với anh. Những hành động làm tình rất thiêng liêng với người Digan”

Nàng thốt lên một âm thanh khinh bỉ. “Thế còn tất cả các phụ nữ mà anh đã quyến rũ ở London thì sao? Có là thiêng liêng không khi anh cũng ngủ với họ?”

“Đó là lúc, anh rơi vào sự sa đọa của người gadjo,” anh nói một cách vô tội. “Bây giờ anh đã thay đổi.”

Amelia liếc sang anh “Anh không muốn điều này. Anh không muốn em. Một đêm không thể thay đổi toàn bộ của cuộc sống của một ai đó được”.

“Tất nhiên là có thể.” Anh với tới nàng, và Amelia quay đi, vượt qua một đài phun nước có hình nàng tiên cá được bao quanh bởi những băng ghế đá. Cam túm lấy nàng từ phía sau lưng và giật mạnh nàng quay lại áp vào người anh. “Đừng chạy trốn anh nữa và nghe này. Anh muốn em. Anh muốn em cũng như biết rằng nếu anh cưới em, anh sẽ một gia đình trọn vẹn trong tức khắc, với một người anh rể nghiện rượu và một gã giúp việc người Digan có tính khí khó chịu.”

“Merripen không phải là một người giúp việc.”

“Gọi anh ta là gì tùy em. Anh ta cùng với mọi người trong gia đình Hathaways. Anh chấp nhận hết.”

“Họ sẽ không chấp nhận anh”, nàng tuyệt vọng nói. “Không có chỗ cho anh trong gia đình của chúng em.”

“Có, ở đây. Bên cạnh em”

Hít thở một cách khó khăn, Amelia cảm thấy bàn tay anh lang thang trước ngực mình. Mặc dù đã mặc một áo đệm ngực, nhưng áp lực của bàn tay anh trên phần ngực áo vẫn khiến nàng phải rùng mình.

“Nó sẽ là thảm họa.” Sự kích động lan khắp bầu ngực, cái cổ và khuôn mặt nàng. “Anh sẽ tức giận vì em lấy đi sự tự do của anh...và em sẽ tức giận vì anh lấy đi tự do của em. Em không thể hứa hẹn sẽ vâng lời anh, sẽ chấp nhận quyết định của anh và không bao giờ có quyền đưa ra ý kiến của riêng mình - ”

“Chuyện này không nhất thiết phải như thế.”

“Vậy ư? Anh có thể thề là sẽ không bao giờ ra lệnh cho em làm bất cứ điều gì trái với ý định của em chứ?”

Cam xoay mặt nàng về phía anh, ngón tay anh lướt nhẹ trên gò má nóng bừng của nàng. Anh cân nhắc câu hỏi một cách cẩn thận.

“Không,” cuối cùng anh nói. “Anh không thể thề điều đó. Không, nếu anh nghĩ rằng điều đó tốt cho bản thân em.”

Đối với Amelia, cuộc tranh luận đã kết thúc. “Em luôn là người quyết định những gì là tốt cho chính em. Em sẽ không trao cái quyền đó cho anh, cũng như bất kỳ ai.”

Cam nhẹ nhàng sờ vào mái tóc nàng, lần đến một bên cổ. “Trước khi em đưa ra quyết định cuối cùng, có một vài điều em nên xem xét. Không chỉ có hai chúng ta bị rắc rối đe dọa.” Khi Amelia cố gắng để tách ra xa khỏi anh, anh nắm chặt hông nàng và buộc nàng đứng lại. “Gia đình của em đang gặp rắc rối, em yêu.”

“Đó không phải là điều gì mới mẻ cả. Chúng em luôn luôn gặp rắc rối.”

Cam thừa nhận điều đó. “Dù vậy, tình hình đã đủ tồi tệ rồi. Nếu là vợ của một người digan thì em cũng sẽ sống sung sướng hơn nhiều khi em cố gắng để kiểm soát mọi thứ theo cách của mình.”

Amelia muốn làm cho anh hiểu rằng sự phản đối của nàng không có liên quan gì đến nguồn gốc Gypsy của anh cả. Nhưng anh đã lại tiếp tục nói, khuôn mặt anh và nàng kề sát nhau. “Hãy cưới anh, anh sẽ khôi phục lại Ramsay House, sẽ biến nó thành một cung điện. Chúng ta hãy coi như nó là một phần khoản tiền thách cưới của em đi.”

“Cái gì của em?”

“Một phong tục của người Digan. Chú rể phải đưa một khoản tiền cho gia đình của cô dâu trước đám cưới. Có nghĩa là anh cũng sẽ giải quyết ổn thỏa các khoản nợ của Leo ở London - ”

“Anh ấy vẫn còn nợ tiền của anh à?”

“Không nợ anh. Nợ người khác.”

“Ôi, không thể nào,” Amelia thốt lên, lòng nàng như chùng xuống.

“Anh sẽ chăm sóc em và gia đình em,” Cam tiếp tục với sự kiên nhẫn không ngừng. “Quần áo, đồ trang sức, ngựa, sách vở ... trường học cho Beatrix ... mùa lễ hội ở London cho Poppy. Các bác sĩ tốt nhất cho Winnifred. Cô ấy có thể đi đến bất kỳ phòng khám nào trên thế giới.” Anh ngừng lại, có chủ định. “Em không muốn trông thấy cô ấy trông khỏe mạnh một lần nữa sao?”

“Điều này thật không công bằng”, nàng thì thầm.

“Đổi lại, tất cả những gì em phải làm là trao cho anh những gì anh muốn” Bàn tay tiến lại gần cổ tay nàng, trượt dọc theo cánh tay. Một khoái cảm bí ẩn đang lan tỏa bên dưới lớp lụa và len. Amelia cố gắng để giữ giọng mình không run rẩy: “Em cảm thấy như thể em đang mặc cả với ma quỷ vậy.”

“Không, Amelia.” Giọng anh mượt như nhung, đầy bí ẩn. “Chỉ là với anh thôi.”

“Em thậm chí còn không biết anh muốn những gì kia.”

Đầu của Cam thấp xuống bên nàng. “Sau đêm qua, anh thấy thật khó mà tin được.”

“Anh cũng có thể nhận được điều đó từ vô số phụ nữ khác. Và với giá r - rẻ hơn nhiều, em có thể tính ra mà, và cũng ít rắc rối hơn.”

“Anh muốn nó từ em. Chỉ mình em mà thôi”. Anh nói ngắn gọn, ngập ngừng một chút, không thoải mái. “Những người phụ nữ khác mà anh đã... anh là một sự mới lạ đối với họ, một người khác với những ông chồng của họ. Họ chỉ muốn bầu bạn với anh vào ban đêm, còn ban ngày thì không. Anh chưa bao giờ ngang hàng với họ. Và anh cũng chưa bao giờ cảm thấy thỏa mãn sau khi cùng với họ. Nhưng với em thì thật khác biệt.”

Amelia nhắm mắt lại khi nàng cảm thấy sự ve vuốt nóng bỏng của miệng anh trên trán. “Anh thật là tồi tệ khi ngủ với phụ nữ có chồng”, nàng cất lời thật khó khăn. “Có lẽ nếu anh cố gắng để tán tỉnh một ai đó đứng đắn.”

“Anh sống ở một sông bài”. Giọng anh phảng phất một sự tức giận đầy thích thú. “Anh gặp rất ít phụ nữ đứng đắn và đến nay trừ em ra. - anh chưa bao giờ hòa hợp với ai trong số họ cả.”

“Tại sao không?”

Miệng anh lang thang nhẹ nhàng dọc theo bên mặt của nàng. “Anh dường như làm cho họ lo lắng.”

Nàng giật nảy mình khi lưỡi anh chạm vào da tai nàng

“Em kh - không tưởng tượng tại sao lại thế.”

Anh đùa nghịch với tai nàng, hai hàm răng tinh tế kẹp vào vành tai nàng. “Anh thừa nhận là điều này sẽ không dễ dàng gì, kết hôn với một người Digan ấy. Những người Digan là những người thích chiếm hữu. Ghen tuông. Chúng tôi thích những người vợ của mình không bao giờ chạm vào một người khác. Cũng như là em sẽ không có quyền từ chối anh ngủ cùng với em.”. Đôi môi anh bao phủ lên đôi môi nàng trong một nụ hôn nóng bỏng, lưỡi của anh khám phá sâu hơn nữa. “Nhưng sau đó,” anh dứt môi ra nói, “em sẽ không muốn từ chối.”. Một nụ hôn dài lưỡi biếng khác, và sau đó Cam áp sát vào miệng nàng, “Em sẽ trông có vẻ của một người phụ nữ được yêu, monisha.”

Amelia buộc phải giữ chặt anh để lấy cân bằng. “Cuối cùng, anh sẽ rời bỏ em phải không?”

“Anh thề, anh sẽ không rời bỏ em. Cuối cùng anh đã tìm thấy tan - atchen của mình.”

“Cái gì của anh cơ?”

“Chôn dừng chân.”

“Em không biết rằng người Digan lại có chôn dừng chân đấy.”

“Không phải tất cả. Hình như anh là một trong số ít người làm được điều đó.” Lắc đầu, Cam nói thêm bằng một giọng bực bội, “Lưng anh đau như sau một đêm ngủ trên mặt đất. Cái nửa gadjo trong anh cuối cùng lại trở thành điều tốt hơn rồi”.

Amelia cúi đầu và nén một nụ cười run rẩy trên cái áo chen bằng da mềm mại và mát lạnh của anh. “Điều này thật điên rồ”, nàng thì thầm.

Cam kéo nàng lại gần hơn. “Cưới anh đi, Amelia. Em là những gì anh muốn. Em là số mệnh của anh.” Một bàn tay anh trượt ra sau đầu nàng, nắm lấy những bím tóc và dải ruy băng khiến miệng nàng ngẩng lên.

“Nói có đi.” Anh nhắm nháp đôi môi nàng, liếm chúng, khiến chúng tách ra. Anh hôn nàng cho đến khi nàng quần quai trong vòng tay anh, những mạch đập của nàng dường như đang dồn dập “Nói đi, Amelia, và ngăn cản anh từ bây giờ không ngủ với một phụ nữ khác. Anh sẽ ngủ trong nhà. Anh sẽ cắt tóc. Chúa chứng giám, anh nghĩ rằng anh thậm chí sẽ mang theo một chiếc đồng hồ bỏ túi nếu nó làm em hài lòng.”

Amelia cảm thấy choáng váng, không thể suy nghĩ rõ ràng được điều gì. Nàng bất lực, tựa người cơ thể rần rần của anh. Tất cả mọi thứ là anh, mỗi hơi thở, mỗi nhịp đập, mỗi cái chớp mắt, mỗi sự run rẩy. Anh thốt lên tên nàng và giọng của anh dường như đến từ một nơi rất xa.

“Amelia ...” Cam lắc nhẹ nàng, hỏi điều gì đó, lặp đi lặp lại các từ ngữ cho đến khi nàng hiểu được rằng anh muốn biết nàng ăn lần cuối là khi nào.

“Hôm qua”, nàng cố gắng trả lời. Cam tỏ ra khó chịu nhiều hơn là cảm thông. “Không ngạc nhiên là em có vẻ sắp ngất đến nơi rồi. Em đã không ăn và ngủ rất ít. Làm thế nào em chăm sóc được người khác khi em không thể xoay sở để chăm sóc nhu cầu cơ bản của riêng em?” Nàng định phản đối, nhưng anh đã không cho nàng có cơ hội để giải thích bất cứ điều gì. Luồn một cánh tay cứng cáp xung quanh lưng nàng, anh đẩy nàng trở lại nhà, tuôn ra vô số những lời chỉ bảo nghiêm khắc trên suốt quãng đường còn lại. Đường như điều đó giữ nàng đủ sức khỏe để leo lên những bậc cầu thang.

Khi họ đã lên những bậc cầu thang cuối cùng, Lillian, phu nhân Westcliff, đã ở đó, tia nhìn mơ hồ của cô gán lên người Amelia với sự quan tâm. “Cô trông như thể sắp ngất vậy”, cô nói không chút mào đầu “Có chuyện gì thế?”

“Tôi cầu hôn cô ấy,” Cam nói ngay. Lông mày của Lillian nhướng lên.

“Tôi khỏe,” Amelia nói. “Tôi chỉ đói một chút thôi.”

Lillian đi theo họ khi Cam đưa Amelia đến chiếc bàn nơi các em nàng đang ngồi. “Cô ấy đã đồng ý chưa?” cô hỏi Cam.

“Chưa.”

“Ừm, tôi không ngạc nhiên. Một người phụ nữ không thể xem xét một lời cầu hôn khi đói bụng.” Lillian nhìn Amelia đầy vẻ quan tâm. “Cô đang tái nhợt, bạn yêu quý. Tôi có nên đưa cô vào bên trong nghỉ ngơi không?”

Amelia lắc đầu. “Cám ơn, không. Tôi xin lỗi đã gây phiền phức.”

“Ồ, cô không gây chút phiền phức nào đâu”, Lillian nói. “Tin tôi đi, điều này không là gì so với những gì thường diễn ra ở đây” Cô mỉm cười trấn an “Nếu có bất cứ điều gì cô cần, Amelia, cô chỉ cần yêu cầu.”

Cam dẫn Amelia đến chỗ các em gái nàng. Với vẻ biết ơn, nàng ngã vào một cái ghế, trước mặt là một đĩa đầy giảm bông xắt lát, thịt gà, sa lát, và một đĩa bánh mì. Và nàng càng ngạc nhiên hơn nữa khi thấy Cam ngồi xuống ghế bên cạnh nàng, cắt một miếng gì đó trên đĩa, và xiên nó bằng một cái dĩa.

Anh đưa cái dĩa lên môi nàng. “Bắt đầu với cái này nào.”

Nàng cau có. “Em hoàn toàn có khả năng tự ăn mà - ”

Cái dĩa đã được đẩy vào miệng. Amelia tiếp tục nhìn anh chăm chăm khi nàng nhai. Sau khi nuốt xuống, nàng chỉ có thể cố gắng nói một vài lời “Để em” trước khi anh tiếp tục ăn một miếng khác cho nàng.

“Nếu em chăm sóc chính mình bằng một việc ngu ngốc như vậy,” Cam nói với nàng, “thì nên để một người khác chăm sóc cho em.”

Amelia cầm một mẫu bánh mì và ăn từng chút. Mặc dù nàng ao ước muốn nói với anh rằng đó là lỗi của anh khi nàng ngủ rất ít và bỏ lỡ bữa ăn sáng vì một vụ mặc cả, nàng cũng không thể cất lời khi có mặt các em mình. Khi nàng ăn, nàng cảm thấy màu sắc đang trở lại trên má mình. Nàng nhận thức được cuộc trò chuyện đang diễn ra xung quanh mình, các em nàng đang hỏi Cam về tình trạng của Ramsay House, và những gì còn lại của ngôi nhà. Những tiếng rên rỉ than vãn đồng thanh khi biết phòng ông vẫn còn nguyên vẹn, và cái tổ vẫn rất náo nhiệt và đang ngày càng đông đúc.

“Em cho rằng chúng em sẽ không bao giờ được thoát khỏi những con ong chết tiệt đó,” Beatrix kêu lên.

“Có, chúng ta sẽ,” Cam nói. Bàn tay anh đặt lên cánh tay đang nằm trên bàn của Amelia. Ngón tay cái của anh tìm kiếm các tĩnh mạch màu xanh tím trên mặt dưới cổ tay nàng và vuốt ve những mạch đập đầy kích động của nàng. “Anh sẽ quan tâm để những con ong cuối cùng bị loại bỏ.”

Amelia không nhìn vào anh. Nàng nâng một tách trà với bàn tay còn tự do của nàng và uống một ngụm từ tốn. “Anh Rohan,” nàng nghe Beatrix hỏi, “có phải anh sẽ kết hôn với chị em không?”

Amelia tức giận, đặt ly trà xuống. Nàng phun phì phì và ho vào khăn ăn.

“Im đi, Beatrix.” Win thì thầm.

“Nhưng chị ấy đeo cái nhẫn của anh ấy mà - ”

Poppy bịt tay trên miệng Beatrix.

“Im nào!”

“Cho phép anh,” Cam trả lời. Mắt anh lấp lánh đầy vẻ láu lỉnh khi anh tiếp tục. “Anh thấy em gái của em thiếu một chút hài hước. Và cô bé không có vẻ đặc biệt là biết vâng lời. Mặt khác - ”

Cánh cửa đôi kiểu Pháp mở ra, kèm theo những âm thanh của thủy tinh vỡ. Tất cả mọi người trên sân hiên đều quay lại nơi có tiếng động ấy. Những người đàn ông đứng bật dậy từ ghế của mình.

“Không,” tiếng kêu mềm mại của Win vang lên.

Merripen đứng đó. Anh bị băng bó và tóc xõa ra, nhưng nhìn anh còn xa mới là người yếu ớt. Anh trông giống như một chú bò đực đang phát điên, cái đầu đen huyền của anh trông đầy vẻ đe dọa, bàn tay gấp lại thành nắm đấm lớn. Và cái nhìn chăm chăm, hứa hẹn cái chết của anh, gắn chặt vào Cam.

Không có nhầm lẫn gì về sự khát máu mà người Digan Merripen đang thể hiện.

“Ôi, Chúa ơi”, Amelia thì thầm.

Đang đứng bên cạnh ghế của Amelia, Cam liếc nhìn xuống nàng dò hỏi. “Em đã nói gì với anh ta à?”

Amelia đỏ bừng mặt khi nàng nhớ tới chiếc váy ngủ có vết máu và vẻ mặt của người hầu gái. “Hắn là những người hầu đã bàn tán điều gì đó.”

Cam nhìn chăm chăm vào người khổng lồ đang tức giận với vẻ nhẫn nại. “Em có thể gặp may đấy,” anh nói với Amelia. “Có vẻ như việc hứa hôn của chúng ta sẽ kết thúc sớm hơn mong đợi”

Nàng đứng lên bên cạnh anh, nhưng anh ép nàng ngồi xuống ghế trở lại. “Hãy đứng ngoài cuộc đi. Anh không muốn em bị đau trong cuộc xung đột này.”

“Anh ấy sẽ không làm đau em,” Amelia cộc lốc nói. “Người anh ấy muốn giết là anh.”

Chịu đựng cái nhìn của Merripen, Cam từ từ rời khỏi bàn ăn. “Có điều gì đó mà anh muốn thảo luận sao, chal?” anh hỏi với sự tự chủ đáng ngưỡng mộ.

Merripen trả lời bằng tiếng digan. Mặc dù không có ai ngoài Cam hiểu những gì anh nói, nhưng nó rõ ràng không phải là điều gì hay ho cho lắm.

“Tôi sẽ cưới cô ấy,” Cam nói, để làm nguôi anh.

“Điều đó thậm chí còn tồi tệ hơn!” Merripen di chuyển về phía trước, kẻ giết người hiển hiện trong đôi mắt của anh.

Lord St.Vincent nhanh chóng xen vào giữa hai người để hòa giải. Giống như Cam, anh rất tích cực góp công sức vào việc xóa bỏ những cuộc đấu trong sông bãi. Anh khoát tay lên trong một cử chỉ ngăn lại và nói trôi chảy. “Thư giãn nào, người anh em, tôi chắc chắn rằng các anh có thể tìm một cách để giải quyết sự bất đồng của mình một cách hợp lý.”

“Tránh đường” Merripen gầm lên, chấm dứt bài diễn văn về sự lịch sự.

Biểu hiện khô hời của St.Vincent không thay đổi. “Anh đứng ở một điểm. Không có gì khó chịu bằng việc phải trở nên biết lý lẽ. Bản thân tôi tránh nó bất cứ khi nào có thể. Tuy nhiên, tôi e rằng các anh không thể ấu đả khi có mặt của những người phụ nữ. Điều đó khiến họ phải suy nghĩ.”

Cái nhìn chăm chăm tăm tối tức giận của Merripen lướt qua các chị em Hathaway, nấn ná thêm một giây trên khuôn mặt nhợt nhạt, tinh tế của Win. Cô dành cho anh một cái gật nhẹ, âm thầm mong anh dịu xuống, mong anh xem xét lại.

“Merripen - ” Amelia bắt đầu thốt lên. Quang cảnh vừa rồi thật là mất thể diện. Nhưng cùng lúc đó nó làm nàng nhận ra rằng Merripen đang rất nỗ lực bảo vệ danh dự của nàng.

Cam im lặng, chạm vào vai nàng. Anh nhắm một cái nhìn lạnh lẽo vào Merripen và nói: “Không phải trước mặt những người gadjo.”

Xoay đầu chỉ vào hướng sau khu vườn, anh tiến đến những bậc thang bằng đá.

Sau một thoáng do dự, Merripen nổi bước anh.

17. Chương 17

Khi cả hai vừa ra khỏi tầm mắt, Ngài Westcliff nói với St.Vincent. “Có lẽ chúng ta nên đi theo họ một quãng để ngăn cản họ giết lẫn nhau.”

St Vincent lắc đầu, thư giãn trên ghế. Anh nắm tay Evie của mình và bắt đầu đùa nghịch với các ngón tay cô. “Tôi tin rằng, Rohan hoàn toàn có thể kiểm soát được tình hình. Đối thủ của cậu ta có thể to cao hơn một chút, nhưng Rohan lại có lợi thế là trưởng thành tại London, nơi mà cậu ta đương đầu với bọn tội phạm và những kẻ cục súc hung bạo.”

Mỉm cười với vợ, anh nói thêm, “Và hơn nữa đó là việc của riêng họ.”

Amelia không mấy lo sợ cho Cam. Một cuộc chiến giữa hai người đàn ông này sẽ giống như dùng một cái dùi cui chống lại một thanh kiếm, thanh kiếm với sự khéo léo giỏi giang vượt trội của mình sẽ giành chiến thắng. Nhưng kết quả tự nó sẽ mang đến những nguy cơ khó lường. Nếu không kể đến Leo thì chị em nhà Hathaway ai cũng yêu quý Merripen một cách mãnh liệt. Các em nàng sẽ khó mà bỏ qua cho ai đó làm tổn hại đến anh. Đặc biệt là Win.

Liếc sang em gái mình, Amelia định bắt đầu nói điều gì đó để an ủi, nhưng nàng nhận ra rằng biểu hiện của Win không phải là một nỗi sợ hãi hoặc vô vọng.

Win khó chịu.

“Merripen đang bị thương,” Win nói. “Anh ấy cần được nghỉ ngơi, chứ không phải bị ngài Rohan săn đuổi.”

“Không phải là lỗi của chị khi anh ấy lên ra khỏi giường bệnh!” Amelia thì thầm phản đối với giọng điệu bất bình.

Đôi mắt xanh của Win nheo lại “Chị đã làm điều gì đó để khuấy tất cả mọi người lên. Và khá rõ ràng rằng bất cứ điều gì chị đã làm thì ngài Rohan cũng liên quan”

Poppy đang chăm chú lắng nghe, không thể kìm lại xen vào “Liên quan mật thiết nữa là khác.”

Hai cô chị nhìn lướt qua cô bé và đồng thanh nói

“Im ngay, Poppy.”

Poppy cau mày. “Em đã mong mỗi từ rất lâu rồi có lúc nào đó chị Amelia sẽ không tỏ ra quá thẳng thắn và cẩn trọng. Bây giờ, khi điều đó đã xảy ra, em sẽ tận hưởng nó.”

“Em cũng muốn tận hưởng,” Beatrix than vãn nói, “Nếu em biết chúng ta đang nói về cái gì.”

Cam dẫn Merripen đi dọc theo con đường có hàng rào cây thủy tùng, tránh xa dinh thự cho đến khi đặt chân đến một con đường nhỏ khuất tầm nhìn chạy thẳng về phía rừng gỗ. Họ dừng lại bên cạnh một bụi cây St.John’s Wort [[21]], những bông hoa vàng rực của nó đang kỳ nở rộ và đám cỏ cói túi [[22]] có những cọng cứng đầy gai nhọn ở đầu nhô thẳng lên từ cuống lá, trông hết một cái bàn chải. Tỏ ra như đang rất thoải mái, Cam khoanh hờ cánh tay trên ngực. Anh có chút bồn khoăn khi đứng trước người đàn ông Digan cao lớn, đang giận dữ có dáng điệu của một kẻ cô độc này. Merripen bí ẩn không có mối quan hệ với một bộ lạc Gypsy nào, mà thay vì thế lại đã chọn cho mình vai trò người giám hộ cho một gia đình gadjo. Tại sao? Anh ta đã nợ họ những gì?

Có lẽ Merripen là một “mahrimé” [[23]]. Một người bị ruồng bỏ. Nếu vậy, Cam bồn khoăn không biết Merripen đã làm những gì để bị đối xử như vậy.

“Anh đã lợi dụng Amelia,” Merripen nói.

“Thật ra chuyện không như thế đâu” Cam nói bằng ngôn ngữ của người Digan “Nhưng làm thế nào anh phát hiện ra?”

Đôi tay to bè của Merripen gấp lại như thể anh ta khao khát xé toạc anh ra. Con quỷ Lucifer [[24]] cũng không có đôi mắt đen tối và rực cháy hơn thế. “Nói chuyện bằng tiếng Anh đi,” anh ta gắt gỏng nói. “Tôi không thích thứ ngôn ngữ cổ xưa đó.”

Cau mày lại đầy tò mò, Cam thuận theo một cách dễ dàng.

“Những người hầu đã bàn tán về việc đó,” Merripen trả lời. “Tôi nghe tiếng họ nói chuyện khi họ đứng bên ngoài cánh cửa phòng tôi. Anh đã không tôn trọng một người trong gia đình tôi.”

“Thế à, tôi hiểu rồi,” Cam nhẹ nhàng nói.

“Anh không đủ tốt cho cô ấy.”

“Tôi cũng biết điều đó.” Quan sát Merripen một cách chăm chú, Cam hỏi, “Anh muốn cô ấy cho chính mình phải không, chal?”

Merripen nhìn có vẻ cực kỳ bị xúc phạm. “Đối với tôi, cô ấy giống như một người em gái.”

“Thế thì tốt. Bởi vì tôi muốn cô ấy làm vợ tôi. Và theo như tôi thấy” - Cam làm động tác mở rộng bàn tay - “Chị em họ không có họ hàng giúp đỡ. Vì vậy, tôi có thể giúp gia đình họ.”

“Họ không cần tiền của anh. Ramsay có một khoản trợ cấp hàng năm.”

“Ramsay sẽ sớm toi thôi. Chúng ta đều biết điều đó và sau khi anh ta chết đi, tước hiệu sẽ được chuyển cho một gã con hoang tội nghiệp tiếp theo trong dòng họ, và sẽ có bốn chị em gái chưa chồng nhà Hathaway chẳng có mấy va chạm với cuộc sống. Anh nghĩ cái gì sẽ đến với họ? Còn cô gái ốm yếu ấy thì sao? Cô ấy cần sự chăm sóc y tế.”

“Cô ấy không ốm yếu!”

Cam đã nhìn thấy những cảm xúc bất thường lóe lên, một cái gì đó gần như là dữ tợn và đau khổ trên khuôn mặt của Merripen, trước khi nó trở nên vô cảm.

Rõ ràng là, Cam nghĩ, không phải tất cả các chị em Hathaways đều là em gái đối với Merripen. Có lẽ đây là yếu điểm của anh ta. Có lẽ Merripen đã ấp ủ niềm đam mê bí mật với cô gái đó, người đã quá ngây thơ để có thể nhận ra tình cảm của anh ta, và cũng quá yếu đuối để có thể kết hôn.

“Merripen,” Cam chậm rãi nói, “Anh sẽ phải tìm ra cách nào đó để chịu đựng tôi. Bởi vì có những thứ tôi có thể làm cho Amelia, cho tất cả mấy chị em họ nữa, mà anh không thể.” Anh tiếp tục bằng ngữ điệu đều đều, bất chấp cái nhìn của Merripen, cái nhìn sẽ làm khiếp sợ bất cứ một người đàn ông nào nhỏ bé hơn. “Và tôi không có kiên nhẫn để tranh luận với anh từng việc một. Nếu anh muốn những gì tốt nhất cho họ thì hoặc là bỏ đi, hoặc chấp nhận điều này. Còn tôi, tôi sẽ chẳng đi đâu cả.”

Khi người Digan khổng lồ nhìn chằm chằm vào anh, Cam hầu như có thể thấy hàng loạt những ý nghĩ lướt đi trong đầu anh ta, cân nhắc các phương án, và cả khao khát mãnh liệt muốn giết chết đối phương. Nhưng tất cả đã bị lu mờ bởi sự thôi thúc làm điều phải làm cho gia đình anh ta.

“Bên cạnh đó,” Cam nói, “Nếu Amelia không cưới tôi, tên gadjo đó sẽ tiếp cận cô ấy lần nữa. Và anh biết cô ấy sẽ sống đầy đủ hơn với tôi mà.”

Đôi mắt Merripen nheo lại. “Frost đã làm tan vỡ trái tim của cô ấy. Còn anh lấy đi sự trinh trắng của cô ấy. Tại sao điều đó lại khiến anh trở thành một lựa chọn tốt hơn.”

“Bởi vì tôi sẽ không rời bỏ cô ấy. Không giống như các gadjo, người Digan chung thủy với người phụ nữ của mình” Cam ngừng lại và cân nhắc thêm vài giây nữa trước khi nói thêm một cách cố ý, “Anh có lẽ biết rõ điều ấy hơn tôi.”

Merripen hướng cái nhìn giận dữ của mình tới một nơi xa tít. “Nếu anh làm tổn thương cô ấy bằng bất kỳ cách nào ...” cuối cùng anh ta nói, “Tôi sẽ giết anh.”

“Tốt rồi.”

“Dù thế nào thì tôi cũng có thể giết anh.”

Cam mỉm cười. “Anh sẽ ngạc nhiên nếu biết bao nhiêu người đã nói với tôi điều đó trước đây rồi.”

“Không,” Merripen nói, “Tôi sẽ không như họ.”

Amelia dừng lại trước cánh cửa phòng Cam với tâm trạng đầy lo lắng. Có tiếng động bên trong phòng, tiếng ngăn kéo mở ra và đóng vào, tiếng các đồ vật bị di chuyển. Nàng nhận ra rằng anh phải chuẩn bị để đi London.

Cả chủ và khách ở điền trang Stony Cross đã kín đáo rời sân hiên sau trước khi Cam và Merripen trở lại. Amelia chỉ vừa mới thấy Merripen trở về phòng, cái quắc mắt của anh tăng thêm phần dữ dội khi anh nhìn lướt qua nàng. Nàng đã mở miệng định nói một vài lời xin lỗi. Mà thật ra nàng cũng không chắc phải nói gì lúc ấy. Nhưng anh đã khiến nàng im lặng “Lựa chọn của cô,” anh thì thầm. “Và nó ảnh hưởng đến tất cả chúng ta. Đừng quên điều đó.” Anh ta đã đóng cửa trước khi nàng có thể thốt nên lời.

Ngó trước ngó sau khắp hành lang, Amelia chắc chắn không có ai nhìn thấy nàng trước khi gõ nhẹ vào cánh cửa và bước vào phòng.

Cam đã xếp xong đồng quần áo gọn gàng vào trong một cái rương nhỏ dành cho nam giới ở chân giường. Anh nhìn nàng, một mớ tóc đen mượt rơi xuống mắt anh. Anh trông quá mạnh mẽ, quá bí ẩn và đẹp trai, làn da trơn láng như gỗ hồng sắc.

Giọng Amelia cất lên run run từ trong cuống họng thất lại của nàng. “Em sợ Merripen sẽ đưa anh về trong tình trạng tồi tệ.”

Bước ra khỏi giường, hướng về phía nàng, Cam mỉm cười. “Tất cả vẫn còn ở đây.”

Khi Amelia liếc nhìn vào cơ thể với những đường nét hấp dẫn của anh, nàng cảm thấy cơ thể nàng nóng bừng lên. Nàng ngoảnh mặt sang một bên và nói nhanh.

“Em đã suy nghĩ về tất cả mọi thứ anh nói lúc trước. Em đã đi đến một quyết định. Nhưng trước tiên em muốn giải thích rằng không có gì để bàn tán về tài năng thiên phú của anh, chúng khá là đáng nể. Chỉ - ”

“Những tài năng thiên phú của anh?”

“Đúng vậy. Trí thông minh của anh. Sự hấp dẫn của anh.”

“Ồ.”

Bắn khoắn vì giọng nói có vẻ kỳ quặc của anh, Amelia ném sang anh một ánh nhìn thắc mắc. Đôi mắt màu hổ phách mang nét cười rạng rỡ. Điều gì đó mà nàng nói ra đã làm anh thích thú vậy nhỉ?

“Anh phải chú ý vào chứ?”

“Hãy tin anh, khi những tài năng thiên phú của anh đang được đem ra thảo luận, anh luôn luôn chú ý. Tiếp đi nào.”

Nàng cau mày. “Rohan, em đã nghĩ về lời đề nghị tuyệt vời của anh, và trong hoàn cảnh hiện tại nó thật là _”

“Hãy vào điểm chính đi, Amelia.” Tay anh khép sát qua vai nàng. “Em sẽ kết hôn với anh chứ?”

“Em không thể”, nàng nói yếu ớt. “Chỉ là em không thể. Chúng ta không phù hợp. Rõ ràng chúng ta không giống nhau. Anh là một người mạnh mẽ. Anh luôn có những quyết định làm-thay-đổi-cuộc-sống trong chớp mắt. Trong khi đó em cần cả một quá trình và em không thể đi lạc ra khỏi quá trình đó”

“Em đã đi lạc đêm qua. Và nhìn xem nó trở nên tốt đẹp như thế nào.” Anh mỉm cười trước biểu hiện của nàng. “Anh không mạnh mẽ, em yêu. Chỉ có điều anh biết khi nào thì một cái gì đó là quá quan trọng để được quyết định theo logic.”

“Và hôn nhân là một trong những điều đó sao?”

“Tất nhiên.” Cam đặt một bàn tay lên ngực nàng, bên trên trái tim phần kích đang đập rộn ràng của nàng. “Em phải quyết định điều đó bằng cái này này.”

Ngực Amelia căng cứng bên dưới sự ấm áp của bàn tay anh.

“Em mới chỉ biết anh có một vài ngày. Chúng ta vẫn còn người lạ. Em không thể ủy thác tương lai của toàn bộ gia đình em cho một người đàn ông em thậm chí không biết rõ.”

“Một cặp vợ chồng có thể kết hôn năm mươi năm mà không bao giờ biết hết về nhau. Bên cạnh đó, em biết những điều quan trọng về anh rồi còn gì.”

Amelia nghe một âm thanh đều đều phiền nhiễu, và đầu tiên nàng nghĩ nó là nhịp đập dữ dội của trái tim mình. Tuy nhiên, khi Cam nhẹ nhàng len chân vào giữa các nếp gấp chiếc váy đi mượn của nàng và chạm vào nàng, nàng nhận ra là nàng lại một lần nữa đang nhịp chân xuống sàn một cách đáng nguyên rủa. Nàng dồn mọi nỗ lực để gắng làm cho chân mình đứng yên.

Trượt một tay ôm xung quanh nàng, Cam cầm tay trái của nàng, đưa nó lên miệng anh. Môi anh lướt qua các chỗ sưng đỏ trên đốt ngón tay, nơi nàng cố gắng kéo chiếc nhẫn ra.

“Nó bị kẹt”, nàng lầu bầu. “Nó quá nhỏ.”

“Nó không phải quá nhỏ. Chỉ cần thả lỏng bàn tay em và chiếc nhẫn sẽ rời ra.”

“Tay em đã thả lỏng rồi”

“Gadjis - Em yêu” anh nói. “Tất cả ngón tay của em cứng như gỗ tía vậy. Thứ này đáng nhẽ phải là áo ngực của em mới phải”

Anh cúi đầu xuống, miệng anh tìm kiếm miệng nàng. Chậm rãi, anh khám phá, dụ dỗ khuôn miệng nàng mở ra, lũng sục đầu lưỡi nhút nhát của nàng. Nàng cảm thấy bị khuấy động, hoảng hốt khi nhận ra anh đang cởi nút đằng sau áo choàng của mình. Vạt trên áo đã được nới lỏng ở đằng trước, vòng xuống khuôn ngực được nịt gọn gàng của nàng.

“Cam ... không ...”

“Shhh ...” Mùi vị nóng bỏng, kích động của hơi thở anh lấp đầy miệng nàng “ Anh đang giúp em bỏ cái nhẫn ra. Em muốn thế, phải không?”

“Tháo nhẫn ra chứ không phải là kéo áo nịt của em ô - ôi, không.”

Dây áo nịt đã bị cởi ra phơi bày một miền da thịt căng tràn.

“Đây không phải là giúp đỡ.”

Nàng gượng gạo cố gắng để kéo lại phần áo váy đã bị cởi ra.

“Nó giúp anh khá nhiều.” Tay Cam tay trượt vào sau lưng áo của nàng. Nàng quần quai, mềm oặt đi trước sự xâm nhập ấy của anh. Chiếc váy nhanh chóng tụt dần xuống sàn.

“Anh phải nhìn em dưới ánh sáng ban ngày.” Miệng anh lướt nhẹ, thêm khát trên cổ, trên vai nàng . “Monisha, em là người phụ nữ đẹp nhất, đẹp nhất ...”

Hai bàn tay anh di chuyển với sự thiếu kiên nhẫn ngày càng tăng, kéo mạnh chiếc váy của nàng cho đến khi một vài mũi khâu tuột ra.

“Không, bộ váy này không phải của em,” Amelia nói một cách lo lắng, dò dẫm để tự cởi chiếc váy đi mượn hơn là để chúng bị rách. Nàng đông cứng lại khi nghe thấy tiếng bước chân đi lên những bậc thang trên cùng, tiến tới hành lang, vượt qua cánh cửa đóng mà không dừng lại. Nhiều khả năng đó chỉ là một người hầu. Nhưng nếu ai đó đã nhìn thấy nàng bước vào phòng Cam thì sao? ... Điều gì sẽ xảy ra nếu có ai đó đang tìm kiếm nàng tại thời điểm này?

“Cam, làm ơn, không phải bây giờ.”

“Anh sẽ nhẹ nhàng.”

Anh nhắc nàng khỏi cái đồng váy bị cởi ra.

“Anh biết là điều này sẽ sớm xảy ra sau lần đầu tiên của em mà”

Nàng lắc đầu khi anh đặt nàng lên giường. Gì chặt lớp vải áo bằng cả hai tay để giữ nó không bị mở ra, nàng thì thầm

“Không, không phải như thế này. Ai đó sẽ tìm ra. Người nào đó sẽ nghe thấy. Có người sẽ - ”

“Buông tay ra nào, con chim bé nhỏ của anh. Để anh cởi cái này ra cho em”

Ngọn lửa ma quái trong đôi mắt anh rực cháy khi anh nói một cách dịu dàng, “Buông tay em ra, hoặc anh sẽ xé nó đấy.”

“Cam, đừng - ”

Nàng ngừng bật khi nghe tiếng vải lanh bị xé. Anh đã xé rách phần vạt trước áo, các mảnh vải mỏng manh rũ xuống xung quanh người nàng.

“Anh đã làm hỏng nó rồi”, nàng nói với vẻ không thể tin đó là sự thật “Làm thế nào em giải thích điều này với người hầu đây? Và làm thế nào để mặc lại áo ngực?”

Cam trông không có vẻ hối tiếc một chút nào khi anh kéo các mảnh áo sơ mi ra khỏi cơ thể nàng. “Cởi quần lót của em ra đi. Hay anh cũng phải xé nó ra”

“Ôi, Chúa ơi”. Thấy không có cách nào để ngăn anh lại, Amelia kéo quần xuống quá hông nàng “Khóa cửa lại”, nàng thì thầm với một khuôn mặt đỏ ửng. “Làm ơn, hãy khóa cửa lại.”

Một nụ cười nhanh chóng nở trên miệng Cam. Anh rời giường và đi ra cửa, cởi áo chên da và áo sơ mi trên đường đi. Sau khi xoay đóng khóa cửa, anh nhanh chóng trở về giường, dường như thích thú với hình ảnh nàng ẩn mình bên dưới lớp chăn.

Anh đứng trước nàng, nửa trần truồng, cái quần ống túm thấp dần trên hông anh. Amelia kéo tia nhìn của nàng ra khỏi thân hình đẹp đẽ, đầy cơ bắp của anh, rùng mình giữa lớp chăn lạnh.

“Anh đang đặt em vào một vị trí tồi tệ đấy”.

Cam cởi đồ xong liền chui vào chăn với nàng. “Anh biết những vị trí khác mà em sẽ thích hơn nhiều.”

Nàng bị kéo sát vào cơ thể dài, to lớn và nóng bỏng một cách đáng ngạc nhiên của anh. Anh đưa bàn tay vuốt dọc theo thân hình nàng, khám phá ra nàng vẫn còn mặc nịt và bít tất lụa. Với một sự uyển chuyển

làm nàng hỗn hển, Cam biến mất dưới lớp chăn, đôi vai rộng của anh căng thành một cái lều bằng lớp vải lạnh, len và nhung.

Amelia cố gắng nỗ lực ngồi dậy nhưng lập tức ngã trở lại gối với một tiếng rên rỉ khi nàng cảm thấy miệng của anh trên làn da mềm mại bên trong đùi nàng. Anh cởi nịt tất, thả nó rơi xuống và bắt đầu kéo bít tất xuống chân nàng với sự chậm chạp dày vò, môi anh lần theo lớp lụa đang bị cuộn lại. Lưỡi anh khám phá cái hõm bên dưới đầu gối nàng...lướt trên những cơ bắp bị ghì chặt của bắp chân nàng...một bên mất cá chân mịn màng của nàng. Lớp lụa được nhẹ nhàng kéo ra khỏi những ngón chân bị gì xiết của nàng. Nàng đã phải cần đến sự tập trung dữ dội để không thét lên khi cảm thấy cái miệng nóng bỏng ẩm ướt của anh áp vào các ngón chân nàng, mút và vuốt ve trong khi những ngón chân có máu buồn của nàng giật nảy lên đáp ứng. Đến thời điểm chiếc tất thứ hai được cởi ra, Amelia đã bưng bưng cả người. Nàng gắng sức đẩy chiếc chăn ra, giải phóng cho làn da bị hâm nóng quá mức của mình. Hai nụ hoa nàng cương cứng khi chúng được tiếp xúc không khí mát mẻ. Cam đẩy hai đùi nàng rộng ra, hai chân nàng gác lên đôi vai rắn chắc như một bức tường cứng của anh. Những ngón tay anh tách những lọn tóc quăn và anh hôn, liếm vào cái nơi nóng bỏng và căng thẳng của nàng thật dịu dàng, xoay tròn và rút ra nhẹ nhàng.

Quá nhiều ... không đủ ... Amelia căng cứng bên dưới sự tra tấn của những cú giạt mềm mại.

Anh đặt một bàn tay lên bụng nàng, những ngón tay vẽ nên những vòng tròn êm ái

“Nằm thì dễ chịu hơn, em yêu.”

“Em kh - không thể. Ôi, nhanh lên anh”

Cam cười nhẹ nhàng, đôi môi hé mở của anh kéo qua miền da thịt nhạy cảm của nàng. Lưỡi của anh như đóng dấu lên nàng, làm cho nàng ướt đầm, và anh thổi sát vào những sợi tóc xoắn ẩm ướt ấy.

“Sẽ tốt hơn cho em nếu anh không làm nhanh.”

“Không, không phải thế”

“Em biết nhiều về nó nhỉ. Đây chỉ là lần thứ hai của em thôi.”

Nàng nén những tiếng nức nở khi anh sử dụng lưỡi của mình một lần nữa. “Em không thể chịu đựng thêm nữa.”

Anh liếm khắp nơi ấy của nàng, cực kỳ dịu nhẹ, vào trong nàng, đầy nhục cảm và đậm sâu, cho đến khi nàng thở ra những tiếng hỗn hển, và hơi thở nóng bỏng của anh phả vào nàng. Anh di chuyển trở lên, cơ thể anh điều chỉnh hoàn hảo với đùi nàng và anh xâm nhập nàng bằng một chuyển động nhẹ nhàng thân mật. Nàng vô cùng kinh ngạc trước sự va chạm lấp đầy của anh, đẩy vào cho đến khi nàng hỗn hển, và những ngón tay của nàng bấm chặt xuống vai anh.

Cam ngừng lại, nhìn chăm chăm xuống nàng với đôi mắt giãn ra, những viên màu vàng sáng xung quanh đôi ngươi đen thăm thẳm như trời đêm “Amelia, em yêu “ nụ hôn của anh có vị mặn mòi và sự thân mật. “Có phải em đã hiểu thêm một chút về anh rồi không?

Nàng gắng sức để có thể suy nghĩ trong sự thỏa mãn đầy hỗn độn và lắc đầu nhất gừng. Góc môi anh hiện sâu một nụ cười. Anh thì thầm, “Anh nghĩ em có đấy.”

Bàn tay anh đùa giỡn trên nàng, trượt những ngón tay đầy quan tâm tới nơi mà họ vừa kết nối. Anh nhấn vào bên trong nàng, một chuyển động nhịp nhàng, chậm rãi, và những ngón tay anh nhẹ nhàng một cách đáng ngạc nhiên, gần như tinh tế khi chúng vuốt ve đúng lúc phù hợp với những cú thúc vào của anh. Hỗn hển, nàng cong người lên để đón nhận anh sâu hơn và sâu hơn nữa. Mỗi khi anh đẩy vào, cơ thể của anh chạm vào nàng với nhịp độ đều đặn chính xác. Nàng bắt đầu nâng mình lên hăm hở, dự đoán mỗi cuộc xâm nhập, thở hỗn hển vì nó, khoái cảm nối tiếp khoái cảm cho đến khi lên đến đỉnh điểm trong sự bay bổng chói lòa của khoái cảm... và một lần nữa... lần nữa...nàng cảm thấy anh bắt đầu rút ra và nàng rên rỉ và cuộn hai chân xung quanh hông anh

“Amelia”, anh hỗn hển, “không, để anh... anh phải ...” Rùng mình, anh ngừng lại bên trong nàng, trong khi cơ thể của nàng kìm chặt và vuốt ve chiều dài cứng cáp của anh.

Vẫn khóa chặt với nhau, Cam xoay Amelia lại. Anh lẩm bẩm điều gì đó bằng tiếng Digan. Mặc dù nàng không hiểu từ nào cả thì đó có vẻ như là những lời tán tụng. Một mối vì khoái lạc và kiệt sức, Amelia tựa đầu thư giãn lên đường cong rắn chắc của bắp tay anh, hơi thở nàng đứt quãng khi nàng cảm thấy sự co giật và rung động bất thường của anh sâu bên trong cơ thể nàng.

Cam với lấy tay trái của nàng. Tóm lấy chiếc nhẫn chạm khắc giữa các ngón tay của mình, anh tháo nó ra dễ dàng và đưa nó cho nàng

“Đây. Mặc dù anh muốn em đeo nó vào hơn.”

Miệng Amelia mở ra. Nàng kiểm tra tay mình, sau đó là chiếc nhẫn, và lưỡng lự đẩy nó trở lại trên cùng một ngón tay. Nó trượt qua đốt ngón tay nàng và trở lại vị trí một cách dễ dàng. “Làm sao anh làm được điều đó?”

“Anh chỉ giúp em thư giãn.” Đưa một bàn tay đỡ dành dọc theo sống lưng của nàng. “Đeo nó lại đi, Amelia.”

“Em không thể. Điều đó có nghĩa là em đã chấp nhận lời cầu hôn của anh. Và em thì chưa.”

Nằm dài ra như một con mèo, Cam lăn nàng nằm thẳng ra lần nữa, chống khuỷu tay xuống giường để không tì cả cơ thể của anh lên nàng. Amelia hít vào một hơi khi cảm thấy anh vẫn còn rắn chắc trong nàng. “Em không thể ăn nằm với anh hai lần và sau đó từ chối kết hôn với anh.” Cam cúi đầu xuống hôn tai nàng. “Anh sẽ bị hủy hoại.” Anh loay hoay với phần da thịt mềm mại bên dưới dải tai nàng “Và anh sẽ thấy thật khó chịu.”

Mặc mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Amelia đã phải nén lại một nụ cười. “Em đang cho anh một đặc ân lớn bằng cách từ chối anh. Anh sẽ cảm ơn em một ngày nào đó.”

“Anh sẽ cảm ơn em ngay bây giờ nếu em đeo chiếc nhẫn chết tiệt ấy lại.”

Nàng lắc đầu.

Cam đẩy sâu hơn một chút bên trong nàng, làm nàng hỗn hển “Thế còn những khả năng thiên phú của anh? Ai sẽ quan tâm đến chúng đây?”

“Anh có thể quan tâm đến chúng” - nàng quay người sang một bên để đặt chiếc nhẫn lên chiếc bàn cạnh giường ngủ “Chỉ anh thôi.”

Cam di chuyển trên nàng “Nếu có liên quan đến em thì nó đem lại nhiều sự thỏa mãn hơn đấy.”

Khi anh với tay để lấy chiếc nhẫn, cơ thể anh đẩy sâu hơn vào trong nàng. Nàng căng ra đầy bất ngờ. Anh cảm thấy khó khăn hơn bên trong nàng, khít khao hơn, sự khao khát của anh lại đạt tới sự rung động mới. “Cam,” nàng phản đối, liếc nhìn cánh cửa đang đóng. Nàng nắm lấy cổ tay anh, cố gắng để giữ cho bàn tay anh tránh xa chiếc nhẫn. Anh túm lấy nàng đầy thích thú, xoay tròn cả hai một vòng trên nệm và giờ nàng đã lại ở dưới anh lần nữa.

Anh bị khuấy động một cách không thể kiểm chế được, trêu chọc nàng với những cú đâm chậm chậm. Cong người lại bên dưới anh, Amelia đẩy mái đầu đen huyền của anh ra khi anh bắt đầu hôn lên ngực của nàng. “Nhưng ... chúng ta chỉ vừa kết thúc ...”

Cam ngẩng đầu lên. “Người Digan”, anh nói, như thể đó là cách giải thích, và trở lại trên người nàng. Nếu có một dấu hiệu xin lỗi nào trong giọng điệu của anh, nó đã hoàn toàn biến mất trong nhịp đâm đầy khăng khăng của anh, sự âu yếm ngập sâu đó xâm chiếm và làm dịu đi đáng kể sự phản kháng của nàng, khiến nàng tan chảy trong những tiếng rên rỉ.

Amelia quấn cánh tay nàng xung quanh anh, chân nàng cố gắng để ôm trọn tất cả miền da thịt nam tính cứng rắn ấy, trong khi những cú đâm đều đặn, với nhịp độ sừng sốt của anh mang nàng đến đỉnh cao khoái lạc. Nhưng anh đã rút ra trước khi nàng đạt được trạng thái đó, lật nàng lại, và trong một khoảng khắc đầy khổ sở, nàng nghĩ anh đã quyết định dừng lại. Cam thúc đầu gối đẩy hai chân nàng mở rộng. Anh thì thâm trong một hỗn hợp tiếng Anh và tiếng digan đủ để nàng hiểu rằng anh sẽ không làm tổn thương nàng, điều này sẽ dễ dàng hơn cho nàng. Và sau đó anh trượt sâu hết sức có thể, hai tay anh giữ hai bên hông nàng khi nàng lùi ra sau theo bản năng. Đầu nàng hạ xuống, những hơi thở hỗn hển của nàng bị cản lại bởi tấm nệm bọc vải lạnh. Bàn tay anh trượt vào miền da thịt mềm mại của nàng, những ngón tay thám hiểm khắp

những nếp gấp mềm mại như lụa. Khoái cảm dâng trào trong nàng như những đợt sóng kì ảo, mỗi lúc một cao hơn, một mạnh hơn cho đến khi nàng run bắn người lên, ẩm ướt và rên rỉ. Sự rút ra đột ngột của Cam là cả một sự trống rỗng không được chào đón, anh thực hiện cú đâm cuối gì chặt cái vật nam tính của mình vào ga trải giường và rên rỉ. Choáng váng và mất phương hướng, Amelia vẫn nâng cao hông nàng lên, miễn da thịt của nàng rợn rợn và đau đớn với nhu cầu có anh trở lại bên trong. Bàn tay anh chạm vào hông nàng, xoa thành một vòng tròn ấm áp trước khi anh đẩy nàng nằm xuống.

“Em sẽ có anh,” Cam thì thầm. “Em sẽ có anh, con chim bé nhỏ. Anh là số phận của em - ngay cả khi em sẽ không thừa nhận điều đó.”

18. Chương 18

Cam đi rồi, Amelia thấy mình lang thang vô định khắp tòa dinh thự rộng lớn.

Ngôi nhà thật yên tĩnh, tất cả mọi người đã lánh về phòng mình để ngủ trưa. Mọi công việc chuẩn bị đã xong xuôi để bá tước và phu nhân, Ngài St Vincent và phu nhân đến Bristol vào buổi sáng. Họ sẽ ở lại nhà em gái và em rể của Lillian là Daisy và Matthew Swift hai tuần cuối cùng thời kỳ mang bầu của Daisy.

Lillian rất nóng lòng gặp người em gái vô cùng gần gũi với cô “Em tôi đã ở trong tình trạng tuyệt vời trong suốt thai kỳ”, Lillian nói với Amelia, với niềm tự hào lộ lộ. “Sức khỏe của Daisy như một con ngựa ấy. Nhưng em tôi rất nhỏ nhắn trong khi chồng con bé lại khá to cao” Cô nói thêm với vẻ u sầu, “Có nghĩa là bất kỳ đứa trẻ nào của anh ta cũng có thể quá khổ như vậy.”

“Người ta không thể đổ lỗi cho cậu ta vì to cao được.” Ngài Westcliff đang ngồi bên cạnh vợ, nói một cách ngắn gọn.

“Em không nói đó là lỗi của cậu ta.” Lillian phản đối.

“Em đang nghĩ thế”, bá tước thì thầm, và cô giơ một cái gối lên như muốn quăng nó về phía anh. Tuy nhiên, sự xung đột nho nhỏ này biến mất ngay lập tức khi họ cười âu yếm với nhau.

Lillian hướng sự chú ý về phía Amelia. “Liệu cô và những người khác sẽ ổn khi vắng mặt chúng tôi chứ. Tôi ghét phải đi mà để lại những việc còn dang dở. Và Merripen liệu có ổn không.”

“Tôi cho rằng Merripen sẽ chóng khỏi thôi” Amelia nói với sự tự tin tuyệt đối. Kể từ lần đầu tiên đến với gia đình họ, anh chưa bao giờ bị ốm “Anh ấy luôn có một thể chất cường tráng.”

“Tôi đã yêu cầu bác sĩ đến thăm khám hàng ngày”, Westcliff nói. “Và nếu cô có bất kỳ khó khăn gì, hãy gửi thư đến Bristol. Nó cách đây không xa, và tôi sẽ quay về không chậm trễ.”

Chúa biết họ may mắn thế nào khi có Lillian và Westcliff là hàng xóm.

Giờ đây, khi Amelia đi xuyên qua các phòng tranh, tia nhìn của nàng lướt qua các bức tranh và tác phẩm điêu khắc. Nàng chợt nhận ra trong lòng mình là sự trống rỗng khủng khiếp. Nàng không biết làm thế nào để cảm giác này biến mất. Đó không phải là đói khát, sợ hãi, hay giận dữ, đó cũng không phải là trạng thái kiệt sức hoặc khiếp sợ.

Đó là sự cô đơn.

Vô nghĩa thật, nàng tự mắng mình, bước đến bên một dãy cửa sổ dài nhìn ra một phía của khu vườn. Trời đã bắt đầu mưa, những giọt nước lạnh lẽo trong trẻo rơi đều đặn trên mặt đất và theo những dòng đục ngầu chảy về phía dốc đứng và bờ sông. Minh không thể cô đơn. Anh ấy mới đi chưa tới nửa ngày. Và không có lý do gì để cô đơn khi cả gia đình mình đang ở đây.

Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy cảm giác cô đơn mà không thể chia sẻ nó với bất cứ ai trong nhà.

Thở dài, nàng ấn mũi vào bề mặt lạnh lẽo của một chấn cửa sổ, trong khi sấm sét truyền những rung động tới bề mặt kính.

Giọng nói của anh trai nàng vang lên từ phía bên kia của gian phòng

“Mẹ đã luôn nói rằng sẽ là phẳng mũi cô.”

Quay người trở lại, Amelia mỉm cười khi Leo tiến gần đến bên nàng.

“Mẹ chỉ nói thế bởi vì bà không muốn em làm ó tằm kính thôi”

Anh trai nàng nhìn đầy vẻ u sầu, quầng mắt trũng sâu và làn da xanh xao của anh tương phản với làn da rám nắng màu cổ ong của Cam Rohan. Leo đang mặc một quần áo đi mượn, được thiết kế và may đo một cách hoàn hảo, chúng hẳn phải là của Ngài St.Vincent. Nhưng thay vì có được vẻ duyên dáng thanh lịch như St.Vincent khi mặc nó, bộ đồ lại bị kéo căng bởi phần bụng béo phị và cái cổ húp híp của Leo

“Mọi người đều hy vọng là anh cảm thấy khỏe hơn về ngoài của anh” Amelia nói.

“Tôi sẽ cảm thấy tốt hơn nếu tôi có thể tìm thấy một vài thứ đồ uống phù hợp. Tôi đã hơn ba lần yêu cầu mang tới rượu vang hay rượu mạnh, và dường như mọi người hầu trong nhà thật tệ hại đều lơ yêu cầu đó đi”

Nàng cau mày. “Chắc chắn bây giờ còn quá sớm để uống rượu đấy anh Leo.”

Anh rút ra một chiếc đồng hồ bỏ túi từ áo gilê và liếc nhìn vào đó “Bây giờ là 8 giờ ở Bombay. Là một công dân danh dự quốc tế, tôi sẽ uống một ly như là một cử chỉ ngoại giao.”

Thường thì Amelia sẽ cảm thấy cam chịu hay bị bức mình. Thế nhưng, khi nhìn chăm chăm vào người anh trai, người mà ẩn dưới vẻ mặt cáu kỉnh lúc này dường như là sự mất mát và thống khổ, nàng đột ngột cảm thấy động lòng. Tiến về phía trước, nàng ôm lấy anh trong vòng tay. Và tự hỏi làm thế nào để cứu vớt được anh.

Giật mình trước những cử chỉ bốc đồng của nàng, Leo vẫn đứng im, không ôm lại nhưng cũng không giạt ra. Hai tay anh đưa lên vai nàng và anh nói lỏng vòng ôm của nàng.

“Tôi nên biết là hôm nay cô thật ủy mị chứ nhỉ”, anh nói

“Đúng thế... tìm thấy một người anh gần như bị thiêu chết có xu hướng làm một phụ nữ dễ xúc động hơn”

“Tôi chỉ là cháy xém một chút thôi.” Anh nhìn chăm chăm vào nàng bằng đôi mắt xa lạ thư thái, không phải là đôi mắt của người anh trai mà trước đây nàng đã biết “Và có vẻ như cô không nên thay đổi như thế”

Amelia đã biết ngay lập tức anh nói tới cái gì. Một cách thận trọng, nàng quay mặt đi, giả vờ khám phá phong cảnh một ngọn đồi gần đó, những đám mây và một hồ nước bạc.

“Thay đổi? Em không rõ anh có ý gì”

“Tôi đang đề cập đến trò thập thò mà cô chơi với Rohan.”

“Ai nói với anh thế? Những người hầu à?”

“Merripen.”

“Em không thể tin rằng anh ta dám - ”

“Đây là lần duy nhất anh ta và tôi đồng ý với nhau. Chúng ta sẽ trở lại London ngay sau khi Merripen đủ khỏe. Chúng ta sẽ ở tại khách sạn Rutledge cho đến khi có thể tìm thấy một ngôi nhà cho thuê thích hợp.”

“Khách sạn Rutledge tốn một đồng tiền đấy”, nàng kêu lên. “Chúng ta không có đủ tiền để trả.”

“Đừng có tranh luận, Amelia. Tôi là người đứng đầu gia đình này, và tôi đưa ra các quyết định. Với sự ủng hộ hết mình của Merripen thì điều đó cũng đáng thôi.”

“Cả hai người đi mà nhảy vào lửa ấy. Em không làm theo quyết định của anh, Leo.”

“Trong trường hợp này, cô sẽ phải nghe thôi. Mối quan hệ giữa cô và Rohan đã vượt quá giới hạn cho phép rồi.”

Cảm giác cay đắng và giận dữ dâng lên trong Amelia, nàng quay người đi. Nàng không thể bỏ qua mà không lên tiếng. Trong nhiều năm qua, đã có rất nhiều lần nàng mong mỗi Leo thừa nhận vị trí người đứng đầu gia đình, để đưa ra ý kiến về bất cứ điều gì, để thể hiện sự quan tâm tới mọi người khác hơn là chính bản thân anh. Và đây, đây chính là nguyên nhân khiến anh phải hành động ư?

“Em rất vui mừng,” nàng nói trong sự tĩnh lặng đáng ngại, “Anh đã tỏ ra quan tâm đến các vấn đề cá nhân của em, Leo. Bây giờ có lẽ anh có thể mở rộng mối quan tâm của mình đến các vấn đề quan trọng khác, chẳng hạn như làm thế nào và khi nào thì Ramsay House sẽ được xây dựng lại, và chúng ta sẽ làm những gì để cải thiện sức khỏe của Win, và việc học hành của Beatrix và Poppy - ”

“Cô không làm rối trí tôi dễ dàng thế được đâu. Chúa lòng lành, em gái, cô không tìm được ai đó cùng tầng lớp với mình để ve vãn chim chuột hay sao? Kỳ vọng của cô thấp đến mức mà cô phải kéo một tên Gypsy vào giường ngủ ư?”

Amelia há hốc miệng. Nàng quay lại nhìn vào khuôn mặt anh trai mình. “Em không thể tin rằng anh có thể nói những lời như vậy, người anh em của chúng ta cũng là một người Digan, và anh ấy sẽ - ”

“Merripen không phải là người anh em của chúng ta và anh ta tình cờ đã đồng ý với tôi. Tên đó không xứng với cô.”

“Không xứng với em” Amelia sững sốt lặp lại, lùi ra xa anh ta cho đến khi vai nàng dựa vào bức tường. “Như thế nào cơ?”

“Tôi không cần thiết phải giải thích, điều đó có đúng không?”

“Đúng” nàng nói, “Em nghĩ là đúng.”

“Rohan là một tên Gypsy, Amelia. Những tên Gypsy là những kẻ lừa dối, lang thang không cội rễ.”

“Anh có thể nói tất cả những điều đó khi anh thậm chí còn không bao giờ nhắc một ngón tay sao?”

“Tôi không có trách nhiệm phải làm việc. Tôi là một quý tộc. Tôi kiếm được 3.000 bảng một năm chỉ bằng sự hiện hữu của tôi.”

Rõ ràng sẽ chẳng ích gì khi tranh cãi với một đối thủ đã mất trí.

“Cho đến thời điểm này, em không có ý định kết hôn với anh ấy,” Amelia nói. “Nhưng bây giờ em đang nghiêm túc xem xét giá trị của việc có ít nhất một người đàn ông biết lý lẽ trong gia đình.”

“Hôn nhân?”

Amelia gần như thích thú cái vẻ mặt của anh trai. “Em cho rằng Merripen quên đề cập đến các chi tiết nhỏ nhặt. Đúng thế, Cam đã cầu hôn em và anh ấy giàu có, Leo, giàu có, giàu có, có nghĩa là ngay cả khi anh quyết định nhảy xuống một hồ nước và tự mình chết bản thân mình, thì chúng em vẫn sẽ được chăm sóc tử tế. Phải có ai đó quan tâm đến tương lai của chúng em chứ, phải không?”

“Tôi không cho phép.”

Nàng ném cho anh mình một ánh nhìn khinh miệt. “Hãy tha thứ cho em nếu em chẳng mấy ấn tượng với quyền lực của anh, Leo. Có lẽ anh nên thực hành nó với người khác ấy.”

Và nàng bỏ lại anh nơi thư viện, trong khi sấm sét và mưa đổ ầm ầm như thác xuống các cửa sổ.

Trên cung đường đến London, Cam dừng xe lại bên đường. Anh muốn quan sát Ramsay House thêm một chút trước khi anh khởi hành đi Hampshire. Anh đang phân vân không biết phải quyết định nên làm gì với nơi này. Chắc chắn ngôi nhà sẽ phải được khôi phục. Là một tài sản được kế thừa của quý tộc, điền trang này được duy trì trong một điều kiện khá tươi tốt. Và Cam thích nơi này. Có thể cải thiện tình trạng của nó. Nếu những triền đất dốc và cảnh quan xung quanh được cải tạo lại, thiết kế và xây dựng lại một cách hợp lý thì, điền trang Ramsay sẽ là một viên ngọc quý.

Nhưng đáng ngại là không biết tước hiệu Ramsay và việc thừa kế nó sẽ còn thuộc sở hữu của nhà Hathaways được bao lâu. Sẽ không lâu lắm nếu mọi việc phụ thuộc vào Leo vì có rất nhiều bản khoản xung quanh sức khỏe và sự sống của anh ta. Suy tính đến việc anh ta sẽ sớm trở thành anh rể của mình, Cam ra lệnh cho

người lái xe đợi ở bên ngoài, và một mình đi vào ngôi nhà xiêu vẹo, không chú ý đến những giọt mưa làm ướt tóc và áo khoác. Không có gì đặc biệt quan trọng đối với anh nếu Leo sống hay chết, nhưng tình cảm của Amelia lại thực sự quan trọng. Cam sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để làm vui đi buồn đau hay lo lắng của nàng. Ngay cả khi, nếu điều đó có nghĩa là phải giúp duy trì cái cuộc sống vô nghĩa của anh trai nàng.

Bên trong ngôi nhà đã bị khói bao phủ và vông xuống như một kẻ từng tự mãn giờ bị đánh cho quy phục. Anh tự hỏi một người chủ thầu xây dựng sẽ làm được gì cho nơi này, bao nhiêu phần kết cấu có thể lưu giữ lại. Cam tưởng tượng căn nhà sẽ trông như thế nào khi nó được khôi phục hoàn toàn và sơn lại. Một căn nhà sáng sủa, quyến rũ và một chút lập dị. Giống như các cô gái Hathaway của anh. Khóe môi của Cam nở nụ cười khi anh nghĩ về các cô em gái của Amelia. Anh có thể dễ dàng yêu quý họ. Kỳ lạ thay, cái ý tưởng làm thế nào để giải quyết các vấn đề với mảnh đất này, làm thế nào để trở thành một phần gia đình này lại trở nên hấp dẫn anh. Anh đã cảm thấy khá ... trung thành với bộ tộc của mình. Có lẽ Westcliff đã đúng, anh mãi mãi không thể bỏ qua một nửa Ailen của mình.

Cam dừng chân ở phía lối vào đại sảnh khi anh nghe thấy tiếng động từ tầng trên. Một tiếng đập, một tiếng gõ nhẹ, như thể ai đó đang quai búa vào gỗ. Sồn gai ốc nơi gáy. Quỷ thật, ai có thể ở đây được nhỉ? Thói mê tín giằng co với lý lẽ khi anh tự hỏi liệu kẻ xâm nhập là người chết hay là một bóng ma? Anh bước lên cầu thang cực kỳ cẩn trọng, đôi chân thoăn thoắt nhưng chẳng tạo ra tiếng động nào.

Ngừng lại nơi đầu cầu thang, anh chăm chú lắng nghe. Những âm thanh lại dội đến một lần nữa, từ một trong những phòng ngủ. Anh tiến đến một cánh cửa hé mở và nhìn vào bên trong.

Trong phòng chắc chắn là có người. Đôi mắt Cam nheo lại khi anh nhận ra Christopher Frost.

Frost đang dùng một chần song bằng sắt cố gắng cạy một mảnh ván tường ra. Miếng gỗ bất chấp mọi nỗ lực của anh ta vẫn trơ ra đó, và sau một vài giây gắng sức, Frost thả thanh sắt xuống và lăm bằm chửi thề.

“Có cần giúp đỡ không?” Cam cất lời.

Frost gần như giật bắn người lên. “Cái quỷ gì - ” Anh ta xoay một vòng, mở to mắt. ”Mẹ kiếp! Anh đang làm gì ở đó thế?”

“Tôi sẽ hỏi anh câu hỏi tương tự đây.” Dựa người vào rầm cửa, Cam khoanh tay và nhìn chằm chằm đầy suy đoán vào người đàn ông kia. “Tôi quyết định dừng lại ở đây trên đường tới London. Có cái gì đằng sau tấm ván tường thế?”

“Không có gì,” viên kiến trúc sư ngắt lời.

“Vậy tại sao anh lại cố gắng cạy nó ra?”

Trần tĩnh lại, Frost cúi xuống nhặt thanh sắt lên. Anh ta giữ nó một cách hồ hững, nhưng chỉ cần khinh suất một chút thôi thanh sắt trong tay anh ta có thể dễ dàng biến thành một thứ vũ khí. Cam giữ tư thế thoải mái, không dời mắt khỏi khuôn mặt của Frost.

“Anh biết được bao nhiêu về xây dựng và thiết kế?” Frost hỏi.

“Không nhiều. Thỉnh thoảng tôi có làm một số đồ gỗ.”

“Đúng thế, những người như anh thỉnh thoảng làm công việc sửa chữa lặt vặt. Có lẽ là sửa cả mái nhà nữa. Nhưng không bao giờ xây cất. Anh không bao giờ ở lại đủ lâu để hoàn thành công trình, đúng không?”

Cam giữ giọng mình lịch sự không chê vào đâu được. “Anh đang hỏi cá nhân tôi hay người Digan nói chung?”

Frost lại gần anh, thanh sắt được nắm chặt trong tay anh ta. “Không quan trọng. Để trả lời cho câu hỏi của anh trước đó, tôi đang kiểm tra ngôi nhà để ước tính thiệt hại, và để tìm kiếm ý tưởng cho các thiết kế mới. Thay mặt cho Miss Hathaway.”

“Có phải cô ấy yêu cầu anh kiểm tra căn nhà?”

“Là một người bạn cũ của gia đình và đặc biệt là Miss Hathaway - Tôi có bốn phận phải giúp đỡ họ.”

Cụm từ “đặc biệt là Miss Hathaway” được thốt lên với ngụ ý sở hữu, gần như phá vỡ sự kìm chế của Cam. Anh, người luôn tự hào về tính bình tĩnh của mình, đã ngay lập tức trở nên thù địch thái quá. “Có lẽ,” anh nói, “Anh nên hỏi trước. Vì bây giờ, sự giúp đỡ của anh là không cần thiết.”

Khuôn mặt Frost tối sầm lại. “Điều gì khiến anh có quyền được nói chuyện thay cho Miss Hathaway và gia đình cô ấy vậy?”

Cam thấy không có lý do gì để giữ kín. “Tôi sẽ cưới cô ấy.”

Frost gần như đánh rơi thanh sắt. “Đừng ngớ ngẩn. Amelia sẽ không bao giờ kết hôn với anh.”

“Tại sao không?”

“Chúa lòng lành,” Frost kêu lên đầy ngờ vực, “Làm sao mà anh phải hỏi điều đó chứ? Anh không phải là một quý ông trong tầng lớp của cô ấy, và trời đánh thánh vật, anh thậm chí cũng chẳng phải là một người Gypsy thực thụ. Anh là một người lai.”

“Cũng thế mà thôi, tôi sẽ cưới cô ấy.”

“Tôi phải thấy anh xuống địa ngục đã!” Frost gào lên, tiến thêm một bước về phía anh.

“Thả thanh sắt xuống” Cam lạnh lẽo nói, “Hoặc tôi sẽ bẻ gãy tay anh.”

Anh thực sự đã tiên liệu rằng Frost sẽ đánh anh một cú. Nhưng thất vọng làm sao, Frost đã đặt thanh sắt xuống đất.

Viên kiến trúc sư nhìn anh trừng trừng. “Sau khi tôi nói chuyện với cô ấy, cô ấy sẽ không muốn làm gì với anh cả. Tôi sẽ làm cho cô ấy hiểu mọi người sẽ nói những gì khi một quý cô kết hôn với một người Gypsy. Cô ấy sẽ sung sướng hơn khi sống với một nông dân. Một con chó. Một- ”

“Cứ làm đi,” Cam nói. Anh nhìn Frost, nở một nụ cười lạnh lẽo khiến viên kiến trúc sư tức điên lên. “Nhưng thật là thú vị phải không, khi mà trải nghiệm trước đó của Miss Hathaway với một quý ông cùng giai cấp với cô ấy đã khiến cô ấy xoay sang có cái nhìn tốt đẹp về người Digan. Chuyện đó rất khó đem lại điều tốt lành nào cho anh đấy.”

“Mi là một gã con hoang ích kỷ,” Frost lầm bầm. “Mi sẽ phá hủy cô ấy. Mi không nghĩ gì khi kéo cô ấy xuống giai cấp của mình sao. Nếu mi quan tâm đến cô ấy thì tốt nhất là hãy cuốn xéo đi.”

Anh ta gạt Cam ra, không nói một lời. Rất nhanh chóng, văng lại tiếng bước chân anh ta đang xuống cầu thang.

Và Cam đứng lại nơi căn phòng trống một lúc lâu, sôi sục vì giận dữ, lo lắng cho Amelia, và thậm chí tệ hơn nữa, cảm thấy tội lỗi. Anh không thể thay đổi sự thật rằng anh là cái gì và rằng anh không thể che chắn bảo vệ Amelia khỏi mọi mọi lời độc địa nhắm vào vợ của một người Gypsy.

Nhưng anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh để mặc nàng xoay xở trong cái thế giới tàn nhẫn này mà không có anh.

Bữa tối là một sự kiện ảm đạm, khi mà gia đình St. Vincents và Westcliffs đã đi Bristol, và Leo thì đến quán rượu trong làng để tiêu khiển. Đó là một buổi tối kinh khủng. Amelia khó mà tưởng tượng rằng sẽ có thể ăn chơi chè chén trong thời tiết lạnh lẽo và ẩm ướt như thế này, nhưng Leo có lẽ quá tuyệt vọng để tìm ra một người đồng hành cảm thông ở Stony Cross Manor.

Merripen vẫn ở trong phòng của mình, ngủ hầu như suốt cả ngày. Điều này làm mọi người lo lắng vì chẳng giống anh thường ngày chút nào.

“Em cho rằng nghỉ ngơi rất tốt cho anh ấy,” Poppy rút rè nói, phúi mấy mẩu bánh vụn trên khăn bàn. Một người hầu nhanh chóng tiến lại, dùng khăn ăn và một cái đĩa bạc để dọn dẹp các mẩu bánh. “Điều đó sẽ giúp anh ấy chóng khỏe đúng không?”

“Đã có ai ngó qua Merripen chưa?” Amelia hỏi, liếc nhìn Win. “Bây giờ chắc là đến lúc thay quần áo cho anh ấy rồi.”

“Em sẽ làm điều đó,” Win nói ngay. “Và em sẽ mang lên đó một khay đồ ăn tối nữa.”

“Beatrix sẽ giúp em” Amelia nói.

“Em có thể xoay xở với cái khay mà,” Win phản đối.

“Không phải thế ... Ý chị là thật không thích hợp nếu em ở một mình với Merripen trong phòng của anh ấy.”

Win nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên ra mặt. “Em không cần Beatrix giúp đỡ. Sau cùng thì đó chỉ là Merripen”

Sau khi Win rời phòng ăn, Poppy nhìn Amelia khẽ khàng hỏi. “Chị có nghĩ rằng Win thực sự không biết anh ấy như thế nào - ”

“Chị không có ý tưởng nào. Và chị cũng không bao giờ dám đề cập tới chủ đề này, bởi vì chị không muốn nhét cái ý tưởng đó vào đầu Win.”

“Em hy vọng là chị ấy không biết gì,” Beatrix rụt rè xen vào. “Nếu chị ấy biết thì sẽ buồn kinh khủng mất.”

Cả Amelia và Poppy liếc nhìn em gái của họ đầy kì quặc. “Em có biết bọn chị đang nói về cái gì không, Bea?” Amelia hỏi.

“Vâng, tất nhiên. Merripen đã yêu chị ấy. Em biết từ lâu rồi, từ cái cách anh ấy lau cửa sổ phòng chị Win.”

“Lau cửa sổ phòng Win ư?” cả hai cô chị hỏi cùng một lúc.

“Vâng, khi chúng ta sống trong căn nhà tại Primrose Place. Phòng của chị Win có cửa sổ nhìn ra một cây phong đại thụ, các chị còn nhớ không? Sau đợt ốm phát ban, Win không thể rời khỏi giường trong thời gian khá dài và chị ấy cũng quá yếu để cầm một cuốn sách, chị ấy chỉ nằm đó và ngắm tổ chim trên một trong những cành cây. Chị ấy nhìn thấy những con chim bé nhỏ chào đời và tập bay. Một ngày, chị ấy phàn nàn rằng các cửa sổ quá bẩn, chị ấy không thể nhìn xuyên qua nó, và nó làm cho bầu trời xám xịt đi trông thấy. Kể từ hôm đó anh Merripen luôn luôn giữ cho tấm kính không có một tí bẩn nào cả. Đôi khi anh ấy trèo lên thang để lau mặt kính bên ngoài, và các chị biết là anh ấy sợ độ cao như thế nào rồi chứ. Chị chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy làm điều đó, đúng không?”

“Chưa” Amelia nuốt thật khó khăn, đôi mắt nàng nhức nhối. “Chị không biết anh ấy đã làm điều đó.”

“Merripen nói, bầu trời nên luôn luôn xanh trong với chị ấy,” Beatrix nói. “Và đó là lúc em biết anh ấy ... chị đang khóc à, Poppy?”

Poppy dùng một khăn giấy để chấm nhẹ lên mắt. “Không, chị chỉ hít phải ít hạt tiêu thôi.”

“Chị cũng vậy,” Amelia nói, hỉ mũi.

Win mang một khay bằng tre màu sáng, chất đầy nước thịt hầm, bánh mì, và trà vào phòng Merripen. Để thuyết phục những người hầu trong nhà bếp tin rằng cô có thể tự mình mang cái khay đi thật không dễ dàng chút nào. Họ đều kiên quyết cho rằng không vị khách mời nào của Ngài Westcliff và phu nhân nên mang vác bất cứ cái gì nặng nề. Tuy nhiên, Win biết Merripen không thích người lạ, và trong tình trạng dễ bị tổn thương của mình, anh sẽ rất ngang ngược và cố chấp. Cuối cùng thì cũng có một giải pháp thỏa hiệp: một người hầu gái sẽ mang cái khay lên trên cầu thang, và từ đó Win có thể mang nó vào phòng.

Khi đến gần đến căn phòng của anh, Win nghe tiếng một cái gì đó đụng vào bức tường ụch một cái, và một vài tiếng gầm gừ đầy đe dọa mà chỉ có thể là của Merripen. Cô cau mày, rảo bước trên dọc hành lang. Một người giúp việc nhà với vẻ mặt đầy phần nỡ đang rời khỏi phòng của Merripen.

“Ôi, tôi sẽ không bao giờ vào đây nữa,” người hầu gái kêu lên, mặt giận dữ đỏ bừng. “Tôi chỉ vào để cời than và thêm gỗ vào lò sưởi, thế mà gã Gypsy khó chịu đó hét lên và ném cả cái cốc vào tôi!”

“Ôi, rất xin lỗi. Em có bị thương không. Tôi chắc chắn là anh ấy không có ý định đó đâu?”

“Không, ông ta nhắm chệch” người hầu gái nói với vẻ hài lòng mơ hồ. “Các loại thuốc bổ làm ông ta giận dữ hơn cả một viên cảnh sát phố Cable.” Cô hầu gái đã đề cập tới một con phố dài một dặm ở London nổi tiếng là nơi chứa chấp vô số các tiệm thuốc phiện. “Tôi sẽ không vào trong đó nếu tôi là cô, thưa cô. Ông ta sẽ chụp lấy cô ngay trước khi cô nhận thấy mình đang ở trong tay ông ta. Một tên quái vật”

Win cau mày lo lắng. “Được rồi. Cảm ơn em. Tôi sẽ cẩn thận,”

Thuốc bổ ... các bác sĩ hẳn phải cho anh ấy dùng thứ gì đó cực mạnh để làm dịu đi cơn đau đớn từ vết bỏng âm ỉ. Có thể là dạng xi rô pha thuốc phiện và rượu. Vì Merripen không bao giờ dùng thuốc và thậm chí ít khi uống một ly rượu vang nên anh sẽ rất dễ bị say thuốc.

Bước vào phòng, Win dùng lưng đóng cánh cửa lại, và đi đến bên chiếc bàn cạnh giường ngủ, đặt cái khay xuống. Cô giật mình một chút khi nghe thấy giọng nói của Merripen.

“Tôi đã nói đi ra ngoài!” anh quát. “Tôi đã nói- ” anh sững người lại khi cô quay lại đối mặt với anh .

Win chưa bao giờ thấy anh như thế này trước đây, mặt đỏ bừng và lơ mơ, đôi mắt đen hơi mơ màng. Anh nằm nghiêng, áo sơ mi trắng mở ra để lộ cạnh của một miếng băng lớn, và cơ bắp sáng bóng như đồng. Anh căng thẳng và tỏa ra cái mà mẹ cô từng thận trọng gọi là “linh hồn động vật.”

“Kev”, cô nhẹ nhàng gọi tên anh.

Họ đã làm một cuộc mặc cả trước đây, sau lần cô bị sốt ban đỏ. Lúc đó anh muốn cô uống thuốc. Win đã từ chối cho đến khi anh đề nghị sẽ nói cho cô biết tên của mình. Cô đã hứa sẽ không bao giờ kể cho bất cứ ai, và cô đã làm thế. Có lẽ anh thậm chí nghĩ rằng cô đã quên.

“Cứ nằm đi” cô nhẹ nhàng nài nỉ “Không cần phải làm cho mình giận dữ như thế. Anh đã làm cho một nửa người hầu trong nhà sợ đến chết đấy.”

Merripen lơ đãng quan sát cô, cố gắng giữ cái nhìn của mình tập trung. “Họ đang đầu độc tôi,” anh nói với cô. “Đổ thuốc xuống cổ họng của tôi. Đầu tôi quay cuồng. Tôi không muốn uống nữa.”

Win đóng vai một cô y tá không nhượng bộ trong khi tất cả những gì cô muốn là đối xử với anh như một em bé và nuông chiều anh. “Anh sẽ trở nên tồi tệ hơn nếu không uống nó.” Cô ngồi trên mép tấm nệm giường và chạm vào cổ tay anh. Cánh tay anh cứng và nặng khi nó nằm trên vật áo cô. Nhấn những ngón tay xuống cổ tay anh, cô vẫn giữ khuôn mặt mình vô cảm. “Họ đã cho anh uống bao nhiêu thuốc bổ thế?”

Đầu anh lắc lắc. “Quá nhiều.”

Win âm thầm đồng ý, cảm thấy được mạch của anh yếu như thế nào. Bỏ cổ tay anh ra, cô sờ lên trán anh. Trán ấm nóng. Đó có phải là sự khởi đầu của một cơn sốt không nhỉ? Nỗi lo lắng của cô sắt lại. “Hãy cho em xem lưng anh nào.” Cô cố gắng làm thật nhẹ nhàng, nhưng anh đã vội lên đặt bàn tay mát lạnh của cô đang áp sát vào trán anh. Anh không buông ra.

“Nóng”, anh nói, và nhắm mắt lại.

Win ngồi im, say mê trong cảm giác được sờ vào anh, cơ thể nam tính nặng nề bên cạnh cô, làn da nóng bỏng mịn màng bên dưới tay cô.

“Ra khỏi những giấc mơ của tôi đi,” Merripen thì thầm trong sự tĩnh mịch. “Không thể ngủ khi em đang ở đây.”

Win tự cho phép mình vuốt ve anh, mái tóc đen dày, khuôn mặt đẹp trai không có vẻ lạnh lùng, râu rí vốn có. Cô có thể ngửi thấy mùi làn da anh, mùi mồ hôi của anh, hơi thở quện với mùi thuốc phiện ngọt ngào, hơi hăng hăng của mật ong. Merripen luôn cạo râu sạch, nhưng bây giờ những sợi râu lạo xạo dưới bàn tay cô. Cô muốn ôm anh trong vòng tay mình, tỉ đầu anh vào ngực cô, giống như một cậu bé.

“Kev ... hãy để em xem cái lưng anh nào.”

Merripen trong trạng thái say thuốc còn di chuyển, mau lẹ và thậm chí mạnh mẽ hơn, hung hăng hơn, bình thường anh sẽ bao giờ cho phép bản thân mình như thế cả. Anh đã luôn luôn cư xử với Win bằng một thái độ cực kỳ dịu dàng, như thể cô sẽ bị thổi đi hết đám bồ công anh. Nhưng tại thời điểm này, anh ôm chặt cô và dứt khoát đẩy cô xuống tấm đệm.

Thở ra nặng nề, anh nhìn trừng trừng xuống cô với cái nhìn đờ đẫn vô hồn. “Tôi nói ra khỏi giấc mơ của tôi.”

Khuôn mặt anh như mặt nạ của các vị thần chiến tranh thời cổ đại, đẹp và khắc nghiệt, khuôn miệng méo mó, đôi môi hé mở đủ để lộ ra những cái răng trắng bóng.

Win sững sốt và kích động, có chút sợ hãi... nhưng đó là Merripen ... và khi cô nhìn chăm chăm vào anh, nỗi sợ hãi tan biến và cô kéo đầu anh xuống và anh hôn cô.

Cô đã luôn luôn tưởng tượng ra sẽ có một áp lực dữ dội, khẩn nài và kích thích mãnh liệt. Nhưng đôi môi anh mềm mại, nhấn nhá trên môi cô với sức nóng hừng hực của ánh mặt trời, sự ngọt ngào của cơn mưa mùa hạ. Cô kinh ngạc hé môi cho anh. Cơ thể rắn chắc của anh trong vòng tay cô, cái cơ thể ấy đang ép vào các lớp váy nhàu nát của cô. Quên đi mọi thứ trong sự khám phá xao động đầy đam mê, Win vòng tay qua vai anh, cho đến khi anh cau mày và cô cảm thấy lòng bàn tay mình đã tì lên lớp băng của anh.

“Kev”, cô hỏn hển nói, “Em xin lỗi, em ... không , đừng di chuyển. Ngừng lại nào.” Cô vòng tay ôm đầu anh thật nhẹ nhàng, run rẩy khi anh hôn lên cổ cô. Anh rúc vào đường cong thoải thoải trên bầu ngực cô, áp má anh lên cơ thể cô và thở dài.

Sau một phút dài bất động, khi cảm thấy đầu của anh nặng nề phập phồng trên ngực mình, Win ngại ngần nói. “Kev?”

Một giây nhẹ đã trả lời cho câu hỏi của cô.

Lần đầu tiên mình hôn một người đàn ông, cô buồn bã trầm nghĩ, và mình đã đưa anh vào giấc ngủ.

Cố gắng thoát ra từ bên dưới anh, Win quay lưng anh lại và nắm lấy gấu áo. Cái áo bằng vải lanh bám dính lấy phần lưng thoải thoải đầy mạnh mẽ của anh. Kéo viền áo lên, cô nhét nó vào trong cái cổ rộng thùng thình của chiếc áo. Cẩn thận cô dỡ bỏ các cạnh của miếng băng, miếng bông gạc dính nhót và nồng nặc mùi mật ong. Cô chớp mắt khi nhìn thấy vết bỏng, nó đỏ tấy và bị viêm. Bác sĩ đã nói sẽ có hình thành một lớp vảy, nhưng vết thương vẫn đang rỉ máu, không hề giống như là sắp lành.

Nhìn thấy một vết màu đen ở phía lưng bên kia, Win nhướn mày đầy tò mò và đẩy áo sơ mi của anh lên cao hơn một chút. Những gì cô phát hiện ra khiến hơi thở của cô như dừng lại, đôi mắt cô mở to.

Merripen luôn đặc biệt khiêm tốn khi không khoe ra cái cơ thể cường tráng của mình. Thực ra thì mọi người trong nhà đã trêu ghẹo anh vì anh luôn từ chối tắm trước mặt bất cứ ai, hay cởi bỏ áo sơ mi của mình ngay cả gắng sức cực kỳ vất vả.

Đây phải chăng là lý do? Điều quan trọng gì đã khiến anh mang dấu hiệu này, và nó có thể tiết lộ gì về quá khứ của anh?

“Kev”, cô thì thầm đầy băn khoăn, các ngón tay in dấu lên cái hoa văn trên vai anh. “Anh đang giấu bí mật gì vậy?”

19. Chương 19

Sáng hôm sau, Amelia được Poppy kể cho nghe những tin tức không mấy dễ chịu rằng Leo đã không ngủ ở nhà vào đêm trước và giờ thì không thể tìm thấy anh ở bất cứ đâu, và tình trạng của Merripen đã trở nên xấu đi.

“Anh Leo,” Amelia cầu nhàu, leo ra khỏi giường, với lấy áo choàng và dép. “Anh ấy bắt đầu uống rượu từ chiều hôm trước và không nghi ngờ gì nữa đã uống không ngừng. Chị chẳng quan tâm mấy đến việc anh ấy ở đâu hay đã có gì xảy ra với anh ấy”

“Nhưng nếu anh ấy đi lang thang ngoài đêm trang và ... ôi, em không biết nữa...có thể tình cờ trượt chân vì vấp phải một cành cây hoặc một cái gì đó cũng nên? Chúng ta không nên yêu cầu vài người làm vườn và người hầu tìm kiếm anh ấy hay sao?”

“Chúa ơi! Thật là mất thể diện.” Amelia choàng cái áo qua đầu và vội vàng cài nút. “Chị cho rằng nên thế. Mặc dù rõ ràng là không cần phải dốc sức tìm kiếm. Chị ghét nhìn thấy công việc của họ bị gián đoạn chỉ vì anh trai chúng ta không kiểm soát được bản thân mình.”

“Anh ấy đang rất đau khổ mà, Amelia,” Poppy lặng lẽ nói.

“Chị biết. Nhưng Đức Chúa linh thiêng. Chị mệt mỏi vì sự đau khổ của anh ấy lắm rồi. Thật khó chịu khi phải nói ra điều này.”

Poppy nhìn nàng chăm chăm đầy thông cảm và bước đến ôm lấy nàng. “Chị không nên cảm thấy khó chịu. Chị luôn luôn là người phải giải quyết những chuyện rắc rối của anh ấy, không kể đến những người khác nữa. Nếu em là chị, em cũng sẽ mệt mỏi như thế.”

Amelia ôm đáp trả cô em gái rồi bước lùi lại sau với một tiếng thở dài.

“Chúng ta sẽ lo lắng về Leo sau. Bây giờ chị quan tâm đến Merripen nhiều hơn. Em có thấy anh ấy sáng nay không?”

“Không, nhưng chị Win có đấy. Chị ấy nói rằng anh Merripen chắc chắn đang sốt và những vết thương không lành lại. Em nghĩ chị Win đã thức suốt đêm trông anh ấy.”

“Và bây giờ cô ấy sẽ có thể ngất xỉu vì kiệt sức,” Amelia bực bội nói.

Poppy ngáp ngừng và cau mày. “Amelia ... Em không biết bây giờ có thích hợp hay không để cho chị biết... nhưng mà có một cậu bé làm việc dưới lầu nói. Có vẻ như là có một vài thứ dao đĩa bằng bạc đã bị mất.”

Amelia đi đến cửa sổ và ngược nhìn lên bầu trời đầy mây, van nài.

“Đức Chúa nhân từ ơi, xin đừng để cho đó là Beatrix.”

“Amen”, Poppy nói. “Nhưng có khả năng đó mà.”

Cảm thấy choáng váng, Amelia tuyệt vọng nghĩ, mình đã thất bại. Ngôi nhà thì đi tong, Leo đang mất tích hay là chết dẫm ở đâu đó, Merripen bị thương, Win ốm yếu, Beatrix sắp vào tù, và Poppy phải cam chịu số phận không có chồng. Thế nhưng những gì nàng thoát ra lại là “Merripen trước đây” và đi như chạy ra khỏi phòng với Poppy theo sát gót.

Win đang ở bên giường bệnh của Merripen, đã kiệt sức đến mức khó có thể ngồi thẳng người lên. Gương mặt cô tái nhợt, mắt đỏ ngầu, toàn bộ cơ thể rũ xuống. Cô khá yếu đuối và chẳng mất chốc đã hết cả sức lực. “Anh ấy sốt,” cô nói, vắt một miếng vải ướt và đặt nó đằng sau cổ anh.

“Chị sẽ gọi cho bác sĩ.” Amelia tiến lại gần bên cạnh cô. “Em đi ngủ đi.”

Win lắc đầu. “Để sau. Anh ấy cần em bây giờ. “

“Điều cuối cùng anh ấy cần là em lặn ra ôm khi chăm sóc anh ấy” Amelia đáp lại. Nàng dịu giọng khi nhìn thấy sự đau khổ trong đôi mắt của cô em gái. “Hãy đi ngủ đi, Win. Poppy và chị sẽ chăm sóc anh ấy trong khi em ngủ.”

Amelia từ từ cúi người xuống cho đến khi trán của họ chạm vào nhau.

“Tất cả không ổn tí nào cả Amelia”, Win thì thầm. “Anh ấy mất sức quá nhanh. Và đáng nhẽ cơn sốt không đến nhanh thế này.”

“Chúng ta sẽ giúp anh ấy vượt qua thôi.” Thậm chí bản thân Amelia cũng cảm thấy những lời đó không thật chút nào. Nàng cố gắng nặn ra một nụ cười trấn an. “Đi nghỉ đi, em yêu.”

Win miễn cưỡng vâng lời, trong khi Amelia cúi xuống xem xét người bệnh. Làn da màu đồng khỏe khoắn của Merripen đã bị rút kiệt, trở nên tái mét, tương phản rõ nét với màu đen của đôi lông mày sắc cạnh cùng hàng mi dày. Anh ngủ với cái miệng hé mở, những hơi thở nông phả ra trên bề mặt nứt nẻ của đôi môi. Không thể tin được một con người luôn luôn rắn chắc và khỏe mạnh như Merripen đã yếu đi quá nhanh như thế. Chạm vào một bên má anh, Amelia sửng sốt vì sức nóng phát ra từ làn da.

“Merripen,” nàng thì thầm. “Tỉnh dậy đi, anh. Em và Poppy sẽ lau sạch vết thương của anh. Anh phải cố gắng vì chúng em đấy. Có được không?”

Anh gật đầu chấp nhận, đôi mắt he hé. Thì thầm trao đổi, hai chị em phối hợp với nhau làm, cuốn tấm chăn xuống thắt lưng của anh, kéo vạt áo sơ mi của anh lên đến tận vai và lấy một miếng vải sạch, bình sáp và mật ong, và băng sạch.

Amelia đi kéo chuông gọi người hầu đến, trong khi Poppy dọn đồng quần áo cũ. Cô nhăn mũi khi ngửi thấy mùi không mấy dễ chịu từ phần thịt bị mưng mủ. Hai chị em nhìn nhau đầy lo lắng.

Rửa nhẹ nhàng và nhanh nhất có thể, Amelia lau sạch các chất dịch ứa ra từ vết thương rỉ máu, bôi thuốc mỡ, và băng nó lại. Merripen nằm im, cứng người lại, mặc dù thể trong lúc bôi thuốc lưng anh vẫn run rẩy. Thỉnh thoảng khi không thể kìm được, anh lại rít lên một tiếng đau đớn. Vào lúc nàng làm xong, anh đã run lấy bầy.

Poppy lau khuôn mặt đầm mồ hôi của anh bằng một miếng vải khô. “Tội nghiệp Merripen.” Cô đặt một cốc nước áp vào môi anh. Khi anh cố từ chối, cô luồn một cánh tay bên dưới đầu anh và khẳng khái nâng nó lên. “Có mà, anh phải uống. Lẽ ra em nên biết rằng anh là một bệnh nhân khủng khiếp. Uống đi, anh yêu quý, nếu không em sẽ buộc phải hát một bài gì đó.”

Amelia kiềm chế không mỉm cười khi thấy Merripen làm theo ngay lập tức. “Giọng hát của em không đến nỗi kinh khủng lắm, Poppy. Bố luôn nói rằng em hát như một con chim.”

“Ý của ông ấy là một con vẹt” Merripen nói bằng giọng khàn khàn, nghiêng đầu trên cánh tay của Poppy.

“Thế là đủ rồi đấy,” Poppy nói với anh “Em sẽ gọi Beatrix vào đây để chăm sóc anh hôm nay, cô bé có thể sẽ đưa một trong những con vật nuôi lên trên giường với anh, và vứt bữa bãi vô số thứ xuống sàn nhà. Và nếu anh may mắn, em ấy sẽ đem vào cả lọ keo nữa, và anh có thể giúp cô bé làm quần áo giấy cho búp bê. “

Merripen nhìn qua Amelia bằng một ánh mắt yên lặng đầy đau khổ, và nàng bật cười. “Chỉ cần anh nhanh chóng khỏe lại, anh yêu quý, thì không có gì xảy ra đâu.”

Nhưng hai ngày tiếp theo trôi qua, tình trạng của Merripen càng trở nên tồi tệ. Bác sĩ dường như bất lực không thể làm bất cứ điều gì ngoại trừ đưa ra cùng một phương pháp điều trị. Các vết thương đã trở nên bốc mùi, ông ta thừa nhận. Đó là cách mà người ta nói về việc vết thương rỉ dịch trắng và phần da xung quanh nó đen xì, khối vết thương này cuối cùng sẽ đầu độc toàn bộ cơ thể Merripen.

Merripen giảm cân nhanh đến mức không thể tưởng tượng được. Bác sĩ nói, đó là hiện tượng thông thường khi gặp các vết thương do bị bỏng. Cơ thể phải dồn sức để nỗ lực hàn gắn vết thương. Điều gây lo lắng cho Amelia nhiều hơn về ngoài là trạng thái lơ đãng ngày càng rõ rệt của Merripen, ngay cả Win dường như cũng không thể xâm nhập. “Anh ấy không thể chịu nổi tình trạng bất lực,” Win nói với Amelia, nắm tay Merripen khi anh ngủ.

“Không ai thích mình bị thế cả” Amelia trả lời.

“Không phải là vấn đề thích hay không thích. Em nghĩ thật ra Merripen không thể chịu đựng nó.. Và vì vậy anh ấy bỏ cuộc.” Win nhẹ nhàng vuốt ve những ngón tay rám nắng đang thả lỏng, những ngón tay đã thật mạnh mẽ và chai sần do công việc.

Quan sát vẻ say mê đầy dịu dàng trên nét mặt của cô em gái, Amelia không thể không hỏi nhỏ: “Em có yêu anh ấy không, Win?”

Và em gái của nàng, khó đoán như một nhân sư, hướng đôi mắt xanh bí ẩn về phía nàng. “Tại sao, tất nhiên. Tất cả chúng ta đều yêu Merripen, không phải sao?”

Nó không rõ ràng là một câu trả lời. Nhưng Amelia cảm thấy mình không có quyền đeo đuổi đề tài này thêm nữa.

Một việc khác cũng ngày càng gây lo lắng là sự vắng mặt liên tục của Leo. Anh đã lấy một con ngựa đi nhưng không mang theo đồ đạc. Liệu anh có đi một hành trình dài tới London trên lưng ngựa không? Amelia không nghĩ thế vì biết anh trai mình không thích đi ngao du. Như vậy Leo có khả năng vẫn ở Hampshire, mặc dù nơi anh đang ở vẫn là một bí ẩn. Anh đã không có mặt nơi quán rượu trong làng, không ở Ramsay House, cũng không phải nơi nào đó trong điền trang của Westcliff.

Để an ủi Amelia, Christopher Frost đã đến thăm nàng vào một buổi chiều, trong trang phục tối màu. Điển trai và xúc nước hoa đắt tiền thơm lừng, anh ta mang theo một bó hoa được bó hoàn hảo bọc trong giấy da thắt nơ kiểu cách.

Amelia gặp anh tại căn phòng ở tầng dưới. Trong sự lo lắng về bệnh tình của Merripen và việc mất tích của Leo, tất cả cảm giác miễn cưỡng mà nàng có thể cảm thấy với Christopher đã biến mất. Nỗi đau quá khứ đã mờ đi trong tâm trí nàng, và lúc này nàng cần một người bạn cảm thông.

Giữ hai bàn tay nàng trong tay mình, Christopher ngồi cùng với nàng trên một cái ghế trường kỷ bọc vải nhung. “Amelia”, anh thì thầm đầy quan tâm. “Anh có thể nhận ra tâm trạng của em. Đừng nói là giờ tình trạng của Merripen đang xấu đi đấy nhé?”

“Anh ấy ngày càng tệ hơn,” nàng nói, biết ơn bàn tay vững vàng đang nắm chặt lấy tay mình. “Bác sĩ dường như không còn cách gì nữa rồi, ông ấy cho rằng chẳng có bất kỳ cách chữa trị dân dã nào còn có tác dụng nữa, chúng sẽ chỉ làm Merripen thêm khó chịu. Tôi rất sợ là chúng tôi sẽ mất anh ấy.”

Ngón tay cái của anh chà nhẹ lên các đốt ngón tay của nàng. “Anh rất tiếc. Anh biết anh ấy có nghĩa như thế nào với gia đình em. Anh sẽ mời một bác sĩ từ London đến nhé?”

“Tôi không nghĩ rằng có thời gian.” Nàng cảm thấy nước mắt dâng lên, và cố nén chúng lại.

“Nếu như có bất cứ điều gì anh có thể giúp được, em chỉ cần hỏi anh thôi.”

“Có đấy, có ...” Nàng nói với anh ta về sự vắng mặt của Leo, và rằng nàng cảm thấy chắc rằng Leo đang ở đâu đó trong hạt Hampshire. “Ai đó phải đi tìm anh ấy” nàng nói. “Tôi đã nghĩ sẽ tự mình đi tìm anh ấy nhưng tôi cần ở đây và anh ấy có xu hướng đi đến những nơi ...”

“Nơi những người đáng kính chẳng đặt chân tới bao giờ” Christopher tiếp lời với một vẻ chế giễu. “Không ai rõ về anh trai của em như anh cả, em yêu quý. Giải pháp tốt nhất có thể là hãy để anh ta ở bất cứ nơi nào anh ta đang ở cho đến khi anh ta ngủ đã và sương mù tan đi.”

“Nhưng anh ấy có thể bị thương, hoặc gặp nguy hiểm” Nàng quan sát thấy từ vẻ mặt của anh rằng điều cuối cùng mà Christopher muốn làm là tìm kiếm người anh trai vô dụng của nàng. “Tôi sẽ rất biết ơn, nếu anh sẽ hỏi một vài người dân trong thị trấn xem liệu họ có thấy anh ấy không.”

“Anh sẽ làm điều đó. Anh hứa.” Anh khiến nàng ngạc nhiên khi ngồi sát vào nàng, cánh tay anh ôm vòng lấy nàng. Nàng cứng người lại nhưng vẫn cho phép anh kéo nàng gần hơn. “Tội nghiệp em” anh thì thầm. “Em đã phải lo lắng quá nhiều thứ.”

Đã từng có một thời gian, Amelia mong mỗi nhiệt thành một khoảnh khắc thế này. Được Christopher ôm ấp và dỗ dành. Trước kia, với nàng điều này có thể ví như thiên đường.

Nhưng giờ những cảm giác về nó đã không hoàn toàn giống như trước.

“Christoph - “ nàng bắt đầu tách ra xa khỏi anh, nhưng miệng anh đã chạm vào miệng nàng, và nàng tê liệt đến nỗi sợ hãi khi anh hôn nàng. Điều này cũng đã khác... trong một giây nàng nhớ lại nụ hôn đã như thế nào và nàng đã hạnh phúc ra sao khi một lần được anh hôn. Dường như rất lâu trước đây, quãng thời gian trước khi có dịch sốt ban đỏ, khi nàng còn ngây thơ, tràn đầy hi vọng và tương lai có vẻ đầy hứa hẹn.

Nàng quay mặt đi. “Không, Christopher.”

“Thôi được rồi.” Anh áp môi vào mái tóc của nàng. “Bây giờ không phải là thời gian thích hợp cho việc này. Anh xin lỗi.”

“Tôi rất quan tâm đến anh trai và Merripen, tôi không thể nghĩ về bất cứ điều gì khác - ”

“Anh biết, em yêu.” Anh xoay khuôn mặt nàng trở lại. “Anh sẽ giúp em và gia đình của em. Anh không mong muốn gì nhiều hơn là sự an toàn và hạnh phúc của em. Và em cần sự bảo vệ của anh. Khi gia đình em đang trong tình trạng hỗn loạn như thế này, em có thể dễ dàng bị lợi dụng.”

Nàng cau mày. “Không ai lợi dụng tôi cả.”

“Thế còn gã Gypsy thì sao?”

“Anh đang nói tới ngài Rohan?”

Christopher gật đầu. “Anh tình cờ gặp anh ta trên đường đến London, và anh ta đã nói về em theo một cách mà ... nói sao nhỉ, quá đủ để nói anh ta không phải là một quý ông. Khi lên tiếng vì em, anh đã bị xúc phạm”

“Anh ấy đã nói gì?”

“Anh ta đã đi quá xa khi khẳng định rằng em và anh ta sẽ kết hôn.” Anh bật ra một tiếng cười khinh bỉ. “Như thể em sẽ tự hạ thấp mình để làm điều đó vậy. Một gã lai Gypsy không biết cách cư xử và vô giáo dục.”

Đột nhiên, Amelia cảm thấy sự tức giận muốn phản đối dâng lên. Nàng nhìn vào khuôn mặt của người đàn ông mà nàng đã từng yêu đến tuyệt vọng. Anh ta là hiện thân của tất cả mọi thứ mà một phụ nữ trẻ nên muốn kết hôn. Không lâu trước đây, nàng có thể đã so sánh anh ta với Cam Rohan và thấy Christopher cao hơn một bậc. Nhưng nàng đã không còn là người phụ nữ trước kia... và Christopher cũng chẳng phải là hiệp sĩ trong bộ giáp sáng choang mà nàng đã tưởng tượng.

“Em sẽ không coi đó là hạ thấp bản thân mình,” nàng nói. “Rohan là một quý ông, và được bạn bè mình quý trọng.”

“Họ cho là anh ta thích hợp với các sự kiện xã hội, nhưng anh ta sẽ không bao giờ cùng cấp bậc với họ. Và không bao giờ là một quý ông. Mọi người đều hiểu điều đó, em yêu, thậm chí chính Rohan cũng vậy.”

“Tôi không hiểu và cũng không chấp nhận” nàng nói “Có nhiều thứ khiến ai đó trở thành một quý ông chứ không chỉ vì cách xử sự tốt.”

Christopher nhìn một cách chăm chú vào khuôn mặt đầy vẻ phẫn nộ của nàng.

“Thôi, thôi chúng ta sẽ không thảo luận về anh ta nữa, nếu điều đó làm cho em giận dữ nhưng đừng quên rằng những kẻ Gypsy nổi tiếng về thói ma mị và sự lừa dối. Nguyên tắc cơ bản của những kẻ này là tìm kiếm sự hưởng thụ riêng của mình mà không quan tâm đến trách nhiệm hay hậu quả. Sự tin tưởng của em vào anh ta được đặt không đúng chỗ rồi, Amelia. Anh chỉ hy vọng em không ủy thác bất kỳ việc kinh doanh của gia đình hoặc công việc pháp lý nào cho anh ta. “

“Tôi đánh giá cao sự quan tâm của anh”, nàng trả lời, mong mỗi anh quay về và cố gắng tìm người anh trai đang mất tích của nàng. “Nhưng những vấn đề của gia đình tôi sẽ vẫn do Ramsay và tôi giải quyết thôi.”

“Thế còn nếu Rohan sẽ không trở về từ London thì sao? Mối quan hệ của em với anh ta sẽ bị cắt đứt chứ?”

“Anh ấy sẽ trở lại”, nàng thú nhận một cách miễn cưỡng, “Cùng với một số chuyên gia để họ tư vấn xem có thể làm gì với Ramsay House.”

“Chà.” Christopher lắc đầu và im lặng hồi lâu. “Và em chỉ chấp nhận lời khuyên của anh ta trong vấn đề này sao?” cuối cùng anh hỏi. “Hay anh có thể được phép đưa ra các khuyến nghị về một lĩnh vực mà anh có nhiều chuyên môn còn anh ta thì không?”

“Tất nhiên là tôi sẽ rất hoan nghênh những đề xuất của anh.”

“Thế thì, anh có thể đến Ramsay House để tiến hành một số đánh giá chuyên môn của riêng anh chứ?”

“Nếu anh thích. Anh thật là tốt. Mặc dù ...” Nàng ngập ngừng. “Tôi sẽ không mong anh sẽ tiêu phí quá nhiều thời gian ở đó.”

“Bất kỳ thời gian nào phục vụ em cũng đều đáng cả” Anh nghiêng người về phía trước và chạm nhẹ đôi môi của mình lên môi nàng trước khi nàng có cơ hội lùi lại.

“Christopher, tôi bận tâm nhiều về anh trai hơn là ngôi nhà đấy”

“Tất nhiên,” anh nói làm nàng yên tâm. “Anh sẽ hỏi thăm về anh ấy, và nếu có bất kỳ tin tức gì, anh sẽ ngay lập tức cho em biết.”

“Cảm ơn anh”

Nhưng bằng cách nào đó, khi Christopher rời đi, nàng biết là việc tìm kiếm Leo của anh cùng lắm chỉ là nửa vời mà thôi. Nỗi tuyệt vọng trườn qua nàng tựa một đợt sóng lạnh buốt và nặng nề.

Sáng hôm sau, Amelia tỉnh dậy từ một cơn ác mộng, tay và chân khua loạn xạ, tim đập thành thịch. Nàng đã mơ tìm thấy Leo nằm úp mặt, nổi lênh phềnh trong một cái hồ và khi nàng bơi tới bên anh, cố gắng để kéo anh lên bờ thì cơ thể của anh bắt đầu chìm xuống. Nàng không thể kéo anh nổi lên, và khi anh chìm sâu hơn dưới làn nước đen ngòm, nàng đã bị kéo xuống với anh ... nghệt thở dưới nước, không thể nhìn thấy điều gì, không thể thở ...

Run rẩy, nàng leo ra khỏi giường, tìm dép và áo choàng. Bây giờ vẫn sớm, ngôi nhà còn tối và yên tĩnh. Nàng đi tới cửa, và ngập ngừng dừng lại, để bàn tay trên nắm cửa. Sợ hãi lan tỏa trong mạch máu của nàng. Nàng không muốn rời khỏi phòng. Nàng rất sợ nếu khám phá ra rằng Merripen đã chết trong đêm ... sợ cả việc anh trai nàng có thể đã gặp thảm kịch nào đó ... và sợ hơn hết thảy là nàng sẽ không thể chấp nhận điều tồi tệ nhất, nếu điều tồi tệ nhất ấy đến. Nàng không cảm thấy sức mạnh của nàng ở đâu cả.

Chỉ có những ý nghĩ về các em gái khiến nàng kẹp chặt nắm cửa và xoay nó. Vì họ, nàng có thể tự tin và quả quyết hành động. Nàng sẽ làm bất cứ điều gì cần phải làm.

Vội vàng đi dọc theo hành lang, nàng đẩy cánh cửa phòng Merripen hé mở ra và đi đến bên giường.

Ánh sáng của buổi bình minh chưa thể xua đi bóng tối, nhưng cũng đủ để Amelia nhìn thấy hai người nằm trên giường. Merripen nằm nghiêng người, đường nét mạnh mẽ của cơ thể anh trước đây giờ rệu rã và uể oải. Và bên cạnh anh là thân hình mảnh khảnh, trang nhã của Win, cô vẫn mặc nguyên quần áo, chân ẩn bên dưới bộ váy mặc ở nhà. Mặc dù một tạo vật tinh tế như vậy chẳng thể bảo vệ một ai đó cao lớn hơn rất nhiều, thì Win giờ đang cong người lại như thể muốn che chở cho anh. Amelia nhìn chằm chằm vào hai người họ trong sự ngạc nhiên. Chẳng từ ngữ nào có thể chuyển tải được nhiều sự thấu hiểu hơn hình ảnh hai người họ lúc này. Tư thế của họ thể hiện sự khao khát và gắn bó, ngay cả trong giấc ngủ.

Nàng nhận ra ánh sáng trong đôi mắt he hé của em gái. Win không thốt ra lời nào hay cử động, nét mặt của cô lặng lẽ như thể cô đang mãi mê góp nhặt từng giây phút cùng anh.

Trần ngập lòng trắc ẩn và thông cảm với sự đau khổ đó, Amelia dời mắt khỏi người em gái. Lùi xa dần cái giường, nàng rời khỏi phòng.

Nàng suýt đụng mạnh vào Poppy đang đi qua hành lang trong chiếc áo choàng trắng ma quái.

“Anh ấy thế nào?” Poppy hỏi.

Cổ họng nàng đau đớn. Thật khó khăn để cất lời. “Không tốt lắm. Vẫn đang ngủ. Chúng ta hãy đi vào nhà bếp và đun ấm nước nào.”

Họ đi về phía cầu thang.

“Amelia, em đã mơ cả đêm về Leo. Những giấc mơ thật khủng khiếp.”

“Chị cũng vậy.”

“Chị có nghĩ rằng anh ấy ... đã làm gây tổn thương cho chính mình không?”

“Chị hy vọng là không, thực lòng đấy. Nhưng chị nghĩ rằng có thể..”

“Vâng” Poppy thì thầm. “Em cũng nghĩ vậy.” Cô thở dài. “Tội Beatrix.”

“Tại sao em lại nói thế?”

“Con bé vẫn còn quá trẻ, mà đã mất đi quá nhiều người thân... Cha và mẹ, và bây giờ có lẽ là Merripen và Leo.”

“Chúng ta chưa mất đi Merripen và Leo.”

“Lúc này, nếu chúng ta có thể giữ được cả hai người thì quả thật là một phép lạ”

“Em luôn luôn lạc quan vào buổi sáng cơ mà.” Amelia với lấy tay em gái và nắm thật chặt. Cố lờ đi sự tuyệt vọng đang đè nặng trong lồng ngực, nàng nói một cách kiên quyết, “Đừng bỏ cuộc, Poppy. Chúng ta sẽ nắm giữ được hy vọng lâu như chúng ta có thể.”

Họ xuống những bậc cầu thang dưới cùng. “Amelia.” Giọng Poppy nghe có vẻ mơ hồ. “Đã bao giờ chị cảm thấy muốn quăng mình xuống sàn và khóc chưa?”

Có. Amelia nghĩ. Thực ra là ngay bây giờ. Nhưng nàng không thể có được những giọt nước mắt xa xỉ đó. “Không, tất nhiên là không. Khóc chẳng giải quyết được bất cứ điều gì cả.”

“Chị chưa từng muốn dựa vào bờ vai một ai đó sao?”

“Chị không cần dựa vào bờ vai của một người nào hết, chị đã có một đôi vai vững chắc rồi”

“Thật điên rồ. Chị không thể dựa vào vai của chính mình.”

“Poppy, nếu em muốn bắt đầu một ngày bằng cách cãi nhau,” Amelia dừng lại khi nàng chợt nghe thấy một vài tiếng ồn từ bên ngoài, âm âm và chói tai, tiếng còi xe ngựa lao xạo nghiêng trên con đường rải sỏi “Chúa lòng lành, ai đến vào giờ này nhỉ?”

“Bác sĩ chẳng,” Poppy đoán.

“Không, chị chưa mời ông ấy mà.”

“Có lẽ, Lord Westcliff đã quay trở về”.

“Nhưng chẳng có lý do gì đặc biệt để ngài ấy về rất sớm như thế này cả”

Một người hầu gõ cửa, âm thanh vọng qua lối vào đại sảnh. Hai chị em nhìn nhau, bối rối. “Chúng ta không thể tiếp khách được” Amelia nói. “Chúng ta đang mặc áo ngủ.”

Một người hầu gái bước ra phòng ngoài, đặt một chậu than xuống đất, lau tay trên tạp dề và vội vàng tiến gần cửa. Mở khóa cái cổng khổng lồ, cô ta kéo mạnh nó mở ra và khẽ nhún gối chào một người nào đó.

“Đi khỏi đây thôi.” Amelia lẩm bẩm, đôn đốc Poppy trở lại cầu thang với mình. Nhưng khi nàng ngoái lại liếc nhìn xem ai đã đến, một hình dáng cao lớn, đen huyền thỉnh thoảng khiến nàng chú ý. Nàng dừng chân trên những bậc thang đầu tiên, nhìn chằm chằm và chằm chằm, cho đến khi một đôi mắt hổ phách hướng về nàng.

Cam.

Anh trông rối bời và bẩn thỉu như một kẻ sống ngoài vòng pháp luật đang trên đường chạy trốn. Một nụ cười nở trên đôi môi anh, khi anh nhìn chằm chằm vào nàng chăm chú. “Có vẻ như anh chẳng thể nào xa em được” anh nói.

Nàng chạy lại với anh mà không hề suy nghĩ, gần như vấp té vì sự vội vã của mình. “Cam - ”

Anh túm lấy nàng trong tiếng cười trầm tĩnh. Mùi của thiên nhiên bám trên người anh: mùi đất ẩm ướt, mùi bùn và lá cây. Những hạt sương mù bám trên áo khoác anh thấm qua lớp áo mỏng của nàng. Nhận thấy sự run rẩy của nàng, Cam mở khuy áo trong một tiếng lẩm bẩm không rõ lời và kéo nàng vùi vào nơi trú ẩn ấm áp, vững chắc là cơ thể anh. Amelia không thể kìm chế sự run rẩy. Nàng mơ hồ nhận ra những người hầu di chuyển qua lối vào phòng ngoài, sự hiện diện của cô em gái gần đó. Nàng đang tạo nên một hoạt cảnh cho mọi người, nàng đáng nhẽ nên tách ra và cố gắng trấn tĩnh lại. Nhưng nàng không thể. Chưa thể làm thế.

“Anh hẳn phải đi cả đêm”, nàng nghe thấy giọng mình cất lên.

“Anh phải quay lại sớm” Nàng cảm thấy đôi môi của anh ấn vào mái tóc rối tung của nàng. “Anh còn lại một số việc chưa hoàn thành nhưng anh có cảm giác em có thể đang cần anh. Hãy nói cho anh biết điều gì đã xảy ra đi, em yêu”

Amelia mở miệng trả lời, nhưng thật xấu hổ, những âm thanh duy nhất mà nàng có thể thốt ra là một tiếng rên rỉ đau khổ. Sự tự chủ của nàng vỡ tan. Nàng lắc đầu và nghẹn ngào khóc nhiều hơn, và khi nàng càng cố gắng để thôi khóc thì những giọt nước mắt lại càng tuôn trào.

Cam ôm chặt nàng, sâu hơn trong vòng tay anh. Những giọt nước mắt tuôn rơi dường như không làm anh khó chịu. Anh cầm một bàn tay của Amelia và tì nó lên trái tim mình, cho đến khi nàng có thể cảm thấy nhịp đập mạnh mẽ, đều đặn. Trong cái thế giới đang rã rời xung quanh nàng, anh hiện diện như một thứ gì đó vững chắc và có thực “Mọi việc ổn rồi!”, nàng nghe tiếng anh trầm thì. “Anh ở đây.”

Ngại ngần vì sự thiếu tự chủ của bản thân, Amelia cố nỗ lực loạng choạng để đứng vững trên chân mình, nhưng anh ôm nàng chặt hơn. “Không, đừng giằng ra. Để anh ôm em”. Anh ôm ấp hình dạng đang lắc lư của nàng vào ngực mình. Chú ý tới sự rút lui đầy lúng túng của Poppy, Cam gửi tới cô gái một nụ cười trấn an. “Đừng lo, em gái.”

“Amelia hiếm khi khóc,” Poppy nói.

“Cô ấy ổn cả.” Cam đưa bàn tay của mình dọc theo xương sống của Amelia, vuốt ve nhẹ nhàng. “Cô ấy chỉ cần ...”

Khi anh ngập ngừng, Poppy đã nhanh nhẩu tiếp lời: “Một bờ vai để dựa.”

“Đúng thế.” Anh kéo Amelia tới các bậc thang, và ra hiệu cho Poppy ngồi xuống bên cạnh họ.

Bỗng Amelia trong lòng, Cam tìm một chiếc khăn tay trong túi, lau mắt và mũi cho nàng. Khi nhận thấy rõ ràng nàng không thốt ra lời lộn xộn phản đối nào, anh dịu dàng khiến nàng im lặng và ôm lấy nàng vào cơ thể ấm áp của mình, trong khi nàng khóc nức nở và giấu mặt đi. Trần ngập sự khuây khỏa, nàng để cho anh đu đưa nàng như thể nàng là một đứa trẻ.

Trong khi Amelia nấc lên và lắng lại trong vòng tay anh, Cam hỏi Poppy vài câu và cô bé đã nói cho anh nghe về tình trạng của Merripen, việc mất tích của Leo, và thậm chí cả về sự biến mất của những đồ bằng bạc.

Cuối cùng khi đã kiểm soát được tâm trạng của mình, Amelia hắng giọng. Nàng nhấc đầu lên khỏi vai Cam và chớp mắt.

“Khá hơn chứ?” anh hỏi, đưa cái khăn tay lên mũi nàng.

Amelia gạt đầu và ngoan ngoãn hỉ mũi “Em xin lỗi”, nàng nói bằng một giọng bị bóp nghẹt. “Em không nên mít ướt thế này. Em sẽ không thế nữa”

Cam dường như nhìn sâu vào bên trong nàng. Giọng anh rất mềm mại. “Em không phải xin lỗi. Em cũng chẳng nên không thể lần nữa”

Nàng nhận ra rằng dù nàng có làm hay nói gì, dù nàng muốn khóc trong bao lâu, anh cũng sẽ chấp nhận. Và anh sẽ an ủi nàng. Điều đó làm nàng lại rơi nước mắt một lần nữa. Bàn tay nàng nín lấy cái cổ áo sơ mi để mở, vô tình để lộ một phần da rám nắng mặt trời của anh. Những ngón tay nàng vặn xoắn quanh đường xẻ của cái váy vải lanh. “Anh có nghĩ rằng Leo có thể đã chết không?” nàng thì thầm.

Nhưng anh không đưa ra hy vọng giả dối, hay lời hứa hẹn hảo huyền nào cả mà chỉ vuốt ve đôi má ửng đỏ của nàng bằng mu bàn tay mình.

“Dù xảy ra bất cứ điều gì, chúng ta sẽ cùng nhau đối phó với nó.”

“Cam ... anh sẽ làm điều gì đó cho em chứ?”

“Bất cứ điều gì”

“Liệu anh có thể tìm thấy một vài loài cây mà Merripen đã dùng để chữa cho Win và Leo khỏi bệnh sốt ban đỏ không?”

Anh ngẩng ra và nhìn nàng. “Cà độc được ư? Nó sẽ không có tác dụng trong trường hợp này đâu, em yêu”

“Nhưng Merripen cũng bị sốt.”

“Đó là sốt do một vết thương tự hoại. Em phải biết nguyên nhân của cơn sốt thì mới điều trị được”

Bàn tay anh luồn ra sau gáy nàng, làm dịu các múi cơ đang căng cứng nơi đó. Anh nhìn chăm chăm vào một điểm xa xăm nào đó trên sàn nhà, trầm tư suy nghĩ. Hàng mi dày che khuất đôi mắt màu lục nhạt của anh.

“Hãy đi xem anh ấy thế nào đã.”

“Anh có nghĩ rằng anh có thể giúp anh ấy không?” Poppy hỏi, nhấp nhúm trên đôi chân của mình.

“Có thể có, hoặc có thể là những nỗ lực của anh sẽ khiến anh ấy ra đi một cách nhanh chóng. Cả hai phương án thì lúc này anh ấy cũng chẳng thể quyết định được”

Nàng Amelia dậy, Cam đặt nàng đứng vững trên đôi chân và họ tiếp tục lên cầu thang. Bàn tay anh vẫn để nơi eo nàng, một sự hỗ trợ nhẹ nhàng nhưng vững chắc mà nàng đang rất cần.

Khi họ đến gần phòng của Merripen, Amelia chợt nhớ rằng Win vẫn có thể đang ở bên trong. “Chờ đã,” nàng nói, tiến nhanh về phía trước. “Hãy để em vào trước.”

Cam đứng lại bên cánh cửa.

Bước vào phòng một cách thận trọng, Amelia thấy Merripen đang nằm một mình trên giường. Nàng mở rộng cửa và ra hiệu cho Cam và Poppy vào.

Nhận ra có người lạ vào phòng, Merripen đảo người và neho mắt nhìn họ. Ngay khi anh nhìn thấy Cam, khuôn mặt của anh thể hiện một vẻ nhăn nhó cấu kỉnh.

“Xéo đi chỗ khác”, anh cầu nhàu.

Cam mỉm cười vui vẻ. “Anh có vẻ mê mẩn tay bác sĩ nhỉ. Tôi cá là ông ta đã quên thân mình để giúp anh”

“Tránh xa tôi ra.”

“Điều này có thể làm anh ngạc nhiên,” Cam nói, “Nhưng có một danh sách dài những điều tôi thích ngắm nhìn hơn là phần thịt đang thối rữa của anh. Tuy nhiên, vì lợi ích của gia đình anh, tôi sẵn sàng bỏ qua.”

Merripen ưỡn ngực trên tấm đệm và nói điều gì đó bằng tiếng Digan nghe rất giận dữ.

“Anh cũng thế thôi” Cam điềm đạm nói. Anh nhấc đằng sau chiếc áo lên và cạy lớp băng khỏi vai người bị thương. Anh xem xét vết thương gồm ghieéc đang mưng mủ mà không có biểu hiện nào cả.

“Bao lâu thì em lại rửa vết thương này?” anh hỏi Amelia.

“Ngày hai lần.”

“Chúng ta sẽ cố gắng làm bốn lần một ngày. Kèm với đó là đắp thuốc lên chỗ viêm.”

Rời khỏi giường, Cam ra hiệu cho Amelia đi cùng với anh đến ô cửa. Anh ghé miệng vào tai nàng. “Anh phải đi ra ngoài để lấy một vài thứ. Khi anh đi, hãy cho anh ấy cái gì đó để khiến anh ấy ngủ. Nếu không anh ta sẽ không thể chịu đựng được đâu.”

“Chịu đựng cái gì? Anh sẽ đắp thuốc gì lên chỗ bị viêm?”

“Một hỗn hợp. Bao gồm mellifica apis”

“Cái gì vậy?”

“Nọc độc của ong. Chiết xuất từ ong nghiền, rất tỉ mỉ. Chúng ta sẽ ngâm chúng vào hỗn hợp rượu và nước.”

Hoang mang, Amelia lắc đầu. “Nhưng làm sao mà anh lấy được” nàng sững lại và nhìn chăm chăm vào anh với vẻ khiếp sợ hiển nhiên. “Anh sẽ tới tổ ong trong Ramsay House. Làm thế nào để gom những con ong đó?”

Khóe miệng anh giật nhẹ đây về thích thú “Rất cẩn thận.”

“Anh có ... anh có cần em giúp đỡ gì không?” nàng khó khăn thốt ra lời đề nghị.

Biết nỗi khiếp sợ của nàng với loài ong, tay Cam ôm lấy đầu nàng và ép một nụ hôn lên đôi môi nàng. “Không phải với những con ong, em yêu. Em hãy ở đây và cho Merripen uống thuốc phiện nhé. Nhiều vào.”

“Anh ấy sẽ không uống đâu. Anh ấy ghét thuốc phiện. Anh ấy thà chịu đau còn hơn.”

“Tin anh đi, không ai muốn mình tỉnh táo trong khi đắp cái thứ thuốc đó lên chỗ bị viêm đau. Đặc biệt Merripen. Những người Digan gọi việc điều trị này là “sét trắng” là có lý do của nó. Không phải ai cũng có thể chịu đau được. Vì vậy, hãy làm bất cứ điều gì cần thiết để tránh cho anh ấy khỏi đau đớn nhé, monisha. Anh sẽ quay lại sớm thôi”

“Anh có nghĩ rằng “sét trắng” sẽ có hiệu quả không?” nàng hỏi.

“Anh không biết.” Cam ném một cái nhìn bí hiểm về phía cơ thể đau đớn đang nằm trên giường “Nhưng anh không nghĩ là anh ta sẽ chịu được lâu hơn mà không có nó.”

Khi Cam đã đi rồi, Amelia thảo luận riêng với các cô em gái. Họ quyết định rằng Win là người có nhiều khả năng thành công nhất trong việc cho Merripen uống thuốc phiện. Và bản thân Win đã thắng thường xuyên bố họ sẽ phải lừa anh, khi anh sẽ từ chối tự nguyện uống nó cho dù họ cầu khẩn thế nào.

“Em sẽ nói dối với anh ấy, nếu cần thiết,” Win nói, khiến cho cả ba người còn lại sửng sốt đến mức không thốt ra được lời nào. “Anh ấy tin tưởng em. Anh ấy sẽ tin bất cứ điều gì em nói.”

Theo như sự hiểu biết của họ thì, Win chưa bao giờ nói dối trong cuộc đời mình, thậm chí cả khi còn là một đứa trẻ.

“Chị có thực sự nghĩ rằng chị có thể không?” Beatrix hỏi, khá là sợ hãi trước ý tưởng này.

“Để cứu mạng sống của anh ấy thì có.” Sự căng thẳng thoáng xuất hiện giữa đôi lông mày tuyệt đẹp của Win, và những đốm màu hồng nhạt hiện lên trên gò má cô “Em nghĩ ... Em nghĩ rằng phạm tội vì mục đích tốt đẹp như vậy có thể được tha thứ. “

“Chị đồng ý,” Amelia nhanh chóng nói.

“Anh ấy thích trà bạc hà,” Win nói. “Hãy pha một ấm trà đặc và thêm rất nhiều đường. Nó sẽ giúp giấu đi mùi vị của thuốc.”

Không có bình trà nào đã từng được chuẩn bị cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Mấy chị em Hathaway pha trà trong tâm trạng lơ lửng giống như tham dự cuộc họp trên cán chổi của các phù thủy trẻ tuổi. Cuối cùng, một ấm trà bằng sứ pha đầy đường và thuốc phiện được đặt trên một cái khay bên cạnh một cái tách và chiếc đĩa.

Win mang cái khay đến phòng của Merripen, ngừng một chút ở ngưỡng cửa khi Amelia kéo cánh cửa mở ra.

“Chị vào cùng em nhé?” Amelia thì thầm.

Win lắc đầu. “Không, em sẽ thành công thôi. Đóng cửa lại đi. Hãy chắc chắn để không ai làm nhiễu loạn chúng em nhé”

Rướn thẳng bờ lưng mảnh mai, cô bước vào phòng. Merripen mở mắt khi nghe thấy tiếng bước chân của Win. Cơ đau từ vết thương bị ngứa mủ vẫn dai dẳng, không thể lờ nó đi được. Anh có thể cảm nhận chất độc đang lọt vào dòng máu của anh, hòa tan vào mỗi mao mạch. Đôi khi nó khiến anh lâm vào một tình trạng mơ màng màng, khiến anh bỗng bệnh thoát khỏi cơ thể đang ngày một tàn tạ của mình cho đến khi anh ở một nơi nào đó bên ngoài phạm vi của căn phòng. Thế nhưng khi Win đến bên anh, anh sẵn sàng chìm trở lại sự đau đớn chỉ để cảm nhận bàn tay cô trên người anh, hơi thở cô trên mặt anh.

Win lung linh như một ảo ảnh trước mặt anh. Làn da cô trông thật mát lạnh và sáng bừng, trong khi cơ thể của anh đang bị tàn phá bởi hơi độc và sức nóng.

“Em mang cho anh mấy thứ này.”

“Không ... không muốn - ”

“Có”, cô khẳng khái, tiến đến bên anh. “Nó sẽ giúp anh khá hơn ... đây, di chuyển lên một chút, và em sẽ ôm anh.”

Có một chuyển động ngọt ngào thơm mát của tay chân phụ nữ áp vào anh, bên dưới anh và Merripen nghiêng rặng chống lại sự đau đớn tột cùng chột bùng lên khi anh di chuyển để phối hợp với cô. Bóng tối và ánh sáng hòa lẫn với nhau bên dưới mí mắt đóng kín của anh và anh cố gắng để tỉnh táo.

Khi Merripen có thể mở mắt ra lần nữa, anh đã thấy đầu mình tựa lên khuôn ngực mềm mại của Win, một tay cô ôm anh trong khi tay còn lại đang ấn một cái cốc vào miệng anh.

Cái tách sứ mỏng mảnh và lách cách vào răng anh. Anh giật nảy mình khi thấy vị hăng hắc đang đốt cháy đôi môi nứt nẻ của mình

“Không”

“Có. Anh uống đi” Chiếc cốc lại được nâng lên một lần nữa. Những lời thì thầm dịu dàng của cô rót vào tai anh. “Vì em.”

Anh đã quá ốm - anh không nghĩ rằng anh có thể nuốt được thứ gì đó, nhưng để vui lòng cô, anh uống một chút. Hương vị gần gũi khiến anh dội lại. “Cái gì thế?”

“Trà bạc hà.” Đôi mắt xanh thiên thần của Win nhìn chăm chăm vào anh không chớp mắt, khuôn mặt xinh đẹp của cô không thể hiện điều gì. “Anh phải uống hết đây, và sau đó có thể là một tách nữa. Nó sẽ giúp anh khá hơn.”

Anh biết ngay lập tức Win đang nói dối. Không gì có thể khiến anh khá hơn. Và cái vị gắt của thuốc phiện trong trà thì không thể lẫn đi đâu được. Nhưng Merripen nhận ra sự thận trọng trong hành động của cô, một sự cẩn trọng kỳ lạ, và ý tưởng đến với anh là cô đang chủ tâm cho anh uống quá liều. Đầu óc kiệt quệ của anh xem xét khả năng này. Hẳn là Win muốn anh bớt đau đớn hơn vì cô biết những giờ tới, những ngày tới, cơn đau sẽ vượt quá sức chịu đựng của anh. Đưa anh tới cái chết bằng thuốc phiện là hành động nhân từ cuối cùng mà cô dành cho anh.

Chết trong vòng tay cô ... ôm sát cô khi anh rời bỏ linh hồn sứt sẹo của mình trong bóng tối ... Win sẽ là điều cuối cùng anh có thể cảm thấy, nhìn thấy, nghe thấy. Đã có được bất kỳ giọt nước mắt trong anh chưa nhỉ, anh hẳn sẽ khóc vì biết ơn.

Anh uống từ từ, buộc mình nuốt từng ngụm. Anh uống thêm một ít của cốc thứ hai cho đến khi cổ họng anh không còn tiếp nhận nổi, và anh úp mặt vào bầu ngực của cô, run bắn lên. Đầu anh quay mòng mòng và những tia sáng bắn tóe ra xung quanh anh hết như những vì sao đang rơi.

Win đặt cái tách sang một bên và vuốt ve mái tóc của anh, và ép khuôn ngực ướt đầm của nàng vào trán anh. Và cả hai đều chờ đợi.

“Hát cho anh nghe đi” Merripen thì thầm khi bóng tối mù mịt vây quanh anh. Win tiếp tục vuốt ve đầu anh khi cô ngâm nga. Ngón tay anh chạm vào cổ cô, tìm kiếm những rung động khác thường khi cô cất giọng, và các tia sáng mờ đi khi anh đắm chìm trong cô, định mệnh của anh.

Amelia tụt xuống sàn và ngồi bên cạnh cửa, các ngón tay đan vào nhau. Nàng nghe tiếng thì thầm dịu dàng của Win ... một vài tiếng khò khè của Merripen ... một sự im lặng kéo dài. Và sau đó là giọng Win, những lời hát nhẹ nhàng, thủ thỉ, những nốt giọng quá chân thành và đáng yêu đến nỗi Amelia cảm thấy sự yên ả mong manh len lỏi trong nàng. Cuối cùng những âm thanh thiên thần nhỏ dần, và không gian tĩnh lặng hơn.

Một giờ trôi qua, những dây thần kinh của Amelia bị kéo căng hết mức, nàng đứng dậy và duỗi chân tay gò bó này giờ của mình. Nàng mở cửa cực kỳ cẩn thận. Win đang chậm chạp rời khỏi giường, kéo tấm chăn lên thân thể nằm sấp của Merripen.

“Anh ấy có uống không?” Amelia thì thầm, tiến lại gần cô. Win trông mệt mỏi và căng thẳng.

“Uống gần hết”

“Em có phải nói dối anh ấy không?”

Một cái gật đầu không mấy quả quyết. “Đó là điều dễ dàng nhất mà em từng làm. Chị thấy đấy ... sau tất cả em không phải là một vị thánh”

“Có, em là thế,” Amelia đáp lại, và nhiệt thành ôm lấy cô. “Em đang là thế.”

Ngay cả người hầu được huấn luyện bài bản của Lord Westcliff cũng cúi đầu kêu ca khi Cam trở về với hai lọ ong sống và đưa chúng vào nhà bếp. Những người phụ bếp hét toáng lên chạy đến phòng ở của người

hầu, bà quản gia lui về phòng mình để soạn một lá thư đầy phần nộ gửi tới bá tước và phu nhân, và ông quản gia thì nói rằng nếu đây là kiểu khách mời mà Lord Westcliff muốn ông phục vụ, thì ông sẽ suy nghĩ nghiêm túc về việc nghỉ hưu.

Beatrix là người duy nhất trong nhà dám đi vào nhà bếp, ở đó với Cam, giúp anh đun sôi, lọc, và trộn, và sau đó báo cho các chị rằng thật thú vị khi nghiền nát những con ong.

Cuối cùng Cam mang cái gì đó trông như thể một loại rượu của thầy phù thủy lên phòng Merripen. Amelia đã chờ anh ở đó, xếp sẵn dao, kéo, nhíp sạch, nước tinh khiết, và một đồng băng trắng sạch.

Poppy và Beatrix buộc phải rời khỏi phòng với đầy ảm ức, trong khi Win đóng cánh cửa một cách kiên quyết sau lưng hai cô bé. Cô nhận một tạp dề từ Amelia, buộc nó quanh cái eo thon nhỏ của mình, và đi đến bên giường. Đặt những ngón tay lên một bên cổ Merripen, Win nói một cách lo lắng “Mạch của anh ấy rất yếu và chậm. Đó là do morphine..”

“Nọc độc ong sẽ kích thích tim,” Cam trả lời, cuộn tay áo lên. “Tin anh đi, nó sẽ đập như bay chỉ trong một hoặc hai phút thôi.”

“Em tháo băng ra nhé?” Amelia hỏi.

Cam gạt đầu. “Cả áo sơ mi nữa”

Anh đi đến bên chậu rửa và rửa tay với xà phòng.

Win và Amelia cởi chiếc áo sơ mi bằng vải lạnh ra khỏi người Merripen. Lưng anh vẫn còn nhiều mủi cơ cuộn cuộn nhưng anh đã sụt cân rất nhiều. Xương sườn gồ lên dưới lớp da sẫm màu

Khi Win tìm chỗ cất chiếc áo nhàu nát, Amelia rút một đầu băng và bắt đầu tháo nó ra. Nàng dừng lại khi nhận thấy một vết bớt kỳ lạ trên vai bên kia của anh. Nghiêng người, nàng nhìn chăm chăm gần hơn nữa vào cái họa tiết màu đen như mực. Một cơn ớn lạnh đầy sững sốt chạy qua nàng. “Một hình xăm”, là tất cả những gì mà nàng có thể cố gắng nói ra được.

“Đúng thế, em nhận thấy nó vài ngày trước đây,” Win nhận xét, trở lại bên chiếc giường. “Thật kỳ lạ khi anh ấy không bao giờ đề cập đến nó, phải không? Không ngạc nhiên khi anh ấy luôn luôn vẽ những con Pooka và sáng tác câu chuyện về chúng khi anh ấy còn nhỏ. Nó hẳn phải có một vài ý nghĩa nào đó - ”

“Em nói gì cơ?” Giọng của Cam rất hòa nhã, nhưng nó dội lại với cảm xúc thật mãnh liệt. Anh có lẽ đang hét lên thì đúng hơn.

“Merripen có một hình xăm Pooka trên vai” Win trả lời, nhìn chăm chăm vào anh dò hỏi khi anh đến bên giường chỉ trong ba bước chân. “Chúng em đã không bao giờ được biết về nó cho đến bây giờ. Đó là một họa tiết thật độc đáo - Em chưa bao giờ nhìn thấy cái gì như thế cả - “ Cô ngừng lại, thở hổn hển khi Cam đặt cánh tay mình bên cạnh vai của Merripen.

Những con ngựa có đôi cánh màu đen và đôi mắt màu vàng trông giống hệt nhau.

Amelia ngược nhìn đầy sững sốt lên khuôn mặt trống rỗng của Cam.

“Có nghĩa là gì thế?”

Cam dường như không thể thôi nhìn vào cái hình xăm của Merripen.

“Anh không biết.”

“Anh đã từng bao giờ được biết bất kỳ ai khác - mà”

“Không” Cam lùi lại. “Ồn Chúa.”

Chậm rãi, anh nhịp bước xung quanh giường, nhìn chăm chăm vào hình dáng bất động của Merripen như thể Merripen là một tạo vật vô cùng kỳ lạ mà anh chưa từng bao giờ được thấy trước đây. Anh nhặt một cây kéo từ chiếc khay lên.

Theo bản năng Win tiến gần hơn về phía người đàn ông đang nằm ngủ. Chú ý tới sự che chở của cô, Cam thì thầm, “Sẽ ổn mà, cô gái. Anh chỉ sắp cắt bỏ các lớp da chết thôi.”

Anh hướng về phía vết thương và làm việc chăm chú. Sau một phút quan sát anh rửa vết thương và gột bỏ lớp da chết, Win đi đến một ghế gần đó và ngồi sụp xuống như thể hai đầu gối không còn sức sống.

Amelia đứng bên cạnh anh, cảm giác buồn nôn nhói trong cổ họng. Cam, mặt khác, lại trông xa cách như thể anh đang sửa chữa bộ máy phức tạp của một chiếc đồng hồ hơn là điều trị những vết thương đang mưng mủ trên thân thể con người. Theo hướng dẫn của anh, Amelia lấy tô dung dịch thuốc có mùi hăng gắt nhưng cũng thơm lạ lùng.

“Đừng để cho nó văng vào mắt em nhé,” Cam nói, rửa vết thương bằng dung dịch nước muối.

“Nó có mùi trái cây.”

“Đó là nọc độc.” Cam cắt một miếng vải hình vuông và nhúng nó vào tô. Thận trọng lấy nó ra, anh đặt miếng vải ướt dẫm lên trên vết thương. Ngay cả khi đang ngủ rất sâu, Merripen cũng giật nảy mình và rên rỉ.

“Thoải mái nào, chal” Cam đặt một bàn tay trên lưng, giữ Merripen nằm yên. Khi yên trí rằng Merripen vẫn giữ nguyên tư thế, anh băng vết thương lại một cách chắc chắn và đúng chỗ. “Chúng ta sẽ thay miếng vải mỗi khi chúng ta rửa vết thương,” anh nói. “Đừng đổ cái dung dịch này đi. Anh ghét phải quay lại lấy thêm nhiều ong hơn nữa.”

“Làm thế nào chúng ta biết nếu nó có hiệu quả?” Amelia hỏi

“Cơan sốt sẽ hạ dần, và vào thời gian này ngày mai chúng ta sẽ thấy một lớp vảy rất đẹp hình thành trên da.” Anh sờ một bên cổ họng của Merripen và nói với Win, “Mạch của anh ấy đã khá hơn rồi.”

“Thế những cơn đau thì sao” Win lo lắng hỏi.

“Nó cũng sẽ sớm thuyên giảm thôi.” Cam mỉm cười với cô khi anh trích dẫn một cụm từ tiếng Latin, “Pro dolor est medicina, dolorem qui necat”

“Khi đau đớn khiến tiêu tan đi đau đớn thì nó tác dụng như một vị thuốc” Win dịch.

“Điều đó chỉ là cảm giác của người Digan thôi” Amelia thốt lên và Cam mỉm cười.

Anh ôm lấy bờ vai nàng. “Em chăm nom mọi thứ nhé, con chim bé nhỏ của anh. Anh sẽ ra ngoài một lát.”

“Ngay bây giờ ư?” nàng bối rối hỏi, “Nhưng ... anh sẽ đi đâu?”

Nét mặt của anh thay đổi. “Đi tìm anh trai em.”

Amelia nhìn chăm chăm vào anh vừa biết ơn vừa quan tâm.

“Có lẽ anh nên nghỉ đi đã. Anh đã đi cả đêm rồi. Và cũng có thể cần nhiều thời gian để tìm anh ấy”

“Không, sẽ không mất thời gian đâu.” Đôi mắt anh lóe lên sự mỉa mai. “Anh trai em là người rất khó xóa đi dấu vết của mình”

20. Chương 20

Khoảng sáu tiếng sau khi bắt đầu việc tìm kiếm Leo, Cam gõ cửa một trang viên trù phú, giàu có. Trong khi tán chuyện phiếm tại quán rượu, có người nói đã nhìn thấy Ramsay ngồi với người nào đó, và hai người đã đến một chỗ khác, nơi mà kế hoạch của họ tình cờ bị nghe lỏm được, và vân vân cho đến khi cuối cùng dẫn tới nơi này.

Đó là một ngôi nhà lớn kiểu Tudor [[25]], trên cửa có khắc năm 1620, nằm cách dinh thự Stony Cross gần mười dặm. Từ những thông tin Cam thu thập được thì trang viên này đã từng thuộc về một gia đình quý tộc Hampshire, nhưng đã bị bán toàn bộ, kể cả nội thất bên trong cho một thương gia London. Nó là nơi

để đứa con trai hư hỏng của vị thương gia cùng đám bạn bè của mình kín đáo ăn chơi. Không có gì là bất ngờ khi Leo bị lôi kéo gia nhập vào nhóm người như vậy.

Cánh cửa mở ra, và một tên quản gia có bộ mặt tựa cá hồi xuất hiện. Đôi môi méo sẹo một cách khinh khỉnh khi nhìn thấy Cam.

“Ở đây không hoan nghênh loại người như anh.”

“Thật may mắn, vì tôi cũng không có ý định ở lại đây lâu. Tôi đến tìm Lord Ramsay.”

“Không có Ramsay nào ở đây cả.” Người quản gia bắt đầu đóng cửa, nhưng Cam chống tay ngăn lại. “Cao, mắt sáng. Nước da hồng hồng. Có lẽ bốc mùi của một hồn ma”

“Tôi không thấy ai như những mô tả đó cả.”

“Vậy thì, hãy để tôi nói chuyện với ông chủ.”

“Ông ấy không có nhà.”

“Nhìn này” Cam nói một cách cáu kỉnh, “Tôi ở đây thay mặt cho gia đình Lord Ramsay. Họ muốn anh ta quay về. Chúa biết tại sao. Hãy trao anh ta cho tôi, và tôi sẽ để ông yên.”

“Nếu họ muốn anh ta,” người quản gia nói một cách thờ ơ, “Họ hãy cử một người hầu đích thực. Không phải là một gã Gypsy bẩn thỉu.”

Cam dùng bàn tay tự do còn lại chà lên góc mắt mình và thở dài. “Chúng ta có thể lựa chọn làm điều này bằng một cách dễ dàng hay khó khăn. Thành thật mà nói, tôi không muốn phải bỏ ra những nỗ lực không cần thiết. Tất cả những gì tôi yêu cầu là ông cho tôi năm phút để tìm gã con hoang đó và đưa anh ta đi.”

“Xéo đi!”

Sau khi thất bại lần nữa khi cố gắng đóng cửa, viên quản gia với tay tới cái chuông bạc trên chiếc bàn gần cửa. Một vài giây sau, hai người hầu vạm vỡ xuất hiện.

“Đưa tên vô lại này ra ngoài ngay lập tức,” người quản gia ra lệnh.

Cam cởi áo choàng, quăng nó vào một băng ghế gần liền lớp gỗ ốp tường đại sảnh. Người hầu đầu tiên tấn công anh. Chỉ bằng vài động tác thành thực, Cam thụi một cú đấm chéo tay vào hàm anh ta, quật ngã và hạ gục anh ta thành một đồng rên rỉ trên sàn nhà. Người thứ hai tiến lại gần Cam, thận trọng hơn nhiều so với người trước.

“Anh thuận tay nào?” Cam hỏi.

Tên hầu giật mình nhìn anh. “Tại sao ông lại muốn biết?”

“Tôi khoái bẻ gãy cánh tay nào mà anh không thường xuyên sử dụng.”

Đôi mắt của người hầu lồi lên, anh ta lùi lại, nhìn viên quản gia bằng cái nhìn van vãn. Viên quản gia trừng trừng nhìn Cam. “Anh có năm phút. Tìm ông chủ của anh và xéo đi.”

“Ramsay không phải là chủ của tôi,” Cam lẩm bẩm “Anh ta là một cái nhọt trên mông tôi mà thôi.”

“Họ đã ở trong phòng đó hàng mấy ngày rồi” người hầu, có tên là George, nói với Cam khi họ leo lên những bậc thang trải thảm. “Đồ ăn được mang vào, gái điếm đến và đi, vỏ chai rượu ở khắp mọi nơi ... và mùi hôi của khói thuốc phiện lan ra khắp tầng trên. Ông sẽ muốn bịt mắt lại khi bước vào phòng, thưa ông.”

“Bởi vì khói thuốc sao?”

“Đó là vì, ...ừm, các hành động có thể khiến cả quỷ dữ cũng phải đỏ mặt.”

“Tôi đến từ London,” Cam nói. “Tôi không đỏ mặt.” Ngay cả khi George không sẵn lòng dẫn Cam đến phòng tội lỗi đó thì anh cũng có thể dễ dàng tìm thấy nó từ cái mùi tỏa ra bên ngoài.

Cánh cửa khép hờ. Cam thúc khuỷu tay mở ra và bước vào một bầu không khí mờ mịt. Có bốn người đàn ông và hai phụ nữ, tất cả đều còn trẻ, áo xống được cởi ra gần hết. Mặc dù vết tích còn lại chỉ là một ống thuốc phiện nhưng nó rất thuyết phục bởi đó là một ống thuốc rất lớn, và vì thế dày đặc khói. Sự xuất hiện

của Cam chẳng hề gọi lên một chút chú ý nào, những người đàn ông bơ phờ, va vấp trên những đồ nội thất bọc vải, một tên cuộn tròn trên đệm trong góc. Làn da ai cũng xanh mét, mắt mờ mờ, đờ đẫn vì ma túy. Mặt bàn bữa bãi thìa, ống tiêm và cả một đĩa đầy thứ gì đó trông giống như mật đường đen.

Một phụ nữ đã hoàn toàn khỏa thân, ngừng nâng ống hút lên cái miệng uể oải của một gã đàn ông.

“Nhìn kia,” cô ta nói với ả khác, “Người mới này.”

Một tiếng cười rúc rích đờ đẫn vang lên. “Tốt, chúng ta cần anh ta. Họ đều đã giương cờ trắng cả rồi. Cái thứ cứng rắn duy nhất còn lại chỉ là cái ống.” Cô ta nhả mặt, nhìn vào Cam. “Chúa ơi, thật là một gã đẹp trai.”

“Ồ, để anh ta cho tao trước đã” một người khác nói. Cô ả vuốt ve một cách khêu gợi thân hình mình

“C’mere [[26]] , tình yêu của em, em sẽ mang đến cho anh...”

“Không, cảm ơn.” Cam bắt đầu cảm thấy hơi chóng mặt vì khói. Anh đi đến cửa sổ gần nhất, mở nó ra, và để cho một làn gió lạnh ủa vào phòng. Một vài tiếng nguyên rủa và phản đối vang lên trước hành động của anh.

Xác định được người nằm trong góc phòng là Leo, Cam đi đến bên thân hình bất động ấy, nâng đầu anh ta lên một chút, và nhìn chăm chăm vào bộ mặt sưng húp của gã anh rể tương lai. “Anh hít chưa đủ sao?” anh hỏi.

Leo cau có. “Cút đi”

“Anh trông hết như Merripen” Cam nói. “Người mà, trong trường hợp anh có quan tâm đến, có thể chết trong lúc chúng ta trở về dinh thự Stony Cross.”

“Một sự giải thoát cho hắn ta.”

“Tôi sẽ đồng ý với anh, ngoại trừ rằng việc đồng ý với anh có nghĩa là tôi nắm phần sai trong cuộc tranh cãi.” Cam bắt đầu kéo Leo đứng lên, nhưng anh ta cố gắng chống lại “Đứng lên, chết tiệt.” Cam vừa cầu nhàu vừa ráng sức kéo anh ta lên. “Hoặc tôi sẽ kéo anh ra bằng chân đấy.”

Cơ thể béo phì của Leo lắc lư chống lại anh. “Tôi đang cố gắng đứng lên đây,” anh ta cáu kỉnh. “Nền nhà cứ lộn ngược hết cả.”

Cam cố gắng để giữ anh ta đứng vững. Khi Leo cuối cùng bắt đầu đứng được, anh ta hướng về phía cửa, nơi người hầu đang đợi.

“Cho phép tôi hộ tống ngài xuống lầu, thưa đức ngài?” George hỏi một cách lịch sự. Leo đáp trả bằng một cái gạt đầu cáu kỉnh.

“Đóng cửa sổ lại,” một phụ nữ yêu cầu, cơ thể trần truồng của cô ả run rẩy khi cơn gió mùa thu tràn vào căn phòng. Cam liếc nhìn cô ả một cách dừng dưng. Anh đã nhìn thấy quá nhiều người như cô ta để cảm thấy thương hại. Có hàng ngàn người như họ ở London, những người đàn bà nông thôn mặt bầu bĩnh, chỉ đủ xinh đẹp để thu hút sự chú ý của những kẻ sở Khanh hứa hẹn, chiếm đoạt rồi bỏ đi không chút thương tiếc. “Cô nên hít thở một ít không khí trong lành,” anh khuyên, với lấy một tấm chăn bên cạnh cái ghế trường kỷ. “Nó khuyến khích suy nghĩ rõ ràng hơn.”

“Tôi cần phải làm điều đó vì cái gì?” cô ta hỏi, tỏ ra gắt gỏng.

Cam mỉm cười. “Tốt đấy.” Anh khoác áo tấm chăn lên trên cơ thể trắng muốt đang run rẩy của cô ả. “Tuy nhiên ... cô nên hít thở sâu.” Anh cúi xuống để vỗ nhẹ lên đôi má nhợt nhạt của cô ta. “Và rời khỏi nơi này ngay khi cô có thể. Đừng phí hoài bản thân với những kẻ tệ hại này”

Người phụ nữ mắt đỏ ngầu ngược lên, nhìn chăm chăm đầy kinh ngạc vào người đàn ông tóc đen có nước da ngăm đen, rạng ngời như một hoàng tử hải tặc với viên kim cương lấp lánh ở trên tai.

Giọng nói ai oán của cô gái theo anh khi anh rời đi. “Quay lại đi!”

Cần sự nỗ lực của cả Cam và George mới có thể đưa được một Leo tức giận phản kháng vào xe ngựa. “Giống như kéo năm bao tải khoai tây cùng một lúc” người hầu nói không kịp thở, đẩy chân của Leo một cách chắc chắn vào bên trong xe.

“Những củ khoai tây sẽ không ồn ào như vậy” Cam nói. Anh quăng cho người hầu một đồng sôveren vàng [[27]].

George bắt lấy đồng tiền trong không trung và tươi cười với anh. “Cám ơn, ông. Và tôi có thể nói ông là một quý ông, thưa ông. Ngay cả khi ông là một người Gypsy!”

Nụ cười của Cam chuyển thành nét chế giễu, và anh leo lên xe ngựa sau Leo. Họ bắt đầu trở lại với dinh thự Cross Stony trong im lặng.

“Anh có cần dừng lại không?”

Trên đường đi, Cam hỏi khi nhìn thấy khuôn mặt của Leo từ trắng chuyển sang xanh lét.

Leo lắc đầu một cách khinh khỉnh. “Tôi không muốn nói chuyện.”

“Anh nợ tôi một hoặc hai câu trả lời. Bởi vì nếu tôi không phải dành cả ngày lùng sục khắp nửa vùng Hampshire để tìm anh, tôi có thể ở trên giường” – với em gái anh, anh thầm nghĩ, nhưng thay vì vậy lại nói: “thoải mái nghỉ ngơi”

Ánh mắt hiếu kỳ hướng về phía anh, màu của những cột băng khi tia sáng xanh của buổi chạng vạng xuyên qua chúng. Một màu mắt lạ thường. Cam đã nhìn thấy một ai đó với đôi mắt như thế trước đây, nhưng anh không thể nhớ ra ai hay khi nào. Một ký ức xa xăm, ngoài tầm với.

“Anh muốn biết điều gì?” Leo hỏi.

“Tại sao anh lại chống đối Merripen ác ý như vậy? Có phải vì tính tình dễ chịu của anh ta, hay vì thực tế anh ta là một người Digan. Hay là vì anh ta đã được cha mẹ anh đưa về và nuôi lớn giống như một thành viên trong gia đình?”

“Không gì như thế cả. Tôi xem thường Merripen bởi vì anh ta đã từ chối điều duy nhất tôi từng yêu cầu của anh ta.”

“Đó là gì?”

“Để cho tôi chết.”

Cam cân nhắc câu trả lời. “Ý của anh là anh ta đã chăm sóc anh qua cơn sốt ban đỏ”

“Đúng thế.”

“Anh đổ lỗi cho anh ta vì đã cứu mạng anh?”

“Đúng thế”

“Nếu nó làm anh cảm thấy tốt hơn,” Cam nói một cách khô khan, ngả người trở lại thành ghế ngồi “Tôi chắc chắn anh ta có những suy nghĩ khác về việc đó.”

Sau đó, họ im lặng. Cam thư giãn và để cho tâm trí của mình đi lang thang. Khi bóng tối buông xuống, Leo nôn thốc trong tối tăm, đôi mắt hoảng hốt lập lòe màu xanh bạc - và Cam đã nhớ ra.

Nghe

Đọc ngữ âm

Đó là hồi thơ bé, khi Cam vẫn còn ở với bộ lạc. Có một người đàn ông với khuôn mặt hốc hác, và đôi mắt không màu sắc dị thường, linh hồn của ông ta bị tàn phá khi quá đau buồn vì cái chết của con gái. Bà của Cam đã cảnh báo anh tránh xa người đàn ông ấy. “Ông ta là muladi”, bà đã nói vậy.

“Điều đó có nghĩa là gì, Mami?” Cam đã hỏi, bám một cách dai dẳng vào cánh tay ấm áp của bà, một cánh tay xương xẩu và dẻo dai, đầy an ủi giống như rễ trụ của những cây cổ thụ.

“Tức là bị ám bởi một người đã chết. Đừng lại gần ông ta, ông ta làm đảo lộn sự cân bằng của người Digan. Ông ta yêu con gái mình quá nhiều..”

Cảm thấy xót thương người đàn ông, và lo lắng cho mình, Cam đã hỏi: “Liệu cháu có là muladi khi bà chết không, Mami?” Anh chắc chắn là anh yêu rất yêu bà ngoại, nhưng anh không thể ngừng yêu bà được.

Nghe

Đọc ngữ âm

Một nụ cười lấp lánh trong đôi mắt đen sáng suốt của bà ngoại anh. “Không, Cam. Một muladi giam hãm linh hồn người mà mình yêu quý bởi vì anh ta không thể để người ấy ra đi. Cháu sẽ không làm điều đó với bà chứ, đúng không, con cáo nhỏ?”

“Không ạ, Mami.”

Người đàn ông đã chết sau đó không lâu sau đó, tự tử. Đó là nỗi kinh hoàng nhưng cũng là sự giải thoát cho toàn bộ tộc.

Bây giờ, khi Cam nhìn lại sự việc với sự hiểu biết của một người trưởng thành, anh cảm thấy ớn lạnh vì sợ hãi và sau đó là sự thương hại. Làm thế nào để từ bỏ một người phụ nữ mà mình yêu thương. Làm thế nào buộc mình ngừng mong muốn người ấy? Nỗi đau sẽ xé toạc những vết sẹo trong tim. Tất nhiên là anh hẳn sẽ muốn giữ người ấy ở lại với anh. Hoặc là đi theo người ấy.

Khi Cam bước vào đền trang, với kẻ hoang đường, ngoan cố bên mình, Amelia và Beatrix vội vã về phía họ, cau mày lo lắng rồi mỉm cười.

Amelia mở miệng định nói điều gì đó với Leo, nhưng Cam nhìn nàng và lắc đầu, cảnh báo nàng im lặng. Anh ngạc nhiên khi nàng thực sự nghe lời anh và nuốt lại những lời cay nghiệt. Nàng với lấy cái áo khoác của Leo. “Em sẽ cầm nó,” nàng nói bằng giọng thật nhẹ nhàng. “Cảm ơn anh.” Cả hai đều tránh nhìn nhau. “Chúng em chỉ vừa mới ăn xong bữa tối,” Amelia thì thầm. “Thịt hầm vẫn còn nóng. Anh sẽ ăn một chút nhé?” Leo lắc đầu.

Beatrix, không thấy những dòng chảy ngầm sôi sục trong không khí, nhào tới bên Leo và vòng tay ôm lấy phần eo lưng mập mạp của anh mình. “Anh bỏ đi lâu quá. Đã có rất nhiều việc xảy ra - Merripen bị bệnh. Em đã giúp làm ra một loại thuốc độc cho anh ấy, và - ” Cô bé dừng lại, nhăn mặt. “Anh bốc mùi khiếp quá. Mùi gì...”

“Kể xem em làm thuốc độc thế nào đi” Leo nói một cách cộc cằn, đi về phía cầu thang. Beatrix luyên thuyên không dừng khi cô bé đi cùng anh trai.

Cam quan sát Amelia thật tỉ mỉ, không bỏ qua một chi tiết nào. Nàng rối bời, mái tóc rũ xuống lưng, đôi mắt mệt mỏi. Nàng cần nghỉ ngơi.

“Cảm ơn anh vì đã tìm thấy anh ấy,” nàng nói. “Anh ấy đã ở đâu vậy?”

“Tại một nhà riêng với một vài người bạn.”

Nàng tiến lại gần anh hơn, khịt khịt mũi. “Cái mùi đó ... nó có trên người cả hai...”

“Khói thuốc phiện. Anh trai em đã có một thói quen đắt tiền mới..”

“Chúng em đã không thể chỉ trả nổi cho những thói quen cũ.” Amelia giận dữ, chân của nàng bắt đầu gõ nhịp dưới váy. Nàng nhỏ nhặn, dữ dội và đáng yêu đến nỗi Cam khó khăn lắm mới có thể ngăn mình không vô lấy nàng và hôn nàng đến bất tỉnh.

“Lý do duy nhất em đã không giết anh ấy chỉ là bây giờ,” Amelia tiếp tục, “Là bởi vì anh ấy trông quá tệ để chịu được điều đó. Nhưng khi anh ấy tỉnh táo, em sẽ - ”

“Merripen thế nào rồi?” Cam ngắt lời, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt từ vai xuống khuỷu tay nàng.

Tiếng gõ nhịp chân ngừng lại. “Vẫn còn sốt, nhưng tốt hơn rồi. Win đang ở với anh ấy. Chúng em đã đắp thuốc mới lên chỗ bị viêm. Vết thương nhìn đã bớt đáng sợ hơn trước. Có phải đó là một dấu hiệu tốt không?”

“Đó là một dấu hiệu tốt đấy.”

Cái nhìn chăm chăm đầy quan tâm của nàng chiếu lên người anh.

“Em lấy cho anh thứ gì đó để ăn nhé?”

Mỉm cười, Cam lắc đầu. “Không, anh phải tắm rửa thật kỹ đã.” Có nhiều điều họ cần thảo luận, nhưng tất cả có thể chờ đợi. “Đi ngủ đi, monisha - em trông kiệt sức rồi đấy.”

“Anh cũng vậy” Amelia nói, đầy cảm thông. Cam vẫn đứng yên khi nàng ấn đôi môi lên má anh. Ngập ngừng hồi lâu, rồi nàng dò hỏi “Anh sẽ tới với em đêm nay chứ?”

Lời mời gọi nhút nhát đó gần như đã hủy hoại anh. Đây là sự khởi đầu - một dấu hiệu của sự chấp nhận nhưng anh quan tâm quá nhiều đến nàng nên không thể tận dụng lợi thế khi nàng rõ ràng là mệt mỏi.

“Không” Anh ôm nàng vào vòng tay anh. “Em cần ngủ nhiều hơn là cần những âu yếm, vuốt ve của anh.”

Nàng đỏ mặt một chút và tỳ sát vào anh. “Em không phiền về sự âu yếm và vuốt ve của anh đâu.”

Cam cười. “Đó là một minh chứng cho kỹ năng làm tình của anh nhỉ.”

“Hãy đến với em đi,” nàng thì thầm. “Ôm em khi chúng ta ngủ.”

“Con chim nhỏ” anh trả lời, đôi môi anh chạm lên trán nàng, “Nếu anh ôm em, anh sẽ không thể không làm tình với em. Thế nên, chúng ta sẽ ngủ riêng nhé.” Anh cúi xuống mỉm cười. “Chỉ đêm nay thôi.”

Phải mất ba lần chà xát phòng và tắm rửa, Cam mới loại bỏ được dấu vết của thuốc phiện trên da và tóc. Sau khi lau khô tóc, anh mặc một chiếc áo lụa màu đen và đi qua hành lang tối tăm về phòng. Ngoài trời đang mưa to gió lớn. Những cơn mưa và sấm sét từ phía Đông tới, đổ dồn lên cửa sổ và mái nhà.

Lò sưởi trong phòng anh đã được thắp lên, những ngọn lửa mang tới sự ấm áp và ánh sáng. Đôi mắt Cam nheo lại đầy tò mò khi nhìn thấy một dáng hình nhỏ bé bên dưới lớp chăn.

Đầu Amelia ngóc lên từ chiếc gối. “Em lạnh,” nàng nói, như thể đó là một lời giải thích hoàn toàn hợp lý cho sự hiện diện của nàng.

“Giường của anh không ấm hơn giường của em” Cam lại gần nàng một cách chậm rãi, cố gắng không để cảm thấy giống như một kẻ ăn thịt, cố gắng lờ đi sự cuồng nhiệt đã bắt lửa trong dòng máu anh. Cơ thể anh đã cương cứng bên dưới lớp lụa màu đen, các múi cơ thắt chặt lại trong sự đề phòng. Anh biết nàng muốn gì ở anh ... và anh sẽ hơn cả hạnh phúc để làm điều đó với nàng.

“Nó ấm hơn nếu anh ở đó,” cô nói.

Tóc nàng như một dải lụa đen nhánh, gợn sóng rơi qua bờ vai, đổ xuống tận hông. Ngồi sát bên nàng, Cam chạm một trong những kẹp sáng lóa, trượt dài nó qua ngực nàng, qua hai núm vú, cho đến ngọn tóc. Amelia hít vào một hơi thở gấp gáp. Anh tự hỏi màu đỏ trên mặt nàng có lan tới những nơi trên cơ thể mà anh không thể nhìn thấy không.

Kìm nén nhu cầu cấp thiết của mình, Cam vẫn giữ yên khi nàng chạm vào anh bằng những ngón tay do dự, vuốt ve lớp lụa đen bao phủ bờ vai anh. Nàng nhòm người lên và hấp tấp hôn lên tai anh, bên tai có đính một chiếc nhẫn kim cương, và chạm vào mái tóc xoắn, ẩm ướt của anh.

“Anh không giống bất kỳ người đàn ông nào mà em từng biết”, nàng nói. “Anh thậm chí không phải là người mà em từng mơ ước. Anh giống như ai đó bước ra từ một câu chuyện cổ tích được viết bằng một ngôn ngữ mà em không biết.”

“Một hoàng tử, anh hy vọng thế.”

“Không, anh là con rồng, một con rồng đẹp mã, xấu xa.” Giọng nói của nàng đượm vẻ khao khát. “Làm thế nào để có một cuộc sống thường nhật với anh nhỉ?”

Cam kéo nàng vào một vòng ôm vững vàng và che chở, đẩy nàng xuống mặt đệm. “Có thể em sẽ có một ảnh hưởng văn minh với anh.” Anh cúi xuống bầu ngực nhô lên của nàng, hôn nó qua lớp áo choàng muxolin.

“Hoặc có thể em sẽ biết mùi của một con rồng.” Anh khám phá núm vú của nàng, thấm ướt lớp vải bông bằng miệng của mình, cho đến khi phần da thịt mềm mại dựng đứng lên tì vào lưỡi anh

“Em ng - nghĩ rằng em đã nếm trải rồi.” Nàng trông thật bối rối khiến anh mỉm cười.

“Vậy thì nằm yên nào,” anh thì thầm, “Trong khi anh sẽ thổi ngọn lửa vào em.”

Những người phụ nữ mà anh đã từng chung đụng trong quá khứ chưa từng bao giờ mặc loại áo ngủ màu trắng nghiêm trang, mà lại gây ấn tượng với Cam như một thứ trang phục gợi tình nhất mà anh từng nhìn thấy. Chiếc áo có một vài nếp gấp rắc rối, những đường viền và riềng đăng ten bao phủ từ cổ đến mắt cá chân. Cái cách mà nó ở trên người nàng, giống như một lớp băng mỏng manh, lạnh lạnh khiến trái tim anh đập thình thịch với sức mạnh nguyên thủy. Anh áp vào người nàng, tìm kiếm mùi hương của nàng, hơi ấm của nàng qua lớp vải, nhấn nhá bất cứ khi nào nàng cong người lại hoặc rung mình. Vạt áo trước đang khép kín bởi một hàng nút dài đóng cúc. Anh xử lý những cái nút áo trong khi hai bàn tay nàng không ngừng trượt trên lớp lụa lưng áo anh.

Anh hôn nàng, cái lưỡi tìm kiếm sự ngọt ngào trong miệng nàng. Phần cổ áo ngủ trượt mở, lộ ra đường cong trắng ngần vun vút của bầu ngực nàng cùng cái khe tối đầy hấp dẫn ở giữa. Anh kéo chiếc áo xuống thấp, thấp hơn, cho đến khi kẹt lại ở phần cánh tay của nàng và cả bầu ngực lộ ra. Đầu anh thấp dần, và anh chiếm lấy những gì anh mong muốn, liếm núm vú căng cứng một cách đầy hối thúc bằng lưỡi của mình, làm cho nó ẩm ướt và đỏ hồng. Amelia thở sâu, đôi mắt khép hờ, cơ thể nâng lên bắt lực khi anh chuyển sang núm vú bên kia.

Hơi thở của Cam trở nên hỗn hển khi anh kéo chiếc váy xuống thấp hơn, giải phóng cho đôi tay của nàng, phơi bày những đường cong của hông và bụng. Anh vuốt ve khắp cơ thể nàng, những ngón tay và lòng bàn tay truyền hơi nóng thành những rung cảm. Anh hôn lên rốn của nàng, lên vùng da nhạy cảm xung quanh nó, nơi những sợi tóc xoắn xoáy xuất hiện.

Hai chân nàng căng lên tì vào anh, khóa chặt bên dưới cơ thể anh. Di chuyển lên trên, anh cười lên cơ thể nàng. Anh lấy ra chiếc nhẫn có chạm khắc, chiếc nhẫn mà nàng đã từ chối trước đây, và đưa nó cho nàng.

“Em sẽ có những gì em muốn,” anh nói. “Nhưng trước tiên hãy đeo cái này vào đã.”

Amelia chú ý vào cái nhẫn. “Em không thể.”

“Anh sẽ không làm tình với em trừ khi em đeo nó.”

“Anh thật vô lý.”

“Em thật cứng đầu.” Cam tì trên nàng, cuốn hai tay ở hai bên mình nàng, hôn lên khuôn miệng hờn dỗi của nàng. “Chỉ đêm nay thôi,” anh thì thầm. “Hãy đeo chiếc nhẫn của anh, Amelia, và để anh mang khoái cảm đến cho em.” Anh hôn lên cổ nàng, hông anh chuyển động nhẹ nhàng tì lên nàng. Nàng hỗn hển khi cảm thấy anh cương cứng và sưng phồng bên dưới lớp lụa đen. Miệng anh lang thang dần dần lên đến tai nàng. “Anh sẽ vào trong em, lấp đầy em, và sau đó anh sẽ ôm em dịu dàng trong vòng tay. Anh sẽ không cự quấy. Anh cũng sẽ không để em chuyển động. Anh sẽ chờ đợi cho đến khi cảm thấy em rộn ràng xung quanh anh ...Anh sẽ tiến theo nhịp điệu sâu thẳm trong cơ thể em, những rung động ngọt ngào. Anh sẽ không dừng lại cho đến khi em thét lên, run rẩy và nức nở. Và anh sẽ dâng hiến mình cho em, bao lâu tùy em muốn. Hãy đeo chiếc nhẫn vào đi, tình yêu của anh” Khuôn miệng anh khép chặt trên miệng nàng trong một nụ hôn nồng cháy. “Hãy đeo vì anh.”

Nghe

Đọc ngữ âm

Điều chỉnh cơ thể mình khớp với thân hình mềm mại của nàng, anh cảm thấy hơi nóng của nàng thấm qua lớp váy, ẩm ướt, và lớp lụa bị kéo căng ra giữa họ. Bàn tay nhỏ của nàng nắm lấy những ngón tay đang trải ra của anh, và nàng để anh trượt chiếc nhẫn trở lại vị trí của nó.

Cam lột trần nàng và đặt nàng lên đồng quần áo đã cởi ra của mình, làn da của nàng trắng muốt trên nền vải đen mờ ảo. Anh hôn nàng khắp mọi nơi, nơi chỗ tay, bên trong đầu gối, tất cả những đường cong và chỗ

lồm trên miề da thịt đàn bà mịn màng. Nàng quần mình quanh anh, miệng dò dẫm một cách ngây thơ khi nàng hôn tất cả các phần trên cơ thể anh mà nàng có thể chạm tới.

Anh hôn lên bắp đùi nàng, đôi tay ôm trọn lấy hông nàng, trong khi mùi hương của nàng thấp lên ngọn lửa nồng cháy bên trong anh. Anh liếm vào miề da thịt mềm mại, trêu chọc, mút nhẹ, cho đến khi nàng thở hổn hển, rên rỉ, với lấy đầu anh, những ngón tay khấn nài, thúc giục anh quay trở lên.

Cố gắng để tự kiểm soát mình, Cam đi vào trong nàng, trượt sâu. Nàng di chuyển, cong người lại và gần như cuốn theo anh một cách điên cuồng. “Cưng ơi, chờ đã,” anh run run nói, cố gắng làm dịu nàng. “Đừng cử động. Xin em. Đừng ...” Một tiếng cười khùng khục trong cổ họng anh khi nàng áp người lên sát vào anh một cách tuyệt vọng. “Yên nào” anh thì thầm, hôn lên đôi môi hé mở của nàng. “Hãy giữ anh ở lại bên trong em. Cảm nhận cách cơ thể em chặt khít xung quanh anh.”

Hít thở khó khăn, Amelia cố gắng làm theo. Miề da thịt nàng rung động một cách vô vọng xung quanh cái vật xâm nhập đầy rắn chắc kia. Cam khiến cả hai chờ đợi, cơ thể họ toát mồ hôi và đầy căng thẳng khi họ tập trung vào sự ghi siết ngọt ngào và tinh tế. Cuối cùng anh bắt đầu chuyển động, dùng chính mình, mang lại khoái cảm cho nàng. Anh làm tình với nàng, trọn vẹn với nàng, và khi anh chìm vào sự khoái cảm mơ hồ không thể giải thích, anh tràn ngập một cảm giác thỏa mãn mà anh chưa từng biết đến trước đây.

Nàng đồng hành cùng anh trong sự mềm mại và nồng nhiệt, hôn anh thỏa thích trong khi anh cười trên những xung nhịp nóng bỏng, đâm vào bên trong nàng rồi rút ra. Anh nhìn xuống nàng với đôi mắt màu lục nhạt lấp lánh sự thỏa mãn, ngắm khuôn mặt dịu dàng của nàng trong vòng khum của hai tay anh, và anh thì thầm bằng tiếng digan “Anh là của em”. Anh quan sát đôi mắt nàng khép lại trong sự mù quáng nhất thời ngọt ngào của khoái cảm, anh cảm thấy điều đó dội lại trong anh, những cơn sóng trào dâng ngày càng dữ dội cho đến khi cả thế giới bốc cháy.

Sau đó họ nằm cạnh nhau hết như những kẻ sống sót từ một cơn bão, choáng váng sau một cơn bão. Khi Cam có thể gom được sức mạnh để di chuyển - cũng không nhanh là mấy - anh lăn người nằm nghiêng và rúc vào cổ của Amelia, âu yếm phần ấm áp, thơm ngát và ẩm ướt của nàng. Amelia dò dẫm chiếc nhẫn, bắt đầu kéo và xoay nó. “Nó lại bị mắc kẹt.” Nàng có vẻ cáu kỉnh.

Cam nắm lấy cổ tay nàng, cúi đầu xuống, đưa ngón tay nàng vào miệng mình. Nàng thở hổn hển khi lưỡi anh xoay quanh đáy ngón tay, khiến nó ướt. Một cách nhẹ nhàng, anh dùng răng rút chiếc nhẫn ra. Lấy chiếc nhẫn kẹp trên môi, anh trượt nó trở lại ngón tay mình. Tay nàng, giờ trống rỗng, gập lại như thể bị mất đi thứ gì đó, và nàng ngập ngừng nhìn vào anh.

“Em sẽ quen với việc đeo nó.” Cam vuốt bàn tay dọc theo phần cơ hoành và bụng của nàng. “Chúng ta sẽ thử đeo nó vào tay em vài phút vào lần khác, giống như đóng yên cương cho một con ngựa ấy.” Anh mỉm cười khi thấy vẻ mặt của nàng. Kéo chân phủ lên cả hai, Cam tiếp tục vuốt ve nàng. Amelia thở dài, nép vào vai và tựa đầu lên bắp tay anh.

“Nhân tiện thì,” anh thì thầm, “Các đồ bạc đã trở lại vị trí của chúng trong tủ rồi nhé.”

“Thật không?” Nàng ngái ngủ hỏi. “Làm thế nào mà ...”

“Anh đã nói chuyện với Beatrix, trong khi nghiêng ong. Cô bé đã thanh minh những rắc rối của mình với anh. Hai người bọn anh đã thỏa thuận sẽ tìm một vài sở thích mới để giữ cho cô bé bận rộn. Để bắt đầu, anh sẽ dạy cho cô bé cưỡi ngựa. Cô bé nói hầu như không biết làm thế nào cả.”

“Em không thực sự có thời gian, với tất cả mọi thứ,” Amelia bắt đầu chống chế.

“Shhh ... Anh biết điều đó, con chim nhỏ. Em đã làm được nhiều thứ, còn hơn cả đủ nữa để giữ cho mọi người sống cùng nhau và an toàn. Bây giờ là lúc mà em có một vài sự trợ giúp.” Anh hôn nàng một cách nhẹ nhàng. “Hãy để ai đó chăm sóc cho sự an toàn của em.”

“Nhưng em không muốn anh phải - ”

“Ngủ đi,” Cam thì thầm. “Chúng ta sẽ bắt đầu tranh luận một lần nữa vào buổi sáng. Còn bây giờ, tình yêu của anh, hãy mơ những giấc mơ ngọt ngào...”

Amelia ngủ sâu, mơ được nghỉ ngơi trong tổ của con rồng, giấu mình bên dưới đôi cánh da ẩm áp của anh trong khi anh thở ra lửa vào bất cứ ai hay bất cứ điều gì dám tiếp cận nàng. Nàng mơ màng thấy Cam rời khỏi giường vào lúc nửa đêm, choàng chiếc áo lên người.

“Anh đi đâu thế?” nàng lẩm bẩm.

“Đi xem Merripen thế nào.”

Nàng biết rằng mình nên đi với anh, nàng quan tâm đến Merripen. Nhưng vừa cố gắng ngồi dậy, nàng đã lại quay cuồng vì kiệt sức và vô cùng kinh ngạc với trạng thái đó.

Nghe

Đọc ngữ âm

Cam dỗ nàng nằm lại, vùi sâu vào sự mời gọi của đồng chăn mềm. Nàng ngủ thiếp đi một lần nữa, bị khuấy động khi anh trở về bên cạnh nàng và ôm nàng trong vòng tay. “Anh ấy khá hơn không?” nàng thì thầm.

“Vẫn chưa. Nhưng tình hình của anh ấy không xấu đi. Dấu hiệu tốt. Giờ thì nhắm mắt lại đi em.” Và anh vuốt ve lưng nàng đi vào giấc ngủ.

Merripen thức dậy trong một căn phòng tối, chỉ có chút ánh sáng lọt qua khoảng trống một phần tư in-sơ giữa lớp rèm cửa đóng kín. Đó là thứ ánh sáng màu bạc, rực rỡ của buổi trưa.

Đầu anh đau dữ dội. Lưỡi anh dường như dài gấp hai lần kích thước bình thường của nó, khô và sưng phồng trong miệng. Thân thể anh nhức nhối và ngứa cả làn da cũng vậy. Thậm chí cả mi mắt cũng cảm thấy đau đớn. Thực ra, anh đã trải qua một vài sự đảo lộn lạ lẫm, trong đó tất cả mọi thứ đều đau nhức ngoại trừ vết thương ở vai đang bùng lên với sự ẩm áp gần như dễ chịu. Anh cố gắng để di chuyển. Ngay lập tức có ai đó đến bên anh.

Win. Điềm tĩnh, mong manh, mùi hương ngọt ngào, một linh hồn đáng yêu trong bóng tối. Không nói lời nào, cô ngồi xuống bên cạnh anh, nâng đầu anh lên và cho anh uống từng ngụm nước nhỏ cho đến khi miệng của anh đủ ẩm ướt để thốt ra lời.

Vì là, anh đã không chết. Và nếu đến bây giờ anh không chết, anh có lẽ sẽ không chết được. Anh không chắc chắn anh cảm thấy như thế nào về điều này. Sự khao khát dữ dội của anh với cuộc sống giờ đã được thay thế bằng sự u sầu đến choáng váng. Có lẽ là do hậu quả của thuốc phiện.

Vẫn nâng đầu Merripen trong tay, Win vuốt ngón tay qua mái tóc bết chưa gội của anh. Các đầu móng tay của cô gãi nhẹ trên da đầu anh khiến cơ thể đau đớn của anh rùng mình ớn lạnh vì sự thích thú. Tuy nhiên, anh rất xấu hổ vì sự bẩn thỉu của mình, chưa kể đến sự bất lực của anh, rằng anh cảm thấy cực kỳ khó chịu khi nằm trong bàn tay dịu dàng ấy.

“Mình đáng ra phải ở trong nghĩa địa chứ”, anh lẩm bẩm. Win cúi xuống anh, dịu dàng mỉm cười. Anh thấy không thể chịu đựng nổi. “Em sẽ không thăm anh dưới địa ngục, phải không?”

“Câu trả lời của em ... có.”

Nụ cười của cô trở nên trêu chọc, nhạt dần đi, và rồi cô đặt đầu anh một cách cẩn thận trở lại trên giường.

Win sẽ trông thật nổi bật trong địa ngục của Merripen. Con đau sâu thẳm khiến ruột gan anh nhói lên mà anh chưa từng trải qua là bởi vì cô, vì sự ham muốn thể xác mà chưa bao giờ anh có được, vì sự ham muốn tình yêu và chưa bao giờ biết tình yêu là gì. Và giờ đây khi hình hài ấy xuất hiện, anh sẽ phải chịu đựng nhiều hơn. Điều gì sẽ khiến anh ghét cô, nếu anh không tôn thờ cô đến vậy. Cúi người xuống, Win chạm tay vào dải băng trên vai anh, bắt đầu rút một đầu nút buộc ra.

“Không,” Merripen nói một cách gay gắt, di chuyển tránh ra khỏi cô. Anh trần truồng bên dưới lớp chăn, đầy mùi hôi hám của mồ hôi và thuốc. Một con thú vụng về và to lớn. Và thậm chí tệ hơn là, dễ bị tổn thương một cách nguy hiểm. Nếu cô tiếp tục chạm vào anh, chăm sóc anh, sự phòng thủ của anh sẽ phá vỡ, và Chúa biết những gì anh sẽ nói hoặc làm. Anh chỉ cần cô đi càng xa anh càng tốt.

“Kev”, cô nói, âm giọng quá chu đáo của cô càng khiến anh bức mình thêm “Em muốn xem lại vết thương. Gần đến giờ thay thuốc rồi. Nếu anh nằm thẳng và để em...”

“Không phải em.”

Nói dối thẳng thừng. Giá mà điều đó có thể thực hiện được trong tình trạng cương cứng đến thế ngay khi cô đã chạm vào anh. Anh không khác gì hơn một con vật, ham muốn cô theo cách trần tục nhất, ngay cả khi anh bị ốm, bần thỉu và vẫn còn dở dãn vì thuốc phiện ..., ngay cả khi biết rằng làm tình với cô giống như ký giấy chứng tử của cô. Anh là một người sùng đạo, anh sẽ phải cầu xin Đức Chúa xót thương đừng bao giờ để cho Win biết anh muốn gì hoặc anh cảm thấy thế nào.

Một lúc lâu sau, Win hỏi bằng một giọng hoàn toàn bình thường,

“Vậy anh muốn ai thay thuốc đắp lên chỗ viêm?”

“Bất kỳ ai.” Merripen nhắm nghiền mắt. “Bất kỳ ai trừ em.”

Anh không biết Win nghĩ gì khi sự im lặng trở nên nặng nề và kéo dài. Âm thanh sột soạt của chiếc váy nàng lọt vào tai anh. Ý nghĩ về lớp vải chuyển động và bện xoắn quanh đôi chân mảnh mai của cô khiến mọi sợi lông trên cơ thể anh dựng đứng lên.

“Thôi được rồi,” cô nói bằng một giọng thấu hiểu khi cô với tới gần cánh cửa. “Em sẽ đưa ai đó đến càng sớm càng tốt.”

Bàn tay của Merripen di chuyển đến nơi cô đã ngồi trên tấm đệm, các ngón tay xòe rộng. Và anh quyết tâm đóng cửa trái tim có quá nhiều bí mật của anh lại để không bị mắc kẹt với những tình cảm như thế.

Bước xuống các bậc cầu thang tuyệt đẹp một cách cẩn thận, Win nhìn thấy Cam Rohan đang tới gần. Cô cảm thấy bụng mình thắt lại. Win luôn cảm thấy một chút bồn chồn trước những đàn ông xa lạ và cô không chắc chắn lắm về điều gì đã khiến cô như vậy. Rohan đã thể hiện có một vị trí chi phối đối với gia đình cô nhanh đáng kinh ngạc. Anh đã chiếm được trái tim của chị cô với sự khéo léo mà cô chưa bao giờ biết đến trước đây.

Giống như Merripen, Rohan là một người đàn ông to cao và tràn trề sinh lực. Và cũng giống như Merripen, anh là một người Digan. Nhưng anh ung dung và thoải mái hơn rất nhiều với nguồn gốc của mình. Rohan hòa nhã và dễ gây cảm tình trong khi Merripen kín đáo và ủ ê. Nhưng ẩn trong tất cả sự quyến rũ của Rohan, tiềm tàng một mối nguy hiểm không dễ nhận ra, một cảm giác rằng anh quen thuộc với mặt đen tối của cuộc sống, cái mà những người trong gia đình Hathaway chưa bao giờ trải nghiệm. Anh là một người đàn ông che giấu những bí mật ... giống như Merripen. Những hình xăm giống nhau khiến Win băn khoăn về mối liên hệ giữa hai người đàn ông. Và cô nghĩ rằng cô có thể biết nó là gì, ngay cả nếu hai người họ không biết.

Cô dừng lại với một nụ cười rụt rè khi họ gặp nhau trên cầu thang.

“Ngài Rohan.”

“Miss Winnifred.” Một cái nhìn chăm chăm hòa nhã, không chút xấu hổ chuyển khắp khuôn mặt trắng bệch của cô. Cô vẫn còn khó chịu vì xung đột nho nhỏ với Merripen. Cô có thể cảm thấy màu đỏ lan trên gò má mình.

“Anh ấy tỉnh dậy, tôi đã cho anh ấy uống thuốc”, Rohan thông báo, đọc được nét mặt của cô một cách quá chính xác.

“Anh ấy bực mình với tôi vì đã lừa anh ấy uống trà với thuốc phiện.”

“Tôi lại ngờ là anh ấy sẽ tha thứ cho em về bất cứ điều gì,” Rohan đáp lời.

Win dựa tay vào lan can ban công và nhìn qua gờ lan can một cách lơ đãng. Cô có cảm giác tò mò, mong muốn và nhu cầu giao tiếp với người lạ thân thiện này, nhưng chẳng có ý tưởng về những gì muốn nói.

Rohan chờ đợi trong im lặng thân mật, rõ ràng không vội vàng đi bất cứ nơi nào. Cô thích sự đồng hành của anh. Do đã quen từ lâu với sự thô lỗ của Merripen, và cái cách tự hủy hoại mình của Leo, cô nghĩ rằng sự hiện diện của một người điềm đạm như vậy khá là tốt.

“Anh đã cứu sống Merripen”, cô mào mui nói.

“Anh ấy sẽ khá hơn.” Rohan nhìn cô một cách chăm chú. “Em đã chăm sóc cho anh ấy”

“Ồ, vâng, tất cả chúng ta đều làm thế,” Win nói rất nhanh, và dừng lại. Những từ ngữ hợp lại và bay biến bên trong cô như thể chúng có những đôi cánh vậy. Cô kiệt sức khi nỗ lực nắm giữ chúng lại. Đột nhiên, mắt cô mờ dần vì thất vọng và cô độc, nghĩ về người đàn ông trên lầu và khoảng cách không thể vượt qua luôn luôn, luôn luôn tồn tại giữa họ. “Em cũng muốn trở nên khá hơn,” cô thốt lên. “Em muốn ... Em muốn ...” Cô ngậm miệng lại và suy nghĩ, Chúa nhân từ, làm sao mình lại nói cho anh ta nghe? Cảm thấy thất vọng vì sự mất kiểm soát bản thân, cô đưa tay lên mặt và nhảy nhót thái dương.

Nhưng Rohan dường như thấu hiểu. Và tuyệt làm sao là chẳng có sự thương hại nào trong ánh mắt của anh. Sự trung thực trong giọng nói của anh đã an ủi cô vô cùng. “Anh nghĩ rằng em sẽ đạt được điều em muốn mà, em gái nhỏ.”

Cô lắc đầu thú nhận, “Em rất muốn điều đó nhưng em sợ phải hy vọng.”

“Đừng bao giờ sợ hy vọng,” Rohan nhẹ nhàng nói. “Đó là cách duy nhất để bắt đầu.”

21. Chương 21

Amelia bối rối không hiểu làm sao mình có thể ngủ đến tận sau bữa trưa. Nàng chỉ có thể cho đó là do Cam, người mà chỉ cần sự hiện diện của anh trong nhà thôi cũng khiến nàng dễ chịu. Một cách vô thức, tâm trí nàng chuyển những lo lắng và muộn phiền sang anh, và tự cho phép mình ngủ như một đứa trẻ.

Nàng không thích điều này chút nào.

Nàng không muốn phụ thuộc vào anh, nhưng dường như nàng chẳng thể nào ngăn được điều đó xảy ra.

Mặc nhanh một chiếc váy màu sô cô la với viền trang trí bằng nhung màu hồng, nàng đi thăm Merripen. Niềm vui của nàng khi thấy sự bình phục của anh chẳng hề lụi tắt khi Merripen tỏ thái độ gắt gỏng.

Trong lúc đi xuống cầu thang, người quản gia thông báo với nàng rằng có hai quý ông từ London đến, và ngài Rohan đang tiếp họ trong thư viện. Amelia đoán một trong số họ là người chủ thầu xây dựng mà Cam đã mời. Tò mò về các vị khách, nàng đi về phía thư viện và ngừng lại ở ngưỡng cửa.

Những giọng nói nam tính ngừng cả lại. Có một nhóm đàn ông tụ tập xung quanh chiếc bàn trong phòng, hai người ngồi, một người nhàn nhã dựa vào bàn và - Leo - ẩn mình trong góc. Thấy nàng, mọi người đều đứng cả dậy, ngoại trừ Leo, người chỉ đơn thuần đang ngo ngoáy trên ghế của mình như thể cử chỉ lịch thiệp đó cần quá nhiều nỗ lực đến mức phiền phức.

Cam mặc bộ trang phục thanh lịch, không chút kiểu cách thường lệ của anh: quần áo được may đo một cách hoàn hảo, nhưng lại dễ dàng nhận ra là thiếu một chiếc cà vạt. Tiến lại gần Amelia, anh nắm lấy một tay nàng, nâng nó lên môi và đặt lên mu bàn tay nàng một nụ hôn kéo dài. Một cử chỉ đánh dấu sự sở hữu không thể nhầm lẫn với bất cứ người nào khác.

“Miss Hathaway.” Giọng nói của Cam thật lịch sự, trong khi tia nhìn hoang dã nhảy múa trong đôi mắt anh. “Em đến thật đúng lúc. Một vài quý ông đã đến đây để thảo luận về việc khôi phục lại điền trang Ramsay. Cho phép tôi giới thiệu họ.”

Amelia gật đầu chào những vị khách: một người chủ thầu xây dựng tên là Dashiell John khoảng hơn ba mươi tuổi, và viên trợ lý, ông Francis Barksby. Dashiell đã có được danh tiếng lẫy lừng khi là người xây dựng nên khách sạn Rutledge vài năm trước, và rồi sau đó là việc thực hiện các dự án tư nhân và công cộng trên khắp nước Anh. Ông ta và em trai mình đã lập nên một công ty làm ăn phát đạt bằng cách áp dụng một ý tưởng tương đối mới là giao việc cho các nhà thầu phụ làm việc trong công ty, thay vì tuyển dụng công nhân và thợ thủ công bên ngoài. Bằng cách giữ tất cả các nhân viên của mình dưới một mái nhà chung, Dashiell duy trì một mức độ kiểm soát chặt chẽ khác thường đối với các dự án của mình

Dashiell là một người đàn ông hấp dẫn một cách khỏe khoắn, dáng dấp to cao và nụ cười luôn nở trên môi. Có thể dễ dàng hình dung ra anh trong những ngày đầu khởi nghiệp trong vai trò người học việc làm một với cây búa trên tay.

“Vinh hạnh cho tôi, cô Hathaway. Tôi lấy làm tiếc khi biết Ramsay House bị cháy, nhưng rất mừng là tất cả mọi người nhà ta còn sống và thoát ra khỏi đó. Rất nhiều gia đình không may mắn như vậy đâu.”

Nàng gật đầu. “Cảm ơn, thưa ông. Chúng tôi rất vui vì có ý kiến và những hiểu biết của ông để tìm ra giải pháp cho ngôi nhà của chúng tôi hiện giờ.”

“Tôi sẽ cố hết sức,” anh hứa.

“Ông Dashiell, ông thuê một kiến trúc sư về làm việc tại công ty của mình phải không?”

“Vâng, thực ra là em trai tôi khá thành thạo thiết kế kiến trúc. Tuy nhiên, cậu ấy đang bận rộn với công việc tại London. Chúng tôi phải tìm một kiến trúc sư nữa để quản lý công việc phát sinh.” Anh nhìn nhanh về phía Leo, rồi quay lại với Amelia. “Tôi hy vọng sẽ thuyết phục được Lord Ramsay đi cùng với chúng tôi tới điền trang. Tôi hoan nghênh ý kiến của ngài.”

“Tôi từ chối tham gia,” Leo nói. “Hầu như không có ai lại không đồng ý với họ cả, và nếu có ai làm điều đó thì ấy là bằng chứng cho thấy anh ta chẳng có óc quan sát tí nào.”

Nhưng bằng cách nào đó, bằng một vài lời nói tựa như một mảnh lời, Cam đã thuyết phục được Leo đi cùng với họ đến Ramsay House. Cuối ngày, Cam đã kể riêng với Amelia về chuyến đi, việc Leo lầm bầm và giận dỗi trong phần lớn quãng đường, trong khi ông Dashiell tiến hành các ghi chú và thực hiện bản vẽ phác thảo. Nhưng đã có những lúc Leo dường như không thể cưỡng nổi, tham gia bình luận về những hoa văn trang trí kiểu baroque [[28]] mà anh ghét cay ghét đắng và về việc ngôi nhà nên được thiết kế với tính đối xứng và tỷ lệ như thế nào.

“Anh có nói với ông Dashiell rằng Frost hiện đang ở Hampshire không?” Amelia hỏi.

Họ đi chậm rãi dọc theo một con đường mòn dẫn vào rừng, bầu trời ửng hồng khi chiều buông. Một cơn gió cuốn xuống những chiếc lá xào xạc trên mặt đất. Cam điều chỉnh sai chân để phù hợp với Amelia. Rút một chiếc găng tay của nàng ra, anh cất nó vào trong túi và giữ bàn tay nàng trong tay mình

“Không,” anh trả lời: “Anh không đề cập đến anh ta. Tại sao anh phải làm thế?”

“Ồ, Frost là một kiến trúc sư rất tài năng, và là một người bạn của gia đình, em, anh ta đã đề nghị được giúp đỡ bằng những ý kiến chuyên môn - ”

“Anh ta không phải là một người bạn của gia đình em,” Cam nói ngay. “Và chúng ta không cần ý kiến chuyên môn của anh ta. Anh ta chẳng có cái gì để làm với Ramsay House cả.”

“Anh ấy muốn bù đắp lỗi lầm. Anh ấy đã rất tốt bụng khi đưa ra đề nghị của mình, nếu chúng ta có cần - ”

“Khi nào?”

Bối rối bởi giọng nói của anh, ngắn gọn và gay gắt tựa đạn súng trường, Amelia chớp mắt. “Khi nào cái gì cơ?”

Cam dừng lại và quay mặt nàng đối diện với anh. “Khi nào anh ta đưa ra cái lời đề nghị chết tiệt đó?”

“Anh ấy đã đến thăm khi anh đi.” Chưa bao giờ thấy biểu hiện tức giận của anh trước đây, Amelia cố gắng đẩy bàn tay của anh đang kẹp chặt vai nàng. “Tất cả những gì anh ấy muốn”, nàng tiếp tục, “chỉ là đưa ra đề nghị giúp đỡ thôi mà.”

“Nếu em tin rằng đó là tất cả những gì anh ta muốn thì em khờ dại hơn anh nghĩ đấy.”

“Em không khờ dại” nàng phản nộ nói. “Và không có lý do gì để ghen tuông cả. Không có lời nào hay hành động nào không phù hợp hết”

Mắt anh ánh lên sự giận dữ nguy hiểm. “Em đã ở một mình trong phòng với anh ta phải không?”

Amelia sửng sốt vì xúc cảm mãnh liệt của anh. Không có người đàn ông nào từng quan tâm đến nàng với sự sở hữu mạnh mẽ đến vậy. Nàng không chắc là mình bị phỉnh nịnh, bị phiền phức hay là hoảng hốt nữa. Có lẽ là cả ba. “Đúng, chúng em đã ở riêng với nhau” nàng nói, “Nhưng cửa phòng để mở. Tất cả đều đúng theo quy ước”

“Đối với những gadjo thì có thể. Nhưng người Digan lại khác.” Anh nhắc nàng lên cho đến khi nàng đứng chới vơi trên mũi chân mình. “Em không bao giờ được một mình với anh ta, hoặc bất kỳ người đàn ông, ngoại trừ anh trai em hoặc Merripen. Trừ khi có sự cho phép của anh.”

Miệng Amelia mở rộng. “Sự cho phép ư?”

“Không bao giờ,” anh lặp đi lặp lại dứt khoát.

Sự tức giận của nàng chợt bùng lên, nhưng nàng cố gắng để giữ cho giọng nói của mình điềm đạm. “Anh thấy chưa, đây là lý do tại sao em sẽ không kết hôn với anh. Em sẽ không bị ra lệnh phải làm gì. Em sẽ không “

Cam cúi đầu xuống và khiến nàng im lặng bằng miệng của mình, ghì siết tay vào mái tóc của nàng khi nàng cố gắng quay mặt đi. Nàng cảm thấy anh ép đôi môi nàng mở ra, đi sâu vào bên trong, và ý chí kháng cự của nàng bị suy yếu vì một cảm xúc đột ngột. Khi nàng nhận ra chẳng có hy vọng thoát ra, nàng cố gắng lạnh lùng và bất động bên dưới sự tấn công đầy say đắm của anh. Cảm thấy phản ứng yếu ớt của nàng, anh ngừng đầu lên và nhìn trừng trừng vào nàng.

Amelia cũng đáp trả ánh mắt anh. “Đó không phải là ngôi nhà của anh và em cũng không phải là của anh - ”

Anh lại hôn nàng một lần nữa, ôm lấy đầu nàng trong tay mình, tập trung vào miệng nàng cho đến khi nàng rung động khắp người. Nàng rên rỉ và yếu ớt chống lại anh. Lầm bầm bằng tiếng digan, anh kéo nàng tới bên thân của cây sồi lớn nhất, lớp vỏ cây màu sẫm trơn nhẵn phủ đầy dấu vết của thời gian. Các cành trĩu nặng đến mức chạm xuống mặt đất rồi lại ngóc lên một lần nữa, trông cây như thể một người khổng lồ lười biếng nằm gác trên tay nghỉ ngơi.

Cởi dải ruy băng buộc mũ của Amelia ra, Cam buông chúng xuống đất. Miệng anh bao phủ trên miệng nàng, cái lưỡi đâm vào trong miệng nàng bằng một động tác ngọt ngào và thô bạo. Anh đẩy nàng tựa thân cây, nơi một cành lớn phân ra nhiều nhánh nhỏ như một đầm nhà còng kênh, và thúc đầu gối mình vào váy nàng để giữ nàng ở đó. Tiếng vỗ quả sồi kêu lách tách dưới chân của họ mỗi khi có sự thay đổi về vị trí. Với mỗi nụ hôn, Cam lại tìm thấy một tư thế mới, một sự thưởng thức sâu sắc hơn, trêu đùa với khuôn miệng nàng hiển nhiên là cực kỳ khoan khoái.

Những chiếc lá vàng hiện ra lơ lửng trên đầu họ. “Cam, không,” Amelia thì thầm khi đôi môi anh lang thang xuống cổ nàng. Cổ tình lơ đi, anh cởi vạt trước áo lót của nàng và tháo dây buộc với một sự dữ dội khiến nàng thở hổn hển. Anh cúi xuống một núm vú mát lạnh, cương cứng, sưởi ấm nó trong miệng anh, cẩn nhẹ nơi đầu núm.

“Không phải ở đây”, nàng cố gắng thoát lên.

Cam hôn lên cái cổ đang căng cứng của nàng. “Ở đây,” giọng anh nghe nặng nề. “Chúng ta đâu khác gì với bất kỳ sinh vật hoang dã nào trong khu rừng này.” Nắm lấy tay nàng, anh ấn nó vào cái vạt đàn ông đang cương cứng của anh. Đôi mắt nàng khép hờ khi nàng cảm nhận được sự cương cứng và hơi nóng của anh thậm chí là qua lần vải quần. Và nàng nhận ra nàng muốn anh quá nhiều đến nỗi nàng run rẩy. Những ngón tay nàng tì vào thân cây lớn một cách vô lực khi anh kéo chân váy của nàng lên.

Anh kéo dây buộc quần của nàng, nới lỏng cho đến khi nó tụt xuống đầu gối nàng. Bàn tay anh trượt một cách khẳng khăng vào giữa đùi nàng, tách hai chân ra xa nhau. Anh chạm vào bên trong nàng, quynh rũ nàng với những vuốt ve thân mật không thể chịu đựng nổi. Rút ra, anh dùng một ngón tay vẽ những vòng tròn mềm mại không thể tin được xung quanh cái nụ nhạy cảm. Anh hôn và thì thầm vào miệng nàng, siết chặt vòng tay mình xung quanh cái cơ thể đang quặn quai của nàng.

Những làn gió khiến các nhánh cây đu đưa trên đầu họ, những chiếc lá rơi lả tả. Buổi chiều đã buông xuống bên ngoài khu rừng, dẫn đi sâu vào trong trên những tán cây. Cam hướng Amelia quay lưng lại phía anh,

hướng nàng cúi xuống cho đến khi ngực nàng chạm vào cành sồi khổng lồ, và hai tay nàng, một mang găng, một để trần, bám chặt vào lớp vỏ cây nhẵn thín. Anh đẩy đồng chân vấy lên hần phía trên, đặt chúng lên phần eo nàng, và đưa lòng bàn tay mình trượt trên hông nàng.

Đỉnh đầu vật đàn ông của anh lướt qua lối vào ẩm ướt của cơ thể nàng. Nàng không thể không hướng hông nàng nâng lên, mời gọi. Nàng căng người ra sau trước áp lực mềm mại khi anh cầm lấy cái vật đàn ông của mình và dùng nó để trêu chọc nàng, lướt tròn, chạm nhẹ, xâm nhập tức thời và rút ra ngay, cho đến khi lớp vỏ cây sồi ướt đầm dưới lòng bàn tay để trần của nàng, và tất cả những gì nàng có thể làm là cúi đầu chờ đợi, run rẩy. Nàng không dám thốt ra lời nào vì nàng sợ mình sẽ kêu lên như một trong những sinh vật hoang dã mà anh đã ám chỉ. Nhưng một tiếng rên rỉ đã ủa ra khỏi nàng khi anh cuối cùng đẩy vào trong một cú trượt hăm hở hết chiều dài của cái vật đàn ông ấy, lấp đầy nàng một cách hoàn toàn.

Tay Cam trượt ra phía trước nàng, nơi giữa hai đùi nàng, và anh đùa giỡn nàng trong khi anh đẩy vào với nhịp điệu đều đặn, khơi lên những cơn co thắt vì khoái cảm điên cuồng. Nàng cảm nhận được sự đói khát hoang dã trong anh, nhưng anh đã kìm chế nó vì nàng, vì khoái lạc của nàng, và cơ thể nàng đáp trả bằng sự co giật rộn ràng đầy mãnh liệt. Rên rỉ rút ra, anh thúc cái chiều dài bóng mượt của mình áp vào làn da mịn màng nơi mông nàng và để cho dòng chất lỏng nóng bỏng trào ra.

Amelia muốn anh bên trong mình. Nàng đã muốn kéo anh sâu hết mức có thể trong khoảnh khắc cuối cùng ấy. Nhưng thay vì thế, nàng nằm một cách thụ động trên cành cây sồi già. Đôi chân của nàng quá yếu ớt, nàng tự hỏi họ sẽ về dinh thự bằng cách nào. Cam mặc lại váy áo cho nàng một cách chậm rãi, bàn tay mạnh mẽ của anh nâng nàng đứng dậy. Ghi sát nàng vào người, anh lăm bắm điều gì đó không hiểu nổi lên mái tóc nàng. Một bùa chú khác để ràng buộc nàng, nàng lơ mơ nghĩ, má áp để bờ ngực cứng rắn, mịn màng của anh. “Anh đang nói bằng tiếng Digan,” nàng thì thầm.

Cam chuyển sang tiếng Anh. “Amelia, Anh - ” Anh dừng lại, như thể những từ ngữ đúng đắn đang lẩn tránh anh. “Anh không thể ngăn được mình khỏi ghen tuông, điều này còn khó hơn cả việc anh có thể ngăn chặn được một nửa Digan trong mình. Nhưng anh sẽ cố gắng để không trở nên độc đoán. Chỉ cần nói là em sẽ là vợ của anh.”

“Xin anh,” Amelia thì thầm, lý trí của nàng vẫn còn rơi rớt, “Hãy cho em trả lời sau khi em có thể suy nghĩ rõ ràng.”

“Em suy nghĩ quá nhiều.” Anh hôn lên đỉnh đầu nàng. “Anh không thể hứa với em một cuộc sống hoàn hảo. Nhưng anh có thể hứa rằng không có rắc rối gì xảy ra, anh sẽ cho em tất cả những gì anh có. Chúng ta sẽ sống cùng nhau. Em trong anh ... anh trong em.” Anh kéo nàng lại gần và thốt ra một tiếng thở dài. “Thôi được rồi. Trả lời anh sau cũng được. Nhưng hãy nhớ là ...sự kiên nhẫn của một con rồng chỉ có chừng mực thôi.”

Dashiell và trợ lý của mình ở lại Hampshire một ngày nữa, thăm Ramsay House để thực hiện thêm các bản phác thảo về cấu trúc và địa hình xung quanh. Viên trợ lý, ông Barksby, lấy các kết quả đo khảo sát ban đầu và thu thập thông tin. Theo lời mời của Dashiell, Amelia đi theo họ, hài lòng vì có cơ hội xem họ làm việc. Cam, trong khi đó, buộc phải ở lại trang viên để gặp gỡ với một người quản lý bất động sản, ông Gerald Pym. Viên quản lý này làm việc cho Portsmouth, công ty đã giữ một hợp đồng dài hạn giám sát điền trang Ramsay. Pym đã được phái đến một cách vội vã sau khi biết tin về đám cháy để soạn thảo một báo cáo thiệt hại ban đầu, đưa ra ý kiến về tình hình. Tiền thuê mướn nhân công, sửa chữa, và mở rộng dinh thự cũng được thảo luận đến, cũng như là cả các hợp đồng với John Dashiell. Rất nhiều việc sẽ phải được quyết định làm ngay, để níu giữ số ít ỏi tá điền thuê đất của Ramsay không bỏ chạy. Hy vọng rằng trong tương lai, với sự quản lý tốt, điền trang có thể thu hút được nhiều tá điền đến thuê đất, để tăng thêm vào phần thu nhập ít ỏi của nhà Hathaway.

Tất cả điều đó đều có điều kiện, tất nhiên, phụ thuộc vào việc Leo sẽ còn sống bao lâu nữa.

Vì cuộc gặp gỡ với ông Pym là trách nhiệm của Lord Ramsay đương nhiệm, nên Cam ép buộc Leo tham dự vào cuộc họp cùng mình. Không phải vì Leo sẽ có bất cứ điều gì hợp lý để đóng góp, đó chỉ như là một cử chỉ tượng trưng.

“Bên cạnh đó,” Cam đã nói với Amelia một cách dứt khoát, “Nếu anh phải tham gia vào một công việc tế nhị là bàn công việc với một gadjo thì không có lý do gì Leo nên được tha bổng cả.” Anh quét một cái nhìn

sở hữu lên người nàng, trong bộ váy dạo phố bằng lông cừu màu xanh và chiếc áo choàng lông thú màu đen. “Anh không nên để em đi với Dashiell và Barksby,” anh nói. “Em sẽ là người phụ nữ duy nhất ở đó. Anh không thích thế chút nào.”

“Ôi, anh thận trọng quá đấy. Họ đều là các quý ông, và em thì - ”

“Bao biện.” anh nói cộc lốc.

“Và em thì rảnh rồi.”

Trái tim nàng nảy lên nhanh hơn một chút. “Vâng, em biết rồi”, nàng thừa nhận mà không nhìn vào anh.

Sự nhượng bộ nho nhỏ đó dường như khiến anh hài lòng. Anh dùng chân đẩy cánh cửa đóng lại, và hai tay quây rầy bên dưới áo choàng của nàng. Anh hôn nàng, như thể anh có thể cuộn nàng vào trong anh. Những nụ hôn mãnh liệt, dữ dội, những nụ hôn nối tiếp nhau một cách trêu chọc, những nụ hôn hấp dẫn ôn nhu, những nụ hôn bùng lên như tia pháo hoa nổ bùng trên bầu trời đầy sao.

Khi Cam cuối cùng dịu lại, từ từ buông nàng ra khỏi cánh cửa và mở nó ra, anh đã nói một từ vào đôi tai đỏ rực của nàng trước khi nàng biến mất. Từ ngữ đó đã len lỏi xuống tận tủy xương của nàng.

“Đêm nay.”

Đi bộ xung quanh khu vực bên ngoài tàn tạ của Ramsay House, Amelia sôi nổi nói chuyện với John Dashiell, hỏi về các dự án trước đây của anh, tham vọng của anh, và cả những khó khăn khi làm việc với người em trai.

“Chúng tôi choáng nhau khá thường xuyên, tôi lấy làm tiếc phải nói thế.” Dashiell trả lời, nheo mắt trước ánh nắng mặt trời buổi chiều. Một nụ cười thoải mái nhanh chóng bùng sáng khuôn mặt anh. “Cả hai chúng tôi đều ghét thỏa hiệp, tôi buộc tội cậu ấy luôn làm theo ý mình. Và cậu ấy buộc tội tôi kiêu ngạo. Đáng tiếc là cả hai chúng tôi đều đúng.”

Amelia cười. “Nhưng công việc vẫn trôi chảy.”

“Đúng thế, chúng tôi phải thỏa hiệp với nhau vì buộc phải trả các chi phí, hóa đơn phát sinh. Đây nắm lấy tay tôi này. Đoạn đường này khá gồ ghề đấy”

Cánh tay anh rắn chắc và vững vàng bên dưới bàn tay đeo găng của nàng. Nàng cảm thấy sự cảm mến dành cho anh tăng gấp bội. “Tôi rất vui mừng vì ông đã đến Hampshire, ông Dashiell. Tôi biết, Lord Ramsay thay mặt cho chúng tôi đánh giá cao nỗ lực của ông.”

“Thật sao?”

“Ồ, vâng tôi chắc chắn là anh ấy sẽ nói như vậy nếu như anh ấy không phải trong tâm trạng phiền muộn ghê gớm.”

“Thực tế thì tôi đã gặp ngài ấy một lần rồi” Dashiell nói. “Hai năm trước, khi ngài ấy vẫn còn là tập sự của Rowland Temple. Mặc dù anh trai của cô có vẻ không nhớ gì về cuộc gặp gỡ đó. Tôi đã rất ấn tượng với ngài ấy vào thời điểm đó, đó là một người dễ chịu, đầy lời cuốn, và đầy ắp các kế hoạch.”

Ánh mắt của Amelia tối sầm lại. “Tôi chắc chắn là anh ấy đã có nhiều thay đổi từ lần cuối ông gặp anh ấy.”

“Ngài ấy có vẻ như một người hoàn toàn khác.”

“Anh ấy vẫn chưa phục hồi sau cái chết của vợ chưa cưới.” Giọng Amelia trầm xuống gần như là thì thầm khi nàng tâm sự, “Đôi khi tôi lo sợ anh ấy sẽ không bao giờ phục hồi được.”

Dashiell dừng lại và đối mặt với nàng. Sự cảm thông lấp lánh trong đôi mắt anh. “À. Đó là cái giá của tình yêu, tôi sợ hãi nỗi đau mà một ai đó phải chịu khi tình yêu mất đi. Tôi không tin vào giá trị của nó. Có lẽ nếu ai đó cần đến tình yêu, thì người đó cũng nên yêu có chừng mực”

Điều đó nghe có vẻ hợp lý. Tuy nhiên, ngay khi Amelia định mở miệng tán đồng thì dường như những từ ngữ đã bị mắc kẹt lại trong cổ họng nàng. Và điều cuối cùng xuất hiện chỉ là một cười gượng gạo. “Chừng mực trong tình yêu”, nàng ngượng ngịu nói to. “Đó không phải là một cái gì đó có thể truyền cảm hứng cho một thi sĩ, phải không?”

“Cái nhìn của một thi sĩ về thế giới sẽ làm cho cuộc sống không thoải mái, đúng không?. Tất cả mọi người đều sẽ phớt lờ cho đam mê định đoạt. Tất cả chúng ta sẽ tranh giành vì tình yêu”

“Hoặc loay hoay lúc nửa đêm,” Amelia nói. “Sống sót trong những giấc mơ và tưởng tượng của ai đó ...”

“Chính xác là thế. Điều đó có tất cả những hình hài của một thảm họa.”

“Hoặc là sự lãng mạn” nàng nói, hy vọng anh không chú ý sự chế giễu nhẹ nhàng trong giọng nói của nàng.

“Nói theo cách của một người phụ nữ.”

Amelia cười. “Vâng, ông Dashiell, tôi thú nhận rằng tôi không tránh khỏi có những ý tưởng lãng mạn. Tôi hy vọng điều đó không hạ thấp sự đánh giá của ông đối với tôi.”

“Không đáng kể chút nào. Thực ra thì” Giọng của anh nhẹ nhàng. “Tôi hy vọng rằng tôi sẽ có thể gặp gỡ cô khi tiến hành các công việc ở Ramsay House. Tôi rất vui khi được đồng hành với một người phụ nữ duyên dáng và đáng yêu, với một khuynh hướng thực tế hợp lý như vậy.”

“Cảm ơn ông” Amelia nói, màu hồng bừng lên trên má nàng. Nhưng khi nàng nhìn chằm chằm vào quý ông mặc trang nhã trước mắt, tâm trí nàng lại hiện lên hình ảnh của một khuôn mặt đẹp trai với đôi mắt vàng nguy hiểm, cái miệng của một thiên thần sa ngã, đầu anh in bóng trên bầu trời đầy sao lúc nửa đêm. Hoang dã, không thể đoán trước, một người đàn ông sẽ không bao giờ bị thuần hóa.

Em bên trong anh, anh bên trong em ...

“Tôi cũng rất thích thú với sự đồng hành của ông, thưa ông,” nàng nghe thấy giọng nói của mình. Nàng đỏ mặt khi nói thêm, “Nhưng ông nên biết rằng tôi có một thỏa thuận với ông Rohan.”

Rất may, người đồng hành đã nhanh chóng nắm bắt ý của nàng. Anh không có vẻ ngạc nhiên. “Tôi e rằng đó có thể là một vấn đề. Tôi không thể không chú ý tới sự quan tâm của Rohan dành cho cô. Anh ấy thể hiện một ấn tượng quyết liệt rằng anh ấy muốn cô cho riêng mình.” Dashiell mỉm cười một cách buồn bã. “Khó mà có thể đổ lỗi cho anh ta về điều đó.”

Cảm thấy như thể bị phỉnh nịnh và không chắc chắn nên đáp lại như thế nào, Amelia hướng sự chú ý của mình vào ngôi nhà. Nàng không quen với những người đàn ông đưa ra những ý kiến như vậy về mình. Cái nhìn của nàng lướt dọc theo cái mái nhà nhấp nhô. Ngôi nhà trông thật tan hoang, quá rệu rã, các cửa sổ như những vết thương bên mình một con thú suy sụp. Các cửa sổ ... nàng nhìn thấy cái gì đó di chuyển bên một trong số các cửa sổ, một ánh sáng mờ mờ, cái gì đó nhìn giống như một mớ lộn xộn của ánh trắng và bóng tối. Một khuôn mặt.

Nàng hẳn đã phải thốt ra một âm thanh nào đó, vì ông Dashiell đang nhìn sát vào nàng và anh đưa mắt theo ánh nhìn của nàng về phía ngôi nhà. “Cái gì thế?” anh hỏi ngay lập tức.

“Tôi nghĩ ...” Nàng thấy mình túm lấy ống tay áo anh như một đứa trẻ sợ hãi. Những ý nghĩ của nàng trở nên hỗn loạn. “Tôi nghĩ tôi đã thấy một người nào bên cửa sổ.”

“Có lẽ đó là Barksby.”

Thế nhưng ông Barksby đã nhanh chóng bước tới từ một góc nhà, và khuôn mặt ông xuất hiện ở một cửa sổ tầng hai.

“Tôi sẽ đi kiểm tra lại nhé?” Dashiell lặng lẽ hỏi, đôi mắt anh nheo lại đầy quan tâm.

“Thôi” Amelia nói ngay lập tức, cố gắng nhovn miệng cười. Nàng thả tay áo anh ra. “Nó có lẽ là do một tấm rèm lay động. Tôi chắc chắn rằng không có ai ở đó cả.”

Sau khi Dashiell và ông Barksby đã khởi hành đi London, Cam trở lại phòng làm việc với ông Pym để thảo luận về một vài điểm cuối cùng của công việc. Cảm thấy chán ngán với công việc quản lý điền trang, Leo bỏ cái mặt nạ khoe khoang giả vờ xuống và trước sự băn khoăn của Pym, anh biến lên phòng mình. Mặc dù Cam đã bảo đảm với một chút giễu cợt với Amelia rằng nàng được chào đón tham gia vào các cuộc họp với ông Pym, nàng đã vội vàng từ chối, ngờ rằng nàng sẽ không thể chịu đựng lâu hơn được so với anh trai mình trong những cuộc thảo luận dài dòng như vậy.

Thay vào đó, nàng đi tìm Win.

Em gái nàng đang ở trong một phòng riêng dành cho khách ở tầng áp mái, cuộn tròn trong góc của một chiếc ghế trường kỷ với một cuốn sách trong lòng. Win lật một trang sách mà chẳng hề có vẻ như là đang đọc nó, nhìn lên với vẻ mừng rỡ hiển nhiên khi Amelia tiến về phía mình.

“Em muốn nói chuyện với chị cả ngày nay.” Win dịch chân lại nhường chỗ cho Amelia. “Chị có vẻ như rất lảng đãng sau khi thăm Ramsay House. Vì việc thăm ngôi nhà à?... Chuyến thăm khiến chị buồn phiền ư? Hay là vì ông Dashiell? Ông ấy đã thử tán tỉnh chị chưa?”

“Trời,” Amelia nói với một nụ cười lúng túng, “Cái gì làm em có ý tưởng rằng ông ấy sẽ muốn tán tỉnh chị?”

Win mỉm cười và nhún nhẹ vai. “Ông ấy có vẻ bị chị mê hoặc.”

“Xì”

Nụ cười của Win mở rộng cho đến khi trông cô giống như cái dáng vẻ tinh nghịch xưa cũ mà cô đã từng có trước khi bị sốt ban đỏ. “Chị chỉ ‘Xì’ bởi vì chị có ngài Rohan theo đuổi rồi.”

Đôi mắt Amelia mở to, và nàng nhìn quanh như thể sợ ai đó có thể đã nghe thấy những lời đó. “Im đi, Win. Chị không có bất cứ ai theo đuổi cả! Thật là một thái độ khó ưa. Chị không thể tin được là - ”

“Đổi mặt với sự thật đi,” Win nói, tận hưởng cảm giác khó chịu của chị cô. “Chị đã trở thành một người đàn bà quyến rũ rồi.”

Amelia tròn tròn mắt. “Tiếp tục chế giễu chị thì chị sẽ không nói cho em biết những gì đã xảy ra trong chuyến thăm Ramsay House.”

“Cái gì cơ? Ôi, Làm ơn kể đi, Amelia. Em đã gần như khô héo vì buồn chán rồi.”

Amelia nhận thấy thật khó để mở lời nói về sự kiện tình cờ trong ngày hôm nay. Nàng nuốt nước bọt khó khăn. “Chị cảm thấy như một người điên khi nói thế. Nhưng khi chị đang đi với ông Dashiell và nhìn vào ngôi nhà, chị đã thấy một khuôn mặt bên trong một trong những cửa sổ trên gác.”

“Một ai đó ở trong phải không?” Win thì thầm hỏi. Cô vươn ra, nắm lấy ngón tay của Amelia lạnh ngắt trong bàn tay mình.

“Không phải là một người nào đó. Đó là ... đó là Laura.”

“Ôi” Từ ngữ thốt ra chỉ là một mớ hỗn độn mơ hồ của âm thanh.

“Chị biết rất khó để tin rằng - ”

“Không đâu. Chị nhớ lại đi. Em đã thấy khuôn mặt của chị ấy trên các tấm kính đèn lồng ma thuật, cái đèn xảy ra cháy ấy. Và - ,” Win do dự, những ngón tay trắng ngần, thon thả của cô di chuyển trên mu bàn tay của Amelia.

“Đã từng cận kề cái chết một lần, em luôn dễ dàng cảm thấy có thể tin những sự xuất hiện như thế là có thật.”

Sự im lặng lạnh lẽo và căng thẳng bao trùm căn phòng. Amelia cố gắng lấy lại lý trí, phán xét về những điều không thể. Nàng nói đầy trấn trở. “Vậy thì, em nghĩ là Laura ám ảnh Leo?”

“Nếu chị ấy làm thế,” Win thì thầm, “thì em nghĩ rằng đó là vì tình yêu.”

“Chị nghĩ anh ấy sẽ phát điên vì điều đó mất.” Khi thấy Win im lặng, tỏ vẻ đồng tình, Amelia tuyệt vọng nói “Làm thế nào chúng ta có thể ngăn chặn nó xảy ra bây giờ?”

“Chúng ta không thể. Leo mới là người duy nhất có thể.”

Cảm thấy bức bối, Amelia giạt tay nàng lại “Gì cơ ? Chị không thể dựa vào thuyết định mệnh trong vấn đề này. Cần phải làm một cái gì đó chứ.”

“Vậy hãy làm điều gì đó đi,” Win nói một cách lạnh lùng, “Nếu chị sẵn sàng mạo hiểm đẩy anh ấy xuống khỏi bờ vực.”

Amelia chồm khỏi chiếc ghế trường kỷ và nhìn trừng trừng vào Win. Win mong đợi cái quái gì ở nàng? Đứng sang bên một cách thụ động để Leo hủy hoại chính mình?

Sự mệt mỏi xâm chiếm cơn giận dữ run rẩy. Nàng đã mệt mỏi với tất cả mọi thứ, tất cả, mệt mỏi vì suy nghĩ, vì lo lắng, vì sợ hãi, và điều duy nhất nàng nhận lại là sự vô ơn của anh em ruột mình.

“Cái gia đình chết tiệt này”, nàng nói bằng giọng khàn khàn, và rời đi trước khi những lời cay nghiệt hơn có thể được thốt ra.

Bỏ ăn tối, Amelia về phòng mình và để nguyên quần áo, nằm xuống giường. Nàng nhìn chăm chăm lên trần nhà cho đến khi căn phòng trở nên tối om, mặt trời đã lặn, không khí trở nên tĩnh lặng và mát mẻ. Nàng nhắm mắt lại, và khi nàng mở mắt ra lần nữa, bóng tối mịt mù đã bao phủ căn phòng. Có ai đó di chuyển xung quanh nàng, bên cạnh nàng, và nàng giật mình, giơ tay ra. Nàng chạm vào một miền da thịt ấm áp, một cánh tay nhẹ nhàng, một cổ tay mạnh mẽ. “Cam”, nàng thì thầm. Thoải mái, nàng cảm thấy cái nắm vàng trơn nơi ngón tay cái của anh.

Cam không nói một lời. Anh cởi quần áo của nàng từ từ, từng cái một, và nàng chấp nhận sự chăm chút của anh trong một sự im lặng diệu kỳ. Cảm giác bức bối trong lồng ngực của nàng được xoa dịu khi các giác quan đẩy lên đầy hứa hẹn.

Miệng anh tìm kiếm miệng nàng, hôn cho nó mở ra, hôn nàng hết mình. Nàng vòng cánh tay lên cổ con người ngăm đen tuyệt đẹp trên nàng, sức lực cuộn cuộn của anh bao trùm lên nàng. Cứ mỗi hơi thở, ngực anh lại nhẹ nhàng tì vào cái núm hoa cương cứng trên ngực nàng, tiếng rên rỉ không lời kêu gọi vì sự va chạm nhẹ nhàng đó thoát ra từ cổ họng nàng.

Miệng anh tàn phá nàng, khám phá bờ vai, khuôn ngực với những núm hôn dịu dàng, nóng bỏng, như thể anh đang có ý định ném toàn bộ con người nàng. Anh dùng mu bàn tay vuốt ve phần bụng của nàng, ngón tay cái trêu chọc xung quanh rốn nàng ... bàn tay anh khéo léo và cực kỳ nhẹ nhàng. Anh chưa vào trong nàng, nhưng nàng đã cảm thấy anh ở trung tâm của nàng, trong từng nhịp đập, trong sự khoái lạc. Em ở trong anh ... Nàng với lấy anh một cách mờ mịt, chân tay cuộn xung quanh anh.

Anh kìm nén ham muốn với một núm cười mềm như lụa, đùa giỡn, tách hai chân nàng ra và mở rộng nàng bên dưới anh. Miệng anh kéo lê khắp cơ thể nàng, bú mớm và quấy rầy và khoảng giữa hai đùi nàng trở nên hoàn toàn ẩm ướt. Anh chạm vào nàng bằng lưỡi anh, dùng đầu lưỡi đào bới cho đến khi anh tìm thấy nơi nhạy cảm đang đập rộn lên một cách thật thanh nhã. Các múi cơ nơi cánh tay anh phồng lên khi anh trượt xuống bên dưới hông nàng, ôm trọn hông nàng trong tay mình. Nàng cố gắng một chút, không phải là phản đối mà là van vãn, run rẩy với từng cái cuộn tròn, lượn xoáy của lưỡi anh.

Choáng váng và đau đớn, nàng cảm thấy mình đang rướn mình lên trong bóng tối, hai bàn tay anh đang khép chặt hai chân nàng lại. Anh khiến nàng quỳ trên anh, kéo hông nàng xuống, đẩy hai hông tới lui theo một nhịp điệu nhẹ nhàng. Miệng anh lại trên nàng một lần nữa, và nàng rên rỉ trong vô vọng khi nàng được vuốt ve bởi cái lưỡi nóng bỏng và ướt át, những cú búng lưỡi dịu dàng. Ngón tay chòe ghẹo của anh trượt vào bên trong nàng, và nàng bắt đầu thở hổn hển cực kỳ sung sướng -

Một tiếng gõ cửa phá vỡ sự mê đắm.

“Ôi Chúa ơi,” Amelia thì thầm, đông cứng người lại.

Tiếng gõ cửa lặp đi lặp lại, ngày càng khẩn cấp hơn, cùng với đó là giọng nói như bị nghẹt lại của Poppy.

Cam dứt miệng ra khỏi nàng, ngón tay anh dần dần rút ra từ miền da thịt siết chặt nơi nàng.

“Poppy,” Amelia gọi với ra một cách yếu ớt, “Em không thể chờ thêm chút nữa sao?”

“Không chị ơi”

Amelia tách ra khỏi Cam, dây thần kinh của nàng đập dữ dội khi những giây phút thần tiên của họ đột ngột bị gián đoạn. Cam cuộn người lại và thốt ra một tiếng lầm rầm nguyên rủa, ngón tay đâm sâu vào lớp chăn mềm.

Lảo đảo quanh phòng như thể nàng đang ở trên boong của một con tàu đang chòng chành, Amelia cố gắng tìm chiếc áo choàng của mình. Nàng mặc nó vào và đóng vội một vài nút phía trước ngực.

Nàng đi ra cửa và hé mở ra chỉ một hai in-sơ. “Cái gì thế, Poppy? Đã nửa đêm rồi.”

“Em biết,” Poppy nói một cách lo lắng, cảm thấy thật khó khăn nhìn vào mắt nàng “Em sẽ không, chỉ là - em không biết phải làm gì. Em có một cơn ác mộng. Một cơn ác mộng khủng khiếp về Leo, và nó dường như rất thật. Em không thể ngủ lại cho đến khi em chắc chắn là anh ấy sẽ không sao. Vì vậy em đi vào phòng anh ấy và.... Anh ấy biến mất rồi.”

Amelia lắc đầu, bực bội. “Leo thật là phiền phức. Chúng ta sẽ tìm anh ấy vào sáng mai. Chị không nghĩ rằng bất kỳ ai trong chúng ta nên đuổi theo anh ấy đêm nay trong lúc tối và lạnh thế này. Anh ấy có lẽ đã đi đến quán rượu trong làng, trong trường hợp đó -”

“Em tìm thấy cái này trong phòng anh ấy.” Poppy chìa ra một tờ giấy cho nàng. Cau mày lại, Amelia đọc tờ giấy.

Tôi xin lỗi.

Tôi không mong em thấu hiểu. Bằng cách này em sẽ sống sung sướng hơn. (Có một vài từ bị gạch xóa) Tôi hy vọng một ngày nào đó. (Và ở phía cuối) một lần nữa, tôi xin lỗi.

Không có chữ ký. Không biết gửi cho ai. Amelia lấy làm ngạc nhiên bởi giọng nói nghe bình tĩnh đến không ngờ của mình. “Đi ngủ đi, Poppy.”

“Nhưng tờ giấy của anh ấy. Em nghĩ rằng nó có nghĩa là -”

“Chị biết nó có nghĩa là gì. Đi ngủ đi, em thân yêu. Tất cả mọi thứ sẽ ổn thôi.”

“Chị sẽ tìm thấy anh ấy chứ?”

“Có, chị sẽ tìm thấy anh ấy.”

Sự điềm tĩnh giả tạo của Amelia biến mất khi cánh cửa đóng lại. Cam đã mặc lại quần áo, kéo đôi boot của mình lên, trong khi Amelia thấp sáng ngọn đèn cạnh giường ngủ. Nàng đưa tờ giấy cho anh với những ngón tay run run. “Đó không phải là một hành động không có mục đích.” Nàng thấy khó thở. “Anh ấy định làm điều đó. Anh ấy có thể đã - ”

“Nơi nào mà anh ấy hay đến?” Cam ngắt lời. “Một nơi nào đó trong điền trang ấy?”

Amelia nghĩ về khuôn mặt ma quái của Laura trên cửa sổ. “Anh ấy tới Ramsay House”, nàng nói, run cầm cập. “Hãy đưa em đến đó. Làm ơn.”

“Được rồi. Nhưng trước tiên em phải mặc quần áo vào đã.” Cam dành cho nàng một nụ cười trấn an, tay vuốt ve một bên má nàng. “Anh sẽ giúp em.”

“Bất kỳ người đàn ông nào”, nàng thì thầm, “Có ý tưởng lấy một người nhà Hathaway sau chuyện này có lẽ nên ngừng ngay việc bắt đầu mối quan hệ đó.”

“Hôn nhân là một sự bắt đầu cơ mà” anh nói, nhặt áo choàng của nàng từ sàn nhà lên.

Họ đến Ramsay House trên con ngựa phi với một tốc độ gần như khủng khiếp của Cam. Tất cả: bóng tối ào ạt, cái lạnh gặm nhấm, cảm giác vút lên phía trước với tốc độ vượt quá sự kiểm soát của nàng... dường như là một cơn ác mộng. Nhưng đã có cơ thể vững vàng của Cam ở phía sau nàng, một cánh tay khép qua người nàng giữ nàng yên ổn. Nàng sợ những gì họ sẽ tìm thấy ở Ramsay House. Nếu điều tồi tệ nhất xảy ra, nàng sẽ phải chấp nhận. Nhưng nàng không cô đơn. Bên nàng là người đàn ông dường như hiểu thấu những khoảng sáng tối trong tâm hồn nàng.

Khi đến gần ngôi nhà, họ thấy một con ngựa đang uể oải gặm cỏ trên thảm cỏ non và kim tước. Đó là một dấu hiệu đáng mừng. Leo ở đây, và họ sẽ không phải lùng sục khắp Hampshire để tìm anh.

Để giúp Amelia xuống ngựa, Cam nắm lấy tay nàng. Thế nhưng khi anh kéo nàng đi về phía cửa trước thì nàng giật tay lại. “Có lẽ” nàng ngập ngừng nói, “Anh nên chờ đợi ở đây trong khi em - ”

“Không có cái chuyện quái quỷ đó đâu.”

“Anh ấy có thể sẽ phản ứng ôn hòa hơn nếu tự em đến gần anh ấy, chỉ là lúc đầu thôi”

“Tâm trí anh ấy hiện không bình thường. Em sẽ không đối mặt với anh ấy mà không có anh ở bên.”

“Anh ấy là anh trai em.”

“Và em là romni của anh.”

“Cái gì cơ?”

“Anh sẽ giải thích sau.” Cam hôn trộm nàng một cái rồi vòng tay mình quanh nàng, hướng nàng đi vào trong nhà. Ngôi nhà yên tĩnh như một lăng mộ, không khí lạnh lẽo phảng phất mùi của khói và bụi. Tìm kiếm khắp tầng trệt yên tĩnh, họ không thấy dấu hiệu nào của Leo. Quan sát mọi thứ trong bóng tối thật khó khăn nhưng Cam đi từ phòng này sang phòng với sự chính xác của một chú mèo.

Có tiếng động từ trên tầng vọng xuống, tiếng rít khi ván sàn bị chuyển dịch. Amelia vừa cảm thấy run rẩy sợ hãi, vừa thấy nhẹ nhõm. Nàng vội vã đi về phía cầu thang. Cam ngăn nàng lại, bàn tay kẹp chặt lấy bàn tay nàng. Hiểu rằng anh muốn nàng đi chậm lại, nàng nỗ lực kìm nén sự bồn chồn căng thẳng.

Họ bước lên cầu thang, Cam đi trước, kiểm tra từng bậc trước khi cho phép Amelia theo anh. Những tiếng kèn kẹt lạo xạo vang lên dưới những bước chân nhẹ nhàng của họ. Khi họ đi lên trên, không khí trở nên lạnh hơn, và những cơn gió lạnh lẽo, đâm buốt vào tận xương. Đó là một sự lạnh lẽo khủng khiếp, buốt giá thổi từ một nơi kinh khủng nhất trên đời. Sự lạnh lẽo khiến đôi môi nàng khô khốc, hàm răng nàng va vào nhau nhức nhối. Bàn tay nàng siết chặt lấy bàn tay Cam, và nàng cố gần anh hết mức mà không làm vướng chân anh.

Một thứ ánh sáng lạnh lẽo mờ ảo tỏa ra từ một căn phòng ở gần cuối của hành lang tầng trên. Amelia thoát ra một âm thanh lo lắng khi nàng nhận ra ánh sáng tỏa ra từ căn phòng nào “Phòng ông.”

“Những con ong không bay ra vào ban đêm,” Cam thì thầm, bàn tay anh chạm vào cổ nàng, trượt ra sau gáy. “Nhưng nếu em muốn chờ đợi ở đây thì,”

“Không”, gom lại chút can đảm của mình, Amelia vươn thẳng vai và đi với anh vào đại sảnh. Làm thế nào mà một người tai quái ngang ngạnh như Leo lại đào hố chôn mình ở một nơi khiến nàng sợ đến mất cả trí não như vậy chứ.

Họ dừng lại trước cánh cửa hé mở, Cam cố tình ngăn Amelia nhìn vào khung cảnh trong phòng. Ngó qua vai anh, nàng há hốc miệng vì kinh ngạc.

Đó không phải là Leo, đó là Christopher Frost, ánh sáng đèn in bóng hình dáng cơ thể gầy gò của anh ta đứng trước một tấm ván tường hở ra trên bức tường có tổ ong. Những con ong bị quấy rối đang náo động cả lên, hàng triệu đôi cánh vỗ tạo nên một tiếng vo ve nặng nề rất đáng sợ. Mùi hôi thối tỏa ra từ lớp gỗ bị phân hủy và mật ong lên men nồng nặc trong không khí. Bóng tối lan khắp sàn nhà đen như mực, trong khi ánh đèn bện xoắn soi tỏ dưới chân Christopher.

Amelia hít vào những hơi thở gấp gáp khi anh ta xoay và kéo một cái gì đó từ trong túi của mình ra. Một khẩu súng lục. Cả ba người họ bị đóng băng trong sự tối tăm, trong khi đó cơn choáng váng sợ hãi bắt đầu chạy khắp người Amelia.

“Christopher,” nàng nói đầy bối rối. “Anh đang làm gì ở đây?”

“Quay trở lại,” Cam nói gay gắt, cố gắng đẩy nàng ra phía sau. Nhưng bởi vì nàng chẳng hề tha thiết với việc Cam đứng trước khẩu súng lục thay cho bản thân mình, nàng tránh cánh tay anh và đi đến bên cạnh anh.

“Ra là em cũng đến vì nó, tôi hiểu rồi.” Christopher có vẻ bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên, cái nhìn của anh ta hướng tới khuôn mặt Cam và sau đó là Amelia. Khẩu súng lục được giữ chắc trong tay. Anh ta không hạ nó xuống.

“Đến vì cái gì cơ?” Ngơ ngác, Amelia nhìn chằm chằm vào cái lỗ hổng trên tường, ở đó có một khoảng không hình chữ nhật cao ít nhất là năm feet.[[29]] “Tại sao anh lại đục tường ra?”

“Đó là một bảng điều khiển trượt,” Cam nói cộc lốc, không dời mắt khỏi Christopher. “Được làm để che đi một nơi ẩn náu.”

Tự hỏi tại sao cả hai người họ có vẻ biết điều gì đó về Ramsay House mà nàng không biết, Amelia ngậy người hỏi, “Một nơi ẩn náu để làm gì?”

“Nó được thiết kế đã lâu rồi” Christopher trả lời, “Như là một nơi để các linh mục Công giáo bị bức hại ẩn mình.” Tâm trí hỗn độn của nàng cố gắng để hiểu vấn đề. Nàng đã đọc về những nơi như vậy. Rất lâu rồi, người Công giáo đã bị săn đuổi và bị hành hình theo luật pháp nước Anh. Một vài người trong số họ đã trốn thoát bằng cách ẩn trong nhà của những người ủng hộ Công giáo. Thế nhưng, nàng không bao giờ ngờ được rằng lại có một nơi như vậy trong Ramsay House.

“Làm sao anh biết về ...” Cảm thấy khó tìm ra từ ngữ thích hợp, nàng chỉ thẳng vào cái hốc trên tường.

“Nó đã được đề cập trong những ghi chép cá nhân của kiến trúc sư William Bissel. Những ghi chép này hiện giờ thuộc quyền sở hữu của Rowland Temple.”

Và bây giờ, Amelia nghĩ, sau hai thế kỷ, nơi ẩn náu này đã bị khám phá ... với một bầy ong cư trú. “Tại sao ngài Temple lại cho anh biết về nó? Anh hy vọng tìm được gì à?”

Christopher liếc nhìn nàng một cách khinh miệt đầy thích thú. “Em giả vờ ngu dốt, hay thực sự em không biết gì?”

“Tôi có thể đoán,” Cam nói. “Có thể là có cái gì đó liên quan một chút tới truyền thuyết của người dân địa phương về kho báu bí mật tại Ramsay House.” Anh nhún nhẹ vai trước ánh mắt tò mò của họ. “Westcliff đã đề cập đến nó trong một lần đi qua đây.”

“Kho báu? Ở đây sao?” Amelia cau mày có vẻ hờn dỗi. “Tại sao không có ai đề cập đến nó với em trước đây cả?”

“Chẳng có gì ngoài một tin đồn vô căn cứ cả đâu. Và người ta thường không đề cập đến nguồn gốc của cái kho báu giả tưởng ấy theo cách lịch sự cho lắm.” Cam lạnh lùng nhìn Christopher. “Đặt súng xuống đi. Chúng tôi không có ý định quấy rầy.”

“Có, chúng ta có!” Amelia nói một cách cáu kỉnh. “Nếu có cái gì đó được gọi là kho báu ở Ramsay House thì nó thuộc về Leo. Và tại sao nguồn gốc của kho báu ấy lại không thường được đề cập đến?”

Frost trả lời, khẩu súng vẫn chĩa vào Cam. “Bởi vì nó là các món quà lưu niệm và đồ trang sức mà vua James tặng cho người tình bí mật của mình vào thế kỷ thứ mười sáu. Ai đó trong dòng họ Ramsay.”

“Nhà vua có một cuộc tình bí mật với một quý cô nhà Ramsay ư?”

“Thực ra là với Lord Ramsay.”

Amelia dịu lại. “Ồ.” Nàng nhăn mặt và chà cánh tay lạnh cóng của mình trên lớp tay áo trong một nỗ lực vô ích để làm ấm chúng. “Vì vậy, anh nghĩ rằng kho báu ở đây, một trong những nơi ẩn náu của Bissel. Và thời gian này anh đã cố gắng tìm kiếm nó. Anh sẵn sàng giúp tôi như một người bạn, sự hối hận của anh khi bỏ rơi tôi. Tất cả điều đó là giả! Tất cả đều là vì theo đuổi một cuộc tìm kiếm vô vọng sao. “

“Không phải tất cả là giả.” Christopher nhìn nàng bằng một cái nhìn nuối tiếc, mơ hồ, khinh khi. “Sự quan tâm của anh đến việc nối lại mối quan hệ của chúng ta là thật, cho đến khi anh nhận ra rằng em đã đi lại với một kẻ Gypsy. Anh không chấp nhận hàng bán.”

Câu nói làm Amelia tức điên lên, nàng đột ngột tiến lại chỗ anh ta với những ngón tay cong cong như móng vuốt. “Anh không xứng liếm gót giày cho anh ấy!” nàng la lên, vùng vẫy khi Cam kéo nàng quay trở lại.

“Đừng,” Cam lẩm bẩm, bàn tay anh hệt như kẹp sắt kim chặt cơ thể nàng. “Không đáng chút nào cả. Em bình tĩnh lại nào.”

Amelia lắng lại, nhìn chằm chằm vào Christopher, trong khi rùng mình vì cái lạnh lan truyền qua không khí. “Ngay cả khi nếu có kho báu ở đây, anh sẽ không thể lấy nó,” nàng cắt ngang. “Trên bức tường đó là một tổ ong có ít nhất hai trăm nghìn con.”

“Nơi đó sẽ có người bước đến một cách tình cờ.” Khẩu súng lục đã lên cò hướng thẳng vào ngực của nàng. Anh ta nói với Cam. “Mày sẽ lấy nó cho tao ... hoặc tao sẽ nã một viên đạn vào cô ấy.”

“Anh đừng nghe anh ta” Amelia nói với Cam, dùng cả hai tay nắm lấy một cánh tay anh “Anh ta nói láo đấy.”

“Mày sẽ liều lĩnh hi sinh mạng sống của cô ấy sao, Rohan?”

Christopher hỏi một cách hơi rụt rè. Amelia cố gắng giữ Cam lại khi anh nói vòng tay của nàng ra. “Đừng làm điều đó!”

“Sẽ ổn thôi, monisha.” Cam nắm chặt lấy vai nàng và lắc nhẹ. “Suyt. Em không giúp được gì đâu.” Anh hướng về phía Christopher. “Hãy để cô ấy đi,” anh nói một cách đều đều. “Tôi sẽ làm bất cứ điều gì anh yêu cầu.”

Christopher lắc đầu. “Sự hiện diện của cô ấy sẽ tạo ra áp lực tuyệt vời khiến mày hợp tác.” Anh ta dùng khẩu súng ra hiệu. “Ra đó và bắt đầu tìm đi”

“Anh điên rồi,” Amelia thốt lên. “Kho báu bí mật, súng lục và lẩn tránh lúc nửa đêm - ” Nàng ngừng lại khi nhìn thấy sự chuyển động mờ mờ, trắng bạc, trong không khí. Một cơn gió lạnh buốt tràn qua căn phòng, trong khi bóng tối đông cứng xung quanh họ.

Christopher dường như không chú ý đến sự sụt giảm nhiệt độ đột ngột, hay cái ánh sáng mờ nhạt nhảy múa giữa họ. “Ngay bây giờ, Rohan.”

“Cam - ”

“Suyt” Anh chạm vào bên má Amelia và nhìn nàng bằng cái nhìn đầy bí hiểm.

“Nhưng những con ong - ”

“Tất cả sẽ ổn thôi.” Cam đi đến nhặt cái đèn trên sàn nhà. Mang cái đèn tới chỗ tấm ván đang hé mở, anh đưa nó vào không gian trống bên trong và cúi xuống. Những con ong đậu đến và bám nhung nhúc trên cánh tay, vai, và đầu anh. Nhìn chăm chăm vào anh một cách chăm chú, Amelia nhận ra cánh tay anh co giật, và rõ ràng là anh đã bị ong cắn. Sự hoảng loạn thít chặt xung quanh phổi nàng, làm cho hơi thở nàng trở nên nặng và gấp gáp.

Tiếng của Cam bị bóp nghẹt. “Không có gì ngoại trừ những con ong và cái tổ.”

“Chắc chắn phải có ,” Christopher cau cấn. “Đi vào trong và tìm đi.”

“Anh ấy không thể”, Amelia kêu lên vì giận dữ. “Anh ấy sẽ bị cắn cho đến chết mất.”

Anh ta chìa súng thẳng vào nàng. “Đi”, Christopher ra lệnh cho Cam.

Những con ong đã bu đầy quanh Cam, đậu trên cả mái tóc đen sáng, trên khuôn mặt và sau gáy anh. Nhìn anh như vậy, Amelia cảm thấy như thể nàng bị mắc kẹt giữa một cơn ác mộng đầy kích động.

“Không có gì ở đây,” Cam nói, có vẻ bình tĩnh đáng kinh ngạc.

Ngay tức thì, Christopher có vẻ gì đó như là thỏa mãn một cách đầy ác ý với tình huống đó. “Mày đã chẳng hề nhìn vào đó. Đi vào trong và đừng có đi ra mà không có nó.”

Nước mắt đã rơi trên đôi mắt của Amelia. “Anh là một con quái vật”, nàng giận dữ nói. “Không có gì ở đó cả, và anh biết điều đó.”

“Hãy nhìn em xem,” anh ta nói đầy vẻ giễu cợt, “Khóc lóc cho người tình Gypsy của em. Em hạ thấp mình thế sao.”

Trước khi nàng có thể đáp lại, một thứ ánh sáng màu xanh - trắng bùng lên lấp đầy căn phòng trong một cuộc tấn công không ồn ào. Ánh sáng đèn phụt tắt trước làn gió đông lạnh ngắt. Amelia chớp chớp mi, chùi nước mắt, và xoay vòng vòng ngơ ngác, khi nàng cố gắng tìm xem ánh sáng đó phát ra từ đâu. Một cái gì đó lung linh mờ ảo xung quanh tất cả bọn họ, lạnh lẽo, rục rờ và thuần nhất. Nàng dang tay, chồm về phía Cam. Những con ong bay vù thành từng đám lớn về tổ, cái thứ ánh sáng màu xanh ấy khiến đôi cánh của chúng lấp lánh như một cơn mưa lửa.

Amelia với tới Cam, và anh ôm chầm lấy nàng, mạnh mẽ và ấm áp. “Anh có đau không?” nàng hỏi, hai bàn tay điên cuồng tìm kiếm trên người anh.

“Không, chỉ có một hoặc hai vết cấn thôi. Anh - ” Anh đột nhiên sững lại, hít vào một hơi buốt nhói.

Vận mình trong vòng tay anh, Amelia nhìn theo hướng nhìn của anh. Hai hình dáng mơ hồ, méo mó trong ánh sáng nhập nhoạng, cố gắng tranh giành khẩu súng. Ai vậy nhỉ? Có ai đó khác đã đi vào phòng sao? Rất nhanh, chỉ trong tích tắc, Cam đã xô nàng xuống sàn nhà. “Ngồi xuống.” Không dừng lại, anh hướng tới nhóm hai người đang vật lộn nhau.

Nhưng họ đã tách ra, một người đàn ông sụp xuống sàn với khẩu súng lục trong tay, người kia chạy ra phía cửa. Cam đến chỗ người vừa ngã xuống, trong khi ấy, bầu không khí kêu tanh tách như thể căn phòng được lấp đầy bởi những vòng pháo hoa đang cháy [[30]]. Người đàn ông kia đã bỏ chạy. Và cánh cửa đóng sầm lại phía sau anh ta ... mặc dù không ai chạm vào nó.

Sững sốt, Amelia ngồi dậy, trong khi ánh sáng gầy vụn đó tan thành một thứ ánh sáng màu xanh nhạt lấp lánh bám lấy cơ thể của người đàn ông gần đó. “Cam?” nàng ngập ngừng cất tiếng.

Giọng anh trầm và run run. “Tất cả ổn rồi, con chim bé nhỏ của anh. Hãy đến đây nào em.”

Nàng đến chỗ hai người và vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy khuôn mặt của vị khách không mời. “Leo. Anh đang làm - làm thế nào mà anh - ” Giọng nói của nàng bắt đầu ngập ngừng khi nhìn thấy khẩu súng lục trong tay Leo. Anh để nó một cách lỏng lẻo trên đùi. Khuôn mặt anh bình tĩnh, miệng cong cong với một nụ cười nhản nhỏ uể oải.

“Tôi sẽ hỏi cô những điều tương tự,” Leo nói nhẹ nhàng. “Cô đang làm cái quái gì ở đây thế?”

Amelia quỳ xuống sàn bên cạnh Cam, tia nhìn của nàng vẫn lưu lại trên người anh trai mình. “Poppy tìm thấy mẫu giấy ghi chú của anh,” nàng nói không kịp thở. “Chúng em đến đây bởi vì chúng em nghĩ anh đi đến đây ... để...để tự tử”

“Đó là cái mà mọi người thường nghĩ,” Leo nói. “Nhưng tôi đã tới quán rượu, làm một ly. Và cuối cùng khi tôi đã ở đây, thì nơi này dường như hơi đông đúc một chút so với sở thích của tôi. Tự tử cũng cần một cái gì đó đồng hành, cần một chút riêng tư cho nó.”

Amelia khó chịu vì cách cư xử thản nhiên của anh. Ánh nhìn của nàng rơi vào khẩu súng lục trong tay anh, và sau đó quay trở lại trên khuôn mặt của anh. Bàn tay nàng đặt trên bắp đùi đang căng ra vì lo lắng của Cam. Hồn ma đang ở cùng với họ, nàng nghĩ. Không khí đã làm tê cứng khuôn mặt nàng, khiến nàng rất khó khăn để nói thành lời. “Frost đang săn tìm kho báu”, nàng nói với anh trai mình.

Leo nhìn nàng bằng cái nhìn hoài nghi. “Một kho báu, trong đồng rác rưởi này sao?”

“Vâng, anh thấy đấy, Frost nghĩ - ”

“Không, đừng phiền thế. Tôi e rằng tôi chẳng hề có chút quan tâm nào đến những gì Frost nghĩ. Đó là một kẻ ngu ngốc...” Anh nhìn xuống khẩu súng lục, ngón tay cái lang thang trên nòng súng. Amelia sẽ không tưởng tượng được một người đàn ông có ý định tự tử lại thể hiện một cách quá bình thản đến vậy. Một người đàn ông tàn tạ trong một ngôi nhà tàn tạ. Cơ thể anh đã mệt mỏi quá mức chịu đựng rồi. Anh nhìn Cam. “Anh cần phải đưa em tôi ra khỏi đây,” anh lặng lẽ nói.

“Leo - ” Amelia bắt đầu run sợ, biết rằng nếu họ bỏ anh ở đây, anh sẽ tự sát. Nàng chẳng nghĩ được gì để nói, ít ra là chẳng có lời nào mà nghe không có vẻ cường điệu, không có sức thuyết phục và lỗ bịch.

Khuôn miệng anh nàng cong lại như thể anh đã gắng đến kiệt sức để mỉm cười. “Tôi biết”, anh nhẹ nhàng nói. “Tôi biết những gì cô muốn, và những gì cô không muốn. Tôi biết cô muốn tôi trở nên tốt hơn thế này. Nhưng tôi không thể.”

Hình dáng anh lơ mơ phía trước nàng. Đôi mắt Amelia ngân ngấn nước, những giọt nước mắt lạnh như băng khi chúng lăn dài xuống cằm nàng. “Em không muốn mất anh”

Leo co cả hai đầu gối lên và một cánh tay vòng ôm nàng thật chặt, những ngón tay còn lại vẫn cuộn tròn quay cán súng. “Tôi không phải anh trai của cô, Amelia, không phải nữa. Tôi đã thay đổi từ khi Laura mất

đi.”

“Em vẫn muốn có anh.”

“Chẳng ai nhận được những gì mình muốn đâu,” Leo thì thầm. “Không phải bây giờ.”

Cam quan sát anh trai nàng một cách chăm chú. Càng im lặng, nỗi đau đớn trong lòng càng được khơi ra. Những cơn gió lạnh buốt vẫn thổi xung quanh ba người họ. “Tôi có thể thử thuyết phục anh bỏ khẩu súng sang một bên, và về nhà với chúng tôi,” cuối cùng anh nói. “Để mọi việc diễn ra chậm thêm một ngày nữa. Nhưng thậm chí ngay cả khi tôi níu giữ được khoảng thời gian này của anh... thì người ta cũng chẳng thể níu giữ một người đàn ông tiếp tục sống khi anh ta chẳng còn muốn điều đó.”

“Đúng,” Leo nói.

Amelia mở miệng định thốt lên một lời phản đối nhưng Cam ngăn nàng lại, những ngón tay của anh ấn nhẹ trên môi nàng. Cam tiếp tục nhìn chăm chăm vào Leo, không phải là cái nhìn lo lắng mà là một cái nhìn trầm tư đầy khách quan như thể anh đang tập trung vào vài phương trình toán học nào đó. “Không ai có thể bị ám ảnh” anh khẽ nói, “Khi không muốn điều đó. Anh biết điều đó, phải không?”

Căn phòng dường như trở nên lạnh hơn, điều tồi tệ nhất vẫn có khả năng xảy ra, các cửa sổ đập rầm rầm vào tường, ánh sáng đèn leo lét. Cảm nhận được các xung động căng cứng trong không khí, cảm nhận được sự hiện diện vô hình bao quanh họ, Amelia hoảng hốt rúc vào sau lưng Cam.

“Tất nhiên tôi biết” Leo nói. “Tôi nên chết khi cô ấy mất đi. Tôi không bao giờ muốn bị bỏ lại phía sau. Anh không biết nó như thế nào đâu. Ý nghĩ về kết thúc cuối cùng là một sự khuấy khoả đẫm máu với tôi.”

“Nhưng đó không phải là những gì cô ấy muốn.”

Sự thù địch bùng lên trong đôi mắt sáng. “Làm thế quái nào mà anh biết được điều đó?”

“Nếu hoàn cảnh của anh bị đảo ngược, anh sẽ chọn điều này cho cô ấy ư?”

Cam chỉ vào khẩu súng trên tay Leo. “Tôi sẽ không yêu cầu sự hy sinh của người mà tôi yêu thương.”

“Anh chẳng có một ý tưởng chết tiệt nào về những gì mình đang nói.”

“Tôi có” Cam nói. “Tôi hiểu. Và tôi nói cho anh để anh đừng ích kỷ như thế. Anh đau đớn. Quá nhiều, Phral của tôi. Anh buộc cô ấy quay về để an ủi anh. Anh phải để cô ấy ra đi. Không phải vì anh mà là vì cô ấy. “

“Tôi không thể.” Tuy nói thế nhưng trên khuôn mặt Leo, xúc cảm đã bắt đầu lan ra tựa những vết nứt trên một vỏ trứng. Ánh sáng màu xanh nháy múa khắp căn phòng, trong khi một cơn gió lạnh lẽo khẽ lùa xòa một vài sợi tóc của Leo như những ngón tay vô hình.

Lúc bấy giờ, Cam mới nhẹ nhàng thốt nên “Hãy để cô ấy được bình an. Nếu anh có cuộc sống riêng của mình, anh sẽ không còn kết tội cô ấy cũng như bản thân mình, cái trạng thái mê muội mãi mãi thật không công bằng với cô ấy.”

Leo không nói lời nào, cái đầu lắc lư, rồi cúi mặt xuống phía hai đầu gối đang co lại thành một tư thế nhắc nhở Amelia về một cậu bé mà anh đã từng là. Và nàng chợt thấu hiểu hoàn toàn nỗi đau của anh, điều mà nàng không thể hiểu trước đây.

Điều gì sẽ xảy ra nếu Cam rời bỏ nàng đi mà không báo trước gì? Nàng có thể không bao giờ cảm nhận lại lần nữa cảm giác mái tóc anh trong tay mình hay những vuốt ve âu yếm của đôi môi anh đối với nàng. Không có sự hoàn hảo trong tất cả những gì mà nàng đã từng cảm nhận, những lời hứa hẹn, nụ cười, nước mắt, hy vọng, tất cả nằm ngoài sự nắm bắt của nàng. Mãi mãi. Nàng sẽ bỏ lỡ bao nhiêu thứ. Bao nhiêu điều mà không bao giờ có thể thay thế được bởi bất cứ người nào khác.

Nhức nhối vì sự thương cảm, nàng quan sát Cam dịch đến chỗ anh nàng. Leo giấu khuôn mặt mình đi, giơ một bàn tay lên, những ngón tay xò rộng, lòng bàn tay ngửa ra trong một cử chỉ tuyệt vọng. “Tôi không thể để cô ấy đi”, anh nghẹn ngào.

Ánh đèn bị thổi tắt, và một tấm kính vỡ vụn, trong khi một luồng gió lạnh ngất quất vào người họ. Những đốm sáng li ti xuất hiện xung quanh họ, phát ra những tiếng tanh tách khắp phòng.

“Anh có thể làm điều đó cho cô ấy,” Cam nói, ôm anh trai nàng trong tay theo cách anh dùng để an ủi một đứa trẻ lạc. “Anh có thể.”

Leo bắt đầu gào lên thảm thiết, mỗi hơi thở là một sự trào dâng của sự thất vọng giận dữ. “Ôi Chúa,” anh rên rỉ. “Laura, đừng bỏ anh.”

Thế nhưng, khi anh bật khóc, không khí dường như lắng lại, bằng giá và lặng lẽ, và ánh sáng màu xanh, giống như hào quang của một ngôi sao xa tắp, bắt đầu mờ dần. Có tiếng vo ve nhẹ nhàng của những đôi cánh, một vài con ong thợ mạo hiểm ra khỏi tổ, sau đó bay trở lại tổ nghỉ ngơi.

Cam thì thầm điều gì đó lúc ấy, ôm ghì Leo trong một vòng ôm chắc chắn. Anh nói bằng tiếng Digan, những lời trôi vào không khí mong manh. Một lời hứa, một thỏa hiệp, yêu cầu một linh hồn vô ảnh mờ dần đi.

Cho đến khi tất cả những gì còn lại là ba người ngồi giữa đồng thủy tinh vỡ trong bóng tối, khẩu súng bị bỏ lại trên sàn nhà.

“Cô ấy đã ra đi,” Cam nói nhẹ nhàng. “Cô ấy được tự do.”

Leo gật đầu, khuôn mặt anh vẫn không ngẩng lên. Anh bị tổn thương nhưng vẫn còn sống. Đau khổ, nhưng không phải là không có hi vọng hồi sinh.

Và sau hết đã chấp nhận sống.

22. Chương 22

Sau khi đưa Leo trở lại Stony Cross Manor và bắt anh đi nghỉ, Amelia đứng bên ngoài phòng Leo cùng với Cam. Những cảm xúc của nàng tràn đầy, rất dữ dội và rất mãnh liệt khiến nàng không thể kìm nén. “Em sẽ nói với Poppy rằng anh ấy ổn rồi”, nàng thì thầm.

Cam gật đầu, im lặng và có phần suy nghĩ mông lung. Những ngón tay của họ nhanh chóng đan vào nhau. Rồi họ tách nhau ra và Amelia đi tìm em gái nàng.

Poppy đang nằm nghiêng trên giường, đôi mắt mở to thao láo. “Chị tìm thấy anh Leo rồi ư” cô bé thì thầm khi Amelia đến bên.

“Ừ, em yêu.”

“Có phải anh ấy ...?”

“Anh ấy ổn cả, chị nghĩ. ...” Amelia ngồi xuống bên giường và mỉm cười với em gái. “Chị nghĩ anh ấy sẽ khá hơn từ bây giờ.”

“Giống như Leo trước đây?”

“Chị không biết.”

Poppy ngáp. “Amelia ... chị sẽ không câu nếu em hỏi chị điều này nhé?”

“Chị quá mệt mỏi để mà phát câu lên rồi. Em hỏi đi.”

“Chị sẽ kết hôn với anh Rohan à?”

Câu hỏi khiến Amelia vui thích đến quay cuồng. “Chị có nên làm thế không?”

“Ồ, có chứ. Chị sẽ ổn, chị biết mà. Hơn nữa anh ấy có ảnh hưởng rất tuyệt vời với chị. Chị sẽ không giống như một con nhím khi anh ấy ở bên chị.”

“Trẻ con thú vị thật,”

Amelia quan sát toàn bộ căn phòng, và mỉm cười với em gái. “Chị sẽ nói cho em biết vào sáng mai, em yêu. Bây giờ thì ngủ đi.”

Nàng bước dọc theo một hành lang mờ tối và cảm thấy hồi hộp như một cô dâu khi nàng đi tìm Cam. Đây chính là thời điểm cho sự cởi mở, trung thực, tin cậy, điều mà nàng đã chưa bao giờ thể hiện trước đây, ngay cả trong những giây phút thân mật nhất của họ. Nhịp đập trái tim nàng như dội lên ở khắp mọi nơi, ngay cả trên những đầu ngón tay và ngón chân. Nàng đi đến phòng Cam, ánh đèn hắt qua khe cửa khép hờ. Cam đang ngồi trên giường, vẫn còn mặc quần áo. Anh cúi đầu xuống, hai tay chống trên đầu gối trong tư thế như của một người đàn ông đang suy tư. Anh ngước lên khi nàng bước vào phòng và đóng cửa lại.

“Có chuyện gì thế, tình yêu của anh?”

“Em...” Amelia lưỡng lự tiến lại gần anh. “Em e rằng anh sẽ không cho em những gì em muốn.”

Nàng nín thở khi thấy nụ cười chậm rãi nở trên môi anh. “Anh chưa từ chối em bất cứ điều gì. Anh không thể bắt đầu điều đó bây giờ được.”

Amelia dừng lại trước mặt anh, váy nàng len vào giữa hai đầu gối mở rộng của anh. Cái mùi cây cỏ, mặn mòi và sạch sẽ của anh phảng phất quanh nàng. “Em có một đề nghị với anh” nàng nói, cố gắng để giọng điệu nghe có vẻ thực tế. “Một đề nghị rất hợp lý. Anh biết đấy - ” Nàng ngừng lại, hắng giọng. “Em đã suy nghĩ về những vấn đề của anh.”

“Những vấn đề ư?” Cam trêu đùa nhẹ nhàng với những nếp gấp trên chiếc váy của nàng, nhìn vào khuôn mặt nàng một cách cảnh giác.

“Lời nguyện may mắn của anh. Em biết làm thế nào để thoát khỏi nó. Anh nên kết hôn với một ai đó có một gia đình rất, rất không may mắn. Một gia đình với những khoản chi tiêu tốn kém. Và khi đó anh sẽ không phải bối rối khi có quá nhiều tiền bạc, bởi vì tiền bạc sẽ ra đi nhanh chóng cũng gần như khi nó chảy vào túi anh vậy.”

“Rất hợp lý.” Cam nắm lấy bàn tay run rẩy của nàng, ép nó giữa lòng bàn tay ấm áp của anh. Và chân anh chạm vào chân nàng, rất nhanh ngăn tiếng gõ nhịp chân của nàng lại. “Con chim nhỏ của anh,” anh thì thầm, “Em không phải lo lắng vì anh như thế.”

Thu hết can đảm của mình, Amelia thốt lên: “Em muốn đeo chiếc nhẫn của anh, Cam. Em muốn không bao giờ tháo nó ra một lần nữa. Em muốn được là romni của anh mãi mãi”, nàng ngừng lời, nhanh chóng nở một nụ cười bối rối, - “Bất kể nó có nghĩa là gì.”

“Nó có nghĩa là cô dâu của anh - vợ của anh.”

Amelia đông cứng lại trong giây phút mà niềm vui sướng trào dâng siết chặt cuống họng khi nàng cảm thấy anh đang trượt chiếc nhẫn vàng vào ngón tay của mình. “Lúc chúng ta ở cùng với Leo, đêm nay,” nàng nghẹn ngào nói, “Em biết chính xác anh ấy đã cảm thấy thế nào khi mất Laura. Anh ấy đã từng nói với em một lần trước đây là em sẽ không thể hiểu nỗi nỗi đau ấy trừ khi em yêu một ai đó theo cách như vậy. Anh ấy nói đúng. Và đêm nay, khi em nhìn anh với anh ấy ... Em biết những gì em sẽ nghĩ vào thời điểm cuối cùng của cuộc đời mình.”

Ngón tay cái của anh vuốt nhẹ trên đốt ngón tay nàng. “Điều gì vậy, em yêu?”

“Em sẽ nghĩ”, nàng tiếp tục, “ Ừm, nếu em chỉ có thêm một ngày nữa với anh, Cam. Em sẽ đem cả cuộc đời em gói ghém trong một vài giờ ít ỏi đó.”

“Không cần thiết đâu”, anh nhẹ nhàng nhưng quả quyết nói với nàng: “Nói một cách khoa học thì chúng ta sẽ có ít nhất mười đến mười lăm nghìn ngày ở bên nhau.”

“Em không muốn cách xa anh dù chỉ là một ngày trong số đó.”

Cam ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, đầy vẻ nghiêm trọng của nàng trong tay, ngón tay cái của anh chạm nhẹ vào những giọt giọt nước mắt lăn ra từ đôi mắt nàng. Ánh mắt anh nhìn nàng đầy âu yếm.

“Có phải chúng ta sẽ chỉ có quan hệ không hôn thú hay là em cuối cùng cũng đồng ý lấy anh?”

“Vâng. Vâng. Em sẽ kết hôn với anh. Mặc dù ... em vẫn không thể hứa sẽ luôn phục tùng anh.”

Cam cười một cách bình thản. “Chúng ta xoay xở được thôi. Nếu em hứa là sẽ yêu anh.”

Amelia nắm chặt cổ tay anh, những mạch đập của anh ổn định và mạnh mẽ bên dưới đầu ngón tay nàng.
“Vâng, em yêu anh, anh là - ”

“Anh cũng yêu em”

“Anh là định mệnh của em. Anh là tất cả. Em - ” Nàng sẽ còn nói nhiều hơn nữa, nếu anh không kéo đầu nàng lại gần anh, hôn nàng đầy mạnh mẽ.

Họ vội vàng trút bỏ quần áo, giật mạnh quần áo của nhau với sự lóng ngóng vì ham muốn và đam mê. Cuối cùng khi họ đã nằm bên nhau mà không còn gì ngăn cản, sự cấp bách của Cam mới được giải phóng. Bàn tay anh lướt khắp người nàng với sự chậm chạp có chủ ý, mỗi cái vuốt ve đều khiến nàng rung động. Miệng của anh hạ thấp dần trên bầu ngực nàng, bàn tay anh ôm khít lấy miềm da thịt tròn trịa ấy, lưỡi và răng nhẹ nhàng khám phá hai nụ hoa.

Amelia rên rỉ gọi tên anh, đầu hàng một cách bất lực khi anh nhóm lên, quỳ giữa hai chân nàng. Bàn tay anh khép lại trên hông nàng, nâng hông nàng lên và đặt chúng trên bắp đùi căng cứng của anh. Cam nhìn nàng, đôi mắt lóe lên những đốm lửa quỷ quái khi anh vuốt ve nàng, đùa giỡn với cái khe mềm mại, và miềm da thịt nhạy cảm phía trong

Nàng vươn tay sờ vào anh, muốn cơ thể anh trên mình mà không thể kéo anh xuống. Tất cả những gì mà nàng có thể làm là rên rỉ và cong người lại khi anh lấp đầy nàng bằng những ngón tay. Ngón tay cái của anh cuộn xoắn thật quái ác, hai đùi anh cứng đờ bên dưới cái hông căng thẳng của nàng. Hơi thở nàng rít qua giữa các kẽ răng, trong khi hai bàn tay siết chặt túm lấy một góc chăn.

Những ngón tay anh trượt ra khỏi nàng, khiến nàng rùng mình khi cơ thể nàng khép lại một cách vô vọng quanh sự trống rỗng. Nhưng sau đó anh đẩy vào trong nàng, lấp đầy nàng hoàn toàn. Nàng nâng người lên cao đón nhận anh và thở hổn hển khi anh trêu chọc nàng bằng một sự chậm rãi cố ý.

Tay nàng quờ quạng từ bờ vai tới khuôn mặt anh, trên đó nàng cảm nhận được hình dạng một nụ cười.
“Đừng trông ghẹo em nữa”, nàng thì thầm, run rẩy vì ham muốn. “Em không thể chịu đựng được.”

“Em yêu ...” lời thì thầm thì mềm mại của anh mơn trớn đôi má nàng. “Anh e rằng em sẽ phải chịu thôi.”

“Ta - tại sao?” Nàng hổn hển khi anh rút ra và chỉ trao lại cho nàng phần đầu của cái vật đàn ông ấy.

“Bởi vì không gì làm anh thích thú hơn là được đùa giỡn với em.”

Và anh thúc cái vật đàn ông của mình vào bên trong nàng một lần nữa, đôi tay anh vuốt ve nàng. Anh đâm sâu vào nàng, ngọt ngào nhưng cũng đầy mạnh mẽ. Và vào cái thời khắc anh xâm nhập hoàn toàn trong nàng, nàng đã lên tới đỉnh cực khoái. Hai lần.

“Ồ trong em”, nàng cất giọng khàn khàn cầu xin khi anh bắt đầu một nhịp điệu đều đặn, sức nóng lại một lần nữa được hâm lên. “Ồ, ở lại - “ Những lời nói kéo thành một tiếng rên dài.

Cam cong người trên nàng, điều khiển cái vật cứng cáp ấy một cách không ngừng nghỉ, hơi thở nóng hổi của anh phả trên mặt và trên cổ nàng. Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt mù mịt của nàng, tìm kiếm khoái cảm từ những ánh nhìn đầy thỏa mãn của nàng. Bàn tay anh trượt dưới gáy nàng, nâng đầu nàng lên khi anh hôn nàng. Anh giấu tiếng rên mãnh liệt sâu vào trong đôi môi ngọt ngào của nàng, và giải phóng mình bên trong nàng.

Ôm nàng sau đó, Cam uể oải vạch những đường vô định trên lưng và vai nàng. Amelia nghỉ ngơi trong lòng anh, thưởng thức nhịp thở lên xuống đều đều trong lồng ngực anh.

“Sau đám cưới,” anh thì thầm, “Anh có thể đưa em đi chỗ này với anh một chút.”

“Đi đâu cơ?” nàng nhẹ nhàng hỏi, quay lại áp môi vào ngực anh.

“Đi tìm bộ lạc của anh.”

“Anh đã tìm được bộ lạc của mình rồi kia mà.” Nàng gác một chân lên hông anh. “Nó được gọi là nhà Hathaway.”

Một tiếng cười rung cả lồng ngực của anh. “Bộ lạc người Digan của anh cơ. Đã nhiều năm rồi. Anh muốn biết bà anh còn sống không.” Anh ngập ngừng. “Và anh muốn hỏi bà một số câu hỏi.”

“Về cái gì?”

Kéo tay nàng lên phía cằm tay anh, Cam ép tay nàng lên hình xăm của anh.

“Cái này.”

Nghĩ về cái hình xăm tương tự của Merripen, và sự trùng hợp kỳ lạ không thể là ngẫu nhiên đấy, Amelia cau mày một cách tò mò

“Giữa anh và Merripen liệu có thể có mối quan hệ gì được nhỉ?”

“Anh không biết nữa.” Cam mỉm cười một cách buồn bã. “Chúa giúp anh, anh quá ư sợ hãi phải tìm hiểu.”

“Dù bất cứ điều gì,” nàng nói, “Chúng ta sẽ tin vào số phận.”

Nụ cười của Cam mở rộng. “Vậy, bây giờ em tin vào số phận giờ sao?”

“Và may mắn,” Amelia nói, tay nàng siết chặt vào cánh tay anh. “Bởi vì anh.”

“Điều đó nhắc anh tới cái này ...” Anh chống một khuỷu tay nhòm dậy và nhìn xuống, hàng lông mi đen huyền che đi ánh mắt hổ phách rực rỡ. “Anh có vài thứ cho em xem. Không, đừng di chuyển. Anh sẽ mang nó tới đây ngay mà.”

“Nó không thể đợi được sao?” Nàng phản đối.

“Không, anh sẽ trở lại ngay thôi. Đừng ngủ nhé.”

Anh rời khỏi giường, mặc quần áo trong khi Amelia ngắm hình anh trong sự thích thú đầy sở hữu. Để không chìm vào giấc ngủ, trong lúc anh rời đi, nàng tới bên bồn rửa đứng và dùng một cái khăn lạnh lau mình. Vội vã trở lại giường, nàng ngồi xuống và quấn chăn vào người. Cam trở về, im ắng như một con mèo, mang theo một vật gì đó có hình dạng và kích cỡ áng chừng của một hộp giày. Amelia quan sát một cách thờ ơ khi anh đặt vật đó bên cạnh nàng. Cái hộp lớn được làm bằng gỗ và rất nhiều chỗ chạm bạc đã bị mờ xỉn, toàn bộ cái hộp tỏa ra một mùi hôi chua chua ngọt ngọt. Khi Amelia thử lướt những ngón tay trên bề mặt chiếc hộp, nàng phát hiện ra bề mặt nó hơi dính dính.

“May mắn là nó đã được gói trong vải dầu,” Cam nói. “Nếu không nó sẽ bị ngấm mặt ong lên men mất.”

Amelia chớp mắt kinh ngạc. “Đừng nói với em đây là kho báu mà Christopher Frost đang tìm kiếm nhé?”

“Anh tìm thấy nó khi anh đi thu nhập những con ong nghiền nát về làm thuốc cho Merripen. Anh mang nó về cho em.” Anh trông có vẻ như hơi hối lỗi. “Anh đáng nhẽ ra phải nói cho em nghe về nó trước đó rồi, nhưng lại quên khuấy đi mất.”

Amelia cố nén cười. Một người đàn ông bình thường sẽ rất khó quên cái gì đó như là một hộp chứa kho báu ... nhưng với Cam, nó có thể chẳng hơn gì một cái hộp hạt dẻ. “Chỉ có anh,” nàng nói, “mới có thể vừa đi tìm kiếm nọc độc của ong vừa mò thấy kho báu được cất giấu thôi.” Nâng cái hộp lên, nàng lắc nó nhẹ nhẹ, cảm thấy sự chuyển động của các đồ vật nặng nặng bên trong. “Tức thật, nó bị khóa rồi.” Nàng với lên mái tóc lòa xoã của mình. Tìm một cái kẹp tóc, nàng đưa nó cho anh.

“Tại sao em nghĩ là anh có thể mở khóa,” anh hỏi, một tia nhìn ranh mãnh lấp lánh trong mắt anh.

“Em hoàn toàn tin vào khả năng mờ ám của anh,” nàng nói. “Mở nó ra đi, xin anh đấy.”

Anh bẻ cong chiếc kẹp và sốt sắng đưa nó vào cái ổ khóa cổ xưa.

“Tại sao anh không nói cho Frost biết là anh đã tìm được kho báu rồi?” Amelia hỏi khi anh loay hoay với cái khóa. “Khi đó, anh sẽ không bị lũ ong bu kín như thế.”

“Anh muốn giữ lại cái này cho gia đình em. Frost không có quyền sở hữu nó.”

Chưa đầy một phút sau, khóa đã kêu lách cách và chiếc hộp mở ra. Tim của Amelia đập đầy phấn khích khi nàng nâng nắp hộp lên. Nàng thấy một bó thư, có lẽ phải một nửa tá, được buộc bằng một mớ tóc tết mỏng. Một cách cẩn trọng, nàng nhặt gói thư lên, lấy lá thư ngay đầu tiên và mở ra một tờ giấy da ố vàng cổ xưa.

Nó quả thực là một bức thư tình của nhà vua, với chữ ký đơn giản, “James.” Tai tiếng, mãnh liệt, những con chữ ngọt ngào, dường như quá đổi riêng tư. Trong mắt nàng, lá thư này chưa bao giờ có nghĩa gì cả. Có cảm giác như đang xâm phạm đời tư của người khác, nàng đóng những nếp giấy giòn tan lại và đặt nó sang một bên.

Cam, trong khi đó, đã bắt đầu lôi những đồ vật từ trong hộp ra, đặt chúng trong lòng nàng, một viên ruby có lẽ có đường kính ít nhất một in-sơ, đôi vòng tay nạm kim cương, một chuỗi ngọc trai lớn màu đen, một chiếc trâm cài tóc có mặt đá sapphire hình bầu dục rõ ràng là có kích thước của một đồng xô-ve-ren, với một viên kim cương hình giọt nước đính bên dưới, và những chiếc nhẫn gắn đá quý cùng loại.

“Em không thể tin được,” Amelia thốt lên, chà tay lên đồng trang sức rực rỡ lấp lánh ấy. “Chỗ này có lẽ đủ để xây dựng lại Ramsay House thêm hai lần nữa ấy chứ.”

“Không hẳn,” Cam nói, nhìn xuống đồng đồ bằng một cái nhìn từng trải hơn rất nhiều, “Nhưng gần như thế.”

Nàng cau mày khi sắp xếp lại các thứ đồ trang sức vô giá vừa tìm thấy. “Cam ...?” nàng mất một lúc lâu mới có thể cất lời.

“Gì em?” Anh dường như chẳng còn quan tâm gì đến kho báu nữa mà đang miệt mài đùa nghịch với mái tóc rối của nàng.

“Anh thấy có ổn không nếu chúng ta giữ kín điều này với Leo cho đến khi anh ấy cũng ...ừm, khá hơn một chút đã? Nếu không, em sợ là anh ấy sẽ đi giao thiệp lung tung và làm điều gì đó tắc trách.”

“Anh cho rằng đó là một lo lắng hợp lý.”

Anh nhặt các món nữ trang một cách lơ đãng, gom tất cả vào hộp và đóng nắp lại “Được rồi, chúng ta sẽ đợi cho đến khi anh ấy đã sẵn sàng.”

“Anh có nghĩ rằng,” Amelia do dự hỏi “Leo sẽ thay đổi từ bây giờ không? Anh ấy sẽ khá hơn chứ?”

Cảm nhận được sự lo lắng trong âm giọng của nàng, Cam với tay ra, ôm gì nàng vào sát anh. “Người Digan có một câu nói ‘Không một cỗ xe nào giữ mãi được các bánh xe’ ”

Chiếc chăn trượt xuống giữa họ. Amelia rùng mình khi không khí lạnh lạnh thoáng trên lưng và bờ vai để trần. “Quay lại giường đi anh”, nàng thì thầm. “Em cần anh sưởi ấm cho em.”

Cam cởi áo sơ mi của mình, và cười lặng lẽ khi anh cảm thấy tay nàng nơi khuy quần mình. “Điều gì đã xảy ra với nàng gadjo đoan trang của anh rồi?”

“Em e là”, nàng lọt vào giữa vòng ôm của anh khi anh bên nàng và vuốt ve thân hình đầy khuấy động của anh “Hình như dính líu với anh liên tục đã khiến em chẳng còn biết xấu hổ nữa.”

“Tuyệt, anh đã luôn hy vọng điều đó.” Anh khép hờ mắt lại, giọng nói anh nhẹ như hơi thở lúc rút vào tai nàng. “Amelia, nếu chúng ta có con ...em có lo lắng vì chúng có một phần Digan không?”

“Không đâu nếu anh cũng không lo lắng về việc chúng có một phần Hathaway.”

Anh bật lên một tiếng kêu thích thú, rồi trút bỏ hết quần áo. “Và anh nghĩ rằng cuộc sống phía trước sẽ là một thách thức. Em biết mà việc cố gắng chăm nom cho gia đình em sẽ khiến những người yếu bóng vía chết hãi.”

“Anh nói đúng. Em cũng không thể tưởng tượng được tại sao anh lại sẵn sàng chấp nhận tất cả chúng em.”

Anh ngẩng nhìn một cách khiêu khích lên cơ thể trần truồng của nàng khi anh chui vào bên dưới lớp chăn với nàng “Tin anh đi, sự bù đắp thật sự đáng giá đấy”

“Thế còn tự do của anh thì sao?” Amelia hỏi, áp lại gần hơn nữa khi anh nằm bên cạnh nàng. “Anh có hối tiếc vì đã bỏ lỡ nó không?”

“Không, em yêu.” Cam với tay tắt đèn, bóng tối dịu dàng phủ lên họ. “Cuối cùng anh đã tìm thấy nó. Ở đây, với em.”

Và anh cúi xuống vòng tay ôm siết chờ đợi của nàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ben-em-dem-nay-mine-till-midnight>